

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

**JOHN
SANDFORD**

**#1 *NEW YORK TIMES*
BESTSELLING AUTHOR**

A LUCAS DAVENPORT NOVEL

**TWISTED
PREY**

TWISTED PREY

JOHN SANDFORD

G.P. PUTNAM'SONS NEW YORK

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

JOHN SANDFORD TARAFINDAN DA

Avin Kuralları

Gölge Av Avın

Gözleri Sessiz

Av Kış Avı

Gece Avı Akıl

Avı Ani Av

Gizli Av Belirli

Av Kolay Av

Seçilmiş Av

Ölümlü Av

Çıplak Av

Gizli Av Kırık

Av Görünmez

Av Hayalet Av

Kötü Av

Fırtına Avı

Gömülü Av

Çalınmış Av

İpeksi Av Av

Alanı

Toplama Avı Aşırı

Av Altın Avı

KIDD ROMANLARI

Aptalın Koşusu

İmparatoriçe

Dosyası Şeytanın

Şifresi

Asılan Adamın Şarkısı

VIRGIL FLOWERS ROMANLARI

Ayin Karanlığı Isı

Yıldırım

Rough Country
Bad Blood
Shock Wave
Mad River
Storm Front
Deadline
Kaçış Maddesi
Derin
Dondurucu

TEK BAŞINA ROMANLAR

Saturn Run The
Night Crew
Dead Watch

YAZAN JOHN SANDFORD VE MICHELE COOK

Öfke
Kudurganlığı

PUTNAM

G. P. PUTNAM'S SONS

1838'den Beri Yayıncılar

An imprint of Penguin Random House LLC

375 Hudson Street

New York, New York 10014

Telif Hakkı© 2018 John Sandford

Penguen telif haklarını desteklemektedir. Telif hakkı yaratıcılığı besler, farklı sesleri teşvik eder, ifade özgürlüğünü destekler ve canlı bir kültür yaratır. Bu kitabın yetkili bir baskısını satın aldığınız ve aşağıdakilere uyduğunuz için teşekkür ederiz

herhangi bir bölümünü izinsiz çoğaltmayarak, taramayarak veya dağıtmayarak telif hakkı yasalarına uymuş olursunuz. Yazarları destekliyor ve Penguen'in her okur için kitap yayınlamaya devam etmesini sağlıyorsunuz.

Library of Congress Cataloging-in-Publication Data İsimler:

Sandford, John

Başlık: Twisted Prey / John Sandford.

Açıklama: New York : G.P. Putnam's Sons, [2018] | Series: Av ; 28

Tanımlayıcılar: LCCN 2018005878 (basılı) | LCCN 2018007710 (e-kitap) | ISBN 9780735217362 (ePub) | ISBN 9780735217355 (ciltli)

Konular: LCSH: Davenport, Lucas (Hayali karakter)-Kurgu. | Cinayet-Soruşturma-Kurgu. | BISAC: FICTION / Suç. | FICTION / Suspense. | FICTION / Mystery & Detective / General. | GSAFD: Gerilim kurgu. | Gizemli kurgu.

Sınıflandırma: LCC PS3569.A516 (e-kitap) | LCC PS3569.A516 T95 2018 (baskı) | DDC 813/.54-dc23 LC

kaydı <https://lccn.loc.gov/2018005878> adresinde mevcuttur

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır ve yaşayan veya ölmüş gerçek kişiler, işletmeler, şirketler, olaylar veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Sürüm_2

İÇİNDEKİLER

[Ayrıca John Sandford](#)
[tarafından Başlık Sayfası](#)
[Telif Hakkı](#)

[Bölüm 1](#)
[Bölüm 2](#)
[Bölüm 3](#)
[Bölüm 4](#)
[Bölüm 5](#)
[Bölüm 6](#)
[Bölüm 7](#)
[Bölüm 8](#)
[Bölüm 9](#)
[Bölüm 10](#)
[Bölüm 11](#)
[Bölüm 12](#)
[Bölüm 13](#)
[Bölüm 14](#)
[Bölüm 15](#)
[Bölüm 16](#)
[Bölüm 17](#)
[Bölüm 18](#)
[Bölüm 19](#)
[Bölüm 20](#)
[Bölüm 21](#)
[Bölüm 22](#)
[Bölüm 23](#)
[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[*Yazar Hakkında*](#)

Tired?"

Porter Smalls ön koltuğun karşısındaki sürücüye baktı. Şoför Toprak yolda ilerlerken Cadillac Escalade'in etrafındaki yaz yaprakları karanlıktı. Potomac Nehri'nin Güney Kolu Camlar açıktı ve nehrin çamurlu/balıkli kokusu arabayı dolduruyordu.

Cecily Whitehead, "Biraz, ama iyi anlamda," dedi.

Whitehead kulübenin kuyu suyunda soğuk bir duş almıştı. ayrılmadan kısa bir süre önce, giyinirken Chanel No. 5'ten bir parça sürmüştü. İki kokunun birleşimi hoştan da öteydi, kesinlikle erotikti.

"İstersen ben sürerim," diye teklif etti Smalls. Adı gibi ufak tefek bir adamdı, zayıf ve formdaydı, sanki bir deniz bisikletinde zaman geçirmiş gibi görünüyordu.

dağ bisikleti. Golf gömleğinin yakasından aşağıya doğru kıvrılan beyaz saçları, çok beyaz kaplama dişleri ve çerçevesiz

Soluk mavi gözlerinin üzerinde televizyon gözlükleri.

"Hayır, ben iyiyim," dedi Whitehead. Emniyet kemerini, daha önceki günlerde giydiği pırıltılı slip elbisesinin üzerine bağladı.

yatak odasının dışında giyip giymediğini tutukladı. "Şarabı bitirdin

-Eğer bir sebepten dolayı durdurulursak..."

"Doğru," dedi Smalls.

Koltuğu birkaç santim daha geriye itti, ellerini karnında birleştirdi ve gözlerini kapattı.

—

ONLARIN ÜSTÜNDE, ağaçların arasında bir adam dürbünle onları izliyordu. Gümüş renkli SUV garaj yolundan aşağı yuvarlanıp posta kutusunu geçtikten sonra

Toprak yoldan sola döndüğünde telsizini yüzüne doğru kaldırdı ve "Akşam yemeğine evde olacağım" dedi.

Bir telsiz, çünkü üç mil içinde hiç kimse tam olarak doğru zamanda aynı kanalda olmasaydı, hiçbir şey olmazdı.

Aramanın izi; NSA'nın bile yakalayabileceği bir şey yok. Geri aldığı beş hızlı tıklamanın da izi olmayacaktı, mesajı onaylıyor.

Yaya olarak gidiyordu, kamyonetinin yeri yarım mil ötedeydi. O Bir av patikasıdan içeri girdi ve aynı yoldan dışarı çıktı, yavaşça ilerledi, izlemek ve dinlemek için her yüz adımda bir durdu. Nöbetteyken asla oturmazdı, ayakta dururdu.

Yaşlanmış bir külün budaklı gri kabuğu: kimsenin bulabileceği bir gözlem noktası, atılmış sigara izmaritleri ya da üzerinde DNA bulunan şeker ambalajları olmayacaktı. Düz tabanlı botlar giymişti: yumuşak toprakta ayak izi yoktu.

O bir profesyoneldi.

—

ABD SENATÖRÜ PORTER SMALLS'ın Batı'nın tepelerinde bir kulübesi vardı. Virginia, Washington D.C.'den iki buçuk saat uzaklıkta - kolay bir sürüş olacak kadar yakın, gizlenmesi gerekebilecek faaliyetleri gizleyecek kadar uzak.

O ve karısının en iyi arkadaşlarından biri olan Whitehead -karısı Minnesota'ya geri dönmüştü- evi kilitleyip D.C. sıcak bir Pazar günü güneş ufkun altında kendini gösterirken Öğleden sonra. Zamanlama bilinçliydi: Onu Watergate'teki dairesine bıraktığında karanlığın tadını çıkaracaklardı.

Smalls ve Whitehead iki gün boyunca siyaset felsefesi, tarih, atlar, para, hayat ve karşılıklı

Smalls'un 80'lerden kalma ciltsiz *The Joy of Sex* kitabını karıştırıyorlardı.

Smalls evliydi, Whitehead değil, ama arabayı o kullanıyordu. Çünkü seks ve alkolle ilgili bir tür Washington mantığı vardı. Hafif bir zina, Washington'da mutlaka olumlu bir şey olarak görülme de, kesinlikle bir suç olarak karşılaştırılmazdı.

Alkollü araç kullanma suçu. Yetişkin bir erkeği ya da canlı bir kadını becermek size *Washington Post* blogunda bir paragraf kazandırabilir. Eğer Sarhoş Araba Kullanmaya Karşı Anneler sizin seçme kışınıza atlarsa Tanrı yardımcınız olsun.

Yani Whitehead sürdü.

Elli yaşında bir siyaset bağımlısı ve Cumhuriyetçi Parti Cecily Whitehead zayıf, bronzlaşmış ve çilliydi, kısa siyah saçları o kadar ustalıkla boyanmıştı ki, ara sıra görülen gri saç telleri ona sinsi bir gerçekçilik katıyordu. Kare şeklinde bir çenesi vardı, bu da onu biraz Amelia Earhart'a benzetiyordu.

Earhart gibi o da kendi uçağıyla uçuyordu - Whitehead'in durumunda çift motorlu bir Beechcraft King Air. Whitehead'in uçtuğu yerlerden birinde bir malikanesi vardı.

Minneapolis'in gölleri ve İkiz Şehirlerin güneyinde Tennessee Walkers yetiştirdiği iki bin dönümlük bir çiftlik.

Smalls'un karısı Whitehead'in kocasıyla yattığından emin değildi ve bu konu hiç gündeme gelmemişti. Geçmişte

Smalls'un karısı dört yıldır Litvanyalı sevgilisiyle birlikte Minneapolis'in merkezindeki bir çatı katında yaşıyordu ve bu konu aralarında birçok kez gündeme gelmişti.

Litvanyalılar Kuzey'in cinsel atletleri olarak bilinirlerdi.

Avrupa'da. Smalls bu gerçeğin farkındaydı ama sokaklarda yapmadığı sürece karısının ne yaptığı artık umurunda değildi. Aslında onun mutlu olmasını umuyordu, çünkü ona hâlâ düşküncüdü.

Çocuklar. Twin Cities'e bir dahaki gelişinde onu yemeğe götürmeyi aklına not etti.

—

Whitehead, "Saat 10'da orada olun," dedi.

Smalls gözlerini açmadan, "Öğlen o ahmak Clancy'yi yakaladım," dedi.

Whitehead, "Sönük ama ısrarcı," dedi. "Perez'e, Medtronic VA anlaşmasını alırsa Abbott'un kendi bölgesindeki işleri azaltmak zorunda kalacağını söyledi. Perez ona inanıyor. Bu doğru bile olabilir."

"Zor iş," dedi Smalls. "Abbott alırsa, Medtronic çalışanları işten çıkarmak zorunda kalabilir. Böyle bir şey olmayacak. Porter Smalls

sevgili çoğunluk liderimizin Rio Javelina'da arka kapıdan bir işi olduğunu biliyor."

"Eğer ona bundan bahsedersen, makatına keskin ve pis bir şey sokmanın bir yolunu bulur."

Smalls gülümsedi. "Neden, CeeCee . . ona bundan gerçekten bahsedeceğimi düşünmüyorsun, değil mi?"

Whitehead dizini sıktı. "Umarım yapmazsın. Hayır, bunu yapacağını sanmıyorum. Onun seninle evleneceğini bilmesine nasıl izin vereceksin?"

biliyor musun?"

"Kedicik bir şeyler düşünecektir," dedi Smalls.

Whitehead büyüyen karanlığa gülümsedi, farları yol kenarındaki ağaçların arasından sekiyor. Smalls'un personel şefi Kitten Carter bir şeyler düşünürdü. O ve Whitehead haftada birkaç kez, birlikte daha büyük bir zafer planlıyorlar. Genel olarak A.B.D. ve özel olarak Porter Smalls.

Whitehead hayatı boyunca yoga meraklısı ve gösteri atı oldu Rakip. Güçlü bir vücudu, güçlü bacakları ve kolları ve bir kadına göre büyük, güçlü elleri vardı. Escalade'i pistte çoğu insanın yapabileceğinden daha hızlı sürdü ve akşam havasını toz ve çakıl. Hayatının çoğunu çiftliklerde geçirmiş, en iyileriyle birlikte at pisliği küremiş, kamyon ve traktör kullanmıştı ve ne yaptığını biliyordu, yirmi iki inçlik tekerlekleri Pistin ikiz çukurlarında sağlam bir şekilde.

Nehrin yarım mil aşağısında, patika devlet tarafından tutulan çakıllı bir yolla kesişti ve soluna çıplak bir bakış atarak kamyonu sağa çekti ve gaz pedalına yaslandı.

—

BİRKAÇ DAKİKA SONRA, bir tepeyi aştılar ve uzakta, Whitehead, onları Washington'a götürecek olan otoyol üzerindeki bir dizi ışığı görebiliyordu. Whitehead'in Nehir hâlâ altlarında, uzun bir yamacın altında, son elli metresi keskinleşerek bir kayalığa dönüşüyordu.

Bir dakika sonra Whitehead, "Ne pislik ama. Bu pislik her yerimde."

"Ne?" Smalls neredeyse uyuyakalmıştı. Şimdi kendini yukarı itti, cipin ışıkla dolduğunun farkındaydı. Koltuğunda döndü. Bir kamyonet -aracın yüksekliğine bakarak kamyonet olduğunu düşündü. Saatte elli mil hızla çakılların üzerinde yuvarlanırken, farlar arkalarında on beş ya da yirmi metreden fazla değildi.

"Bundan hoşlanmadım." dedi.

Tepenin zirvesinde kamyonet sol şeride geçip hızlandı ve Smalls, "Hey, hey!" dedi.

Whitehead gaz pedalına bastı ama çok geçti. *Çok geç*. Kamyon onlara doğru savrulmuş, Escalade'in yan tarafına çarpmış, araç yoldan çıkmış, yol kenarındaki çalıların ve ağaçların arasından geçerek bir hendeğe düşmüş ve sarp yamaçtan aşağı yuvarlanmıştır. Whitehead, SUV'u yamaçtan yukarı çekmeye çalışmak yerine, ki bu yan yatmasına neden olabilirdi

bir an için yokuş aşağı döndü, sonra keskin bir sesle, "Dayan Porter, bir ağaca çarpmaya çalışacağım. Hava yastığının patlaması ihtimaline karşı kollarını yukarıda tut..."

Smalls kollarını kaldırdı ve SUV zıpladı ve savruldu.

Whitehead frenleri pompalarken tepeden aşağıya, aşağıdaki kayalığa doğru hızla iniyordu. Aslında bunu düşünmemişti ama Smalls yaşamak için sadece birkaç saniyeleri olduğunu içinden biliyordu.

Bir dizi fidana çarptılar, aralarından geçtiler, çapı on beş santim kadar olan bir ağaca çarptılar ve onu temiz bir şekilde kırdılar. Çarpmanın etkisiyle kamyon öne doğru savrulurken yan yattı ve Smalls, Whitehead'in gaza bastığını hissetti. Motor Büyük lastikler yamacı kazmaya çalışırken çığlık attı ve her darbede *havladiğini* fark etti: "Ay! Ay! Ay! Ay! Ay! Ay! . . ."

Hâlâ yokuş aşağı iniyorlardı ama artık daha az diktiler. Küçük bir ağaca daha çarptılar ve araç kendi etrafında dönerek daha büyük bir ağaca çarptı. Hava yastığı patladı ve Smalls'un yüzüne çarptı, ancak kamyonun yokuş aşağı, uçuruma doğru eğilmeye başladığının farkındaydı. Ve aniden sürücü tarafındaki cam patladı. Neredeyse durmuşlardı, uçurumun kenarına 30 metre kalmıştı ama oldukça yerleşti ve birkaç boy daha geriye doğru savruldu ve kamyonun yolcu tarafını yukarı iten son bir ağaca çarptılar. Escalade yavaşça, görkemli bir şekilde tavanı üzerine devrildi ve durdu.

Emniyet kemerinden baş aşağı sarkan ve gözlerine dolan kan yüzünden yarı kör olan Smalls acı hissetmedi -en azından henüz- ve ağladı, "Gaz kokusu alıyorum. Buradan çıkmalıyız. Dışarı çıkın! Çıkın!"

Yan gözle, emniyet kemerinden baş aşağı sarkan Whitehead'e baktı. Kapı gevşediğinde tepe lambası yanmıştı, gözleri açıktı ama boştu ve bir kulağından saçlarına doğru kan akıyordu.

"CeeCee, CeeCee" diye seslendi ama yanıt alamadı. Emniyet kemerini çözüp tavanın iç tarafına düştüğünde kan hâlâ yüzüne ve gözlerine akıyordu. Kendi tarafındaki kapının kilidini açtı ve birkaç santim iterek açtı, kapı bir fidana takıldı. Sıkışarak çıkabileceği kadar açılana kadar kapıyı yarım düzine kez tekmeledi.

Kurtulur kurtulmaz gözündeki kanı sildi ve aslında kanın burnundan geldiğini fark etti. O sırada Gözlerini temizledikten sonra cipin arkasına doğru yürüdü, kapağı açtı, kanvas gece çantasını buldu ve krom .357 Magnum'u orada tutuyordu. Silahı kemerine soktu ve yokuş yukarı baktım: kimseden iz yok. Far yok, fren lambası yok, Alacakaranlık, diz boyu otlar ve kırık ağaçlardan başka hiçbir şey yoktu; Cadillac'tan gelen sayısız uyarı ve alarm bip sesi ve vızıltıyla delinen doğal sessizlik.

Aceleyle kamyonun sürücü tarafına gitti, kapıyı açabildiği kadar açtı, Whitehead'in emniyet kemerini çözdü ve onu kollarına bıraktı. Onu kamyonundan çıkarmak için mücadele etmek zorunda kaldı ama gaz kokusu ona çaresizlik gücü verdi. Kadın onu kucağına aldı ve yamaç boyunca elli metre taşıdı, sonra onu otların arasına indirdi, yanına diz çöktü ve bir süre dinledi. Kokusu, Chanel No. 5 ve duştan gelen kuyu suyu, şimdi taze kanın bakırimsı/etli kokusuyla karışmıştı.

Hiçbir şey duymadı ve görmedi: yamaçta kimse yoktu. Onlara çarpan kamyon ortadan kaybolmuştu.

Fısıldadı, "CeeCee. CeeCee, beni duyabiliyor musun?"

Cevap yok.

SUV'un farlarından biri hâlâ parlıyordu ve cep telefonunu çıkarıp yerel şerif departmanını aradı.

irtibat listesi. Kendisini tanıttı, görevliye neler olduğunu ve olayın kasıtlı bir saldırı olabileceğini söyledi.

Görevli, polis memurlarının beş dakika içinde orada olacağını söyledi. "Acil durum flaşörlerinin açık olduğundan emin olun," dedi Smalls santral memuruna. "Doğru kişiyle konuştuğumdan emin olana kadar otların arasından çıkmayacağım.

Çocuklar. Bir ambulansa ihtiyacımız olacak; arkadaşım kötü yaralandı."

Telefonu kapattığında Whitehead'i kucağına aldı. Ambulansın zamanında gelemeyeceğini düşündü: Aslında Cecily Whitehead için çok geçti bile.

—

Polisler ve bir ambulans geldi ve Smalls kiminle uğraştığından emin olunca, otların arasında saklandığı yerden onlara seslendi. Ona zaten bildiği şeyi söylediler: Whitehead ölmüştü, başının sol tarafına öldürücü bir darbe almıştı, muhtemelen sürücü tarafındaki camdan giren bir ağaç dalıydı.

Polisler ve sağlık görevlileri Whitehead'i siyah plastik bir ceset torbası içinde tepeye çıkarırken Smalls Cadillac'tan resmi evraklarını aldı. Whitehead ambulansa bindirildi ama Smalls ambulansa ihtiyacı olmadığını söyledi. "Kanlı bir burun, daha kötüsü yok. Bana bir şeyler ver. yüzümü yıka."

Baş şerif yardımcısı arabayı kimin kullandığını sorunca Smalls "CeeCee kullanıyordu" dedi.

"Yine de size hızlı bir alkol ölçümü yapmamız gerekiyor," dedi şerif yardımcısı.

"Evet, iyi," dedi Smalls. "Kulübemden ayrılmadan önce bir kadeh şarap içtim, CeeCee hiçbir şey içmedi."

Test iki dakika sürdü. Smalls 0.02 promil alkollü araç kullanma sınırı olan 0.08'in çok altında bir değer vermiştir, ancak Smalls yaşlı bir adamdır ve yaşlı erkekler alkolden genç erkeklere göre daha fazla etkilenmektedir.

Smalls polise, "Her şeyin kaydedildiğinden emin olun," dedi. "Bunun kayıt altına alınmasını istiyorum."

"Endişelenmenize gerek yok," dedi yardımcısı. "Sizin için doğru olanı yapacağız, Senatör. Şimdi... kamyonu gördünüz mü?"

Smalls başını salladı. "Uzun farlarını yakmıştı ve farlar Caddy'min arka camından içeri giriyordu. Sanki bir projektöre yakalanmak. Hiçbir şey göremiyordum. Ve bize çarptı."

Şerif yardımcısı tepeden aşağı baktı. "Arabayı sürerken çok iyi iş çıkarmış. Yirmi, otuz metre daha gitseydin, beş katlı bir binadan atlamış gibi uçuruma yuvarlanıp çakıl taşlarına çarpacaktın. Burada durmak bile beni biraz geriyor."

—

Ambulans Winchester Tıp Merkezine doğru yola çıktı, Smalls eyalet polis arabasıyla takip ediyordu. Whitehead'in öldüğü doğrulanırken, Smalls burnuna aldığı darbe nedeniyle tedavi altına alındı. Burnu kanamaya devam etmişti.

Kanama olmuş ama doktor kimyasal koter dediği bir maddeyi kullanmış ve kanama hemen durmuş. Doktor ona ağı kesici verdi. Smalls, "Haplara ihtiyacım yok." dedi.

"Henüz değil," dedi doktor. "Yapacaksın."

Serbest bırakıldığında, polis memurları onu bir kenara çekip ifadesini uzattı ve bir eyalet kaza müfettişi olay yerine gelene kadar Cadillac'ın düştüğü yerde bırakılacağını söyledi.

Görüşme bittiğinde Smalls personel şefi Kitten Carter'ı aradı ve hastaneye gidip onu alması için ayarlama yaptı. Whitehead'in anne ve babasına ölüm haberini vereceğini söyledi.

Yapacak bir şey kalmadığında Smalls hastanenin şapeline götürülmek istedi. Polis onu orada bıraktı ve Smalls, bir Yaşam boyu Episkopalyan, Cecily Whitehead'in ruhu için diz çöküp dua etti.

Daha az merhametli bir şekilde, Tanrı'yla bir kelime konuştu. onu öldüren insanlar. Sonra ağladı. Bir süre sonra kendini toparladı ve ciddi ciddi düşünmeye başladı.

Kaza.

Bu bir kaza değildi.

Bu bir suikast girişimiydi ve arkasında kimin olduğunu bildiğini düşünüyordu. Adalet, mahkemede olmasa bile, yerini bulacaktı.

Whitehead'e yüksek sesle söyledi: "Yemin ederim CeeCee, onları yakalayacağım.

O orospu çocuklarının her birini yakalayacağım."

Whitehead ne çok hassas ne de çok affedici davranmıştı: Eğer kadın zaten öbür dünyayı yaşıyorsa, intikam almak için sabırsızlanacağından hiç şüphesi yoktu ve ne kadar soğuk olursa o kadar iyiydi.

—

KITTEN CARTER hastaneye geldi. Oraya vardığında üç saattir cep telefonu ile konuşuyordu. İlk haber

Kaza, kendisine iyilik borcu olan ve gecenin olaylarını en sempatik şekilde yansıtabilecek olan gazetecilere sızdırılacaktı.

". . iyi arkadaşlar ve siyasi müttefikler, sağlık hizmetleri teklifleri üzerine yaz aylarında yaşanacak çatışmalar için strateji belirlemek üzere kulübeye gitmişlerdi..."

—

Yerel yetkililer kaza soruşturmasını Batı Virginia Eyalet Polisine devretti.

Kazadan sonraki ikinci gün, bir

Müfettiş Smalls ile Senato'daki ofisinde görüştü.

oturuyordu. İki siyah gözü ve burnunun üzerinde geniş beyaz bir bandaj olan, lacivert örgü kravatlı mavi çizgili gofre takım elbise giymiş Smalls bir şeylerin ters gittiğini hemen anladı.

Soruşturmacının adı Carl Armstrong'du. Sorularını bitirdiğinde Smalls, "Benimle kafa bulma Carl. Doğru olmayan bir şeyler var. Bir konuda yalan söylediğimi düşünüyorsun. Neymiş o?"

Müfettiş deri bir portföyün içinde bir bloknotun üzerine notlar alıyordu. İçini çekti, portföyü kapattı ve şöyle dedi: "Laboratuvarımız aracınızı santim santim inceledi efendim. Başka bir kamyonun çarptığına dair hiçbir iz yok."

Carter kanepeli bir koltukta oturmuş, yasadışı bir şekilde küçük kahverengi bir puro içiyordu. Smalls'a baktı, sonra kaşlarını çatarak Armstrong'a baktı.

ve dedi ki, "Bu yanlış. Diğerleri onları yoldan aldılar.

-onları parçaladı. Ne demek hiçbir iz yok?"

Smalls araya girdi. "Kesinlikle doğru. Çarpma kapıyı içeri göçertmiş. Bunun bir işareti olmalı. Demek istediğim, ben bir Yıllar önce oldukça kötü bir kaza geçirdim ve her iki araçta da büyük hasar oluştu. Bu seferki daha kötüydü. Vuruş daha kötüydü. Ne yaparsınız?

Yani, işaret yok mu?"

"Metal sıyrığı yok, boya yok, gözle görülür bir darbe yok. Tek şey Kamyonun her iki yanında ve ön ızgara ile kaputta birkaç ağaca çarptığınıza dair işaretler bulduk," dedi Armstrong.

"O zaman yeterince dikkatli bakmıyorsun," diye tersledi Smalls. "O adam bize çarptı ve CeeCee'yi öldürdü, az kalsın beni de öldürüyordu."

Armstrong başka tarafa baktı ve omuz silkti. "Acaba gerçekten size vurdu mu yoksa sadece Bayan Whitehead'in kontrolünü kaybetmesine mi neden oldu?"

"İçki içmiyordu ..."

Armstrong bir elini kaldırdı. "Bunu biliyoruz. Kanında sıfır alkol vardı ve araba kullandığını biliyoruz çünkü üzerindeki kan ve hava yastığındaki izler onunkilerle uyuşuyor. Bize anlattığınız hiçbir şeyden şüphe duymuyoruz, çarpışmanın kendisi hariç."

Carter: "Senatör Smalls, çarpmanın şiddetini anlattığı yazılı bir açıklama yaptı."

"Yandan geçtikleri yerde alçak bir çakıl banket var; acaba Miz Whitehead oraya sert bir şekilde çarpmış olabilir mi ve senatör bunu kamyonun çarpmasıyla karıştırıyor olabilir mi?"

Smalls çoktan başını sallamaya başlamıştı. "Hayır. Kamyonun çarptığını duydum. Çarptığını gördüm, çarptığında sürücü tarafındaki camdan dışarı bakıyordum."

"Yolda başka bir arabanın boyası yok, metal yok, cam yok . . hiçbir şey yok," diye tekrarladı Armstrong.

Carter, Smalls'a şöyle dedi: "Senatör, belki de FBI'dan olay yeri inceleme ekibi çağırmalıyız. . ."

Smalls onu susturmak için parmağını dudaklarına götürdü. Ayağa kalktı ve şöyle dedi: "Carl, başka bir adamdan seninle şu konu hakkında konuşmasını isteyeceğim.

Kanıt, eğer sakıncası yoksa. Kitten ve ben böyle bir şey bilmiyoruz. ama bence bu işe ikinci bir çift göz koymamız iyi bir fikir olabilir."

Armstrong birçok kez politikacılarla muhatap olmuştu. Smalls ona türün en makul üyelerinden biri gibi görünmüştü. Bağırarak yok, suçlamak yok. Rahatlayarak kızardı ve şöyle dedi: "Senatör ... yapabileceğimiz her şeyi seve seve yaparız. Biz Burada ne olduğunu anlamak istiyorum. Adamını gönder. Her zaman. Muhtemelen ona istediğinden daha fazla işbirliği yapacağız."

"Bu harika," dedi Smalls elini uzatarak. "Amirimize çalışmalarınız için teşekkür eden bir not bırakacağım."

El sıkışırken Armstrong, "Buna minnettarım," dedi. "Gerçekten, efendim."

—

ARMSTRONG gittikten sonra Carter sordu: "Neden dökülüyordun? Ona tereyağı sürdün mü? Sana inanmadı. Yani, Tanrım, biri CeeCee'yi öldürdü ve neredeyse seni de öldürüyordu. Eğer buna izin verirsen, her şey gömülecek-"

"Hayır, hayır, hayır..." Smalls ayağa kalktı. Burnuna dokundu, ağrı kesici hap tüpünü aldı, maraca gibi salladı ve yerine koydu. Çok fazla kalmamıştı ve o sabah zaten bir tane almıştı. Burnu kimyasal koter yüzünden hâlâ ateş gibi yanıyordu. Doktor haplara ihtiyacı olduğu konusunda haklıydı, mekanik ilaçlar için değil. dağlanmış doku dışında bir hasarı yoktu. Minnesota şehirlerinin plaketi ve anahtarlarıyla, başkanlar, valiler ve diğer senatörlerle çekilmiş fotoğraflarıyla dolu ödül duvarına doğru yürüdü, Whitehead de dahil olmak üzere çeşitli zenginler ve politik olarak muhafazakar film yıldızları.

Düşünüyorum da.

Carter çenesini kapalı tuttu ve bir süre sonra Smalls kulak memesiyle oynayarak ve resimlerine bakarak, "Şaşırdım.

Armstrong'un söylediklerini. Kanıt yok. Ama gerçekten şaşırmadım. Bize saldıranların kiralık katil olabileceğini düşündüğüm için yaptığım ilk şeyin silahımı almak olduğunu söylediğimi hatırlıyor musun?

Suikastçılar mı?

Profesyoneller mi?" "Evet, ama ben ..."

"Haklıydım. Haklıydılar," dedi Smalls. "Bunu nasıl yaptıklarını bilmiyorum ama eminim ki doğru araştırmacı doğru taşın altına bakarsa bunu açıklayabilecek birini bulabilir. Bunu açıklayabilecek birini çünkü ..."

Carter sözlerini şöyle bitirdi: "Size bir kez daha saldırmak için geri geliyor olabilirler."

"Evet. Muhtemelen hemen değil ama er ya da geç." Smalls ayrıldı büyük masasına doğru yürüdü ve dahili telefonun düğmesine bastı.

"Sally.. Lucas Davenport'u bağla. Numarası kişi listenizde."

"İşte o adam ..." Carter başladı.

"Evet," dedi Smalls. "İşte o adam."

Lucas Davenport ve Charlie Knight, Sedgwick County Bölgesel Adli Bilim Merkezi'nden çıkıp Kansas'ın aydınlık havasına doğru yürüdüler.

Lucas ceketinin cebinden güneş gözlüklerini çıkardı, burnuna taktı ve dedi ki, "Devam et. Burada görecektir bir şey yok." "Daha kötüsü de olabilir," dedi Knight. Kendi güneş gözlüklerini taktı. Gümüş rengindeydi ve onu Teksaslı bir otoyol devriyesinin film versiyonu gibi gösteriyordu, ki muhtemelen bunu biliyordu. Tam olarak uyuşmayan dişleri - iki üst orta kesici diş beyazdı, diğerleri sarının çeşitli tonlarındaydı - onu daha da Teksaslı bir polis gibi gösteriyordu. "O orospu çocuğu yaşayabilirdi."

Bu Lucas'ı gülümsetti ve "Patronu kadar kötü değildi," dedi.

"Belki de değil, ama kıl payı kurtulurduk." Molina adında bir adamın kurşunla delik deşik edilmiş cesedine bakmaya gitmişlerdi.

"Bunu yazmak ister misin?" Lucas kiralık arabaya doğru yürürlerken sordu.

"Evet, bu gece yapacağım," dedi Knight. "Ben işimi bitirene kadar sen de yaşlı kadınınla sarılıp sarmalanmış olursun." Lucas'ın uçağı o akşam kalkacaktı, Knight'inki ise ertesi sabaha kadar kalkmayacaktı.

"Peki ya Wise?" Lucas sordu.

"Siktir et onu. Bırakın Wichita onu içeri tıksın," dedi Knight. "Kesin olarak bilmiyorum ama Kansas eyalet hapishanesinin önde gelen bir bahçe noktası olmadığından şüpheleniyorum."

"Sanırım bu konuda haklısın," dedi Lucas. "Peki, biftek mi yoksa çizburger mi düşünüyorsun?"

"İçinde sığır eti olan ve Meksika'ya özgü olmayan her şey," dedi Knight. "Öyle mi? Meksika yemeğı en sevdiklerimden biridir," dedi Lucas.

"Bir Meksikalı ile evliyim ve mutfağımızda gurme Meksika yemekleri var, bu yüzden Wichita'da Meksika yemeği yemem. Büyük bir T-bone yemek istiyorum."

"*Bunu* Wichita'da da yapabilirsin," dedi Lucas. "Sana Wichita'da profesyonel bir suikastçıyla dans ettiğim zamanı anlatmış mıydım? Hayır mı? Hayır.
adı Clara Rinker'dı ..."

—

LUCAS, MINNEAPOLIS DIŞINDA ÇALIŞIYOR, ama yapacak çok şeyi yok. Dallas'ta çalışan Knight, Jesús Rojas Molina cinayetini araştırmak için bir araya gelmişti.

Molina, öldüğü sırada ABD Marshals Service tarafından yürütülen Federal Tanık Koruma Programı'ndaydı.

Artık her ikisi de polis olan Lucas ve Knight

Çünkü Lucas Minnesota'da, Knight Houston'da olmak üzere her ikisinin de daha önceki yaşamlarında cinayet masası dedektifliği geçmişleri vardı.

Ölen adam Molina, patronunu bir iç savaşta ispiyonlamıştı. Birmingham, Alabama'nın yasadışı uyuşturucu ihtiyacını karşılayan "kartel". Patronun suçlu bulunup sonsuza kadar hapse gönderilmesinden sonra Molina, patronun akrabalarından uzak tutulması için Wichita'ya yerleştirildi,

Onu elektrikli matkap ve usturayla parçalarına ayıracağına söz vermişti.

Marshals Service gibi o da onlara inandı. Tanık Koruma müşterisi olarak, Molina'ya bir arazide uyduruk bir ev verildi.

Wichita'nın güney yakası, beş yaşında bir Corolla ve Walmart Supercenter'da bir karşılama görevlisi işi.

Kafayı bulmayı seven bir adam için yeterince iyi değildi.

Wichita'ya taşındıktan bir yıl sonra, şehrin üst düzey uyuşturucu müşterilerine, yani metamfetaminden korkan ya da meth'in ön loblarını kesmesinden hoşlanmayanlara kokain satıyordu. Bu işi, serbest girişim meraklısı bir dost olarak tanıştığı ve Molina'nın karısıyla birlikte olduğu Bobby Wise, .44 Magnum'uyla Molina'nın paravan kapısından girip göğsüne ve boynuna beş el ateş edene kadar sürdürdü.

Bir tanesi işini görürdü. O zaman Wise diğer dördünü karısının üzerinde kullanabilirdi.

cinayet. Ama onu seviyordu, bu yüzden polisler onu almaya geldiğinde sadece ağladı ve onu hala sevdiğini söyledi.

Wichita polisleri 44'lüğü ele geçirdi, kurşunları eşleştirdi, kanıtlarla birlikte onunla yüzleşti ve bir itiraf aldı. Lucas ve Knight soruşturmada Marshals Service temsilcileriydi ve Wise'ın tek katil olduğundan emin olmaya çalışıyorlardı: Alabama patronunun katil karısı ya da onun kadar katil bir adam tarafından gönderilmediğinden Çocuklar.

Wise ve karısıyla görüşmüşler, Wise ve karısının Tanık Koruma konusunda kafaları karışmış.

Molina da içindeydi. İkna ediciydiler.

Lucas ve Knight yollarına devam ediyorlardı: burada görececek bir şey yoktu.

—

Lucas'ın şerif olarak geçirdiği iki yıl boyunca sık sık karşılaştığı bir hikâyeydi bu. Çoğu birkaç hafta içinde çözölen yarım düzine ilginç davanın yanı sıra hâlâ açık olan yarım düzine takip davası ve asla çözülemeyecek iki soğuk dava vardı. Lucas

Servis'e özellikle zor davalarda çalışmak için katılmıştı ve beklemediği bir şey bulmuştu.

Dünya Amerikalı suçlulara açılıyordu. Orta Doğu'daki savaşlar ve yabancı işlerde çalışan Amerikalı mavi yakalı işçilere olan talep, daha parlak dolandırıcıların savaşın karmaşası ve düzensiz istihdam.

Diğerleri, gürültölü petrol kumu endüstrisinin gelir ve belirsiz sığınakların yanı sıra tanıdık bir dil sağladığı batı Kanada'ya geçiyordu. İklim değişikliğinin de yardımıyla afet endüstrisi, Karayipler ve Meksika'daki dolandırıcılar için düzensiz inşaat işleri ve fırsatlar sağladı.

ABD'de kanunla sıradan bir temas bile kaçaklara sık sık çelme takardı; yurt dışına çıktıklarında ise böyle bir şey olmazdı.

—

AMA BİR AÇIK VARDI, Lucas'ın hâlâ tam zamanlı bir işe dönüşeceğinden emin olmadığı ilginç bir araştırma kaynağı. Bunu istediğinden emin değildi. İşler Washington, D.C. Başlı dertte olan politikacılardan.

—

BİR ÖNCEKİ BAHAR, Illinois'den Demokrat bir kongre üyesi Hem kongre üyesinin hem de Lucas'ın arkadaşı olan eski Minnesota valisi aracılığıyla temasa geçtiler.

Kongre üyesi Daniel Benson'ın, kışının çatlağının üzerine alevli bir kurukafa dövmesi yaptırmış üniversite terk bir kızı ve Harley'li, kolsuz kot ceketli bir erkek arkadaşı vardı.

Benson, erkek arkadaşının eski bir mahkum ve bir neo-Nazi partisinin üyesi olduğunu ve kızının onunla birlikte bir YouTube videosu çektiğini öğrenene kadar bu konuda çok fazla endişelenmemişti. Sahte bir Alman SS miğferi ve kırmızı bir kıyafet dışında, videoda büyük ölçüde çıplaktı. ve siyah gamalı haçlı kol bandı. Kongre üyesi ne cep telefonundan ne de e-posta yoluyla kendisine ulaşamadı.

Kongre üyesi onun kaçırılmış olabileceğini ya da tam olarak kaçırılmadıysa bile en azından iradesi dışında tutulduğunu düşünüyordu. Lucas'tan bir göz atması istendi. Marshals Service müdürü danıştı ve Meclis Yollar ve Araçlar Komitesi'nin kıdemli bir üyesi için sessiz bir iyiliği onaylamaktan çok mutlu oldu.

Lucas, Nazi'yi ve kızını Ohio'da saklandıkları yerde sekiz gün içinde bulmuştu. O ve başka bir şerif kızı geri almış ve onu bir seks ve uyuşturucu rehabilitasyon merkezine kaydettirmiş. Erkek arkadaşı

tutuklanmaya direnmişti ve kavgada bir bacağı kırılmıştı. Tutuklamaya şiddet kullanarak direnmek suç olduğu için, kiraladıkları sığınağa girebildiler ve burada plastik bir poşet içinde iki bin adet hidrokodon ve dört adet yarı otomatik tabanca buldular.

Tutuklamaya direnme suçlamalarına dağıtmak amacıyla bulundurma ve hüküm giymiş bir suçlu tarafından ateşli silah bulundurma suçlamaları da eklendi ve erkek arkadaşı federal bir hapishaneye gönderildi.

Lucas internete düşen videolarla ilgili pek bir şey yapamıyordu ama kız yeterince silik, video da yeterince aptalca olduğu için kongre üyesi muhtemelen bu işin peşini bırakabileceğini düşünüyordu.

—

DAVA HAKKINDA DEDİKODU yayıldı ve bu başka bir davaya yol açtı.

Wyoming'den bir ABD senatörünün geniş bir çiftliği ve çok sayıda sığırı vardı. Çiftlik, Yellowstone Ulusal Parkı'nın bir bölgesine sırtını dayamıştı. İçinde kurtlar vardı. Vurulan kurtlar arazisinde görülmeye başladı ve ardından çitleri aşarak parka girdi. Senatörün kurtlarla bir sorunu yoktu. Kişisel olarak ölü kurtlar ama CBS ve daha da kötüsü CNN ile birlikte ülkedeki tüm çevrecileri arkasına alacak bir suç eylemi fikrinden hoşlanmadı.

"Kurtlara ateş etmiyorum, çocuklarım kurtlara ateş etmiyor ve ellerim kurtlara ateş etmiyor, çünkü

Birkaç ölü düveye sahip olmamızın birkaç ölü kurda sahip olmamızdan çok daha iyi olduğunu ve eğer

Bu işe karışmış olsalardı kışlarına tekmeyi basardım," dedi Lucas'a. "Bunun hemen bitmesini istiyorum."

Federal vahşi yaşam çalışanlarının

Çünkü temelde onlar suç soruşturmacısı değillerdi ve herkes onları tanıyordu.

Lucas Wyoming'e gitti, birkaç gün etrafı araştırdı ve sonunda hepsi kovboy olan üç kardeş buldu.

sığır hırsızlığı yapan kovboylar, kimin ne yapıyor olabileceği hakkında onlarla sessizce konuştular. Bunu şantaj olarak nitelendirdiler, ancak ek işlerinin ortaya çıkmasını istemeyen kovboylar, kurtların vurulmasıyla ilgili spekülasyon yapmaya istekliydiler.

Lucas, her şeyi yasal hale getirecek bir vahşi yaşam adamıyla Senatörün güney komşusu, parkta kurda çok benzeyen bir yemi takip ediyordu. Senatör ve komşusu yıllar boyunca Lucas'ın anlamaya çalışmadığı bir tür karmaşık su anlaşmazlığı yüzünden kavga etmişlerdi.

Lucas onu aradığında senatör, "Orospu çocuğu," demişti. "Hem beni utandırıyor hem de istemediği kurtlardan kurtuluyor. Bir taşla iki kuş. Onun lanet bir demokrat olduğundan eminim."

Komşu aslında hiçbir şey vurmamıştı, bu yüzden suçlu bulunsa bile fazla bir cezaya çarptırılmayacaktı. Yürüyüşe çıktığını ve kurtlara, ayılara, baykuşlara ve bülbüllere karşı korunmak için dürbünlü yarı otomatik .223'ünü yanına aldığını iddia etti.

Senatör Lucas'a, "O güzel kafanı bu konuda yorma Lucas. O çocuk sığırlarını otlatmak için üç bin dönümlük BLM arazisi kiraladı. Sanırım kontratlarını inceleme altında bulacak.

O orospu çocuğu. Oh, hey, bana kartvizitlerinden birkaç tane gönderir misin?"

—

BU İŞLER Lucas'ın kendini biraz yozlaşmış hissetmesine neden oluyordu; sıradan bir vatandaş bu tür bir yardım alamazdı. Öte yandan, suç, para ve siyasi gücün bir araya gelmesi ilgisini çekmiştir. Her ikisinde de davalarda, Marshals Service müdürü onu evine çağırarak söyleyeceklerini dinlemiş ve her raporun sonunda şöyle demiştir, "İyi çalışmaya devam et. Eğer çuvallarsan, adını hiç duymamış olurum."

—

Rutin WICHITA İŞİNDEN SONRA, Lucas

Dwight Eisenhower National, Porter Smalls aradığında bir *Outside* dergisi okuyordu.

"Gelip benimle konuşmanı istiyorum," dedi Smalls. "Mümkün olduğunca çabuk.

Daha erken."

"*Pioneer Press*'te kazayla ilgili bir haber gördüm; kulağa korkunç geliyordu," dedi Lucas. "Sen iyi misin?"

Smalls, "Hava yastığı yüzüme çarptığı için burnum kanadı ama CeeCee gibi ölmedim," dedi. "Etrafı aradım ve senin şehirde olmadığını söylediler. Ne zaman döneceksin?"

"Şu anda Wichita havaalanında oturuyorum. Bu akşam saat sekiz gibi eve dönmüş olacağım."

"Güzel. Beş dakika içinde National'dan uçağa bineceğim. Saat 8:20'de inmemiz gerekiyor. Beni havaalanında bekleyebilir misin? Bir restoranda falan? Yemek yiyecek vaktim olmadı."

"Stone Arch'ı biliyor musun? Bira içebiliriz. Eğer konuşmak için çok kalabalıksa, boş bir kapı bulabiliriz."

"Orada görüşürüz."

—

LUCAS uzun boylu, sert görünümlü bir adamdı, yazın bronzlaşmıştı, kaşını ve yanağını kesen beyaz bıçak sırtı yara izi bir balık avı kazasının ürünüydü. Hafif mavi gözleri, artık griye çalan koyu renk saçları ve acımasızlaşabilen bir gülümsemesi vardı. Kavga etmeyi severdi, çok sık değil ama ara sıra. Bir önceki kış, artık menüyü ince yazıları görecektik kadar uzakta tutamadığında, ilk gözlüğünü almıştı, dar altın çerçeveli hileli gözlükler,

Nefret ettiği ama katlandığı.

"Yoda'ya falan benziyorum," diye homurdandı karısı Weather'a.

Weather, "Bildiğim kadarıyla Yoda gözlük takmazdı," dedi.

"Gerçek Yoda'yı kastetmiyorum. Tibet'ten gelen şu adamı kastediyorum, hani şu dindar adam."

"Dalai Lama mı?" "Evet, o adam."

Weather ona baktı ve "Evet, ona benziyorsun..." dedi. Ki benzemiyordu ama Weather onu cesaretlendirmeyi reddetti. mızızlanıyor. "Şimdi Dalai Lama gibi menüyü okuyabilirsin."

Lucas ara sıra çıkan kavgalardan korkmasa da uçmaktan korkuyordu. Mantıklı akli bedenini uçaklara binmeye zorluyordu ama Duygusal, Fransız-Kanadalı tarafı ona havada uçan bütün metal tüplerin sonu kötü bitecek bir aldatmaca olduğunu söyledi.

Dışarıda bir şeylerle dikkatini dağıtmaya çalıştı ama kabinden biri Görevliler *gerçekten* çok yakışıklıydı, bu da onun her geçişinde okuma gözlüklerini çıkarması gerektiği anlamına geliyordu. En son

O bunu yaptığında, kadın onun omzunu sıvazladı. Fark etmişti, belli ki erkeklerin güvensizliğine aşınaydı.

Uçak her zamanki gibi geç kalktı. Uçak iner inmez Lucas ilk zil sesinde cevap veren Smalls'u aradı ve, "Geç geldiğini gördüm. Beş dakika önce geldim. Ben Stone Arch'a doğru gidiyor."

Lucas'ın kayıtlı bagajı yoktu. Çantasını ve gece çantasını aldı ve tekerlekler yere indikten on dakika sonra Jetway'deydi.

Bar tipik bir havaalanı restoranıydı, masalar birbirine çok yakındı, akşam için yerleşmek yerine başka bir yere giden bekarlar veya çiftler için tasarlanmıştı. Smalls kendisine en yakın içiciden üç masa aşağıda bir masa bulmayı başardı ve ona hiç para ödemedi.

Dikkat. Lucas onu fark etti, yanına gitti, çantasını bıraktı, el sıkıştı, "Sizi gördüğüme sevindim Senatör," dedi ve oturdu. "Ne var ne yok?"

"Bir sandviç ya da başka bir şey alın," dedi Smalls. "Hamburgerim ve biram yolda geliyor."

GARSON Smalls'un siparişini getirip Lucas'inkini götürdükten sonra Smalls masaya doğru eğilerek, "Kulağa çılgınca gelecek ama o otomobil kazası var ya? O kaza değildi.

Bu bir suikast girişimiydi. Beni öldürmeye çalışıyorlardı ve CeeCee'yi öldürdüler. Bunun arkasında kimin olduğunu biliyorum. Sen de biliyorsun."

Lucas bir an için hiçbir şey söylemedi ama söylediğinde de "Aman Tanrım, Porter, emin misin?"

"Dur sana anlatayım," dedi Smalls.

Sadece Lucas'ın diyet kolası ve tavuklu sandviçinin gelmesi için durakladı ve hikayesini bitirdiğinde, "Gördün mü?

ne demek?"

"Diğer kamyonunda boya ya da metal izi yok mu? Hiç mi?"

"Batı Virginia kaza müfettişinin söylediği de bu ve kendisi yetkin görünüyordu. Yani ortada bir gizem var. İnsanlar gizemin kafamın içinde olabileceğini ima edip duruyorlar. Olayın travması yüzünden bize çarpıldığını düşünüp düşünmediğimi soruyorlar, oysa gerçekte olan şey CeeCee'nin kamyonu kaçırmak için direksiyonu kırması ve bu küçük ayak bileğine çarpmasıydı-

o kadar sert çarptı ki kamyonun bize çarptığını sandım. Ama öyle olmadı. Bize çarptı. Sert bir şekilde."

"Batı Virginia polislerinin de bu işin içinde olduğunu mu düşünüyorsun?" Lucas sordu.

"Oh, kesinlikle hayır. Şey, kesinlikle hayır değil, ama pek olası görünmüyor. Bu bütün komployu çok büyük ve yönetilemez hale getirir. Biliyorsun, ben

Grant iki yıl önce beni yok edene kadar filmler dışında kiralık katillere hiç inanmamıştım. Elbette, kiralık katilleri vardı. Bu da aynı lanet şey. Ona zor zamanlar yaşattığım için yine peşime düştü."

"Benden ne yapmamı istiyorsun?" Lucas sordu.

—

Smalls şimdi ona, "Ne olduğunu bilmek istiyorum, bana verebileceğinin en iyisini ver," dedi. "Kaza soruşturmasını gözden geçir. Bakalım bize çarpan kamyonu bulabilecek misin? Batı Virginia bile onu arıyorum." Smalls'un sesi daha da kısıldı. Restoranın etrafına göz gezdirdi. "Çok dikkatli olmanızı istiyorum. Eğer bunun arkasında Grant varsa, muhtemelen tekrar deneyecektir. Şu anda ölmüş olmalıydım. CeeCee bizi durduran ağaçların arasına sokarak harika bir iş çıkardı; ben bunu yapamazdım."

Lucas başıyla onayladı ve "Grant başkanlığa adaylığını koyacak mı?" diye sordu. "Evet, muhtemelen. Bu da başka bir sorun ama sana sormuyorum.

bunu çözmek için. Benim ilk önceliğim hayatta kalmak." Bir dakika boyunca sessizce oturup düşündüler, sonra Smalls "Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"Doğruyu söylediğinize inanıyorum, ancak gerçeğin doğrudan Taryn Grant'e götüreceğinden emin değilim. Batı Virginia'yla konuşacağım.

Polisler, etrafı kurcalayın, neler gelişeceğine bakın. Muhtemelen Grant'ten uzak duracağım, en azından şimdilik," dedi Lucas.

Smalls, "Personelime konuşmak istediğin kişileri sıraya koydurabilirim," dedi. "Personel şefimin adı Kitten Carter. O kesinlikle güvenilir ve güvenilir. Bu konuyu zaten bildiği için Kitten'ın sizinle irtibat kurmasını sağlayacağım."

"Güzel. Karımla konuşmam lazım ama Pazartesi günü Washington'da olabilirim."

Lucas söyledi. Arkasına yaslanıp Smalls'a baktı, öne doğru eğildi ve sesi Smalls'un ki kadar yumuşaktı, "Bir şey daha var: Eğer bu Taryn Grant'se, nasıl oldu da başka bir grup profesyonel katille takıldı? Washington'a geleli daha ne kadar oldu, iki yıl mı?"

"Bunun için bir cevabım var," dedi Smalls. "Senato İstihbarat Komitesi'nde ve casuslarla her zaman konuşuyor. Bir de başkanlığa aday olabileceği gerçeği var. Genç, harika görünümlü, Tanrı'dan daha zengin ve bu parayı harcamaya istekli. Görünüşe göre iki yıl sonra ciddi anlamda sevilmeyen bir başkanımız olacak ve o da ya şansını deneyip tekrar aday olacak ve elenme riskini göze alacak ya da bu sevilmemeyi sırtında taşıyacak başka bir adama bırakacak. Yani, o gerçek bir olasılık. Ne zaman

Washington'daki insanlar gerçek bir olasılığın kokusunu aldıklarında ... yeterince hızlı bir şekilde çoğunluk arabasına tırmanamazlar. Başkanlık seçimlerine girerken herkesin bir destekçisi olması gerekir."

"Katiller bile mi?"

"İstihbarat topluluğu," dedi Smalls, arkasına yaslanıp Aynı anda sanki bir casus görecekmış gibi dönüp koridora baktı. "Dinle Lucas, burada tam anlamıyla yüzlerce Ordudan ayrılan ve özel istihbarat örgütlerinde taşeron olarak çalışan eğitimli katiller. Bunların çoğu iyi insanlar. Ülkeleri için hayatlarını tehlikeye atan vatanseverler. Ancak bu adamlardan bazıları o kadar da iyi değil ve birkaçı komiteler önünde ifade verdi. Gerçek bir sınırları yok, ahlaki ya da Aksi halde. Riskle yaşıyorlar. Buna bayılırlar. Onlara Grant'in parasını ve Beyaz Saray'a girme ihtimalini gösterirseniz? Hazır olacaktırlar. İçimden bir ses öyle diyor."

"Neden sen ve neden şimdi?"

"Çünkü seçimden bu yana Grant'in üzerine işiyorum ve bazıları yapışmaya başladı."

"Belki de bir süre işememelisin," diye önerdi Lucas.

Smalls sırtıttı ve "Şimdilik şehirde saklanıyorum ve beni korumaları için birkaç eski polis tuttum. Eğer bunun üzerine atlarsan, Belki bana başımın ne kadar belada olduğunu söyleyebilirsin. Ortaya çıkmadan önce bunu bilmek güzel olurdu."

"Size birkaç rahatsız edici soru sormama izin verin. . . Evliliğiniz nasıl gidiyor?"

"Şey, bilirsin işte..."

"Senin de birkaç doların var ..." Smalls'un seçim sırasında doldurduğu ve Twin Cities gazetelerinde yayınlanan mali bildirim formları, yüz milyon dolar civarında bir servetin ipuçlarını veriyordu. "Ve eğer karın senin, uh, hayatına devam etmek üzere olduğunu düşündüyse ..."

Smalls başını salladı. "Öyle olmadığımı biliyor."

"Kızınız bir keresinde Litvanyalı bir sevgiliden bahsetmişti. Eğer ölürseniz, miras kime kalır? Litvanyalı sevgiliniz maaş almak için sıraya girer mi? Doğrudan mı yoksa dolaylı olarak mı?"

"Hayır, karım aptal değildir," dedi Smalls. "Ayrıca, çoğu Devlet payını aldıktan sonra para çocuklara gidecek. Dengeli bir bakış açısıyla, ben hayatta olsaydım maddi olarak daha iyi durumda olurdu."

"Tamam."

"Tekrar ediyorum, bu şekilde kalmak istiyorum: hayatta."

"Peki ya arkadaşın Whitehead? Ondan kurtulmak isteyen var mı?" Lucas sordu.

Smalls öfkeyle işaret parmağını yarım düzine kez masanın üstüne vurdu ve tısladı: "Lucas! Lucas! Lucas! Dikkatli olun! Dikkatini topla! Gözünü toptan ayırma! Grant'ti! Hayır, düşünemiyorum.

CeeCee'yi öldürmek isteyecek herhangi biri. On beş yıldır boşanmış, kocası da en az kendisi kadar zengin ve onun da bir ailesi var.

CeeCee'nin iki yetişkin kızı var, iyi kızlar, Los Angeles'ta çalışıyorlar, ihtiyaçları olan tüm paraya sahipler, film ya da bazı saçma şeyler üretiyorlar

Bunun gibi. Dinle, son anda kulübeye koşmaya karar verdik. dakika, kimse gittiğimizi bile bilmiyordu, birileri bizi izliyordu."

"Pekâlâ, bariz olasılıkları elemem gerekiyor," dedi Lucas. "Ben bir göz atacağım. Marshals Service müdürünü arayıp konuşmak isteyebilirsin. Grant hakkında değil ama. Ona senin durumu gözden geçirmemi istiyor."

"Bunu yapacağım. Yarın ilk iş. Grant'e gelince: Eğer o arı yuvasına bir çomak sokman gerekiyorsa, buyur sok. Ama dikkatli ol. Kimse bana inanmıyor gibi görünüyor ama beni öldürmeye çalışan ve CeeCee'yi öldüren bu adamlar profesyonel."

—

LUCAS eve dönerken ABD senatörü Taryn Grant'i düşündü. İki buçuk yıl önce, Porter Smalls'u yüzde 51'e yüzde 49 yenerek Senato'dan atmıştı. Cumhuriyet tarihinin en çirkin siyasi hilesi olarak adlandırıldı.

Lucas bu işin arkasında Grant'in olduğundan neredeyse emindi, Demokrat Partili bir politikacı aracılığıyla çalışıyordu ve bazen şantajcı bazen de çantacı olarak biliniyordu. Adam Smalls'un kampanya ofisindeki bilgisayarına bir sürü çocuk pornosu yerleştirmiş ve bir stajyer tarafından "keşfedilmişti". Lucas, Smalls'un masum olduğunu kanıtlamıştı ama artık çok geçti: Grant seçilmişti.

Tüm bunlar, çocuk pornosunu yerleştiren adamın bir fırsat sezip şantaj yapmaya çalışmasıyla daha da karmaşık hale gelmiştir Grant. Zahmeti yüzünden öldürülmüştü ve Seçim Günü'ne kadar üç kişi daha öldürülmüştü. Seçimden sonra, Smalls Grant'i açıkça cinayetleri düzenlemek ve porno yerleştirmekle suçladı.

Minnesota halkı ona inanmaya başlamıştı. İlk seçimi kaybettikten iki yıl sonra, tekrar oylanarak

Bir sonrakinde senato. Taryn Grant gibi bir psikopatla uğraşırken bu hiç de iyi bir şey değildi, diye düşündü Lucas. Eğer Smalls bir tehdit olduğunu kanıtlarsa, başkanlığa giden yolu da Senato'ya giden yolu öldürdüğü kadar kolay öldürebilirdi, tabii bunu yapabilirse yakalanmadan.

Son seferinde Lucas'ı yenmişti. Unutmamış ya da affetmemişti. Smalls suikast girişimi konusunda haklıysa

ona bir şans daha ver.
Ve bu onu mutlu etti.

—

LUCAS eve döndüğünde karısı Weather'ı ve iki çocuğunu öptü, çocukları yatağa gönderdi, Weather'a Smalls'tan bahsetti ve Pazartesi günü tekrar yola çıkacağını söyledi.

Ertesi gün cumartesiydi ve Weather çalışmayacağı ve erken kalkmak zorunda olmadığı için -genellikle altı buçukta evden çıkan bir cerrahı- Lucas'ı yatağa götürdü ve

onu yıpratmak için elinden geleni yaptı. Hoş bir şekilde odaklanmamış hissederek, daha sonra ikinci kattaki güneşlenme terasında yarı çıplak oturup limonata içtiler ve yumuşak yaz gecesine baktılar ve sordu, "Ne kadar

gitmiş olacak mısın?"

"Bilmiyorum, Washington'da birkaç arkadaşım var ama bana bu konuda yardımcı olamazlar."

"Mallard bile mi?"

Mallard, Lucas'la birlikte birkaç önemli davada çalışmış olan bir FBI müdür yardımcısıydı.

"Mallard çok politik. Grant ve Smalls arasında çapraz ateşe yakalanmak istemez. Ayrıca, başka bir şey yapmadan önce, Smalls'un hikayesinin mantıklı olduğundan emin olmalıyım. Eğer öyleyse, Senato'nun içinden biriyle konuşmam gerek.

Grant'in kiminle konuştuğunu bana söyleyebilecek biri... Onu profesyonel bir katille buluşturabilecek biri. Porter'dan kurtulmayı Grant'ten daha çok isteyecek biri olup olmadığını bilmem gerekiyor."

"Porter çok büyük bir pislik," dedi. "Elinizde uzun bir aday listesi olabilir."

"O zaman yemek yediğimizde seni güldürmüştü," dedi Lucas. "Çekici olabiliyor," dedi Weather. "Espri anlayışı var.

Ve harika politik hikayeleri var. Ama aynı zamanda elinden gelenin en iyisini yapıyor.

Medicaid'i yok et. Ve kürtajı yasaklayın. Ve tüm Meksikalı çocukları ülke dışına çıkarın. Ve her erkek, kadın ve çocuğun bir tabancası olduğundan emin olun."

"Evet, sağcı olduğu doğru," dedi Lucas. "Ama bunun için suikasta uğramazsın. En azından henüz değil."

Weather, "Hayır, ama biri ona suikast düzenlese, muhtemelen protesto için Washington'a yrmezdim," dedi.

"Yazıklar olsun sana," dedi Lucas. "Sana söylemeliyim ki, büyük bir Evli olduğum bazı kadınlar gibi siyasi bir beynim var, politikasını umursamasam da adamdan hoşlanıyorum."

Buna izin verdi ve bir süre sonra, "Harika bir gece," dedi.

Lucas yıldızlara bakarak, "Evet, yle," diye onayladı.

"Sadece ldrlmemeye alış, tamam mı?"

W ABD senatörü Taryn Grant, Smalls'un hayatta kaldığını duyunca Jack Parrish'i bodrum katındaki SCIF'e çağırdı ve ona bağırdı bir süreliğine. SCIF, Sensitive Compartmented'ın kısaltması. Bilgi Merkezi, gizli bilgileri tartışmak için gittiğiniz yerdi, ki bu kesinlikle öyleydi.

"Bitmiş bir anlaşma olduğunu söylemiştin," diye bağırdı. "Mükemmel bir tuzak olduğunu söylemiştin."

"Öyleydi," dedi Parrish, bir kanepeye yerleşirken. "Sana bitmiş bir anlaşma olduğunu söylemedim, yüzde doksan dokuz olduğunu söyledim. Yüze bir atış bile arada bir gelir ve öyle de oldu."

"Şimdi elimizde bir cinayet var," diye bağırdı. Öfkeden tir tir titriyordu. "Bir kaza yerine, bir cinayetimiz var. FBI'ı peşime takacaksın. Smalls FBI'a bu işin arkasında benim olduğumu söyleyecek ve haklı çıkacak, değil mi? Seni aptal bok kafalı..."

Bir süre daha devam etti ve Parrish hâlâ koltukta oturuyordu, saatine baktı. Bu pisliği beceren üç adamla toplantısı vardı ve on beş dakikadan fazla gecikemezdi. On beş dakikadan fazla gecikirse rutin bir önlem olarak gitmiş olacaktı.

"Lanet saatine bakma," diye bağırdı Grant, tükürükleri odanın içinde uçuşuyordu. "Lanet saatine bakma!"

"Toplantıya geç kalamam," dedi Parrish. Esnedi ve sonra "İşin bitti mi?" diye sordu.

"İşim bitti mi? Hayır, ama olabilirsin."

Parrish soğukkanlılığını koruyarak, "Hiç sanmıyorum," dedi. Daha önce de Grant'ten çok daha kıdemli senatörler tarafından azarlanmıştı. "Birlikte takılmak için çok fazla nedenimiz var, çünkü o adam gibi

Eğer yapmazsak, ayrı ayrı asılacağımızı söyledi. Gerçek şu ki, kaza işe yaramalıydı. Eğer işe yarasaydı, sırtımızdan bir yükü atmış ve Beyaz Saray ile aranızdaki büyük bir engelden kurtulmuş olacaktık.

Ev. Bazen işler yolunda gitmez.

her yerde, her zaman daha iyi olasılıklar elde etti. Ve hit olduğuna dair hiçbir kanıt yok. Hiçbir şey yok. Batı Virginia polisleri "Smalls'un kafadan kontak olduğunu düşünüyorum."

Grant'in yüzü mosmordu ama kendini sakinleştirmeye çalışıyordu. Parrish haklıydı: En iyi planlar bile bazen başarısız oluyordu. Ama olasılıklar konusunda yanılıyordu. İhtimalleri hesaplamakta son derece iyiydi,

ve bunu yapmanın daha iyi bir yolu olabilirdi. Birinci örnek: Smalls'un akşam yemeği için nereye gittiğini öğrenin ve sonra onu sırtından vurup parasını alın. Bu yeterince basitti ve kimse bunun bir soygun olmadığını kanıtlayamazdı. Parrish'in Planın çok fazla hareketli parçası vardı ve ikisi de bunu fark etmemişti.

O da öyle söyledi.

Parrish omuz silkti. "Haklı olabilirsin. Öte yandan, onu vurmuş olsaydık, FBI her yerde olurdu ve asla peşini bırakmazlardı. Senato izin vermezdi. Faili bulana kadar her hafta müdürü tepeye çıkarırlardı."

"Faili sen bulacaksın, salak herif," diye bağırdı Grant. "Dağlar kadar kanıt sunmak zorunda değilsiniz! Tek yapman gereken bir zenciye öldürüp silahı sırt çantasına koydu. Herkesin tek istediği bu."

"Pekala, çocuklarla neler olduğunu konuşacağım ve başka olasılıklar üzerinde düşünmelerini sağlayacağım. Smalls gerçek bir sorun. Cumhuriyetçilerin Obama ve doğum belgesi konusunda ne yaptığını gördünüz.

Herhangi bir kanıt yok ama konuşmaya devam ettiler ve bu saçmalık bazı insanların aklına takıldı. Smalls ne hakkında konuşmaya devam ederse

seçim kampanyanız sırasında oldu, sonuna kadar gideceğinizi sanmıyorum. Onun susturulması gerekiyor," dedi Parrish. Ve, "Bu arada, eğer bu odanın dışında 'zenci' kelimesini kullanırsan, Beyaz Saray'a veda edebilirsin."

Bunu birkaç saniye düşündü; Parrish haklıydı, buna itiraz edemezdi. Masasının üzerinde bir yığın dergi vardı. Onları düzelttikten sonra en üstteki *Vanity Fair*'i aldı ve çöp sepetine attı. "Pekala. Yarı yola çıktık- Bu konuda eğildim. Bir fikir buldun, adamların vardı ve ben de inandım. Tekrar denersek, biraz daha ince bir şey olması gerekecek. Onu vuramam; şimdi olmaz. Fikirlerle ihtiyacım var."

"Bunun üzerinde çalışacağız," dedi Parrish. Şimdi sakinleştiğine göre, onun kokusunu alabildiğini fark etti, Sevgililer Günü davetiyesi gibi havada asılı duran dumanlı bir parfüm. "Belki de . . . Bilmiyorum. Başka bir skandal mı? Seninle ilgili ortaya çıkan şu çocuk pornosu olayını sevdim.

seçim koşusu: bu harikaydı. Bunu düşüneceğiz."

"Çocuk pornosu yapamayız, bu kesin. Ve burası Orta Doğu değil; uydurma bir saçmalık yüzünden onu indiremeyiz. İnsanlar dini bir tarikata mensup oldukları için buna inanacaklar" dedi. "Bir dahaki sefere işe yarasa iyi olur yoksa ikimizin de büyük bir sorunu olacak. Gerçekten ciddi ve büyük bir sorun."

"Biliyorsunuz, sınırlarınızın farkında olmalısınız Senatör. Tam olarak ne yapacaksınız? Beni polise mi ihbar edeceksiniz? Benimle birlikte dibe batacaksın. Biz birbirimize bağlıyız. Sen Beyaz Saray'a git, ben de seninle geleyim. Git. alıştım."

GRANT MASASININ ARKASINA GEÇTİ ve masaya bir tekme attı. Parrish bir an için bunu öfkeyle yaptığını ya da tökezlediğini düşündü, ama o Eğildi ve ayağa kalktığı anda elinde bir silah vardı. Parrish silahlar hakkında her şeyi biliyordu ve onu tanıdı: bir Beretta. Büyük bir tane, bir askeri tarz 92. 9 mm'lik insan öldürücülerle doldurulduğunda, içine bir futbol topu sığdırabileceğiniz iç kavitasyon üretir.

Kadın ona doğru ilerliyordu ve o da kanepede geriye doğru bastırıyordu. Silahın emniyetinin kapandığını duydu ve eğer ayağa kalkmaya çalışırsa kadın tetiği çekebilirdi.

"Yapma bunu," diye ağızından kaçırdı. "Ben ..."

"Ne yapacağım ben? Bunu kime yaptıracağım? Bilmek istediğin bu mu?" Yine bağıırıyordu ve ağızının kenarında bir parça tükürük vardı.

"Ya beni alırsam? O nasıl olacak?"

Namlu burnundan bir metre uzaktaydı ve mırıldandı, "Bu iyi olur sanırım. Bu olurdu. Yapma bunu."

Grant'in parmağı tetikte bembeyaz kesilmişti ve Parrish bunu otuz altı santim öteden açıkça görebiliyordu ve onun zor nefes alışı duyabiliyordu ... ve sonra geri adım attı, sesini alçalttı ve hırladı, "Benimle asla uğraşma. Geçmişini biliyorum. Geçmişini biliyorum. biraz delisin. Bunu aklında tut: Ben senden çok çok daha deliyim."

Kız geri çekilene kadar terlemeye başlamamıştı ama Şimdi terliyordu. "Görüyorum," dedi. Silah hâlâ burnuna doğrultulmuştu, parmağı hâlâ beyaz bir şekilde tetiğin üzerindeydi. Silahı çekmek istiyormuş gibi görünüyordu, bunu parıldayan mavi gözlerinde görebiliyordu. "Benim için sorun yok. Seninle konuşmadan tek bir hareket bile yapmayacağım."

"Daha iyi," dedi Grant. Namluyu tavana doğrulttu. "Şimdi, Smalls hakkında yapmamız gereken bir şey var mı? Yani, şu anda?"

Parrish sesi titreyerek, "Muhtemelen en iyisi otların arasına uzanıp hiçbir şey yapmamak," dedi. Sesini yumuşatmaya çalıştı. "Eğer ona bir kez daha saldırmaya karar verirsek, zamanımız var. Ama sana şunu söyleyeyim: Muhafifleri senin bilgisayarını didik didik ediyor. Minnesota'daki yatırımlar. Eğer başkan olmak istiyorsanız, orada pek bir şey olmasa iyi olur."

"Öyle bir şey yok. Yasadışı bir şey yok. En azından onun ulaşabileceği kadar değil." Eğildi ve silahı masanın çekmecesine bıraktı. Parrish ileride bu bilgiye ihtiyaç duyarsa diye silahın hangisi olduğunu not etti. Belinde bir silah olmadan bu bodruma geri dönmeyecekti.

Gerçi muhtemelen ihtiyacı olmayacaktı. Bu yüzleşmeden önce Grant'i Minnesota'lı bir sarışın olarak düşünmüştü.

güzel, tatlı, belki ortalamanın biraz üzerinde. Ama ortalamanın çok üstünde değil. Ve kesinlikle aptal değil.

Bu son iki dakikada değişmişti.

İki dakika sonra kapıdan çıktığında, hâlâ hayattaydı ve bir sosyopatın duyabileceği kadar ona saygı duymaya başladığını fark etti.

O benden daha deli.

—

O gittikten sonra Grant bodrumda kaldı ve Smalls'la yaptığı hata ve olası sonuçları hakkında kara kara düşünmeye başladı.

Polisler ne olduğunu anlayacak mıydı? Sorumlu olarak etiketlenmeden müdahale edebilmesinin bir yolu var mıydı? Smalls bir şekilde "kaza" için suçlanabilir mi? Eğer Smalls'tan kurtulursa Parrish -kalıcı olarak, bir kurşunla- bu onu herhangi bir soruşturmanın dışında mı bırakacaktı? Başka bir adam daha Parrish'le olan anlaşmasını biliyordu.

Parrish ve Smalls'un peşine düşen operatörleri tedarik etmişti. Parrish'i öldürseydi, adam hâlâ dışarıda olurdu.

—

Taryn Grant, Senato'ya seçildiğinde Georgetown'da Dumbarton Park'a sırtını dayayan bir malikâne satın almıştı. Evin yetmiş yaşında olduğu söyleniyordu, ama eğer daha fazla

Orijinal yapıdan geriye kalan birkaç molekül dışında, onları bulamamıştı. Kırmızı tuğladan inşa edilmiş, müthiş bir bahçesi olan Sekiz metrelik tuğla duvarların ardında her şey "güncellenmişti", öyle ki ev bir yıl önce inşa edilmiş gibi görünüyordu.

İyi evlerden anlardı ve bu ev ne kadar görkemli ve iyi bir konuma sahip olsa da, asıl cazibesi daha önce Savunma Bakanı tarafından kullanılmış olmasıydı. Bu ev

Washington'a gittiğinde öğrendiğine göre, bodrum katı tamamen güvenli olması için vergi mükelleflerinin masraflarıyla elden geçirilmişti ve SCIF alanı olarak biliniyordu. Kendi güvenlik şirketine her yeri karış karış inceletmişti.

ve hiçbir hata bulamadılar. Bodrumda otururken, bir banka kasasında da olabilirdi.

Eğer Parrish'i gerçekten vurmuş olsaydı, en büyük sorunu temizlenmesi ve bertaraf edilmesi idi, çünkü buranın dışında kimse

bir şey görmemiş ya da duymamıştı. İşin yine de o noktaya gelebileceğini düşündü.

—

GRANT ZENGİNDİ.

Ayrıca uzun boylu, sarışın ve fiziksel olarak formdaydı. Ailesinin tarımsal ürünlerinden payına düşen bir milyar doların çoğunu kontrol ediyordu.

Amerika Birleşik Devletleri'nin en büyük beşinci özel şirketi olan bu şirket şimdi ağabeyi tarafından yönetiliyor. Ayrıca, kendisi kadar acımasız ama daha az paralı CEO'lar tarafından uzaktan kumanda ile yönetilen iki küçük ama karlı İnternet şirketinin sahibiydi.

Uzun boylu, sarışın, fiziksel olarak fit bir kadın olarak, sözde doymak bilmez cinselliği hakkında söylentiler vardı, ancak kimse fotoğraflara sahip değildi. Gerçek şu ki, çekici erkeklerle gizlice yapıldığı takdirde ara sıra seks yapmakta bir sakınca görmüyordu, ancak doymak bilmez olduğu söylenemezdi.

Uyuşturucu olarak kullandığı şey seks değil güçtü. Politika, Senato ya da televizyona çıkmakla pek ilgilenmiyordu: o bulabildiği en büyük çekici istiyordu. Barack Obama'nın onun kahramanı olmasının tek bir nedeni vardı: Obama Başkan olmadan önce ABD Senatosu'nda tek dönem görev yaptı.

"Madam Başkan "ın kulağa hoş gelen yuvarlak bir sesi vardı.

Her şey yolunda giderse, Grant iki yıl uzaktaydı.

Ama her şey yolunda gitmiyordu çünkü Parrish'in adamları Smalls'u öldürmek ve bunu bir kaza gibi göstermek gibi basit görünen bir görevde başarısız olmuştu. Parrish SCIF'in içinde durmuş ve her şeyi bir komando görevi gibi planlamıştı: "Bu adamların sahip olduğu tek şey bu. yetişkin hayatlarının çoğunda yaptılar. Ortadan kaldırdıkları insanların hepsi düşman ülkelerden değildi. Bazen dost bir ülkedeki belirli bir adamı ortadan kaldırmanız gerekir."

"Pakistan gibi mi?" diye sormuştu.

"Evet. Ve Almanya gibi."

—

Parrish'e silah çekmesinden dört gün sonra Grant onu SCIF'e geri getirmişti. Masasında yanıp sönen kırmızı bir ışık ona

Silahlı. Elinin altında olsun diye Beretta'yı sakladığı çekmeceyi açtı ama çıkarmadı.

Yeniden sinirlenmişti ama bu kez daha kontrollüydü. "Biliyorsun, benimle ilgili bazı tartışmalar vardı.

seçim ... insanların öldüğünü" söyledi. Bu bir soru değildi. "Evet, biliyorum," dedi Parrish.

"O zaman Lucas Davenport ismini biliyorsun?"

"Bütün kayıtları okudum. Soruşturmayı yürüten polis oydu," dedi Parrish.

"Soruşturmanın üzerinden bir yıl kadar geçtikten sonra U.S. Marshal," dedi Grant. "İşi aldı çünkü Smalls ve eski Minnesota valisi ..."

"Henderson, başkan yardımcılığına aday olan adam."

Grant, "Evet. Washington'da bazı torpiller yaptılar ve ona yeni bir iş buldular," dedi. "Geçen yıl Teksas'ta büyük bir çatışmaya karışmış olması dışında pozisyonunun ne olduğunu bilmiyorum. Her neyse, tahmin et ne oldu? Smalls onu senin kaza davasına verdi."

"Hiçbir şey bulamayacak," dedi Parrish. "Bulacak bir şey yok. Batı Virginia Eyalet Polisi'nin dosyalarını okudum - bir adam bilgisayarlarından kopyalarını aldı - ve resmi olarak bunun bir kişinin hafif yaralanması ve diğerinin ölümüyle sonuçlanan tek araçlı bir kaza olduğunu belirlediler. Olaya alkol karışmamış, herhangi bir suçlama yok. Rutin. Dava kapanmıştır."

"Bunu duyduğuma sevindim. Ama Davenport'un ne yaptığını bilmem gerekiyor," dedi Grant. "O zeki ve tehlikeli biri. Tehlikeli dediğimde, katil demek istiyorum. Sence süper ajanların Bu mu?"

Parrish bu iğnelemeden hoşlanmadı ama "Elbette. Biraz paraya ihtiyacım olacak" dedi.

"Minneapolis'te bir aile ofisimiz var," dedi Grant. "Orada Frank Reese adında bir adam var. Ona bir mesaj gönderip seni ya da ortaklarından birini beklemesini söyleyeceğim. O da size Ne kadar isterseniz, nakit olarak, ama hesabının verilmesini bekliyorum. Cimri değilim ama kazıklanmaya da tahammülüm yok."

"Anlıyorum," dedi Parrish. "Mesaj gönder dediğinizde ..."

Grant, "Sadece Reese ve benim bildiğim bir siteye tamamen şifrelenmiş olarak," dedi.

"Güzel. Etkilendim," dedi Parrish. "Bak, eğer bu Karmaşık, Reese'den tek seferde büyük bir miktar istemek mi daha iyi olur yoksa birkaç kez ona geri dönmek mi?"

"Ne kadar lazım?" diye sordu.

"Bilemiyorum. Eğer her geri döndüğümüzde, bu belirli bir olayla bağlantılı olaksa. ... bu bir sorun olabilir. Önümüzdeki birkaç yıl boyunca birkaç etkinliğe ihtiyacımız olabilir."

Başını salladı. "Reese'e sana yarım vermesini söyleyeceğim," dedi. "Davenport'a ne zaman bakabilirsin?"

"Neyin yarısı?"

"Yarım milyon," dedi. "Bu karşılayacak mı?"

Parrish söylemese de yine etkilendi. "Ben uçacağım Bu öğleden sonra Minneapolis'te. Reese'i kendim halletmek istiyorum. Tut Parrish, "Döngüyü sıkı tutun," dedi. "Hemen Davenport'a birini gönderip nerede kaldığını öğreneceğim."

"Muhtemelen henüz bir oteli yoktur. Bana yarına ya da ertesi güne kadar buraya gelmeyeceği söylendi."

"Bu bilgiyi nereden alıyorsunuz?" Parrish sordu. "Smalls organizasyonunda bir arkadaşım var."

"Huh." Yine etkilendim. "Eğer Davenport ticari uçakla geliyorsa, uçağını seçebilir ve buraya geldiğinde havaalanında onu tespit edebiliriz."

"Yap şunu." Ona kapıya doğru el salladı. "İrtibatta kalın."

Çıkarken Parrish durakladı, sonra döndü. "Her şeyi bilmek istiyorsun, bu yüzden ilgini çekebilecek bir teklifim var. Ya da onu öldürebilirsin."

"Ne?"

"Eğer bu Davenport denen adam olayı soruşturmuyorsa, kim soruşturacak?"

Bunu düşündü ve dedi ki, "Bilmiyorum. Belki de hiç kimse. Davenport'un benimle kişisel bir sorunu var. Ona göre Benim seçimim etrafındaki cinayetlerle bir ilgisi var. Beni yakalamak istiyor. Aklıma gelen başka hiç kimse aynı güdüye sahip değil, Belki Smalls'un kendisi hariç."

"Yine de o küçük bir kasaba polisi, değil mi?"

"Tanrım, Parrish, burası küçük bir kasaba değil," dedi Grant. "Twin Cities metro bölgesinde üç milyon insan var. Davenport, Suçluları Yakalama Bürosu için çalışan bir ajandı. Teknik bilgileri var.

FBI'ın yetenekleri."

"Yine de ..."

"Yine de saçmalık. Davenport hakkında çok şey biliyorum. Birkaç yıllığına polislikten ayrıldı, bir bilgisayar yazılım şirketi kurdu ve yirmi ila otuz dolar arasında bir fiyata sattı.

milyon dolar ve şimdi belki kırk milyon değerinde. O şirketi kurdu ve iki yıl içinde sattı, sıfırdan başlayarak. Eğer onu hafife alırsanız, sizi canlı canlı yer."

"Tamam, anladım. O kadar zeki olmayan ve teşvik edici olmayan bir adamımız olsaydı, bu bizim için daha iyi olurdu, değil mi? Peki ya Davenport soyuldu ve yaralandı mı? Öldürülmedi ama onu saf dışı bırakacak kadar kötü yaralandı. Onu, Smalls'un Kaza eski bir haber. Antika haber."

Grant ofis koltuğunda arkasına yaslandı ve dudaklarını büzdü. Bir süre sonra

"Bunun bir çekiciliği var. Bir kere onun yaralandığını görmek isterim. Gerçi tetikçi olarak bir geçmişi var. Bu tehlikeli olabilir."

"Adamlarım bunu başarabilir. Bir şeyler ters giderse son saniyede iptal ederler. Onu soyarlar, böylece soygun gibi görünür."

Bir süre daha düşündü ve şöyle dedi: "Önce ona bir bakalım. Neyin peşinde olduğunu, bir yere varıp varmayacağını görelim. Sonra onu indirmeyi düşünebiliriz."

Parrish başını salladı. "Otel odasına bakması için birini göndereceğim. Minneapolis'teki adamına yolda olduğumu söyle."

—

PARRISH gittikten sonra Grant SCIF'i kapattı ve kahya, ona kahvaltı salonuna ketçaplı ve soğanlı kızarmış yumurtalı bir sandviç ve bir bardak Chablis getirmesini söyledi.

Yapması gereken ev ödevleri vardı, seçim bölgesi işleri, sıkıcı ama Gerekli. Personel şefinin notlarını okudu ve

Ama sandviç geldiğinde gazeteyi bir kenara bıraktı ve arka bahçeye bakarak yemeğini yedi. Üç büyük meşe, üç küçük sert akçaağaç, Eylül ayında alev alev kırmızıya dönecek bir Japon akçaağacı örneği, bir ginkgo ağacı, hepsi bir gül bahçesiyle çevriliydi.

Davenport'u düşündü. Parrish'e deli olduğunu söylemişti; ve Parrish'in kendisinin de bir Happy Meal'den birkaç patates kızartması eksik olduğunu duymuştu.

Ona göre deliliğin her türüsü vardı ve sizi çok uzağa götürmedikleri takdirde faydalı olabilecek birkaç türü de vardı. Bir miktar OKB, ihtiyacınız olduğunda takıntılı bir şekilde odaklanmanıza yardımcı oluyordu. Biraz sosyopatlık iş hayatında her zaman işe yarardı: kendinize bakardınız çünkü başka kimse bakmazdı.

Grant bunların hepsiydi, biraz OKB, biraz da Davenport'un da sosyopat olduğunu düşünüyordu. Cinayet kayıtlarına bakılırsa kesinlikle bir sosyopattı, diye düşündü. Öyle olmasaydı kendisiyle nasıl yaşayabilirdi?

Sorun şuydu ki, o aynı zamanda ciddi anlamda zekiydi. Parrish'in bunu takdir ettiğinden emin değildi. Davenport o büyük yazılım parasını kazanmıştı ama onu işletmeye çalışmak yerine avlanmaya geri dönmüştü.

Adamın da kendisi gibi deli olduğunu düşündü. Onun için geliyordu. Bir şeyler yapılması gerekiyordu.

Lucas pazartesi günü erken saatlerde, çok kısa bir uçuşla Minneapolis'ten Washington'a. Smalls'un Minnesota'daki yardımcılarında biri Cumartesi günü evine bir harita ve bir anahtar bırakmıştı.

Yanında iki büyük çanta taşıyordu.

Katmanlı yazlık takımlar ve gömlekler, iç çamaşırları, çoraplar ve Dopp kitinin yanı sıra birkaç çift spor şortu, birkaç ağır tişört antrenmanları, bir çift cross training ayakkabısı ve Pazar günü Best Buy'dan aldığı üç adet kullan-at telefon.

Diğer çanta, ağır hizmet tipi bir Arc'teryx sırt çantası, onun dizüstü bilgisayar, bir iPad, sarı yasal bloknotlar ve mekanik kalemler, kompakt bir ses kayıt cihazı, bir Sony RX10 III kamera ve ilgili tüm şarj aletleri, kablolar, piller ve hafıza kartları. Fotoğraf makinesi çok önemliydi ve onu geride bırakmak istiyordu ama Marshals Service'e katıldığında Weather ona almıştı, bu yüzden onu almak zorunda hissetti.

Kiralık arabayı bulmak küçük bir sorun olmuştu ama Lucas indikten bir saat sonra, arka camı eli kadar olan siyah bir Range Rover Evoque kiralayarak Washington'dan ayrıldı.

Sıcak bir gündü: İlerideki dağlar, otoyolun üzerinde bir tül perde gibi parıldayan mavi bir nem pusuyla kaplıydı.

Arabanın navigasyon sistemi onu dağlardan geçen virajlı otoyollara ve Smalls'un kulübesine kadar götürdü. Navigasyon son iki milde kayboldu ve yolun geri kalanını kağıt haritayla gitti.

Smalls'un yoldan çıktığı yerin yanından geçtiğinin farkındaydı ama bunu görmezden geldi.

ve Smalls ve Whitehead'in yaptığı gibi dışarı çıkmayı deneyimleyin.

Kulübe yoldan yüz metre kadar geride, ağaçlardan oluşan bir perdeyle gizlenmişti. kulübeye doğru kısa bir yokuş. Gerçekten de bir kulübeydi -bronz renkli kütükler, çam yeşili boyalı basamaklarla ön verandaya çıkılıyordu. Bir pikap, arkasında düz bir römorkla araba yoluna geri geri çıkmıştı. Sık beyaz saçlı yaşlı bir kadın bahçede John Deere çim biçme makinesini sürüyordu. Lucas Evoque'dan indiğinde. Biçme makinesini kapattı, kulaklıklarını çıkardı ve "Kayıp mı oldunuz?" diye sordu. "Eğer burası Senatör Smalls'un eviyse hayır." "Öyle," dedi yaşlı kadın. "Ama o burada değil." "Biliyorum. Minneapolis'te," dedi Lucas. Ona şerif rozetini göstererek, "Ben ABD Şerifiyim, Senatör Smalls'la birlikte bir dava üzerinde çalışıyorum. Bana bir anahtar verdi." "O enkazı mı araştırıyorsun?" diye sordu. "Evet, kontrol ediyorum." "Bakın ne diyeceğim, şerif, bu berbat bir Cadillac'tı. Bill Bunson'ın bahçesine gittim ve bir göz attım." "Nerede bu?" Lucas sordu. "Green Spring'in yukarısında," dedi kadın. "Hâlâ orada mı?" "Polisler alıp götürmediyse tabii. Ya da senatör götürmüştür," dedi. "Belki yukarı çıkıp bir göz atarım," dedi Lucas.

—

LUCAS sıcak ve havasız olan kabine girdi, Smalls'un kodunu güvenlik sistemine girdi, havayı açtı-koşullandı, ceketini çıkardı, buzdolabından bir şişe Fat Tire ve dolaptan bir çuval simit aldı ve dışarı çıkıp verandaya oturdu.

Yaşlı kadın kulübenin arkasına geçmiş, çim biçmeye devam ediyordu ve Lucas dışarı çıktıktan beş dakika sonra çim biçme makinesini tekrar ön çimenliğe ve kamyonetinin arkasındaki römorka sürdü Kamyon. Biçme makinesinin motorunu durdurdu, yükleme rampasını çekip kilitledi ve Lucas'a, "Bira içmek için güzel, sıcak bir gün," dedi.

"Buzdolabında birkaç tane daha var. Keyfinize bakın."

"Senatörün bunu kabul edeceğinden emin değilim." Ama teklifi geri çevirmedi.

"Ona iki tane içtiğimi söyleyeceğim," dedi Lucas.

Yaşlı kadın başını salladı ve "Benim adım Janet Walker, size teşekkür ederim" dedi.

İçeri girdi ve bir dakika sonra elinde bir başka Fat Tire ile dışarı çıkıp verandadaki hasır sandalyeye oturdu. "Kazadan iyi bir şey çıktı mı?"

Lucas başını salladı. "Minnesota'dan Washington'a yaklaşık üç saat önce geldim. Batı Virginia otoyol devriyesinin gelmesini bekliyorum. Bana her şeyi anlatacak."

Walker, "Buradaki söylentilere göre senator sarhoş olmuş ve arabasını yol kenarına çekmiş ve suçu ölen kız arkadaşının üzerine atmış," dedi.

"Kız arkadaş mı? Onun siyasi bir yardımcı olduğunu sanıyordum."

"Evet, öyle ya da böyle senatöre yardım ettiğinden şüphem yok. Senatöre bunu söylediğimi söylemeyin, işe ihtiyacım var."

"Benimle güvendesin," dedi Lucas. "Kaza hakkında bir şey biliyor musun?"

"Hiçbir bok değil," dedi Walker. Başını arkaya eğdi ve Biradan cömertçe bir yudum aldı ve şişeyi indirdiğinde, "Kendini biçtikten sonra buz gibi bir bira gibisi yoktur.

biraz ot. . . Kaza hakkında hiçbir şey bilmiyorum, ama senatorün polisler bir araç tarafından yoldan çıkarıldıklarını söylediğini duydum. Kamyonet. O hafta sonu buradan pikapla geçen birkaç tuhaf adam vardı. Onları kazadan bir gün önce görmüştüm ama o zamandan beri görmedim."

"Bu alışılmadık bir şey mi?"

"Şey ... hayır, belki de değildir. Belki kaza gibi bir şey sizi harekete geçirdiğinde bu tür şeyleri hatırlarsınız. Bu adamlar etrafa bakıyor gibiydiler ama özel bir şey yapmıyorlardı. Onları kendim gördüm, patronum da gördü. Bu tür adamlar gerçekten iyi durumda. O siyah jilet gibi güneş gözlükleri ve kasketler, kare şeklinde, askeri görünümlü."

"Polislere haber veren oldu mu?"

"Onlara ne söyleyeceksin? Bir kamyonetin içinde birkaç adam gördüğümüzü mü?"

"Ne tür bir kamyon?" Lucas sordu.
"Siyah Ford F-250. Yeni," dedi. "Ya da neredeyse yeni."
"Yerel plaka mı?"
"Fark etmedim."

—

WALKER'ın söyleyecek başka bir şeyi **yoktu**. Birasını bitirdi ve sarı bir toz bulutu içinde yola koyuldu.

Lucas kulübeye geri döndü ve bir süre etrafı kurcaladı. Küçük sayılabilecek dört yatak odası vardı; büyük odada kral boy bir yatak, diğer üçünde ise ikişer yatak ve birer banyo vardı.

Lucas'ın kendisinin de bir kulübesi vardı ve kulübenin düzenini tanıyordu: Oldukça sade bir zarfın içinde mümkün olduğunca çok insanın uyuması için tasarlanmış bir yatakhane gibiydi. Oturma odası küçük mutfaktan bir kahvaltı barıyla ayrılmıştı; yemek masası ve bara paralel sekiz sandalye vardı. Köşede bir poker masası duruyordu ve gerektiğinde odanın ortasına itildiği için tahta zeminde çizikler vardı. Altmış inçlik bir televizyonun karşısında bir kanep ve dört dolgulu sandalye bulunuyordu.

On dakikadır etrafa bakıyordu - iki dakikasını Yatağın altında bulduğu *Seks Sevinci kitabıyla* birkaç dakika geçirmişti ki, garaj yoluna bir araba girdi. Verandaya geri döndüğünde Carl Armstrong, mavi ve altın rengi bir Chevy SUV olan eyalet polis aracından iniyordu. Armstrong Lucas'ın yaşlarındaydı, kırmızı yüzlü, gri düz saç kesimli, iri yapılı bir adamdı. mavi elbise gömleği. Lucas'a bir el kaldırdı ve yolcu tarafına doğru yürüyüp kapıyı açtı ve elinde eski bir moda deri evrak çantası.

Verandanın basamaklarına yaklaşırken, "Siz Şerif Davenport musunuz?" diye sordu.

"O benim," dedi Lucas. "Sen Carl mısınız?"

"Evet. Kahretsin, çok sıcak."

"Senatörden bir anahtar aldım, klimayı açtım. İçeri gelsene. Bira ister misin?"

—

ARMSTRONG görev sırasında içki içmiyordu, bu yüzden Lucas onlara iki Diet Pepsi aldı. Yemek masasına oturdular ve Armstrong çantasından akordeon bir zarf çıkardı, zarfın içinde yaylı klipslerle bir arada tutulan birkaç deste kâğıt vardı.

Onları ayırdı ve masanın üzerinden Lucas'a doğru itti. "Arabanın fotoğrafları, laboratuvarıdan gelen raporlar, olay yerinden fotoğraflar ve raporlar, Senatör Smalls'la yapılan görüşmelerin dökümleri.

911 çağrısı. Hepsi senin."

"Senatör Smalls yetkin görüldüğünüzü söyledi," dedi Lucas. "Kâğıdı santim santim inceleyeceğim, ama istediğim şey sizin en iyi karar . . . kayıt dışı . . . Burada ne oldu?"

Armstrong'un Lucas'ın sadece telli olarak düşünebileceği bir aksanı vardı,

Hank Williams'ın plak kaydı gibi bir şey. Dedi ki, "Senatörün bunu söylemesini takdir ediyorum. Eğer senatörsen korkutucu olabilir. Bazı federal fonların uzak ucunda oturuyor, ne demek istediğimi anlıyor musun? Söylediğim bir şey yüzünden Batı Virginia'ya kızmasını istemem."

Lucas başıyla onayladı. "Bu işe girmeden önce yıllarca Minnesota Suçluları Yakalama Bürosu'nda çalıştım. Federal ödenek zamanı geldiğinde insanlar ciddi şekilde büzüşürdü."

"Kesinlikle," dedi Armstrong. Dirseklerini masaya koydu ve parmaklarını birleştirdi. "Her neyse, yirmi kazadan on dokuzu Müfettişler size o gece ne olduğuna dair aynı hikayeyi anlatacaklardır: belki senatörün kız arkadaşı dikkatsiz davranmıştır, belki de başka bir pikap onu korkutmuştur ve o da

yol. Ya da -bunu benden duymuş olmayın- senatör uzandı ve ona biraz vurdu ve yan tarafa gittiler. Çünkü başka hiçbir fiziksel kanıt yok."

"Cep telefonuyla konuşmuyor muydu?"

"İlk kontrol ettiğimiz şeylerden biri değildi. Senatör de değildi. İkisi de öğleden önce aramışlar ama hiçbir şey çıkmamış.

Saat dörtten sonra senatör Washington'da yardımcısı olarak çalışan bir kadını aradı."

"Yavru Kedi Carter mı?"

"Evet. Bayan Carter bunun rutin bir iş görüşmesi olduğunu söyledi. Ne ile ilgili olduğunu sormadım çünkü bunun kaza."

"Yani, yirmi kişiden on dokuzu Senatör Smalls'un hikayesinin Öyle ya da böyle, diğer kamyonun yanlış olduğunu. Onlara hiçbir şey çarpmadı. Peki yirminci kaza müfettişi ne diyecek?" Lucas sordu.

"Bu ben oluyorum," dedi Armstrong. "Tüm bu raporları dosyaladım ve eğer herhangi biri bunlara bakarsa, diğer on dokuz kişiyle aynı sonuca varacaktır. Ama size söyleyeyim, şerif, bu işte bir terslik var. Yolun tamamen düz olduğu bir yerden, bir tepenin üstünden, nehre en büyük düşüşün olduğu yerden gittiler. Öyle değil miydi?

Bayan Whitehead'in direksiyonu sağa kırmaması için bir sebep yok. İkisini de öldürmeye çalışmıyorsa tabii. Tepeden aşağı inerken kamyonla dövüşme şekli, kesinlikle kendini öldürmeye çalışıyormuş gibi görünmüyor. Eğer biri onları öldürmeye çalışsaydı ve bunu Caddy'ye çarparak yapmaya çalışsaydı, tam olarak o noktada olurdu.

seçti. Yol dardı ve çakıllar iyi bir zemin sağlamıyordu ve eğer kamyon onları sollarsa ve onlara iyi bir

...

Lucas, "Üzerlerine giderlerdi," diye önerdi.

Armstrong başını salladı. "Senatör Smalls'un hikayesi bana güçlü geldi. Böyle bir hikayeyi uydurup bana satamazsın: Kokusunu alırdım.

Eğer yalan söylüyorsa. Senatörle konuşurken, doğruyu söylediği hissine kapıldım. Ya da en azından öyle olduğunu düşünüyordu. Neden yalan söylesin ki?

İkisi de sarhoş değildi ve arabayı o kullanıyordu. Burada suç yok.

Kulübeden çıktıklarında uyuyakaldığını söylüyor. Bayan Whitehead arkalarından gelen serseriyle ilgili bir şey söyleyince uyanmış.

Vurulduklarını düşünmüş, vurulduklarına inanmış, aslında olan şey Bayan Whitehead'in korkup direksiyonu kırmaması olabilir mi? Yani, onlara başka bir kamyonun çarptığına dair fiziksel bir kanıt yok.

Bunu nasıl başarıyorsun?"

"Bilmiyorum, aklıma gelmiyor. Eğer profesyonel olsalardı ..."

Armstrong, "İşte burada otobüsten iniyorum," dedi. "Bu tür şeylere inanmıyorum. Profesyonel katiller."

"Bunu anlıyorum," dedi Lucas. "Bakın, kaza soruşturması hakkında hiçbir şey bilmiyorum ama sizce çok daha iyi alternatifler olduğu tamamen ihtimal dışıdır. ama içinizden bir ses olağandışı bir şey olduğunu söylüyor." "Hepsi bu," dedi Armstrong. "Raporları içgüdülerim yazmıyor, Yine de."

"Hadi gidip olay yerine bakalım," dedi Lucas.

—

LUCAS güvenlik sistemini açtı, kabini kilitledi ve araçlarına giderken Armstrong'a Janet Walker ile yaptığı konuşmadan, güneş gözlüklü adamlardan ve siyah Ford F-250. "Eğer bir tanesi alışılmadık eziklerle ortaya çıkarsa ..."

"Not alacağım," dedi Armstrong. "Hatta belki birkaç saatimi etrafı koklayarak geçiririm."

—

ARMSTRONG ONU eyalet yoluna çıkan patikaya ve Whitehead ile Smalls'un yan tarafa geçtikleri noktaya kadar götürdü. Arabayı sola çektiler ve Lucas arabadan inip nehre doğru baktı.

Armstrong, "Potomac'ın Güney Kolu - gerçekten güzel bir nehir," dedi. Yol kenarındaki ince bankette bir çentiği işaret etti. "Oradan geçtiler. Parçalanmış çalıları ve Miz Whitehead'in ağaçlara çarpına kadar yamaç boyunca ilerlediği izleri hâlâ görebilirsiniz."

Lucas tepeden aşağıya, raylara baktı. Yüz elli metre aşağıda, yamaç aniden dikleşti, tam olarak doksan derecelik bir düşüş değildi ama yeterince yakındı. Eğer karşıya geçmiş olsalardı Bir kez sekti, ama çoğunlukla nehre doğru havadan postalanmış olacaktı.

Lucas, "Ağaçlara ulaşmak ne kadar zor bir iş," dedi.

"Neredeyse onları kurtarıyordum. Kurtarmalıyım," dedi Armstrong. "Araba takla attı. Bayan Whitehead'in olayın en sonunda öldürüldüğünü düşünüyoruz. Bazıları oldukça büyük olan ağaçlara çarpıyorlardı - bana öyle geliyor ki kasıtlı olarak arabayı yavaşlatmak için onlara çarpmaya çalışırken, bir ağaç dalı ya da parçası sürücü tarafındaki camdan içeri girip kafatasına ve beynine doğru bir delik açmış. Adli tabip kafatasının içinde ağaç kabuğu parçaları buldu. Raporu dosyada."

Smalls tarafından bildirilen sırayı takip etti ve Lucas'la birlikte diz boyu otların ve çimenlerin arasından geçerek yamaç boyunca Cadillac'ın devrildiği yere doğru yürüdüler. Lucas solgun çimenlerin üzerinde hâlâ kurumuş yağın siyah lekelerini görebiliyordu. "Senatör'e göre Smalls, baş aşağı duran kamyonetten sürünerek çıktı, arkadan bir tabanca aldı, çünkü kamyonetteki insanların ve Bayan Whitehead'i dışarı sürükledi. Tepeden kimse inmedi. Eğer bir kamyon varsa, yoluna devam etti.

Şerif yardımcılarının buraya gelmesi ilk 911 çağrısından itibaren yaklaşık on bir dakika sürdü. Ambulans bir dakika sonra geldi. İlk eyalet Polis arabası bundan on dakika sonra geldi."

"Bu hızlı mı yavaş mı?" Lucas sordu.

"Çok hızlı değil ... muhtemelen ortalama. Polis memurlarının burada kaplaması gereken çok alan var."

—

LUCAS, Escalade'in geride bıraktığı yaralı toprak ve çalılar boyunca yavaşça tepeye doğru yürüdü ve "Başka bir aracın izi yok mu?" diye sordu.

Armstrong, "Gevşek çakılların içinde değil," dedi. "Eğer varsa, müdahale eden yardımcılar üzerlerinden geçmişler. Kırık cam da bulamadık."

"Buradan en yakın otoyol ne kadar uzakta?"

"Tam olarak söyleyemem. Belki birkaç mil. Belki biraz daha fazla, belki biraz daha az. İsterseniz bir Google Earth araştırması yapabiliriz."

"İhtiyacım olursa bunu yapabilirim," dedi Lucas.

—

Geri döndüklerinde ikisi de çok terlemişti.

Armstrong, Lucas'a gece kulübede kalıp kalmayacağını sordu. Lucas başını salladı: "İçeride yapmam gereken bazı görüşmeler var. Washington'a. Bana ulaşmanız gerekirse diye size cep telefonu numaramı vereceğim."

Armstrong, "Yeni bir şey bulacağımıza güvenmeyin," dedi. "İşin içine senatör de girince, bu konuda elimizden geleni yaptık."

"Cadillac'a kendim bakmak istiyorum," dedi Lucas. "Anladığım kadarıyla hâlâ buralardaymış."

"Evet, kamyon yerel çekici servisi tarafından tepeye çekildi. Çok da iyi işti: iki kamyon dört saat sürdü. Eğer beni takip etmek isterseniz, buradan yirmi dakika uzaklıkta."

—

LUCAS TAKIP ETTİ.

Bunson Towing, demiryoluna bitişik bir ağaçlık alanda yer alan bir hurdalıktan işletiliyordu. Kamyon teneke çatılı bir kulübenin altına park edilmiş ve mavi plastik bir muşambaya sarılmıştı. Armstrong'un Lawrie Bunson olarak tanıttığı bir adam bahçedeki ofisten çıktı ve Armstrong'un muşambayı çekmesine yardım etti.

Kamyon temizlenmemişti ve ön koltuktaki kan sıcaktan ciddi şekilde bozulmuştu. Sinekler üzerinde geziniyordu, muşamba kaldırıldıktan sonra etraflarında vızıldamaya başladılar. Lucas bakmadı ama kafasını içeri sokarsa bir sürü kurtçuk bulacağından emindi.

Bunson, "Berbat," dedi. Armstrong'a: "Ne zaman taşıyacaklarını düşünüyorsun?"

"Bir sigorta acentesi gördün mü?"

"Henüz değil. Washington'dan bir hatun aradı ve State Farm'ın geleceğini söyledi, ama State Farm'dan hiç kimseyi görmedim. Çiftliği," dedi Bunson.

"Eminim alacaksınız," dedi Armstrong. "Bu makine gitmesine izin verilemeyecek kadar pahalı."

Lucas, "Birileriyle konuşup onları buraya getireceğim," dedi.

Bunson, "Benim için hiç fark etmez," dedi. "Depo için günde yirmi dolar alıyorum."

Escalade'in etrafında dolaşıp hasara baktılar; hasar Lucas'ın hayal ettiğinden de kötüydü. Kamyon muhtemelen on beş ya da yirmi ayrı darbe almış, her iki taraf, ön ve arka taraf, hatta tavan bile darbe almıştı. Sol ön tekerlek kamyonun altına katlanmış, çerçeve lastiğin yan tarafına oturmuş ve sürücü tarafındaki cam çerçevesinden tamamen kırılmıştı. Aynalardaki camlar ile baş ve arka lambalar da dahil olmak üzere geri kalan tüm camlar kırılmıştı.

Lucas yan tarafı kontrol etti, orada ağaçlar tarafından yapılmış gibi görünen dört geniş iz vardı. Armstrong dedi ki, onları işaret ederek, "Buradan biyolojik örnekler aldık. . . ve onları tepenin aşağısındaki ağaçlarla eşleştirdik. Kabuklar doğru."

Lucas Evoque'a doğru yürüdü, Sony kamerayı aldı ve Cadillac'ın sürücü tarafının birkaç fotoğrafını çekti.

"Pekâlâ," dedi birkaç dakika sonra, yüzündeki bir sineği fırçalayarak, "burada işim bitti. İkinize de teşekkür ederim. Carl, başka bir şey görür ya da duyarsan ya da bir şey öğrenirsen beni ara. Herhangi bir şey hakkında, ne kadar küçük olursa olsun, istediğin zaman."

Lucas Armstrong'a üzerinde cep telefonu numarasının yazılı olduğu bir kart verdi, el sıkıştılar ve Lucas Washington'a geri döndü. Hayal gördüğünden emindi ama çürüyen kanın kokusu elbisesine sinmiş gibiydi, belki de kalıcı olarak. Birkaç yere bastı.

Açılır tavan için olanı bulana kadar düğmeleri çevirdi, sonuna kadar açtı ve ot ve çiçek kokulu harika kır havasını içine çekti.

Lucas Watergate Oteli'ne yerleşti çünkü Smalls'un Watergate kompleksi binalarından birinde bir dairesi vardı ve Kitten Carter'ın başka bir dairede dairesi vardı. Lobideki altmışlı yılların dekoru biraz ağır olsa da otel fena değildi. Lucas'ın küçük bir süiti vardı, Duşa girdi, dişlerini fırçaladı, pantolonunu, pembe golf gömleğini ve mavi ceketini giydi ve Carter'ı aradı.

Telefonu açıp kendini tanıttığında "Müsait misiniz?" diye sordu.

"Öyleyim," dedi.

"Sen mi bana gelmek istersin yoksa ben mi sana geleyim?"

"Sizinle yirmi dakika içinde otelin restoranında buluşabilirim.

Bu gece oldukça sessiz olmalı." Kontralto sesinde hafif bir hırıltı vardı.

"Bu işe yarar," dedi Lucas.

"Seni nasıl tanıyacağım?" diye sordu.

"Ben mavi ceketli ve pembe golf tişörtlü adam olacağım. Muhtemelen onlardan çok fazla yoktur."

"Ceketin altında silah varken olmaz."

—

LUCAS'ın ceketinin altında bir tabanca vardı, yeni bir tabanca, bir Walther PPQ, çoğu ABD'liye verilen Glock tabancalarla aynı .40 S&W kalibre.

Polisler. Lucas'ta da onlardan bir tane vardı ama sevmedi ve taşıyordu. Yeni tabancasını sol kalçasında, çapraz çekme pozisyonunda taşımaya başlamıştı, bu da ona daha kolay ulaşılmasını ve daha az belirgin olmasını sağlıyordu.

Kariyerinin çoğunda taşıdığı 45'lik.

Otele giriş yaparken gri takım elbiseli bir güvenlik görevlisi tarafından gözle kontrol edilmişti. Lucas ona başıyla selam verdi ve anahtarlarını aldıktan sonra rozetini ve kimlik çantasını alıp yanına gitti. "Bil diye söylüyorum," dedi.

Güvenlik görevlisi, "Şüphelenmiştim ama teşekkür ederim," dedi. "Burada uzun süre kalacak mısınız?"

"Bilmiyorum," dedi Lucas. "Çalışıyorum."

"Diğer güvenlik görevlilerimize haber vereceğim. Kimse sizi rahatsız etmeyecek."

Lucas onun omzunu sıvazladı ve asansöre bindi.

—

Daha sonra restoranda Lucas iki kişilik bir masa, bir bira ve bir kâse kuruyemiş aldı ve Carter geldiğinde beş dakikadır bekliyordu. İnce siyah kaşları olan, kısa boylu, şişe sarısı bir kadındı. spor salonuna benzeyen bir şey. Otuzlu yaşlarının ortasındaydı, Lucas Yeşim yeşili bir elbise ve burnu açık deri sandaletler giymişti. Lucas'ı gördü, ona doğru parmaklarını oynattı, yanına gitti ve karşısındaki sandalyeye oturdu.

"Biracı, ha?" Yumuşak bir Güneyli aksanı vardı.

"Evet... sıcak bir gün."

Üç zeytinli bir martini sipariş etti ve garson gittiğinde, "Senatör Smalls'a inanıyor musunuz?" diye sordu.

"Evet. Bana yalan söylemek için bir nedeni yok. Yalan söylediği bir konuyu araştırdığımı görmek istemeyeceğine inanıyorum."

"Ooo," dedi. "Kendin hakkında iyi bir fikrin var."

Lucas omuz silkti ve, "Ben işleri hallederim. Senatör beni bu yüzden davet etti."

"Batı Virginia müfettişi ona inanmıyor," dedi.

"Bu tam olarak doğru değil," dedi Lucas. "Bu adamla konuştum öğleden sonra ve kazayla ilgili bir şeylerin yanlış koktuğunu düşünüyorum. Elinde tek bir kanıt yok ama içgüdüleri ona Porter'ın doğru söylediğini, başka bir kamyon olduğunu söylüyor."

Armstrong'dan öğrendiklerini, polisin kişisel yargıları da dahil olmak üzere gözden geçirdi. "Bu yazılı raporlarında görünmeyecek, çünkü bunu destekleyecek bir dayanağı yok."

"Tamam..." Martini geldi, o da aldı ve iki martini çıkardı. zeytinleri mideye indirdi, garsona başıyla selam verdi ve tekrar yalnız kaldıklarında, "Benden ne istiyorsun?" diye sordu.

"Bana ne iş yaptığını söyle," dedi Lucas.

"Senatör ne derse onu yapıyorum. Eskiden çok araştırma yapardım ama şimdi daha çok ofisi yönetiyorum, hangi araştırmaya ihtiyacımız olduğunu belirliyorum ve araştırmanın yapılmasını sağlıyorum. Çeşitli politika seçenekleri hakkında her taraftan bulabildiğim her şeyi okuyorum. Diğer senatör yardımcıları, Temsilciler Meclisi yardımcıları ya da Beyaz Saray yardımcıları ile irtibat çalışması yapıyorum.

medya mensuplarıyla konuşmak. Bu hafta çoğunlukla hasar kontrolü yapıldı." "Cecily Whitehead'in ölümü ona zarar verecek mi?"

Bunu bir dakika düşündü ve sonra, "Hayır, öldürülmüş olması hikayeyi kontrol etmeyi zorlaştırıyor. Ama ortada Cinsel nedenlerle orada olduklarının kesin kanıtı . . . Adli tabip bakmayacak kadar nazikti."

"Yeterince nazik mi?"

"Bunun gerekli olmadığına inanmak için cesaretlendirildim." "Anlıyorum."

Omuz silkti. "Bakmış olsa bile, bu tür şeyler buralarda her zaman olur. Seks zinası, sanırım. Kimse istemez Çünkü çok fazla güçlü insan bunu yapıyor. Politikacılar, çalışanlar, lobiciler. Porter ve CeeCee'nin cinsel ilişkiye girdiğine dair bir kanıt olsa bile, bu durum burada haber olmazdı.

Washington - sanırım Minnesota'da da olabilir, ama orada bile olduğundan şüpheliyim. Gerçek şu ki, habercilerin yarısı yatmamaları gereken biriyle yatıyor, bu yüzden seks haber olmuyor. Eğer bu haber gazetelere, halka yansır, Senato'nun kokteyl partilerinde, Idaho ve Utah'tan gelen senatör eşleriyle biraz utanç verici olabilir, ama hepsi bu kadar."

"Eğer senatör öldürülürse, bu herhangi bir şeyi raydan çıkarır mı? Önemli bir yasa ya da buna benzer bir şey?"

Tekrar düşündü ve şöyle dedi: "Bu yaz olabilirdi. Porter öldürülseydi ve Demokrat bir valiniz olsaydı

Minnesota'da Porter'ın yerine bir Demokrat atayacaktı. Senato bıçak sırtında dengede duruyor. Eğer Porter'ın yerine Dem, daha da sıkı olurdu. İşte bu var. Sonra, eğer senatör özellikle önemli bir domuz eti parçası taşıyorsa ve birileri bunun geçmemesi için çaresizse ... belki o zaman onu öldürmek bir şeyleri durdurabilir."

"Bana bir örnek verir misin?" Lucas sordu.

Fındık kasesini yaklaştırdı, birkaç tanesini aldı, kırdı ve şöyle dedi: "Tamam. Diyelim ki Porter'ın bölgesinde bir alet fabrikası var ve o fabrikaya ve başka hiçbir alet fabrikasına vergi indirimi sağlamayacak bir ödenek tasarısına gizlice birkaç satır eklemeyi planladı. Bu da fabrikaya diğerlerine göre fiyat avantajı sağlayacaktır. widget fabrikaları. Diğer fabrikaların sahipleri üzülebilir."

"Birini öldürmeye yetecek kadar mı?"

"Widget'ların aslında elektronik süitler olduğunu ve Donanma'nın yeni Ford sınıfı uçak gemilerinin inşası için kritik önem taşıdığını varsayalım. Her birinin yetmiş milyona satıldığını ve Donanmanın her uçak gemisi için altı tane istediğini ve Ford'dan sonra iki uçak gemisi daha olacağını varsayalım. Bir milyar dolar için birini öldürtebilir misiniz?"

Lucas, "Doğru adamı tanırsanız, beş yaşındaki bir Prius'un anahtarları için birini öldürtebilirsiniz," dedi.

Sırıttı. "İşte buradasın," dedi.

"Ama iyi birini bulamadınız," diye düzeltti Lucas. "Ciddi bir profesyonel bulamadınız."

"Ama birkaç yüz bin artı Beyaz Saray'da bir ofis için mi?"

"Tamam. Smalls böyle bir fatura taşıyor muydu? O kadar önemli bir şey?"

Bir kaşık daha fındık aldı ve şöyle dedi: "Bu bir değişiklik olacak, bütün bir tasarı değil ... ama hayır. Bu konuda ne yaptığımızı gözden geçireceğim.

Oturum, yarın size geri dönebilirim, ama aklıma gelen bir şey yok. Ve size söyleyeyim, bu tür şeyler Washington'da her zaman oluyor. Sıkı oylamalar, ayrıcalıklı vergi oranları ve kimsenin öldürülmemesi. Bu tür şeyler için değil."

"Smalls'un bu ... girişim ... kaza ... için aklında belirli bir kişi vardı. Her neyse," dedi Lucas.

"Biliyorum." Tekrar fındık kasesine uzandı ve onu itti. "O şeylerden daha fazla yememe izin verme. Osurmama neden oluyorlar."

"Tamam." Onu gülümsetmişti.

Carter, "O kişi hakkında düşünüyordum, onun hakkında bir şeyler okuyordum," dedi. "Porter'dan fare zehiri gibi nefret ediyor tabii ki, Çünkü Porter o seçimde olanlar hakkında çenesini kapalı tutmayacak. Eğer konuşmaya devam ederse, onun başkanlığını hırslar. Bunu bir neden olarak düşünebilirsiniz."

"Evet."

"Anlamı hakkında. Senato İstihbarat Komitesi'nde ve kendisi için komite işlerinden başka bir şey yapmayan bir yardımcısı var. Senato İstihbarat Komitesi'ne geçmeden önce beş ya da altı yıl CIA'de çalışmış. Hill; ondan önce ordudaydı; ve hem kamu hem de özel istihbarat camiasının her yerinde bağlantıları var. O bir çukur engereği Birinci dereceden. Bir iş bitirici, bir sinsi, belki de deli. O bilirdi işi kabul edecek insanlar var. Bizim özel kişimizin bunu ödeyecek dünya kadar parası var."

"Sebepler, araçlar ve tabii ki Porter'ın Minnesota'dan arkadaşıyla taşrada dolaşması, bir sürü fırsat," dedi Lucas. "Bu adamın adına ihtiyacım olacak."

Carter, "Yarın sana onun hakkında tam bir dosya getireceğim," dedi. Lucas, "O zamana kadar öldürülme," dedi.

"Yapmamaya çalışacağım. Ama onların istediği Porter, Tifton, Georgia'dan mütevazı bir çiftçi kızı değil."

—

İkisi de ikinci bir içki istemedi ve Lucas Carter'ın yanından ayrıldı. Apartmanına geri döndü. Paslanmaz çelikten bir Zippo ile ince, koyu renkli bir puro yaktı ve arkalarında puro dumanı ve çakmak gazı kokusu bıraktı.

Yürürlerken, "Şu sebep/araç meselesi hakkında. Beni endişelendiren şey, güdü var, ama güçlü görünüyor mu?"

Yeterli mi? Bana göre değil. Porter'ı savuşturmakta oldukça iyiydi.

İnsanlara Porter'ın biraz

Dengesiz, belki bunak. Bunun da bir etkisi var.

Porter'a geri çekilmesi gerektiğini söyledim. Henüz çekilmedi ama çekilecek. Yani, Senato'ya geri döndü, ne anlamı var ki?"

"Nefret mi?"

"Senatörlerin özelliği, ne zaman zarar edeceklerini bilmeleridir," dedi.

"Porter bunu herkesten daha iyi biliyor. Sırtına bir bıçak saplamanın, ona bilyeli çekiçle vurmaktan daha iyi olduğunu anlayacaktır.

Yani, belki de onu öldürecek kadar sapkındır ya da

başkası yapsın, ama gerekçe konusunda mutlu değilim. Araçları kabul ediyorum ama neden zayıf görünüyor."

"Not alacağım," dedi Lucas. *"Daha fazla nedene ihtiyacım var."*

"Bunu yap." Binanın kapısında, "Umarım düşündüğün kadar zeki ve acımasızsındır - burası farklı bir yer," dedi.

Lig burada."

Lucas porsuk gülümsemesini takınarak, "Bu konuda da aynı fikirde değiliz. Washington'daki insanların böyle düşündüğünü biliyorum ama dışarıdan bakıldığında D.C. bir yığın kğiti, dolandırıcı ve genel amaçlı kğiti gibi görünüyor. Eğer beni New York ya da Los Angeles hakkında uyarıyor olsaydınız, tamam derdim. Ama Washington? Washington.

tut."

Carter, "Umarım başka türlüsünü ğrenmezsin," dedi ve kapıdan ıktı.

Lucas, J.J. Cale'in "Fancy Dancer" şarkısının açılış rifflerini sessizce ıslıkla alarak otele doğru yürüdü.

Washington, D.C.

Kı tekmeleyecek ve isimler alacaktı.

—

Ertesi sabah uyandığında, Carter'ın söylediklerinin üzerine uyuduğu için kendinden daha az emin hissediyordu. Smalls ve Whitehead profesyoneller tarafından saldırıya ğradıysa -ki kesinlikle öyle görünüyordu- o zaman ortada gerçek bir tehlike vardı. Katillerin bir şerifin peşinden gitmesi pek olası değildi çünkü

Bu çok fazla dikkat çekerdi. Yine de Smalls'un peşinden gidebilirlerdi ve eğer incelikten vazgeçerlerse ...

Tıraş olurken, birini sırtından vurmanın o kadar da zor olmadığını düşündü. Çeteler bunu her zaman yaptı ve çekip gitti. Eski SEAL'lar, Delta, Ranger'lar: hepsi iyice eğitilmiş ve Öldürmek. Amerika bir şekilde kendini binlerce etkili profesyonel katil yaratacak konuma getirmiş ve aynı zamanda onlara bu iş için gereken silahlara kolay erişim sağlamıştı: yerel bir mağazadan mükemmel derecede yeterli bir Savage .30-06 alabilirsiniz. Walmart'ta dört yüz dolardan daha az bir fiyata. Göl kulübesindeki komşusu bunu yapmıştı ve tüfek bütün gün ve bütün gece bir dakikalık açıyla atış yapabiliyordu.

—

DUŞTAN ÇIKMIŞTI ve bir çift parlak kırmızı Jockey şort ile daha sade bir şort arasında karar vermeye çalışıyordu.

Telefonu çaldığında yatay yeşil çizgiler vardı. Telefonu eline aldı, ekrana baktı, açtı ve "Selam Rae," dedi.

"Lucas, ne yapıyorsun?"

"Washington'da çok gizli bir görevdeyim," dedi Lucas. "Burada olsaydın sana her şeyi anlatırdım. Bob nasıl?"

Rae Givens güldü. "Stump'ın ne yaptığını biliyor musun? Rüzgar sprintleri. Tanrı şahidim olsun, bir traktör römorkunun drag yarışı yapmasını izlemek gibi. Ama o iyi. Gitmeye hazır."

Rae ve Bob Matees, Louisiana'da bulunan Özel Operasyonlar Grubu'na atanmış polis memurlarıydı. Lucas'la birlikte soyguncu ve katil bir adamın peşine düşmüşlerdi.

Teksas'ın yüzü. Lucas onu Marfa kasabasında öldürmüştü ama Bob bir suç ortağı tarafından iki bacağından vurulmadan önce değil.

Lucas, "İyi gidiyor ama nereye gidiyor?" diye sordu.

"Neler yaptığınızı öğrenmek için Minneapolis Ofisi'ni aradım ve bana Washington'da olduğunuzu söylediler ama nedenini söyleyemediler. Ben de sizi arayıp yardımcı olabilir miyiz diye sorayım dedim."

Lucas pencereye doğru yürüdü ve perdeleri geri çekerek, "Bak ne diyeceğim Rae, şu anda dosyalara bakıyorum. Hatta

henüz yapmadım. Bugün onlara bakacağım. Bu olabilir
Gerginleşebilir, politikleşebilir ve bu işe karışmak kariyerinize pek de iyi
gelmeyebilir."

"Hadi ama dostum, konuştuğun kişi Rae..."

"Pekala Rae, sana şunu sorayım: Ya hedeflerimiz CIA'den çıkarsa?
Ya da askerler?"

"Oh-oh."

"Evet."

Bir an sessizlik oldu, sonra dedi ki, "Biliyor musun? Ben hala buna
hazırım. Bob da olurdu. Şu anda federal bir hapisneden bir kimlik
karışıklığı sonucu çıkan bir adamı bulmaya çalışıyorum, ama o bir marul
kadar tehlikeli. Belki onu yakalarım,
ama umurumdaymış gibi davranmalıyım. Hadi, bana ne yaptığını
söyle. Bana biraz ayrıntı ver."

"Bu biraz paranoyakça gelecek ama sana telefonda
söylemeyeceğim," dedi Lucas. Potomac'a bakıyordu, batıya doğru güzel
bir manzara, uzak kıyıda bir orman; zaten bilmeseniz arkanızda büyük
bir şehir olduğunu asla tahmin edemezsiniz. "Şu dosyalara bir
bakayım, birkaç kişiyle konuşayım. Yardıma ihtiyacım olursa
arayacağım kişi sensin."

"Pekâlâ. Lanet olsun. Warren Beasley'in izini sürmeye devam edelim,
eğer biraz akıllı varsa, birkaç milyon doları bulamayacağımız bir yere
atmıştır ve çoktan sınırı geçmiştir ve şu anda içinde şemsiye olan pembe
kokteyller içmektedir."

"O tür bir adam."

"Evet, eczacılık," dedi Rae. "Doktorlara, doktorların gerçekte aldığından
bir ton daha fazla hidrokodon sattım. Belki sekiz milyon kaymağını yedim.
Club Fed'de beş yıl çalıştım.

ceza kefaleti." "İyi

şanslar."

"Ara beni, lanet olası."

—

Carter aradığında kahvaltı siparişini vermiş ve günün ilk diyet kolasını
içiyordu. "Sizin için birkaç dosyam var. Sen

dizüstü bilgisayar mı
taşıyorsun?" "Evet."

"Her şeyi pdf'lere indirdim, bu yüzden iyi olmalısın. Hâlâ oteldeyseniz size geleceğim."

"Öyleyim, kahvaltı yapıyorum. Aynı masada."

"On beş dakika."

Carter geldiğinde Lucas *Washington Post*'u karıştırıyordu. Taba rengi lüks bir iş elbisesi ve topuklu ayakkabılar giymiş, büyük boy Prada güneş gözlükleri takmış ve bordo deri bir omzuna attı. Garsona el salladı, kahve sipariş etti, Lucas'ın karşısına oturdu, çantasını karıştırdı ve bir flash belleği masayı ona ver.

"Aradığınız adamın adı Jack Parrish. Onunla ilgili ciddi bir dosyam var, ama dosyayı bana veren adama birlikte romantik bir geleceğimiz olabileceğini ima etmek zorunda kaldım, ki öyle bir şey yok. Çabuk oku ki onu geri çevirmeden önce adama geri dönmem gerekip gerekmediğini bana söyleyebilesin."

"Ona bir şans bile vermeyecek misin?" Lucas sordu. "Bir kaynak üzerinde çalışmak diye bir şey duydun mu hiç?"

"Adamla tanışmadın," dedi Carter. "Brylcreem bağımlılığı sana iyi bir şey çağırıştırıyor mu?"

"Ouch. Öte yandan, alabildiğimiz kadar yardıma ihtiyacımız olabilir. Adam dosyaları nereden bulmuş?"

Carter, "İstihbarat Komitesi için özgeçmiş kontrolleri," dedi. "Komitenin personeli hakkında kendi dosyaları var. Dosya odasında çalışan Brylcreem dostum dışında benim bunlara erişimim yok. O yüzden hızlıca oku ve bana geri dön."

Lucas ona özgüveninin son zamanlarda azaldığını söyledi.

ama Smalls için daha çok endişelendiğini söyledi.

Kendisi. "Benden nefret etse de, olasılıkları hesaplayabilir. Beni öldürmek iyi hissettirebilir ama eninde sonunda geri dönüp onu kışından ısıracaktır."

"Ne zaman bir şeyler öğrenebileceğini düşünüyorsun? Herhangi bir şey?"

"Bilmiyorum. Öğrendiğimde ararım. Başka bir olayda, bir yıl önce, cep telefonlarıyla ilgili bazı garip deneyimler yaşadım." Elini cebine attı, bir kullan-at telefon çıkardı ve ona uzattı. "St. Paul'den ayrılmadan önce birkaç ocak aldım. Seni benimkinden arayacağım."

buradan ayrılırsan numaram sende olacak. Kullan-at telefonunu sadece benim kullan-at telefonumu aramak için kullan ... normal telefonundan asla benim kullan-at telefonumu arama ve kullan-at telefonundan başka hiçbir numarayı arama. Bu sadece ikimiz için."

"Bizi izlediklerini mi düşünüyorsun?"

"Özel bir şey olduğunu sanmıyorum. Dediğim gibi, son davamda Cep telefonları yüzünden bazı garip dönüşler oluyor. Onlara zerre kadar güvenmiyorum," dedi Lucas.

—

CARTER, Lucas'ın gizli cep telefonu numarasını yeni kullan-at telefonuna kaydedip gittiğinde Lucas odasına geri döndü. Orada ceketini ve pantolonunu yumuşak pamuklu bir spor pantolon ve tişörtle değiştirdi, klimayı çalıştırdı, flash belleği telefonuna taktı ve ve Carter'ın dosyalarını açtı.

Jack Parrish, koyu renk saçlarına tıraşının bıraktığı izleri görebileceğiniz kadar çok jöle kullanan, ince, tabut kadar solgun, gözleri birbirine yakın bir adamdı.

keskin, sanki onları GQ sayfalarından seçmiş gibi. Fotoğraflar Dosyada sadece baş ve omuzlar vardı, pasaportlar ve güvenlik kartları için kullanılan türdendi. Çeşitli kameralara her zaman Aynı sert parıltı.

Parrish otuz sekiz yaşındaydı. Yirmi iki yaşında Ohio State'ten ekonomik coğrafya dalında lisans derecesiyle mezun olmuş, dört yıl orduda istihbarat subayı olarak görev yaptıktan sonra Merkez Kuvvetler'e katılmıştı.

Aktif askerlik hizmetini tamamladıktan sonra İstihbarat Teşkilatı'na girdi. CIA'de dört yıl çalıştıktan sonra Heracles Personnel adlı özel bir şirkette üç yıl daha çalışmış, ardından Senato İstihbarat Komitesi'nde araştırmacı olarak işe girmiş ve daha sonra Taryn Grant'in yardımcısı olmuştur. Hâlâ orduda yedek subay olarak görev yapıyordu ve şu anda binbaşı rütbesindeydi.

Lucas bunun kendisine hem Pentagon'da hem de daha geniş istihbarat camiasında geniş bir bağlantı yelpazesi sağlayacağını düşündü. Dosyada yayınların bir listesi vardı, bazıları gizli olarak işaretlenmişti ama sınıflandırma düzeyi belirtilmemişti.

Parrish, CIA'de hava ve deniz operasyonları konusunda uzmanlaşmış görünüyordu.

Uydu fotoğraflarının yorumlanması ve bu konuda bir dizi makale yazmıştır; ayrıca belirsiz başlıklara sahip iki makale yazmıştır.

"düzensiz savaşçıların" nerede bulunabileceğine dair matematiksel çalışmalar gibi görünüyordu.

Bunların hepsi Lucas'a masa başı işi gibi geliyordu ama Parrish'in "V" işaretli bir Bronz Yıldızı ve bir Mor Kalbi vardı. Lucas ne olduğunu bilmiyordu.

"V" cihazının ne anlama geldiğini araştırdığında, Bronz Yıldız'ın genel üstün hizmet için verilebileceği ortaya çıktı, hatta

Bir haber muhabiri bir keresinde bir sivil için bir tane almıştı ama "V" harfi "Cesaret" anlamına geliyordu ve bir savaş ödülüydü. Lucas mor madalyayı biliyordu.

Kalp, Parrish'in yaralandığı anlamına geliyordu, ancak yara hakkında ayrıntı yoktu. Diğer askeri ödüller arasında Afganistan ve Irak'taki hizmetlerinden dolayı aldığı kurdeleler de vardı.

Yani Parrish'e ateş edilmiş ve görünüşe göre vurulmuştu. Dosyalardaki hiçbir şey ordunun onun hakkında şüphesi olduğunu göstermiyordu.

Evlenmiş ve daha sonra boşanmıştı ve şu anda evli değil gibi görünüyordu. Eski karısının adı geçiyordu ve güvenlik izni vardı, ama yetkinin seviyesinden bahsedilmedi. Parrish'in Senato araştırmacısı olarak ve daha sonra Grant'in yardımcısı olarak sürekli yüksek değerlendirmeler aldı.

İkinci bir dosya Parrish'in boşanma kararını içeriyordu. Boşanma Maryland'de gerçekleşmişti ve görünüşe göre karşılıklı rıza ile olmuştu. Karısı evi almış ama nafaka almamış. Taciz ya da başka bir şeyle ilgili bir ifade yoktu.

evlilik "geri dönüşü olmayan bir şekilde bozulmuştur."

Üçüncü bir dosyada ise Carter'ın iki partinin de desteğini almasını beklediği Senato tasarıları kapsamında hem iyi hem de kötü ekonomik etkilere maruz kalacak şirketlerin bir listesi yer alıyordu. En ağır etkiler, kapanma tehlikesiyle karşı karşıya olan ve artık kullanılmayan askeri üsleri destekleyen işletmeler ve topluluklar üzerinde olacaktı.

Smalls, Batı Yakası'ndaki bir üs dışında tüm kapatmaları destekledi. Carter, bu üssün bir atom enerjisi reaktörü için olası bir yer olarak açık tutulmasını istediğini, ancak tüm

Hem Cumhuriyetçiler hem de Demokratlardan oluşan Kaliforniya delegasyonu kıyıda bir reaktör kurulması fikrine karşı çıkarken, Smalls'un kapatmaya karşı çıkması

kendine özgü olarak görüldü ve çok az destek topladı. Lucas'ın görebildiği kadarıyla Smalls'u Senato'daki faaliyetlerinden dolayı öldürmek için hiçbir neden yoktu.

Daha da kısa olan dördüncü dosyada ise adres ve telefon numaralarıyla birlikte dört isimden oluşan bir liste ve Carter'ın "Bu insanlar Parrish'ten hoşlanmıyor ve seninle konuşabilirler. Bununla işin bitince beni ara."

—

Dosyalarla işi bittiğinde Lucas o sabah bilmediği pek çok şey biliyordu ama hiçbiri belli bir yöne işaret etmiyordu. Parrish başarılı bir bürokrata, yaptığı işte her zaman iyi olmuş birine benziyordu.

Lucas dizüstü bilgisayarı kapattı ve kullan-at telefondan Carter'ı aradı. Üçüncü çalışta açtı ve "Konuşabilir misin?" diye sordu.

"Elbette."

"Dosyaları okudum ve Parrish kötü bir adama benzemiyor, Ama onun bir yılan olduğunu söylemiştin. O neden bir yılan? Ve bu isim listesi de neyin nesi?"

"O bir yılan ve yılanlığının bir parçası da çoğu insana kötü bir adam gibi görünmemesi. Bana göre o bir sosyopat, ama temkinli biri. Kendisi olmadığı sürece kimin zarar göreceği umurunda değil."

"Grant için iyi bir eşleşme o zaman," dedi Lucas. "Ben de onun hakkında aynı şeyi düşünüyorum ama basit bir kızıdan daha karanlık olabilir.

sosyopat; tam anlamıyla bir psikopat olabilir."

"Her neyse, tanımların ne kadar yardımcı olduğundan emin değilim," dedi Carter. "Her neyse, bu isim listesi ... bunlar Parrish'ten ciddi şekilde hoşlanmamak için nedenleri olan ve size bir şeyler verebilecek konumda olabilecek kişiler.

Onun hakkında bazı bilgiler. Bulunduğu yere gelirken bazı düşmanlar edildi ve ben de bunları, onun düşmanlarını yansıtacak şekilde sıraladım.

nefretlerinin yoğunluğu. Joe Rose, ilk adam, muhtemelen ondan en az hoşlanan-aslında ondan nefret eden. Ve böyle devam ediyor. Bu benim takip ettiğim bir şey."

"Tamam. Teşekkür ederim."

"Lucas, bu sabah beni korkuttun," dedi kadın. "Gizli telefonlar falan. Bu dosyaları okursanız, içlerinde çok fazla ayrıntı olmadığını görebilirsiniz - Parrish, karısı ve işleri hakkında bilmeniz gereken her şeyi hatırlayabilirsiniz. Eğer o dosyaları o USB bellekten kurtulurdunuz: eğer birisi o belleği sizden aldıysa, dosyaları kimin kopyaladığını ve buradan da onları kimin aldığını, yani beni bulabilirdi."

"Onlardan kurtulacağım," dedi Lucas. "Yani, isimler hariç her şeyden gerçekten kurtulacağım."

Telefonu kapattığında tam da bunu yaptı. Parrish'in sözde arkadaşlarının isimlerini, adreslerini ve telefon numaralarını kopyaladı. düşmanlar, parmak belleği sürgülü duş kapısıyla parçaladılar ve parçaları tuvalete atıp sifonu çektiler.

Bunu yaptıktan sonra masaya geri döndü, üzerinde Joe Rose'un telefon numarasının yazılı olduğu not defterine baktı ve numarayı Telefon.

Joe Rose'un kamyonundan kürekle atılan çakıl gibi bir sesi vardı; viskiyi, puroyu ya da her ikisini de fazla kaçırmıştı. Lucas ona sadece Bay Rose'un karıştığı bir araba kazasını araştırdığını söyledi. Jack Parrish ya da Porter Smalls'dan bahsetmedi.

Rose, Lucas'a Bethesda, Maryland'de yaşadığını ve bütün gün buralarda olacağını söyledi. "Artık evde çalışıyorum."

Lucas arabasını valeden aldı, karışık trafikte GPS'i takip ederek Bölge'nin kuzeybatısındaki Bethesda'ya gitti. Mesafe on milden fazla olamazdı ama neredeyse kırk dakika sürüyor.

Rose muhtemelen pahalı bir evde yaşıyordu, yarı tuğla, yarısı beyaz fıçı tahtası, Lucas'ın kafasının *karışık* olduğunu düşündüğü bir tarza sahipti - üst üste binen bir sürü çatısı, kesik bir fıçı tahtası kulesi, muhtemelen aynı çift arabayı besleyen iki tek arabalık garaj kapısı vardı garaj, arnavut kaldırımlı bir araba yolu ve bakımlı bir ön çimenlik. Ön kapı, sadece ziyaretçiler araç beklerken yağmurdan korunmak için kullanılan küçük, üstü kapalı bir verandaya açılıyordu.

Sokağın yakınındaki bir telefon direğinden eve birkaç siyah kablo uzanıyordu - elektrik hatları, belki kablolu bir telefon, belki de kablo Televizyon/İnternet ... ama birkaç tane daha vardı ama Lucas bunların ne işe yarayacağını bilmiyordu.

Lucas garaj yoluna park etti, nemli, neredeyse ıslak bir sığağa çıktı ve kapının zilini çaldı. Beklerken yukarı baktı ve Sokakta insan yok, araba yok, hareket eden hiçbir şey yok, bir kedi bile yok.

Bir yatak odası topluluğu.

KAPİ AÇILDI ve muhtemelen Joe Rose olan bir adam kapıda durarak "Kimliğiniz var mı?" diye sordu.

"Biliyorum," dedi Lucas. Rose'a rozetini ve kimlik kartını gösterdi ve Rose geri çekilerek, "İçeri buyurun. Uh . . . Bunu yapmam için bir neden düşünemiyorum ama burada bir avukatım olmalı mı?"

Lucas başını iki yana salladı. "Hayır. Soruşturma olası bir bilgi kaynağı olman dışında seni hiçbir şekilde ilgilendirmiyor."

Rose, Lucas'ın boyunda ve yapısındaydı ama daha yaşlıydı, emeklilik çağındaydı, kır saçlı, iri burunlu, bir çift ucuz bilgisayar Gözlükleri alnında yukarı doğru itilmişti. Yakından bakınca sesi telefondakinden daha da sert çıkıyordu - bir tür yaralanma; şarkı söyletmemişti. Bir ofis çalışanı gibi solgundu ve çilliydi, ten rengi pantolon ve golf gömleği giymişti, mokasen ayakkabı giymişti ama çorap giymemişti.

Dedi ki, "Tamam, zamanım var. Artık düzenli bir işim olmadığını biliyorsun."

"Hayır, bunu bilmiyordum," dedi Lucas, onu evin içine ve koridora kadar takip ederken. Koridor, bir zamanlar muhtemelen bir aile odası olarak tasarlanmıştı ama şimdi bir kütüphane masası üzerinde üç ayrı bilgisayar monitörü ile geniş bir ofis olarak kullanılıyordu.

"Evet, artık sözleşmeli bir araştırmacıyım. Artık internette ne yok biliyor musun?"

"Her şeyin öyle olduğunu sanıyordum."

"Hayır. Devlete ait olmayan tonlarca şey var - hala önemli olan ama 2000 yılından önce kaydedilmiş olan şeyler," diyor Rose.

"İnternet insanları kağıt araştırması, mahkeme araştırması yapmayı bilmiyor, bu yüzden oldukça iyi gidiyorum. Böyle devam etmesi için dua ediyorum, çünkü para işime yarayabilir."

"Harika. Kendi işini kendin icat etmişsin," dedi Lucas.

"Evet. Ee... ne var ne yok?"

Rose, Lucas'a deri bir kulüp koltuğunu işaret etti ve Lucas'ın karşısında, kahverengi-ten rengi tüylü bir halının üzerinde duran aynı sandalyeye oturdu. Evli değil, diye düşündü Lucas: Kadınlar genellikle aile odalarında büyük, kalın deri koltuklara ya da kahverengi, tüylü halılara izin vermezlerdi.

Lucas: "Jack adında bir adamı pek umursamadığımı duydum. Parrish. Bay Parrish hakkında daha fazla bilgiye ihtiyacım var. Karakteri hakkında."

Rose homurdanarak yanıt verdi ve ardından "Bunun bir araba kazasıyla ne ilgisi var?" diye sordu.

"Bu konu hakkında konuşmak istemiyorum," dedi Lucas. Bir gülümsemeyle durumu yumuşattı. "Bunun saçmalık olduğunu biliyorum ama. Şu anda tanımadığım biriyle iki şeyi birbirine bağlayamam."

"Anladım," dedi Rose. İçini çekti ve "Parrish Yani, ona pislik ya da orospu çocuğu demek adamın hakkını vermiyor.

Washington'da bile özel biri. Ve inanın bana, buralarda bir sürü pislik var."

Rose, Parrish'le aynı dönemde CIA'de çalışmış, her ikisi de Rose'un deyimiyle "paralel departmanlarda" orta düzey yönetici olarak görev yapmıştı. "Ne yaptığımızı size söyleyemem ama teknik bir işti."

"Parrish'in fotoğraf yorumlama ile ilgili bir şey yaptığını söyleyen bir dosya gördüm."

"Söyledi, ama... orada bırakalım. Eğer bunu anladıysan sözde yayınlarının bir listesini görerek bilgi çaldı.

Bunların çoğunu astlarından öğrendi," dedi Rose. "Her neyse, beş ya da altı yıl boyunca oradaydı - istihdam açısından her iki uçta da onunla çakıştım. Bu süre zarfında, bir gün kendisine meydan okuyabileceğini düşündüğü herkesi baltaladığını gördüm - kötü personel raporları, bu tür şeyler. O bir ilgi bağımlısı ve yalakanın tekiydi. Demek istediğim, pek çok iyi insanı ezdi ve vücutlarının üzerinden geçmeye çalıştı. Sonunda insanlar farkına varmaya başladı, bu onu yakaladı ... ve dışarı çıktı. Senato'ya personel üyesi olarak geçti."

"Seni bırakarak . . . nereye?"

"Nerede olduğumu. Önemli ama gösterişsiz bir işim vardı. Şu anda En azından önemli olduğunu düşünüyordum ve bu konuda iyiydim. Sonra, henüz hakkında konuşmak istemediğim bir durum ortaya çıktı. Parrish bir tür tepkiyi savunurken, biz başka bir tepkiyi savunuyorduk. Patronum ve ben SIC'ye - Senato İstihbarat Komitesi - Parrish'in Pentagon'daki bir grup adına onlara palavra sıkıyor. O ve

Pentagon'un istediği oldu ve sonrasında olanlar tam bir felaketti. Etkili bir örtbas için bile çok büyüktü."

İki elini havaya kaldırarak tavana baktı ve sırtarak Lucas öne doğru eğildi ve fısıldadı, "İnsanlar öldü. Ölmemesi gereken insanlar. Birçoğu."

Lucas: "Kim suçlandı?"

Rose onun göğsüne dokundu. "Yaptım. Felaket için değil ama bazılarının basına sızmış olması nedeniyle. Senatörlerden biri müdür yardımcısını kapalı kapılar ardında bir toplantıya çağırdı ve bir de baktım ki güvenlik görevlilerimizle sızıntılar hakkında konuşuyorum. Kahretsin, bir muhabir bile tanımıyordum. Ben de öyle dedim. Ama peşimi bırakmadılar.

bir yıl boyunca çalıştım ve onların deyimiyle yatay geçiş yaptım. hassas olmayan bir pozisyonda, sızıntı davası sonuçlanana kadar. Ben Otuz üç yıl çalıştıktan sonra siktir et dedim ve emekli oldum. Kapıdan çıkarken, daha üst kademedeki bir arkadaşım beni kenara çekti ve her şeyin Parrish tarafından tasarlanmış kirli bir oyun olduğuna inandığını söyledi; insanlara benim sızıntı yaptığımı ve hatta sızıntı yapmamın soruna neden olabileceğini söylüyordu - eylemden önce sızıntı yapıyordum, biri bana kulak misafiri oldu ve Suriyelilere geçti. . . Her parçası yalan. Sonradan öğrendim ki soruları soran senatör için çalışmaya başlamış."

"Taryn Grant," dedi Lucas.

Rose başını salladı ve "Pepsi mi bira mı istersin?" diye sordu. Soruyu sorduktan sonra başını sertçe salladı, pandomim yapar gibi.

Lucas, "Evet, bir Pepsi alabilirim. Otelden ayrıldığımdan beri bir şey içmedim..."

"Hadi, sana bir tane getireyim," dedi Rose.

Mutfakta buzdolabını açtı, iki Pepsi çıkardı, birini Lucas'a uzattı ve, "Hadi dışarı çıkıp havuzun kenarında oturalım. Dışarıda bir şemsiyem var."

Dışarıda, havuzun yanından geçerek arka bahçenin sonuna doğru ilerledi. "Muhtemelen işleri biraz fazla pişiriyorum ama Gözetim. Özellikle de bunu yapmak isterlerse neler yapılabileceğini bildiğim için," dedi. "Birinin beni gerçekten izlediğinden şüpheliyim. Eğer izliyor olsalardı, bizi burada dinliyor olmazlardı."

Lucas, "Tamam..." dedi.

"Her neyse, anlamadığım şey, Senatör Grant neden bu işe balıklama atladı? Benim ve patronumun üzerine saçma sapan bir soruşturma mı yıktı? Bunu yapmak zorunda değildi. Bundan ne çıkarı olabilir ki?"

Lucas'ın bu soruya bir cevabı vardı ama düşündüğü şeyi söylemedi: Grant'in Parrish'in sadakatini satın aldığını. Onun yerine, "Bu felaketin boyutunu bilmem gerek. Bu konuda kimseyle konuşmayacağım ama bilmem gerek. Size söyleyeceğim şey şu ki Soruşturma son derece ciddidir ... tahmin edebileceğinizden çok daha fazla."

Rose bahçede etrafına bakındı, Pepsi'sinden bir yudum aldı ve "Gerçekten şerif olup olmadığını bile bilmiyorum. Sahtekarlık yapıyor olabilirsin.

Ben."

"Beni internette arayabilirsin. Orada yıllar öncesine dayanan pek çok şey var."

"Bunu yapacağım," dedi Rose. "Bu arada Daha fazla bir şey söylemeyeceğim. Federal hapishaneden bahsediyoruz."

"Hiç sanmıyorum," dedi Lucas. "Eğer bütün bunlar tahmin ettiğim gibi sonuçlanırsa, senin peşine düşmekten korkarlar."

"Bilemezsiniz," dedi Rose. "Kimseden korktuklarına inanmıyorum."

"Bu konuda yanılıyorsun," dedi Lucas.

"Bana e-posta adresini ver," dedi Rose. "Belki sana geri dönerim."

"Bana bir şey daha söyle - gizli olmadığından eminim ama Senin bileceğin bir şey," dedi Lucas. "Parrish aktif görevdeydi. Yedek subaydı, yedekte kaldı ve şimdi binbaşı ve yakında yarbaylığa terfi edecek. Orduda, CIA'de ve şimdi de Senato'da görev yapması, ona, bilirsiniz, şiddet uygulama kabiliyeti olan insanlara erişim sağlar mı?"

Rose gözlerini kısarak ona baktı, dudaklarını yaladı: "Kimi vurdu?"

"Hiç kimse. Ama birini vurdurmak isteseydi, bağlantıları var mıydı? Askeri bir saldırıdan ya da bir teröristin vurulmasından bahsetmiyorum, burada, ABD'de bir sivilin vurulmasından bahsediyorum. birkaç isim?"

Şişeye bir kez daha vurdu ve hızlıca başını salladı. "Oh, evet. Yaklaşık beş dakika içinde. Ve şimdi işim bitti."

Rose daha fazla bir şey söylemeyi reddetti. Lucas onu havuzun yanında bırakıp evin etrafından dolaşarak sokağa çıktı.

—

Carter'ın listesinde yer alan ikinci, üçüncü ve dördüncü kişilerin hepsi Virginia, Bölge'nin diğer tarafında. Onları öğleden sonra alacağını ve yolda otele uğrayabileceğini düşündü.

Lucas Grant ile ilk karşılaştığında, Grant öldürmeleri için para ödediği iki eski askeri güvenlik görevlisi aracılığıyla -İçlerinden birini de onu seviyormuş gibi yaparak kendine bağlamıştı. Grant, kendi adamlarını işe almak için ne gerekiyorsa yapacaktı. İhtiyacı olduğunu düşündüğü şey -siyasi iyilik, para, seks- her neyse.

Parrish'in özel uzmanlığına ihtiyacı varsa, muhtemelen onu eleştirilerden koruyarak sadakatini satın alabilirdi; hatta belki işini bile kurtarabilirdi. Bir de Beyaz Saray ihtimali vardı.

—

Lucas otele döndüğünde yüzünü yıkadı ve dizüstü bilgisayarının başına geçip e-postasına tıkladı, Weather'dan ve belki de Stanford'da üçüncü sınıfta okuyan kızı Letty'den bir not bekliyordu.

Letty'den bir şey gelmemişti ama Weather'dan okul haberlerini içeren kısa bir not ve Rose'dan gelen başka bir e-posta vardı.

Donald R. Ligny adının arkasında, onu tanımlayan bir konu satırıyla: "Sizi internette araştırdım."

Lucas aşağıya indiğinde, *Washington Post*'un Suriye'deki bir sınırlı gazı deposunun bombalanmasıyla ilgili haberini buldu; *deponun* bir ucunda küçük bir kız okulu olan bir pazar yeri olduğu ortaya çıkmıştı. Suriyeliler, çoğu kadın ya da çocuk olmak üzere doksan dört kişinin öldüğünü iddia etmiş, bu iddia bir din görevlisi tarafından da doğrulanmıştı.

hayırseverlik ve fotoğraflarla. Okul yok edilmişti.

Hikâyenin altında altı kelime daha vardı: "Onlara söyledik. Dinlemediler."

—

Lucas yıllar önce bir Tom Clancy filmi izlemişti; adını hatırlayamıyordu ama filmde Harrison Ford oynuyordu. Özellikle bir sahneyi hatırlıyordu: Bir İngiliz SAS timi Kuzey Afrika'da bir yerde teröristlerin eğitim kampını yok etmişti. O sahnede

Bu sahne Lucas'ın aklına takılmıştı çünkü hayatını cinayetler üzerinde çalışarak geçirmişti ve bu cinayetler onu çoğu zaman dehşete düşürmüştü. Clancy'de

filmde, SAS saldırısı uydudan izlenmişti ve bir grup CIA görevlisi saldırıyı tesadüfen izlemiş ve

devam eden yorumlar. "Bir cinayet var," demişti biri, bir fincan kahvesini yavaşça içerken.

Sahne, olması gerektiği gibi tüyler ürperticiydi. Aşağıda insanlar vardı, ölmüşlerdi, uyurken infaz edilmişlerdi. Teröristler, muhtemelen başlarına geleni hak etmişlerdi ama yine de insandılar, bir anda yok oldular.

Post'un hikayesi, Lucas'a Rose tarafından anlatılanlarla birleştiğinde, Clancy sahnesi ile aynı türden bürokratik tutumu yansıtıyordu: insanlar operasyonel hayatları, siyasi hayatları ile ilgilenmekle daha çok ilgileniyorlardı.

Eller.

Parrish ve Grant suçu başkasına atmak için koşuşturuyor. Bir anda kanlı paçavralara dönen kadın ve çocukları unutun.

İkincisi.

—

LUCAS ARABASINI GERİ ALDI ve navigasyon sisteminin onu Potomac'ı geçerek Arlington, Virginia'da asfalt bir yol üzerindeki düzgün tuğla evlerin ve eğri büğrü, yaşlı ağaçların bulunduğu bir mahalleye götürmesine izin verdi.

Başka bir yatak odası topluluğu, ama Rose'un Maryland'deki yerinden en az yüz yıl daha eski. Üç ek isimden

Carter'ın listesine göre Lucas iki telefonuna cevap alamamıştı ama üçüncü telefon Gladys Ingram adında bir kadın tarafından açılmıştı. Arlington'daki bir hukuk firmasının ortağıydı ve bir saat kadar evde olabilir.

"Bir şerifle herhangi bir şey hakkında konuşacaksam, bunun burada olmamasını tercih ederim," dedi ofisini kastederek. Lucas firmayı araştırdı, iki düzine ortağı ve seksenden fazla çalışanı olduğunu gördü. ve bir sürü lobi çalışması yaptı.

Lucas geldiğinde Ingram'ın arabası, gümüş rengi bir Mercedes SL550, garaj yoluna park edilmişti. Sokak o kadar dardı ki engellemek için arabasının arkasına geçti.

Rose gibi, kapıya geldiğinde Ingram da Lucas'ın kimliğini görmek istedi.

Rose'un aksine, Lucas'ın ilk aramasından sonra doğruca bilgisayara gitmiş ve onu internette araştırmıştı. Minnesota'da iki farklı kurumda polislik yaptığına dair yüzlerce referans vardı ve *Star-Tribune*'un dedikodu köşesinde ABD Polis Teşkilatı'na geçtiğine dair kısa bir not vardı. Orada

Lucas'ın yirmi yıl boyunca çeşitli suç mahallerinde çekilmiş bir düzine fotoğrafı da vardı. Bununla da yetinmeyip, bir hukuk bürosunun kodunu kullanarak Lucas'ın kredi notunu kontrol etmişti.

"Tamam, eğer beni taklit ediyorsan, bunu yapmak için epey zahmete girmişsin," dedi, hâlâ kapıda dururken. "Söylemeliyim ki, görünüşe göre şimdiye kadar tanıştığım en zengin şerif sizsiniz."

Lucas, "Polis teşkilatları arasında gidip gelirken bilgisayarımı açtırdığım için şanslıyım," dedi. "Bugün konuştuğum ve sahtekarlıktan endişelenen ikinci kişisin. 'Spoofed' sahtekârlık ya da aldatmaca anlamına geliyor, değil mi?"

"Evet," dedi. Kızıl kahverengi saçları faremsi olmaktan zor kurtulan, çelimsiz bir kadındı. Kaplumbağa kabuğu gözlüklerinin ardından ona bakan kahverengi gözleri vardı ve muhafazakar bir modası vardı. Lucas onun kırk yaşında olabileceğini düşündü. "Bu 'Net argosu. Peki, burada neden bahsediyoruz? Sen demiştin ki

Benimle hiçbir ilgisi olmayan bir otomobil kazasının araştırılması
-Ama bu konuda bazı bilgilere sahip olabilirim. Herhangi bir otomobil kazası hakkında bilgim yok."

"Dediğim gibi, verdiğiniz bilgiler önemli olabilir ama kazanın çevresel boyutuyla ilgili."

"Ne kazası?"

Lucas, "Senatör Porter Smalls'un karıştığı bir trafik kazası," dedi.

"Bunda olağandışı bir şey var mıydı? Her şeyin hallolduğunu sanıyordum," dedi.

"O bir ABD senatörü. Bu konuya rutin olarak bir kez daha bakıyoruz," dedi Lucas.

"Tamam." Başını salladı.

Lucas, "Anladığım kadarıyla Jack Parrish adında birini tanıyormuşsunuz..." dedi.

"Aman Tanrım..." dedi, sonra durdu ve iki parmağını dudaklarına götürdü.

Lucas: "Ne?"

"Aman Tanrım. Parrish, Porter Smalls'u öldürmeye mi çalıştı?"

Lucas şaşırmış bir halde gülümsedi. "Neden ortak olduğunuzu anlıyorum."

"Peki, öyle mi? Yani, Smalls'un kazası . . ." Tekrar durdu, onun yanından sokağa bakarak düşünüyordu. Hâlâ sokakta duruyorlardı. ve aniden dedi ki, "İçeri gel. İçeri girin. Bu çok ilginç."

—

INGRAM'IN EVİ sade ama pahalı bir şekilde döşenmişti. Oturma odasının duvarlarından birinde tek bir tablo vardı ama bu tablo Lucas'ın Minneapolis Sanat Enstitüsü'nde Weather'ın zoruyla gittiği bir davette gördüğü tabloya çok benziyordu. İmzaya bakmak için eğildi: RD.

Arkasında duran Ingram, "Richard Diebenkorn. Onu tanıyor musun?"

"Sanırım Minneapolis müzesinde ona ait bir şey görmüştüm," dedi Lucas. "Güzel görünüyor."

"Şey, evet!" Ses tonu elbette güzel görüldüğünü çünkü buranın bir başyapıt olduğunu söylüyordu. "Okyanus Parkı'nın bir parçası serisi."

"Harika." Lucas bu adamın adını hiç duymamıştı ama başka ne diyebilirdi ki? Dönüp birkaç saniye ona baktı ve "Parrish hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"O kötü bir adam," dedi Ingram. "Adımı Malone davası sayesinde öğrenmiş olmalısınız."

"Malone davasını bilmiyorum," dedi Lucas. "O zaman adımı nereden buldun?"

"Size söyleyemem. Hükümetle ilişkisi olan gizli bir kaynaktan aldım. Eğer bir Malone davası olduğunu söylüyorsanız, oradan almış olabilir."

"Hmph. O, ha? Bunu düşüneneğim. Her neyse, Malone davası müşterilerimden biri olan Malone Materials ile ilgiliydi. Malone bir askeri tedarik ihalesini başka bir şirkete kaybetti ve nedenini anlamadı.

çünkü diğer şirketin gerekli alanda uzmanlığı yoktu, Bazı askeri araçların hafif araçlarla güçlendirilmesini içeren el yapımı patlayıcılara karşı koruma olarak yan panel zırhı. Dava açtık. Hiçbir zaman kesin bir kanıt yoktu, ancak ben ve davayla ilgilenen diğer kişiler için Parrish'in Ordu satın alma yetkilileri ile hem Meclis hem de Senato'nun bazı üyeleri arasındaki görüşmelere dahil olduğu oldukça açık hale geldi. Görüşmeler diğer şirket olan Inter-Core Ballistics ile sona erdi,

deneyim eksikliğine ve paneller için belirgin şekilde daha yüksek fiyatlara rağmen daha yüksek tedarik notları aldı. Paranın çeşitli şekillerde el değiştirdiğine ve bir kısmının Parrish'in eline geçtiğine inanıyorum ve muhtemelen satın alma ekibinin bazı üyelerinin eline geçti. Büyük bir kısmı da muhtemelen yeniden seçim fonlarına aktarıldı."

"Rüşvet," dedi Lucas.

Ingram, "Sadece rüşvet değil, görev açısından kritik bir üretim operasyonunda hiçbir deneyimi olmayan bir şirkete para aktaran ve böylece Amerikan askerlerinin hayatını riske atan rüşvetler" dedi.

"Bu çok çirkin," dedi Lucas. "Parrish devam eden askeri kariyerinde oldukça başarılı görünüyor. Yedek Ordu'da."

"Bunu bilmiyordum, ama artık bildiğime göre etrafa soracağım. Gerçekten Smalls'u öldürmeye çalıştığını mı düşünüyorsun?"

"Bu senin atladığın bir sonuç."

"Bana saçmalama Davenport, işe yaramayacak. Yüzünü gördüm. Smalls kazasından bahsettiğimde." Düşünerek arkasını döndü, parmaklarını şıklattı, geri döndü ve "Anladım: Smalls ve Taryn Grant. Parrish şimdi Grant için çalışıyor. Bu çok, çok, çok ilginç. Çok."

"Daha fazla sonuca atlamayın. . . Ve bunu kullanmaya çalışmayın," dedi Lucas.

"Hiçbir şeye atlayacağımı sanmıyorum," dedi. "Sende Kazayla ilgili bir şey var, değil mi? Neymiş o? Parrish ve/veya Grant hakkında iyi bir şeyler bulmayı çok isterim."

Lucas, "Bayan Ingram, size her şeyi unutmanızı öneririm. bu ... spekülasyonlar. Korkarım onlarla bir yere giderseniz, birileri güzel tuğla evinize gelip size zarar verebilir."

"Gerçekten mi?" Şüphelilik, soru değil.

"Gerçekten mi?" dedi Lucas. "Dinleyin, şu anda sadece bir olasılığa bakıyoruz. Smalls'da olan en olası şey Kaza, sürücünün ve kendisinin biraz içki içmesi, kadının kendini kaybetmesi ve yoldan çıkması. Kontrol etmeliyiz ve ben de bunu yapıyorum. Diğer insanlardan Parrish'in tehlikeli bir adam olduğu izlenimini edindim. Eğer onunla uğraşmaya kalkarsanız ya da o s i z i n uğraşacağınızı düşünürse, bir sorun yaşayabilirsiniz."

"Bunu dikkate alacağım," dedi.

Lucas, "Birkaç hafta bekle, tek yapman gereken bu," dedi. "O zamana kadar, Parrish'in o sırada kazaya karışmış. Eğer öyleyse, ben hallederim. Eğer karışmadıysa, size haber veririm. Gerekmeyen riskleri almanın bir anlamı yok."

"Bunu da dikkate alacağım," dedi. "Boy-Taryn Grant ve Jack Parrish. Bu bir karışım, ha?"

"Onlar aslında-" Lucas sözünü kesti.

Ingram, "Birbirlerine çok yaklaşıyorlar, söylemek üzere olduğun şey buydu," dedi. "Grant hakkında pek bir şey bilmiyorum ama seçildiği zamanki tartışmaları biliyorum. Siz de bu tartışmaya dahil miydiniz? soruşturma?"

Lucas, "Bunu ben yönettim; devlet için," dedi.

"Şimdi federal bir şerifsiniz. Bu işte herhangi bir siyasi etki yoktu, değil mi?"

Lucas başını salladı. "Duruşma avukatı olduğumu bilmiyordum."

"Görmeye başlıyorum. ABD senatörü bir avukat tarafından Muhalefet adayı, onun koltuğuna oturur. Kendini seçtiriyor ve hemen rakibinin ayakkabılarına -ya da Grant'in durumunda Christian Louboutin ayakkabılarına- işlemeye başlar. Grant katil bir

Senato İstihbarat Komitesi'ne giren cadı, burada hem ordu hem de CIA ile bağları olan bir dolandırıcıyla bağlantı kurar ve işeyen ABD senatörünü öldürmeye çalışarak ona bir iyilik yapar.

başkanlık şansı üzerinde. Smalls, kendisini kurtaran adamın federal bir göreve atanmasını sağlamak için nüfuzunu kullandı.

Şerif, cadıyı araştırması için şerifi görevlendirir," dedi Ingram, sonunda nefes alarak. "Dostum, burası harika bir ülke değil de ne?"

—

LUCAS irtibatta kalacağını söyledi ve Ingram, "Oh, kal" dedi. Ben büyülendim." Arabasına döndüğünde listedeki diğer iki kişiyi aramaya çalıştı ve yine cevap alamayınca otele geri döndü.

Arabasını valeyeye bıraktıktan sonra, otoparka doğru yürüyordu. Giriş yaparken tanıştığı güvenlik şefi ona işaret verdiğinde lobi yapmıştı. Adamın adının Steve Schneider olduğunu öğrenmişti.

"Odanda . . odanızda bir arkadaşınız var mıydı? Erkek bir arkadaş, belki başka bir şerif?" Schneider sordu.

"Bir arkadaş mı? Hayır. Ne oldu?"

"Adamlarımdan biri rutin kat kontrollerini yaparken bir kapının kapandığını duymuş. Bir adam koridordan aşağı iniyormuş ve adamım onun o saplama koridordan sizin odanıza doğru geldiği izlenimine kapılmış. Onu durdurmak için bir neden yoktu, o da yoluna devam etti. O koridordaki diğer odada kimse yok. Bunu söylemem gerektiğini düşündüm."

"Teşekkürler. Gerçekten odama girdiğine dair bir işaret var mı?"

"Hayır, hayır. Öyle olduğunu düşünseydik onu durdururduk," dedi Schneider.

"Adamınla konuşabilir miyim?"

"Elbette. Sanırım otoparkta, eğer barda beklemek isterseniz ..."

—

LUCAS bir **DİYET KOKE ALDI** ve Schneider ile adamı beş dakika sonra geldiler. İkinci güvenlik görevlisinin adı Jeff Toomes'du,

Beyaz saçlı, kırmızı yüzlü, gri takım elbiseli, eski bir polis, diye düşündü Lucas.

Toomes, "İlk başta onu durdurmak için herhangi bir neden yoktu," dedi. Lucas. "Olan şey şuydu, kontrollerimi yapıyordum ve merdiven boşluğundan çıktım ve koridora doğru ilerlemeye başladım. Odalar. Köşeyi döndüğümde bir kapının kapandığını duydum ve karşımda bana doğru yürüyen bir adam vardı. Sanırım 1.80 boylarında, belki de iki buçuk santim boyunda, küt kesilmiş kahverengi saçlı, kahverengi gözlü bir adamdı. Çok iyi durumda görünüyordu. Temiz traşlı, düzgün soluk mavi yazlık takım elbise, cilalı dantel-ayakkabılar. Eğer silah taşıyor olsaydı, silahı sırtında olurdu, yanlarda silah sarkması olmazdı ve kıyafet omuz askısı için kesilmemişti. Sanırım ayak bileğini sarabilirdi, ama kimde var ki?"

"Ve benim odamın yanındaydı," dedi Lucas.

"Yanından geçerken fark ettiğim şey buydu. Sanırım koridorunuzdan çıkın. Aşağıda sadece iki oda var ve daha sonra kontrol ettiğimde diğerinde kimsenin kalmadığını öğrendim."

Lucas, "Kapının gerçekten kapandığını duydun," dedi.

"Evet. Bir şey daha var... Dördüncü kattasın ve kapılar açıldığında çalan asansör zilini duymadığımı fark ettim. I geri döndü: Hangi odada olduğuna ya da kimi ziyaret ettiğine bakacaktım ama gitmişti. Merdivenlerden çıkmış olmalı. Aceleniz yoksa bu alışılmadık bir durum olurdu. Steve'i aradım ama onu bir daha gören olmadı. Lobide kaybolmuş olmalı."

"Acelesi vardı çünkü güvenlik görevlisi olarak tanıdığı bir adam onu şaşırtmıştı."

Schneider, "Bu düşünce aklımızdan geçti," dedi. Lucas, "Lanet olsun." dedi.

—

SCHNEIDER onunla birlikte odaya geldi. Lucas kapıyı açtı ve ikisi de içeri girdi. Lucas valizine baktı ve evrak çantası, ama hiçbir şey yerinde görünmüyordu, eksik ya da eklenmiş.

Schneider başını kapıya doğru eğdi ve Lucas da onu koridora kadar takip etti.

Schneider, "Burayı sizin için süpürebilecek birini tanıyorum," dedi. "Ya da daha iyisi, sizi koridorun karşısına taşıyabilir ama bu odada kayıtlı bırakabilirim."

"Öyle yapalım," dedi Lucas. "O zaman başka biri gelirse ben de arkalarında olurum. Hatta içeri girdiklerini bile duyabilirim."

Schneider, "Eğer birini vuracaksanız, misafirleri vurmamaya çalışın," dedi. "Tabii elinde fare taşıyan vizon şapkalı yaşlı bir kadın değilse."

"Fare mi?"

"Tamam, bir Chihuahua. Bu Bayan Julia Benson, ot dolu. Burada yaşıyor. Ayda 18 bin dolar ve umurunda değil. Hizmetçileri seviyor. Görünüşe göre ben de onlardan biriyim. Binadaki en büyük baş belası. Onu öldürmeni istemem ama biraz yaralamak sana bedava içki kazandırır."

"Bunu aklımda tutacağım," dedi Lucas.

Lucas koridorun karşısındaki yeni odasına yerleşti ve Potomac manzarası olmadan. Kısa bir süre bir paranoya nöbetiyle boğuştu: güzel takım elbiseli adamlar Otel odaları ABD polisleri tarafından mı işgal edildi? Washington, D.C.'de, Watergate denilen bir yerde? Gerçekten mi?

O an geçtikten sonra Smalls'u aradı ve "Şu anda konuşamam, dört dakika sonra beni ara" dedi.

Lucas dört dakika sonra tekrar aradı ve "Uygunsuz biriyle mi birlikteydin?" diye sordu.

Smalls, "Hayır, pisuarın önünde duruyordum. Öğle yemeğindeyim. Ben işerken aramamaya çalış."

"Pekâlâ." Smalls'a olası yasadışı girişten bahsetti ve "İnsanlara kazaya baktığımı söyledin mi?" diye sordu.

"Ofisteki birkaç kişiye söylemek zorunda kaldım. Onlara güveniyorum ve başka kimseyle konuşmamalarını söyledim. Eşimi yemeğe götürdüm ve ona bile söylemedim."

"Bir yerlerde bir sızıntı var Senatör ve bu muhtemelen Grant. Bunu düşünebilirsiniz," dedi Lucas. "Artık açıkta çalışacağım sanırım. Eğer bu bir girişse ve güvenlik görevlisi tarafından yapılmış bir hata değilse. Eğer bu bir hata değilse. Yani, odamın nerede olduğunu biliyorlardı."

"Bence büyük olasılıkla bir hata var - gerçi bana ateş ettiklerine, saldırdıklarına bakılırsa bundan emin olamazsın, değil mi?"

—

LUCAS çantasında bir Sony ses kayıt cihazı taşıyordu. sadece beş inç uzunluğunda ve bir buçuk inçten daha az genişliğinde. Onu kazdı.

dışarı çıktı, pili kontrol etti, bırakacak bir yer buldu - yatağın başındaki şiltenin altına sıkışmış, sadece mikrofon yapışmış dışarı. Odadan gelen tam on saniyelik sesi kaydetmiş. CNN haber bülteni. Birisi kayıt cihazını bulup silse ya da basitçe alsaydı, birinin gelip gitmesini kaydetmiş kadar bilgi sahibi olurdu.

—

Carter'ın listesindeki son iki ismi aradı, yine cevap alamadı. Her iki numara da sözde iyi olduğundan ve her ikisi de sözde cep telefonlarına geldiğinden, aramaların göz ardı edildiğinden şüpheleniyordu. O da Nehrin karşısına geri dönmeye, evleri bulmaya ve biri gelene kadar etrafta takılmaya karar vermişti ki cep telefonuna bilinmeyen bir numaradan bir çağrı geldi.

"Lucas Davenport" dedi.

"Marshal Davenport? Bu Carl Armstrong, kaza müfettişi."

"Hey, Carl. N'aber dostum?"

"Çim biçen kadının kasabadan geçen siyah bir Ford F-250 gördüğünden bahsetmiştiniz. Orada bir kreş ve sokağı gören bir video kamera var. Onlardan bir göz atmama izin vermelerini istedim.

Kamyonu buldum ve plakasını aldım. Virginia'dan çıktı. Ama bir sorun var."

"Ne gibi?"

"Videoda gördüğüm kamyon siyahtı, çim biçme makinesi gibi. Ama ruhsata baktığımda kamyonun mavi olduğu yazıyor." dedi.

"Peki sen ne düşünüyorsun?" Lucas sordu.

"Başka bir arabayı yoldan çıkarmak gibi bir şey yapacak olsaydım ve birinin beni görebileceğini ya da hatırlayabileceğini düşünseydim, başka bir 250'nin plakasını çalar ve değiştirirdim."

"Ben de isterdim," dedi Lucas. "Bana ayrıntıları ver, ben de araştırayım. Peki ya yüzler? Kamyondaki adamları görebiliyor musun?"

"Onları görebiliyorsunuz ama tam olarak seçemiyorsunuz. Güneş gözlükleri ve siyah şapkalar görebiliyorum."

"Bana videoyu gönderebilir misiniz?"

"Elbette, burada var, size e-posta ile gönderirim. Bilgisayarcımıza yapabildiği en yüksek çözünürlüğü yaptırdım."

"Bu iyi bir şey Carl."

—

Video geldi, ama bakacak pek bir şey yoktu. Siyah pikap Kameranın yanından geçip gitmişti ama taksideki iki kişi camlardan yansıyan ışıkla gizlenmişti. Lucas adamların güneş gözlüğü taktığı konusunda Armstrong'la hemfikirdi ama şapkaları konusunda emin değildi. Lucas'a daha çok adamlardan birinin uzun siyah saçları varmış gibi göründü.

Kamyon, Lucas'ın Google haritasında bulduğu Centreville adlı bir yerden kayıtlıydı. Washington'ın bir banliyösü, nehrin karşı kıyısında, Virginia'da. Kayıt cihazını açtı, yatağın içine soktu ve kapı koluna "Rahatsız Etmeyin" tabelasını astı, ve arabasını almaya gitti.

Öğleden sonra ilerliyordu ama Lucas yoğun saatlerin ilk dalgasının önündeydi ve Evoque'un GPS'ini takip ederek yarım saat içinde Centreville'e varmıştı. Plaka etiketi, I-66'daki bir şehir evi kompleksinde yaşayan Gerald ve Marie Blake'e aitti. Sitenin bir otoparkı yoktu, bunun yerine caddenin hemen kenarına park etmişlerdi.

Lucas, Blake'lerin adresini araştırdı. Kamyon ön tarafa park edilmişti. -mavi Ford F-250- ama plakalar artık numarayı göstermiyordu Armstrong'un ona verdiği. Kamyonun bir kazaya karıştığına dair hiçbir iz yoktu.

Lucas bir süre düşündükten sonra arabayı durdurdu, tabancasının emniyet kemerini çıkardı, ön kapıya doğru yürüdü ve kapı zili. Bir dakika sonra kapı açıldı ve genç bir kız ona baktı.

Lucas: "Ailen evde mi?" Kız: "Kim bilmek istiyor?"

Lucas rozetiyle birlikte kimlik çantasını çıkardı. "U.S. Marshal Lucas Davenport ... Gerald ya da Marie Blake'le ya da ikisiyle birden konuşmam gerekiyor."

Kız, dönüyor: "Anne..."

—

Bir dakika sonra **MARIE BLAKE** kapıya geldi, bilgisayar gözlüğünün arkasından yakın gözle ona bakıyordu. Kız gözlüklerini çıkarırken, "ABD polisi olduğunu söylüyor. Rozeti var."

"Neler oluyor?" diye sordu kadın.

Lucas ne yaptığını anlatınca kadın, "Batı Virginia'ya hiç gitmedik, geçerken bile uğramadık. Delaware'den buraya taşındık." Kocasının işte olduğunu söyledi; Arazi Yönetimi Bürosu'nda çalışan bir bürokrattı.

Lucas, "Plakanın ne olduğunu biliyor musun?" diye sordu. "Hayır.

Takside bir sigorta kartı var.
üzerinde ruhsat numarası var."

Lucas ne olacağını biliyordu ama yine de dışarı çıkıp baktılar. Kamyonun üzerindeki numara sigorta kartındaki numarayla uyuşmuyordu çünkü etiketler Blake'lerin arabasından çalınmıştı. kamyon ve değiştirildi.

Armstrong'a telefon etti. "Virginia'daki çalıntı araç plakalarının veri tabanına erişiminiz var mı?"

"Tabii. Bana bir dakika ver."

Lucas ona plakanın numarasını verdi ve bir dakika sonra Armstrong geri gelerek, "Bu plakalar muhtemelen bir hafta önce Fair Oaks Alışveriş Merkezi'nde mavi bir F-250'den alınmış. Başka bir şeyle değiştirilmemişler; sadece gitmişler. Sahibi alışveriş merkezinden çıkar çıkmaz kayıp olduklarını görmüş ve polisi arayıp durumu bildirmiş."

"Kazadan bir gün önce," dedi Lucas. "Evet."

"Blake'lerin etiketlerinin kaybolduğunu fark etmelerini istemediler, bu yüzden onları çalıntı başka bir setle değiştirdiler. Bu şekilde onları yakalamak için iki adım gerekecekti; bir polisin Blake'leri durdurması ve Blake'lerin etiketlerinin kayıp olduğunu bildirmesi, ardından da kötü adamın kamyonetini tespit etmesi gerekecekti.

Kimse de yapmadı."

"Öyle görünüyor," dedi Armstrong.

Sıkışmışlardı. Lucas aradı, Blake'e plakayla ilgili bir sorunu olduğunu, kendisinininkinin çalındığını ve muhtemelen Bir suç işlendikten sonra bir yere atılmış. Yenilerini alması gerekiyormuş. Ona bir kart verdi ve eğer Virginia Motorlu Taşıtlar Dairesi onu aramaları için ona zor anlar yaşatmış.

Carter'ın listesinden konuşması gereken iki kişi daha vardı. Yaşadıkları yere çok uzak olmadığı için uğramaya karar verdi. İlk durağında James T. Knapp'ın evinde çalışan birini gördü.

iri yapılı bir kadın kapıya gelene kadar kapı ziline dayandı. "Ne?"

Lucas kendini tanıttı ve, "Bay Knapp'ı arıyorum," dedi. "Ben hizmetçiyim. Ne yapmıştı?"

"Bildiğim kadarıyla bir şey yok. Birini kontrol ediyorum Bay Knapp biliyor."

"Huh." Kadın kaşlarını çatarak ona baktı, sanki onun ve sonunda itiraf etti: "Bir tür görev için Kaliforniya'ya gitti."

"Orduda mı?"

"Hayır, o bir vaiz. Bir vaiz görevine gitti."

Önümüzdeki hafta dönmesi gerekiyordu ama ondan sonraki hafta için de peşin ödeme yaptı."

YANINDAKİ EV, benzer evlerin, ağaçların ve küçük çimenliklerin bulunduğu sakin bir mahallede, mavi ve gri boyalı, tek başına bir çiftlik tarzı, ön kapıdan uzaklaşıyordu ki, siyah bir beş litrelik Mustang garaj yoluna girdi. Mavi ordu üniforması giymiş, zayıf, iri yarı, bronzlaşmış bir adam indi. Omuzlarında yarbayın gümüş yaprakları vardı. "Alo?" diye seslendi.

Lucas yanına gidip kendini tanıttı ve albay, "Horace Stout. Sizin için ne yapabilirim?"

"Seninle Jack Parrish hakkında konuşmam gerek."

Stout yüzünü buruşturdu ve "İçeri gelsen iyi olur" dedi.

Stout bekârdı ama bir stüdyoyu da içeren düzenli bir evi vardı. Kuyruklu piyano, bir Model M Steinway, oturma odasının bir köşesinde, kapalı kapağında bir yığın piyano müziği ile birlikte duruyordu. Lucas, karısının da benzer bir modeli olduğunu söyleyince Stout, "On bir yıllık evliliğimden bana kalan bu oldu. O ve geçen yıl ölen hasta bir köpek."

"Bunun için üzgünüm," diye mırıldandı Lucas.

"Size portakal suyu ya da vitaminli su getireyim mi?" Stout sordu.

"Hiç alkol bulundurmuyorum."

"Meyve suyu iyi olur," dedi Lucas.

Stout'un mutfak masasına oturdular ve Lucas ona Parrish hakkında söylediği her şey gizli tutulacaktı. "İfade almıyorum, adamı anlamaya çalışıyorum. Kim olduğunu, nasıl biri olduğunu, ne yaptığını."

"Şu anda Senatör Taryn Grant için çalışıyor," dedi Stout, "ama bunu biliyorsunuz."

"İstiyorum."

"Benim onunla deneyimim Irak'taydı - görevlerimiz çakışıyordu. O iki, ben beş görev yaptık, Kuveyt'ten Bağdat'a lojistik konusunda çalıştık."

"Mor Kalp ve Bronz Yıldızı var," dedi Lucas. "Savaşta bir rolü olduğunu düşünmüştüm."

Stout içini çekti ve sonunda şöyle dedi: "Ben Biliyorsunuz, Şerif Davenport, gelmeyen bir subay hakkında kötü konuşmak doğru değil."

"Önemli olabilir," dedi Lucas. "Sanırım dilersen kötü konuşabilirsin?"

Kısa bir sessizlikten sonra Stout başını çevirdi ve şöyle dedi: "Bazıları madalya alıyorlar. Adamlar küçük ama gerçek yaralar alıyor ve yerel bir doktor onları sarıyor ve birkaç hap veriyor ve onlar asla Mor Kalp görmezler. Diğerleri ise sizin *baykuşluk* dediğiniz şeyi alırlar ve Mor Kalp alırlar. Bronz Yıldızlar için de aynı şey geçerli. Orduda kimse bu konuda konuşmaz ama bazen siyasi bir bileşenin ödüllendirilmesi."

"Diyorsun ki Parrish-"

Stout, "Belirli bir şey söylemiyorum," dedi. "Bunun bazı insanlarda olduğunu söylüyorum."

Lucas, "Sizinle konuşmamın nedeni Parrish'i sevmediğinizi duymuş olmam. Soruşturmaları yürütürken, insanlarla konuşmaya çalışırız-"

"Biliyorum, biliyorum. Ne yaptığınızı biliyorum," dedi Stout. "Parrish umurumda değil. Hem de hiç. Lojistikte, savaş bölgesinde çalışırken işlerin aceleyle yapılması gerektiğini bilirsiniz ve bazen malzeme yoldan çıkar."

"Parrish bir şeyler mi çaldı?"

Stout ona parmağıyla işaret etti. "Bir şeyler çaldığını söylemiyorum, sadece ... aşırı miktarda malzemenin çalındıktan sonra kaybolduğunu söylüyorum.

onun biriminden geçti. Onun için çalışan bir E-8 vardı ..."

"Üzgünüm, askeri rütbeleri bilmiyorum."

"E-8, başçavuş. Orduda bazı sahtekar astsubayların olduğu büyük bir sır değil, ancak bu adamın şimdiye kadar karşılaştığım en sahtekarlardan biri olduğuna inanıyorum. Emekli olduktan sonra oldukça lüks bir hayat yaşamaya başladı.

Gulf Coast, duyduğum kadarıyla. Ama o bile ..."

Durup düşündü ve Lucas onu sıkıştırdı: "Ne? Başka kimse dinlemiyor."

"Irak'ta dolaşan çok sayıda özel askeri müteahhit vardı. Örneğin güvenlik görevlilerimiz Afrika'dan kiralanmıştı.

Çoğunlukla Uganda'dan geliyorlardı ama genellikle eyalet merkezli şirketler için çalışıyorlardı," dedi Stout. "Size söyleyeyim, şerif, Parrish bu adamlara, eyalet yöneticilerine çok yakındı. Çoğu doğrudan Memurlar o pisliklerden uzak durdu. Jack değil. Jack romantik savaşçılar olduklarını düşünüyor gibiydi. Onlarla takılmayı severdi. Kayıp malzemelerin bir kısmının bu adamlara gittiğinden şüpheleniyorum ama bunu kanıtlayamam."

Lucas, "Bu ilginç. Onlarla hâlâ yakın mı? Bu şirketlerle mi?"

"Kelime bu. Ordudan ayrıldıktan sonra CIA'e geçti ve CIA de aynı taşeron kuruluşların çoğunu kullanıyor. Ordudan ayrıldıktan sonra CIA, Parrish bir süre onlardan biri için çalıştı. Ben ondan hoşlanmıyorum, o da benden hoşlanmıyor, ukala olduğumu düşünüyor." Lucas'a baktı, sanki

Lucas'ın "ukala "nın ne olduğunu bilip bilmediğini anlamaya çalışıyordum. devam etti. "Hoşuma gitmeyen şey, onun profesyonel bir memur olmaması. O bir dolandırıcı. Orduda bir dolandırıcıydı, CIA'de bir dolandırıcıydı.

İnsanlar Senatör Grant'in başkanlığa adaylığını koyacağını konuşuyor. O da şimdi bu konuda acele ediyor."

"Bu kelime, insanlar şu konudan bahsederken çok kullanılıyor Parrish," dedi Lucas. "Senato İstihbaratı'ndayken Komite, Suriye'de bir pazar yerinin bombalanması konusunda kıyameti kopardı. . ."

"Bunu biliyorum," dedi Stout. "Eğer her yer zehirli gazla doluysa, o bir kahramandır. Bir avuç ölüden başka bir şey olmadığı ortaya çıkarsa Havlu kafalılar, kimin umurunda? Bence tipik bir Parrish operasyonu."

"Parrish'in özellikle çalıştığı bir askeri müteahhit var mıydı? sıkı mı?"

Stout başıyla onayladı. "Bir süre çalıştığından bahsettiğim bir yer var. . . Herakles Personeli," dedi. "Kimseye benim Bunu sana söylemiştim. Askeri müteahhitlik dünyasında büyükler. Her zamanki destek personelinin yanı sıra özel bir orduları da var."

Bir süre daha konuştular ve Lucas veda ettiğinde Stout onun elini sıkarak, "Dinle şerif, bu işi bitirdiğinde beni ara. Ne olduğunu bilmek istiyorum."

"Eğer yapabilirsem," dedi Lucas.

—

Armstrong Batı Virginia'dan tekrar aradığında otele dönmek üzereydi.

Armstrong, "Sizi rahatsız etmek istememiştim," dedi.

"Beni rahatsız etmiyorsun Carl," dedi Lucas. "Ne oldu?"

"Düşünüyordum da. Bu F-250 yaygın bir kamyon ama şehirden çok kırsal bölgelerde kullanılıyor. Plakaları değiştiren her kimse iki kamyonu birbirine yakın bulmuş, bu da belki önceden keşif yaptıkları anlamına geliyor. Bu da demek oluyor ki

aslında o bölgede yaşıyor ya da çalışıyor." "Evet, muhtemelen."

"Ben de merak ettim, bu posta kodunda kaç tane F-250 var? Virginia DMV araçları posta koduna göre sıralayabiliyor, kontrol ettim."

Armstrong şöyle dedi. "Elinizde bir liste olsaydı ve bu listeyi ehliyet fotoğraflarını çekip internette araştırıyorlar,

bir şeyler bulabilirsin. Bulacak bir şey olduğunu söylemiyorum..."
"Carl. ..sen akıllı bir adamsın."

—

LUCAS'IN İŞLEYEN BİRKAÇ ŞEYİ VARDI: Birisi otel odasına girmeye çalışmış ve bunu başarmış olabilirdi; bir adı vardı, Herakles Personel; ve şimdi F-250'yi nasıl bulacağına dair bir fikri vardı.

Sözde patronu, bulunduğu yerden en fazla birkaç mil ötedeki Marshals Service merkezinde çalışıyordu ama telefonlar daha hızlıydı.

Washington'a doğru geri dönerken,

yoğun trafiğe karşı, evine gitmek üzere olan Russell Forte'yi yakaladı.

Lucas ondan Heracles Personeli hakkında bilgi toplamasını ve Virginia Motorlu Taşıtlar Dairesi'nin plakaların bulunduğu bölgedeki siyah F-250'lerin bir listesini çıkarıp çıkaramayacağını öğrenmesini istedi.

kayıtlı sahiplerinin çalıntı ve ehliyet fotoğrafları.

"Eve gidip karım ve çocuklarımla konuşmak ve barbeküyü çalıştırıp karımın bu öğleden sonra aldığı pirzolaları pişirmek için onca zahmete girmek istemedim. . ."

"Evine git, Russell," dedi Lucas. "Yarın iyi. Benim bir Washington'da ziyaret etmek istediğim birkaç yer var zaten. Sabah sana haber veririm. Çok erken değil."

"Teşekkür ederim," dedi Forte.

—

LUCAS otele döndüğünde akşam yemeğini yedi, odasına gitti, hızlıca bir duş aldı, sonra özenle orta mavi yazlık bir takım elbise, kareli bir gömlek, ince bir Hermès kravat ve siyah John Lobb ayakkabılar giydi.

Walther'ı almayı düşündü ama silah ceketinin örtüsünü bozuyordu.

Sonunda onu odanın kasasına kilitledi,

Her ne kadar herhangi bir otel odasının kasasını yaklaşık sekiz saniyede nasıl açacağını bilse de. Hazır olduğunda, aşağıya seslendi

taksi çağırmak için resepsiyona gitti ve on dakika sonra New Hampshire Caddesi'ndeki erkek terzi Figueroa & Prince'e doğru yola çıktı.

Paul'den ayrılmadan önce hakkında okuduğu, araştırma yaptığı ve sonunda aradığı.

Dükkân N Caddesi'nde, kırmızı tuğladan inşa edilmiş olmasına rağmen New York'ta bir kahverengi taşa benzeyen üç katlı bir binanın en alt katındaydı ve kapısının yanında sadece küçük bir gümüş tabela vardı ticari bir kuruluş olarak tanımlıyordu. Lucas kapıyı denediğinde kilitli olduğunu gördü.

Saat dokuzda.

Bir adım geri çekildi, başka bir küçük tabela gördü, bu tabelada "Giriş için Lütfen Zili Çalın" yazıyordu. Kapı zilin düğmesine bastı, bir elma-

Yanaklı genç adam pencereden ona baktı ve Lucas'ı içeri almak için bir zil sesi duyuldu.

Genç adam Lucas'ın takım elbisesine hızlıca bir göz attı, gülümsedi ve "Size yardımcı olabilir miyiz?" diye sordu.

"Sonbahar ve kışlık takım elbise arıyorum. Ted'i istemem söylendi."

—

TED zayıf bir adamdı, yaşlı ve saçsızdı, utangaç bir gülümsemesi ve yumuşak bir sesi vardı. Lucas kendini tanıttı ve Ted, "Ah, evet. Minnesota'dan bir beyefendi."

Ondan sonra kırk beş dakika boyunca kumaşlara baktık ve Sadece malzemelerin değil, Lucas'ın gözlerinin, saçlarının ve teninin renklerinden de bahsediyordu. Lucas'ın diğer takım elbiseleri, aksesuarları ve ayakkabıları nereden aldığına dair ince bir röportaj da vardı. Sırada

Kırk dakika süren ölçümlerin ardından Ted, "Bu ön çalışma için yeterli olacaktır; bir sonraki prova için muhtemelen iki ya da üç hafta içinde tekrar gelmeniz gerekecek." dedi.

"Bu iyi olur," dedi Lucas. "Eve döndüğümde hava soğumadan önce onları almak istiyorum."

"Eylül ortasına kadar bitirmiş oluruz."

Lucas takım elbiseler için saçma bir meblağ harcamış, hepsini American Express kartına yüklemişti. Para çekilince Ted bir taksi çağırdı ve Lucas

elini sıktı ve "Bu güzel bir deneyimdi" dedi.

"Yardımcı olabildiysem ne mutlu," dedi Ted, Lucas'ı kapıya kadar geçirirken. "Seninle ilgilenen çok fazla erkek yok. Çoğunlukla çok kırılmayacak koyu renk bir şey ve çabuk olsun istiyorlar."

Lucas gülümsedi, kapıdan çıktı, arkasından kilidin tıkırdadığını duydu ve merdivenlerden aşağıya, sokağa doğru yürüdü. akşam sona erdi.

—

ÜÇ ADAM. Sıradan bir bakışta, sokak insanları olabilirlerdi - tuhaf kıyafetler, sıcağın için fazla ağır, garip başlıklar. Ama Korkak elbise çok temizdi ve sanki bu şekilde üretilmiş gibi tekdüze bir şekilde korkaktı. Hiçbirinin sakalı yoktu. Ve uzun süredir sokakta yaşayan insanların duraklayan yürüyüşüyle değil, iyi beslenmiş atletler gibi hareket ediyorlardı. Sert bir şekilde geliyorlardı. Ve ellerinde hiçbir şey taşıyorlardı.

Buna ek olarak, yaklaşımın birkaç dikkat çekici yönü daha vardı: (1) Ceketler ağır görünüyordu, sanki zırhlı yelekleri örtüyor olabilirlerdi, ki bu da bir savaşta iyi bir koruma sağlayabilirdi.

Yumruk yumruğa kavga. (2) Hepsinin kafasında aşağıya doğru çekilmiş şapkalar vardı - biri top şapka, diğer ikisi de tenis şapkası takıyordu. Tenisçi şapkası mı? Hiç sanmıyorum. (3) Lucas onların kendisine odaklandığını hissedebiliyordu.

Biri solundan hızla geliyordu, biri karşıdan karşıya geçip ona doğru geliyordu, biri de sağından geliyordu.

Silahı yok. İçeri girememiş, kapı arkasından kilitlenmiş.

Üçünü taraması ve niyetlerini anlaması için geçen iki saniye içinde ani bir karar verdi.

Koş.

Sağdaki adam en hantal ve belki de en yavaş olanıydı, Lucas ona doğru koştu, sonra sağa döndü ve adam onu engellemek için hamle yaptığında Lucas sola kesti, adam ona doğru savurdu, Lucas yumruğunu engelledi ve aynı elin topuğuyla adama vurdu Yüzüne, burnunun altına, alnındaki çıkıntıya sapladı ve onu sendeletip sırt üstü yere düşürdü.

Lucas ona vurduğunda adamın ağzını göremediğini fark etti: Adamın yüzünde ten rengi örgü bir maske vardı. Çarpmanın etkisiyle Lucas diğer ikisinin neredeyse tepesinde olduğunu görebilecek kadar döndü. O da Döndü ve sola gitti, bu da en uzaktakinin en yakındakinin arkasında kalacağı ve Lucas'ın sadece bir adamı savuşturmak zorunda kalacağı anlamına geliyordu.

En yakındaki içeri girerken cebinden bir el feneri çıkardı, bir Maglite, bir sopa kadar iyiydi. Lucas ondan kaçtı ama sonra ikisine de tekrar açtı ve arkasını döndü ve el fenerli adam ona doğru salladı, sol altından sırtına vurdu. Omuzu, kürek kemiğinin üstündeydi ve tökezledi, yarı döndü ve neredeyse elleri ve dizleri üzerinde olan ilk adamın üzerine düşüyordu.

Lucas onu temizledi ve el fenerli adam tekrar içeri girdi ve Lucas ışıktan kaçarak adamın yüz maskesini yakaladı ve maskeyi yana doğru kırdı, adamın yüzünü bir an için gözlerinden aşağı görebilecek kadar. Adam kendini kurtardı ve maske gözlerinin üzerinden kayarak onu kör etti; üçüncü adamla çarpıştı, ve geri çekildiler. Lucas aradan yararlanarak yerdeki adamın üzerinden atladı, bu sırada topuğunu adamın sırtına sapladı ve Lucas kaçmaya başladı.

Lucas onlara bir adım atmıştı ama muhtemelen yeterli değildi.

Sonra bir ışık patlaması oldu, sonra bir tane daha ve Lucas kendisine ateş edilmiş olabileceğini düşündü ama ses yoktu ve şimşek arkasından değil caddenin karşısından geliyordu. O yöne baktı ve elinde bir cep telefonu ve evrak çantası tutan uzun boylu, zayıf Asyalı bir adam gördü ve Lucas'ın beyninin arkasında Asyalı adamın kavganın cep telefonu ile fotoğrafını çektiği kaydı belirdi.

Flaş, saldırganların dikkatini de dağıttı. İçlerinden biri Asyalı adama doğru birkaç koşar adım attı ama adamlardan bir diğeri "Hayır! Hayır! Hayır!" diye bağırdı Asyalı adam dönüp sokakta koşmaya başlarken. Lucas onu takip etti, takım elbise almak için elbise ayakkabısı giymemiş olsaydı olabileceğinden daha yavaştı.

Ve Lucas çığlık atmaya başladı: "İmdat! İmdat! İmdat! İmdat!"

Gürültülüydü ve hızlı hareket ediyordu, sokakta çok az insan olmasına rağmen kafalar onlara doğru dönüyordu. Lucas arkasına bir kez daha bakma riskini göze almadan önce yüz metre daha koşmaya devam etti... ve

üç adamın karşı yöne doğru koştuktan sonra bir sokakta gözden kaybolduğunu gördü.

Asyalı adam ileride durmuştu ve Lucas ona doğru koşarak seslendi, "ABD Şerifi. Bekle! Bekle!"

Adam yavaşladı ve Lucas ceketinin cebinden kimliğini çıkarıp önünde tuttu. Nefes nefese, kekeleyerek, "Ben bir ... Ben bir U.S. Marshal . . . O kavganın fotoğrafını çektiniz mi?"

Asyalı adam başını salladı ve mükemmel bir İngilizceyle, "Evet. İki resim. Kimdi o adamlar?"

"Bilmiyorum," dedi Lucas. "Belki soygunculardır."

"Hiç sanmıyorum," dedi Asyalı adam. "Hepsi maske takıyor. Hepsi aynı görünüyor. Soyguncu olduklarını sanmıyorum."

Lucas başıyla onayladı. "Şu fotoğrafları telefonuma gönderebilir misin lütfen?"

"Evet, yapacağım. Elbette."

Fotoğraflar geldi: Yeterince netlerdi ama onlardan okuyabileceğiniz tek şey şekiller ve boyutlardı. Lucas adamın Japonya'daki adını ve adresini aldı. Washington'da bir otelde kalıyormuş, iş gezisindeymiş.

—

LUCAS adamın elini sıkarken köşeden bir taksi geldi. Lucas taksinin önüne atladı ve şoför camını indirerek, "Bir telefon var," dedi. Lucas da, "Figuerola & Prince ise, benim," dedi.

Hâlâ zor nefes alıyor ve terliyordu; şoför ona şüpheyle baktı ve "Tamam, ben de oraya gidiyordum" dedi.

Lucas arkaya bindi ve "Watergate Oteli" dedi.

Şoför, "Yanılıyor olabilirim ama bence hava takım elbise ve kravatla koşmak için çok sıcak," diyerek uzaklaştı.

"Mümkün olduğunca kardiyo yapmalısın," dedi Lucas. Üç adamı en son gördüğü yerden geçtiler ama gitmişlerdi.

Bir daha silahsız dışarı çıkmayacaktı ama silahı olsaydı bile zamanında çıkarabilir miydi bilmiyordu. Üç adam hızla yaklaşıyordu, işinin ehli görünüyorlardı ve belki de silahlıydılar. Eğer silah çekseydi, onu vurabilirlerdi. Yine de, o

utanmıştı. Kaçmak zorunda kalmıştı ve küçük bir kız gibi yardım çığlıkları atıyordu.

Şoför, "Ulusal yarışmalar nasıl gidiyor?" diye sordu.

"Ben Minnesota'lıyım," dedi Lucas koltuğuna gömülerek. "Twins taraftarıyım."

Şoför birkaç saniye düşündü ve "O zaman hiçbir şeyim yok" dedi.

—

Oteldeki kayıt cihazını kontrol etti. Otele kimse girmemişti. oda, söyleyebildiği kadarıyla. Ve Rae'yi aradı. "Bob'la ne kadar çabuk gelebilirsiniz?"

"Oh-oh." dedi. Lucas,

"Evet." dedi.

—

Telefonu kapattığında hâlâ adrenalinin etkisindeydi. O Sonunda spor şortu, tişört ve spor ayakkabısı giydim, fitness merkezine gittim ve eliptik makinede koştum.

Odasına döndüğünde, sırtına odaklanarak duş aldı: Maglite'ın çarptığı yerde büyük bir çürük olacağını düşündü. Duştan çıktıktan sonra Batı yakasından Dodgers maçının sonunu izledi.

Sahile gitti, yatağa uzandı ve yaşlanmayı düşündü. Ellisini yeni devirmişti ama son on yılda en az bir adım kaybetmişti.

Yıllar ve belki iki adım. Üç soyguncu onu eşek sudan gelinceye kadar döverdi.

Bir süre düşüncelere daldı ve nihayet sabahın ikisinde uyumayı başardı.

Ertesi sabah kalkmış, tıraş olmuş, duş almış ve kahvaltıya gitmek üzereydi ki Forte aradı ve "Sen Herakles'in mekanıyla dalga geçiyorsun, öyle mi?"

F"Bunlar kötü adamlar, Lucas. Paralı askerler. Askeri yetkililer tarafından haklarında bir düzine şikâyet var.

Irak ve Suriye, ve daha fazlası Irak ve Libya hükümetleri tarafından. Önce ateş edip sonra soru soruyorlar ama görünen o ki biz onlarla sözleşme yapmaya devam ediyoruz. 'Biz' derken Savunma Bakanlığı ve yabancı hükümetlerle çalışan müteahhitleri kastediyorum. Bu konuda bir şey söyleyemem.

CIA, ama muhtemelen orada da."

"Burada, ABD'de çalışıyorlar mı?"

Forte, "Burada özel bir statüleri yok," dedi. "Birine silah doğrulturlarsa bu saldırı sayılır ve hapse girerler. Onlar LEO değiller. Kolluk kuvveti değiller, hiçbir şekilde, hiçbir biçimde."

"Eğer beni sokakta yakalasalardı ..."

"Bunu yaptılar mı?"

"Biri yaptı," dedi Lucas. Forte'ye bir gece önce yaşadığı sorunu anlattı ve üç adamı tarif etti.

Küçük bir kız gibi yardım için çığlık atma kısmı.

"İşte böyle," dedi Forte. "Her ne kadar onları hiç görmemiş olsam da Herakles'in adamlarının nasıl olduğunu hayal ediyorum. Aksiyon yöneticileri dedikleri kişilerin çoğu eski SEAL'lar, Delta, Force Recon, Ranger'lar, bu tür şeyler. Silah görmediniz mi?"

"Hayır. Üçü de hafif bir zırh, belki kalın gömlekler ya da bir tür dolgu malzemesi giymiş gibi, sanki dövüşe hazırmışlar gibi hacimli ceketler giyiyorlardı," dedi Lucas. "Beni öldürmeyi değil, alaşağı etmeyi planladıklarından şüpheleniyorum. Beni öldürmek birisinin, dışarıdan gelen bir kişinin soyulmasından çok daha büyük bir sorun yaşamasına neden olabilir."

"Öyle olmadığına emin misin?" Forte sordu.

"Evet, eminim. Hepsi çok düzgündü. Üniformalı. Maske takıyorlardı. Dağınık soygunculara benzemiyorlardı; aslında polise benziyorlardı."

Forte, "Senden yapmanı istediğim şey şu," dedi. "Bunu yaz, tüm Detaylar. Şu cep telefonu fotoğraflarını da yanına koy. Ben de bunu "Saldırı" olarak dosyalayacağım.

U.S. Marshal, Unsolved.' Eğer adamlardan birini teşhis edersen, onu yakalar ve suç duyurusunda bulunuruz. Tek tanık sen olduğun için fazla ileri gidemeyebiliriz ama adamı yakalamışken sıkıştırabiliriz..."

"Muhtemelen bunu dün gece yapmalıydık ya da D.C. polislerini aramalıydık."

"Polisleri arayacağım, onları bilgilendireceğim. İhbar saatini biraz gizleyebilirim. Eğer hemen ihbar ettiğinizi düşünüyorlarsa, bırakın öyle düşünsünler. Böylece iki farklı olayla kayıtlara geçmiş oluruz. ajanslar."

"Pekala."

Forte, "Görünüşe göre hayat karmaşıklaşıyor ama sen de bu yüzden işe alındın," dedi. "Bu konuda başka ne yapacaksın?"

"Bob ve Rae'yi aradım. Buraya gelmeniz konusunda sizinle konuşacaklar."

"Onları temizleyeceğiz. Şimdi, şu Ford F-250 hakkında. Plakaların çalındığı bölgeyi çevreleyen üç posta kodunda geçen yılın modellerinden kırk yedi adet siyah F-250 kısa yataklı araç kayıtlı. Siyah popüler bir renktir, ancak F-250 pahalıdır, bu yüzden beklediğim kadar çok değildi ..."

Lucas: "Konuştuğum Batı Virginia polisi ..."

"Armstrong,"

"Evet, kamyonun yeni olduğunu söyledi ama yılını belirtmedi, belki bu yılki de bakmalıyız."

"Hayır. Bu sabah gelir gelmez onunla konuştum ve bana güvenlik kamerasından bazı görüntüler gönderdi," dedi Forte. "Bu sabah İki yıl arasında arka lambalar değişti - geçen yılın modeliydi, bu yılın değil."

"Ehliyetleri alıp kontrol ettiniz mi?"

"Yaptım. Bir sürü isabet var ama doğrudan Herakles'e giden bir şey yok. Birkaç askeri kişi - ordudan çok donanma, ama bu

SEAL'ler de dahil olabilir. Suç faaliyetlerinin hepsi ufak tefek şeyler. Birkaç alkollü araç kullanma tutuklaması, ev cinayetleri, bunun gibi."

"Bana ehliyet fotoğraflarını getirebilir misin?" Lucas sordu.

"Şu anda onları sıraya koyuyoruz - asistanım. Yirmi dakika içinde elinizde olacaklar."

"Russell, teşekkür ederim. Seni gelişmelerden haberdar edeceğim."

"Dikkatli ol," dedi Forte. "Dün geceki o şeyin sesi hiç hoşuma gitmedi."

—

LUCAS asansöre bindi, kahvaltısını yaptı, tekrar asansöre bindi ve kırk yedi adet ehliyet fotoğrafının

E-posta. On ikisi kadındı, ki bu da alakasız olmasa bile ne kendisinin ne de otel güvenlik görevlisinin gördüğü yüzlerin hiçbirisiyle uyuşmuyordu.

Kırk yedi sayfayı karıştırdı ve birkaç kez otuz dokuz yaşındaki James Harold Ritter'ın resmine döndü. Benziyordu

Maskesini indirdiği adam. Alnına yeşil bir tenis şapkası takmıştı, bu yüzden Lucas kimliğinden emin değildi ama çenesi ve ağzı doğru görünüyordu. Telefona sarıldı ve otelin güvenlik şefi Schneider'ı arayarak Jeff Toomes'un görevde olup olmadığını sordu. Toomes, Lucas'a ait olabileceğini düşündüğü adamı görmüştü.

Lucas'ın otel odasından geliyor.

Toomes oteldeydi ve Schneider onu yukarı göndereceğini söyledi. On dakika sonra geldi, hafif soğan halkası kokuyordu. Lucas onu içeri aldı, Lucas'ın dizüstü bilgisayarının önündeki masaya oturttu ve fotoğrafları tarayın.

"Sanmıyorum," dedi sonunda. "Fotoğraflar çok iyi değil ama hiçbirisi bir şey çağrıştırmıyor."

—

LUCAS onu kapıya doğru götürürken Toomes döndü ve "Sana bir şey göstereyim," dedi.

Lavabo tezgahının üzerinde bir kutu yüz mendilinin durduğu banyoya girdi. Bir çarşaf çıkardı, çeyrek büyüklüğünde bir mendil yırttı. bir parça aldı, kalanını tuvalete attı, küçük parçaya dokundu

Dilinin ucunu ıslatarak küçük bir tükürük topu haline getirdi ve kapının gözetleme deliğine bastırdı.

"Bu gözetleme delikleri iki yönlü çalışıyor," dedi. "Etrafta dolaşıp ünlü kadınların filmlerini çeken bir ucube vardı.

odalarında çıplak dolaşıyordu. Odada ateş ediyordu.

gözetleme deliği. İnternetten bu amaç için özel lensler satın alabileceğinizi söylediler. Birinin size bakma riskini göze almak istemiyorsanız, tükürük topunu içinde tutun."

"Ben yaparım," dedi Lucas. "Bu otel güvenliği işinde iyisin, değil mi?"

"Evet, öyleyim," dedi Toomes. "Otellerde bir sürü garip şey oluyor. Bu çok ilginç."

—

O gittikten sonra Lucas Forte'yi aradı. "James Harold Ritter hakkında bulabileceğin her şeye ihtiyacım var. Ehliyet bilgilerini almışsın, bu iyi bir başlangıç. Hiçbir şey çok küçük değil."

"Bir toplantıdayım. Bana birkaç saat ver."

"Tamam. Ben gidip evini keşfe çıkacağım, bakalım ne görebileceğim," dedi Lucas.

"Sakin ol oğlum."

Hemen ayrılmadı. Onun yerine Smalls'u aradı ve "Kulübede senin için çalışan bir kadın var. Janet Walker . . ."

"Evet, devamsız toprak sahipleri için bir bekçilik hizmeti yürütüyor." "Telefon numarasına ihtiyacım var," dedi Lucas.

Smalls bir süre uzaklaştı, sonra numarayı almak için geri geldi. "Cep telefonu; genellikle hemen cevap verir."

Öyle yaptı. Lucas kendini tanıttı ve "İnternete erişiminiz var mı?" diye sordu.

"Ben Batı Virginia'da yaşıyorum, lanet olası ayda değil." dedi.

"Harika. Elinin altında mı?"

"Bahçedeyim. Eve doğru yürümek zorundayım."

"Size sekiz ya da on fotoğraf göndereceğim. İçlerinde F-250'yi sürerken gördüğün adamlara benzeyen var mı söyle."

Fotoğraflarla birlikte tüm gidiş-dönüş beş dakika sürdü. Lucas on tane gönderdi ve Walker fotoğrafları inceledikten sonra şöyle dedi: "Üçüncü fotoğraf şoföre benziyor. Mahkemeye çıkarsa o olduğuna yemin edebilir miyim emin değilim ama ona benziyor." "Teşekkür ederim," dedi Lucas. "İsterseniz bunu şapkanızın altında saklayın."

JAMES HAROLD RITTER.

Lucas'ın elinde Ritter'ı gösteren üç işaret vardı: saldırganın yüzüne dair sokakta edindiği izlenim; Walker'ın teşhisi ve siyah bir F-250'si varmış. Tesadüf de olabilir, biraz abartılı da, ama Lucas Ritter'ın doğru kişi olduğunu düşünüyordu.

Lucas'ın bulmaya çalıştığı diğer insanların çoğu gibi Ritter da Potomac'ın karşısında, Virginia'da, düzgün bir evde yaşıyordu. F-250 plakalarının çalındığı yerden çok uzakta olmayan bir kat mülkiyeti kompleksi tuttu. Binanın arka tarafında ayrı ayrı kapalı park yerleri vardı. Her ne kadar Ritter'ın ehliyeti

Lucas, daire numarası olan siyah Ford pikabı fark *etti*; daire numarasının pikabın yanındaki boş alanı da kapsadığı anlaşıyordu.

Lucas ziyaretçi otoparkına park edip F-250'ye doğru yürüdü. Öğle sıcağında etrafta kimse yoktu, bu yüzden kapalı park alanına girdi ve kamyonu yakından baktı.

Smalls, Cadillac'ına saldırganın aracının yolcu tarafının çarptığını söylemişti ve Lucas kamyon kasasının arkasına çömeldiğinde, kamyonun sacında hafif bir bozulma görebildiğini düşündü. Karşılaştırma yapmak için sürücü tarafını kontrol etti ve yolcu tarafına geri döndüğünde çarpıklık-

Bir göçük ya da yırtık kadar net olmayan bir şey, metalin akışındaki çeyrek inçlik bir dalga gibi daha da belirgin görünüyordu.

Önden bakmak için kamyonun yan tarafına doğru yürüdü. Aynı bozulma görülüyordu ve ön sağ far kapağının sağ tarafında küçük bir çatlak vardı. Yolcu tarafındaki cama baktı ama koltuklarda hiçbir şey görünmüyordu. Bir araba çıkardı.

dört kapıyı da denerken elini örtmek için kullandı. Dördü de kilitliydi.

Lucas kamyonun yakın zamanda yıkandığını düşündü, gömleğinin kuyruğuyla örtülü elini üzerinde gezdirerek: neredeyse tertemizdi ve ağır bir adli tıp incelemesi bile onu Batı Virginia'ya yerleştirmekte zorlanabilirdi. Yine de kamyon olağandışı bir çarpışmaya karışmıştı: Smalls'u ve diğerlerini götüren kamyonu bulabildiğinden emin değildi. Whitehead yoldan çekilmişti ama sağlam bir aday bulmuştu. Bunu kanıtlamak başka bir sorun olacaktı, sadece bilmekten daha büyük bir sorun.

Ama ne tür bir çarpışma her iki kamyonunda da belirgin bir hasar bırakmazken, bir kamyonu yoldan çıkaracak kadar şiddetli olabilirdi? Bunu düşündü.

Aklına gelen ilk şey şuydu: Ya Ritter ve arkadaşları yeni kesilmiş ağaç gövdelerinden bir kafes yapıp kamyonlarının yan tarafına asmış olsalardı? Hasarı önlemek için gövdelerin altına, kamyonun yan tarafına doğru dolgu yapmaları gerekecekti ama ham kerestenin Cadillac'a çarpmasını isteyeceklerdi.

Yeterince basit olurdu. Lucas izciyken, oymağı ölü odun ve ipten sallar yapmış ve onları yüzdürmüştü.

Rum Nehri'nden aşağıya doğru. Bir kamyonun yan tarafına asılan sallar, darbelere karşı koruma olarak işe yarayabilirdi ve hatta ahşapla metalin temas ettiğine dair kanıt bırakırdı.

Ama bunu kim düşünebilir ki?

Lucas, diğer insanları tespit edilemeyecek şekilde öldürmeyi düşünen insanlar diye düşündü. Kendilerine bir problem verilen profesyoneller: Bir arabayı yoldan çıkarıp, metal metale çarpmadan uçurumdan aşağı atmak.

temas. Bu ikilem göz önüne alındığında, ağaç gövdesi-kafes fikri hemen ortaya çıkacaktır.

—

LUCAS Evoque'a geri döndü, klimayı sonuna kadar açıp çalıştırdı ve Batı Virginia kaza müfettişi Carl Armstrong'u aradı.

"O F-250'yi bulmuş olabilirim," dedi Armstrong telefonda. Kamyonun durumunu tarif etti ve "Gördüğünüz gibi bir darbe almış ama yıkandığı için ... orada sizin için bir şey olacak mı?" diye sordu.

"Bir çarpışma olduğunu gösterebilirsek, bunun ne zaman olduğunu, hasarın neden hem büyük hem de hafif olduğunu ve kazayı rapor edip etmediğini sorgulayabiliriz. Bu tür bir hasar pek sık rastlanan bir şey değil, hatta daha önce hiç böyle bir şeyle karşılaşmadım. Açıklaması zor olabilir."

Lucas, Armstrong'a ağaç gövdesi-kafes fikrinden bahsetti ve bir süre sonra Armstrong, "Bu pek olası görünmüyor. Aptalca da denemez."

"Sana bir açıklama yaptım," dedi Lucas. "Sizce benim fikrim gördüğüm türden bir hasara yol açabilir mi?"

"Şey..."-Lucas, Armstrong'un başını kaşındığını hayal edebiliyordu - "Olabilir, sanırım. Eğer arka tarafı yastıklı olsaydı. Belki sağlam bir kauçuk paspas gibi bir şey, bu işi görür. Adli kanıt bulmaya gelince. Pek olası görünmüyor. Bir kere, Batı Virginia'nın doğusunda araba kullanırken bulduğunuz her şeyi Virginia'da da bulursunuz. Polen ve diğer şeyler."

"Tamam. Şimdi onunla bir şey yapmak istemiyorum, ama belki Soruşturmayı açıklığa kavuşturduktan sonra profesyonel bir bakış atmanız için sizi çağırıyorum."

"Seve seve yaparım," dedi Armstrong. "Ama, gerçekten, bir kafes mi?"

—

LUCAS apartman kompleksinin ön tarafına doğru yürüdü ve iki kapıdan ilki olduğu anlaşılan cam ön kapıya gitti. Dışarıdaki cam kapıdan içeri girebildi ama iç kapı kilitliydi. Duvarı bir telefon vardı ve üzerinde şöyle bir işaret vardı

Kalın harflerle "1'İ ARAYIN+ APT. NUMARASI" ve onun altında, o kadar da kalın olmayan bir şekilde, "Yönetim Ofisi için 1+00'ü tuşlayın" yazıyordu. Tavandaki kubbeli bir güvenlik kamerası kapıyı ve telefonu izliyordu.

Ofisi aradı, telefonu açan kadına kendini tanıttı. "Sizi içeri alacağım. İlk sola dönün ve tüm yolu yürüyün."

koridorun sonuna kadar. Soldaki son kapı biziz."

Onu içeri aldı. Kapının içinde posta için kapalı bir kabin vardı, dışarıda konut sakinleri için posta kutuları ve arkalarındaki kapalı alan, postacının kutuları açmak için anahtara ihtiyaç duymadan postaları kutuların açık arka kısımlarına yerleştirmesine olanak tanıyacaktı.

Onlar. Kabinin kapısını izleyen bir kamera yoktu.

Lucas kapıyı test etti: kilitliydi ama kilit berbattı ve kapı kasasında tıkırdıyordu. Binaya girmeye devam etti, ilk sola saptı, koridorun sonuna kadar yürüdü ve bir kadının servis tezgâhının arkasındaki masada oturduğu ofise girdi. Kadın bilgisayarından başını kaldırdı ve "Neler oluyor?" diye sordu.

Lucas ona kimliğini ve rozetini göstererek, "Ben ABD polisiyim. Burada yaşadığını anladığımız Thomas D. Pope ile konuşmaya çalışıyoruz."

Şaşkın şaşkın baktı ve "Burada yaşayan herkesi tanıyorum. Thomas Pope diye biri yok."

Lucas, "Emin misin?" dedi.

"Kesinlikle eminim," dedi. "İsmi doğru bildiğinden emin misin?"

Lucas başını kaşıdı. "İsmi doğru biliyorum ama yanlış apartmana gelmiş olabilirim. Bir tarife göre hareket ediyorum ve elimde tam bir adres yok."

"Bir adrese ihtiyacınız var," dedi kadın. "Buralarda yaklaşık bir milyon apartman var. Bu güzel bir apartman ama buna benzeyen pek çok apartman var."

Lucas burnunu ovuşturdu. "Kahretsin, sanırım bunu zor yoldan yapmam gerekecek. Tam bir adres bulmak normalde olduğundan biraz daha zor, çünkü adam çok fazla yer değiştiriyor."

"Keşke sana yardım edebilseydim. . ."

"Senin hatan değil. İyi günler dilerim."

—

LUCAS ana girişe doğru geri yürüdü, ama dışarı çıkmak yerine asansörlerin yanından geçip merdivenlerden yukarı çıktı.

ikinci kat. Koridorlar sahanlıktan itibaren her iki yöne doğru uzanıyordu,

Bir yönde bordo halı, diğer yönde mavi. Koridorda kimse yoktu; site beyaz yakalılara aitti ve sakinler işteydi. Ritter'ın dairesini soyması gerekirse

Etrafta çok fazla insan vardı ve hiç güvenlik kamerası görmemişti. Merdivenlerden geri inip çıkışa doğru yöneldi.

Posta kulübesinde içeride ve dışarıda hareket olup olmadığını kontrol etti, kapı kolunu kavradı ve tüm ağırlığını kapıya verdi, Kapı menteşelerine doğru yana doğru itti ve omzundan bir yumruk daha atınca kapı açıldı. Tekrar etrafına bakındı ve kulübeye girdi. Posta kutularının arkalarında isim ve daire numarası yazılıydı. Lucas onları taradı ve Ritter'ınkini buldu. İçinde yarım düzine posta vardı ve ayak seslerini dinlerken hızlıca göz gezdirdi. Üç reklam, bir elektrik faturası ve bir banka ekstresi.

Banka hesap özetini ceketinin cebine koydu ve geri kalan postaları yerine yerleştirdi. Kapının kilidinin iç tarafında bir sürgü vardı ve kilidi açtı, dışarı çıktı ve kapıyı iterek kapattı

Arkasında. Belki postacı kapıyı kilitlemeyi unuttuğunu düşünürdü.

Dışarı çıktı, güneş ışığında stresinin azalmasına izin verdi. Posta hırsızlığı: federal bir suç, eğer biri bunu öğrenirse, ama kimse öğrenmez. Umut etti.

—

Binanın etrafında geri yürüdü. Sıcak boğucuydu ve Evoque'tan çıkmalı sadece birkaç dakika olmasına rağmen, içerisi şimdiden dayanılmaz derecede sıcaktı. Kamyoneti çalıştırdı, durdu Kısa bir süreliğine dışarı çıktı, klima etkisini gösterirken ceketini çıkardı, tekrar içeri girdi ve Ritter'ın banka hesap özetini açtı.

Ekstre, on beş ya da yirmi farklı yere yapılan rutin ödemeleri listeliyordu - gaz, elektrik, su, kablo, Visa, Amex. Ödemeler Gelen para daha ilginçti. Flamma Consultants adlı bir şirketten haftalık maaş çekleri gibi görünen bir şey buldu.

Mektubu kalça cebine soktu: onu parçalayacak ve otele döndüğünde tuvalete atıp sifonu çekecekti.

—

Potomac'a geri dönerken Rae Givens'tan bir telefon aldı. "Adamın Forte ile konuştuk ve şu anda New Orleans'a doğru yola çıkıyoruz. Doğruca Washington'a uçacağız. Bize Watergate Otel'de oda ayarladı. "Şaka mı yapıyorsun?" dedim, "Hayır, neden yapayım ki?" dedi. Ben de 'Tamam' dedim. Bu gece orada görüşürüz."

İkinci bir telefon Forte'dan geldi ve Ritter hakkında bilgi verdi. "Dosyalarda onunla ilgili pek bir şey yok; gelir vergisi beyannamelerini görmemize izin verilmiyor ama ordu kayıtlarına ve pasaportuna baktık. Irak'ta üç kez görev yapmış, iyi dereceler almış. Delta'da bir iş bulmuş ve ömür boyu orada kalacakmış gibi görünüyordu. Üçüncü kez yeniden askere yazılmak yerine okulu bıraktı. Onun Pasaport, o zamandan bu yana geçen sürenin çoğunda ülke dışında, Irak, Kuveyt, Afganistan ve Pakistan'da olduğunu gösteriyor."

"İşini bilen bir adam. Sert bir adam." "Evet. Bir şey bulabildin mi?"

"Ben yaptım. Sana söyleyeyim Russell, bunu yazmak için otele dönüyorum ama temel olarak Smalls'ın kazası kaza değildi. Bu bir suikast girişimi ve cinayetti ve Ritter da bu işin içindeydi. boyun. Kamyoneti Smalls ve Whitehead'i yoldan çıkarmak için kullanılmış." "Lucas, emin olmalısın," dedi Forte. "Yanılıyor olamayacak kadar sıcak." "Artık eminim ama henüz kanıtlayamam. Aramızda kalsın ama

Bununla nereye varacağımızı bulmalıyız. Bunu bir düşünün."

"Her şeyi ayrıntılı olarak yazın, tek bir lanet şeyi bile atlamayın. Onlar için geldiğinin kokusunu alırlarsa, seni tekrar dövmeye çalışmayabilirler. Ve bir dahaki sefere silahla gelebilirler."

"Bob ve Rae. . ."

"İyi bir fikir ama yeterli olmayabilir. Bir sorun yaşamamız ihtimaline karşı aldığınız her şeyi bilmem gerekiyor."

Vurulmak gibi, diye düşündü Lucas kendi kendine gülümseyerek. "Sana bir e-posta göndereceğim Russell. Bu öğleden sonra."

Lucas otelde birkaç not aldıktan sonra Ritter'ın banka hesap özetini parçalayıp sifonu çekti. Bunu yaptıktan sonra ayakkabılarını tekmeledi, Yatağa uzandı ve kullan-at telefonundan St. Paul'de yaşayan, ressam ve bilgisayar veritabanları konusunda uzman Kidd adında bir arkadaşını aradı. Lucas, Kidd'in karısının bir mücevher hırsızı olduğuna inanıyordu ama bu başka bir hikâyeydi.

Kidd geldi ve Lucas kendini tanıtti-"Oh-oh. Yakıcı mı kullanıyorsun?"-ve Kidd'e en sevdiği hayır kurumunun ne olduğunu sordu.

"Kendimden başka? Minneapolis Sanat Enstitüsü. Orada hava durumu çok önemli, anladığım kadarıyla" dedi Kidd.

Lucas, "İnternette bir şeyler bulup bana bunu kendim nasıl yapabileceğimi söylerseniz enstitüye bin dolar veririm" dedi.

"Bütün bunlar da ne demek oluyor? Bana soru sormak için bile bir brülör kullanman mı gerekiyor?"

"Bir cinayet ve suikast girişimi hakkında..."

Kidd, Taryn Grant'in ilk soruşturmasında Lucas'a yardım etmişti. Lucas gibi o da Grant'in bir katil olduğuna ve Senato'ya ölümcül bir siyasi hileyle geldiğine inanıyordu. Lucas kazayı ve Taryn Grant hakkında bulduklarını anlattı.

Ritter ve ona Jack Parrish ve Herakles'ten bahsetti.

"Ritter ile Flamma arasındaki bağlantıyı nasıl kurduğumu açıklamakta zorlanacağım," dedi Lucas. "Açıklamak için İnternette bağlantı kurabildim. Bilirsiniz, biraz araştırma yaptım ve işte oradaydı. Çabuk ihtiyacım var."

Kidd aramaya başlayacağını söyledi. "Grant'i aldığını görmek isterim. Basit bir faşist haydut ama harika göğüsleri var," dedi.

Lucas arka plandan Kidd'in karısı Lauren'ın, "Hey! Tam burada duruyorum," diye bağırıldığını duydu.

"Beni bu numaradan ara," dedi Lucas. "Normal numaramı kullanmayın. Takip edilmekten korkuyorum."

"Olması gerektiği gibi," dedi Kidd. "Bana bir ya da iki saat ver."

—

LUCAS, Forte'ye Ritter'ın izini nasıl sürdüğünü anlatan bir e-posta hazırlamak için bir saat harcamış, banka hesap özetini çalma kısmını atlamıştı. E-postayı dizüstü bilgisayarına kaydetmiş ama göndermemiş. O yatağa geri döndü, gözlerini kapattı ve davayı düşündü.

Şimdiye kadar Grant ya da Parrish'le ilgili bir şey bulamamıştı. Ulaşması gerekenler onlardı. Whitehead cinayetinden Ritter'ı yakalayabilirse, Batı Virginia polisleriyle bir kovuşturma hakkında konuşabilirdi. Batı Virginia'da bir hapisanede ömür boyu hapis yatmak, Grant ve Parrish hakkında konuşmak için güçlü bir teşvik olurdu.

Elbette Ritter, konuşmamaktan gurur duyan, ilk hapse girecek olan o sert mizaçlı stoacılardan biri olabilir.

—

KIDD GERİ ARADI.

"Herakles'i zaten bildiğinizi söylemiştiniz. Eğer bakarsan Şirketin kuruluş belgelerinde -size bir link göndereceğim- yetkililerin listesini bulabilirsiniz. Yetkilileri araştırırsanız, Flamma Consultants ve Inter-Core Ballistic Products adlı diğer iki şirketin de yetkilileri olduklarını göreceksiniz."

"Bir dakika, Herakles, Flamma ve Inter-Core arasında doğrudan bir bağlantı mı var?"

"Teknik olarak doğrudan değil ama evet, hepsi aynı kişiler tarafından yönetiliyor."

"Kidd ... bu ciddi bir şey. Müzeye fazladan bir on dolar atıyorum."

"Teşekkürler, eski dostum. Her neyse, Flamma Consultants'ı çalıştırırsanız, geçen Eylül ayında *Combat Tech Review* dergisinde yayınlanan 'CanCan Dancers' adlı çevrimiçi bir makale bulacaksınız. Silah dünyasında,

Susturuculara teneke kutu deniyor. Bu makalede, Ritter ve diğer birkaç adamın Virginia'daki bir tüfek poligonunda bazı büyük çaplı susturucuları test ederken çekilmiş bir fotoğrafını buluyorsunuz.

Flamma'nın bir çalışanı olarak tanımlandı. Onları bu şekilde birbirine bağladınız." "Mükemmel," dedi Lucas. "Sana borçluyum."

"Aslında müzeye borcunuz var. Bin on dolar. Bu arada orijinal Flamma ünlü bir Romalı gladyatördü, bu da *klasikleri okuduğumuz* Herakles olayına uyuyor. Bu arada sizi o dergi makalesine bakmanız için teşvik edeyim. Ritter

Bu susturucuyu .300 Winchester Magnum'a benzeyen ve bin iki yüz metre etkili menzili olan bir M2010 keskin nişancı tüfeği üzerinde test ediyorlar. Başka bir deyişle, sizi yarım milden daha uzaktan sırtınızdan vurabilirler."

"İpucu için teşekkürler," dedi Lucas, "gidip yatağın altına saklanacağım. Dinle, bu Inter-Core Balistik .. Burada tanıştığım bir avukat bana Pentagon'un bir ihalesi hakkında ilginç bir hikaye anlattı. . ."

Kidd'e Gladys Ingram'ın kendisine askeri araçlar için hafif yan panel zırhı ihalesinde müşterisini geride bırakan bir şirket hakkında söylediklerini anlattı. Lucas, Ingram'la yaptığı görüşmeyi anlatırken notlarını kontrol ediyordu: "Müşterisi Malone Materials'dı. O davayla ilgili neler olduğuna bakabilir misin? . ."

"Bu tür şeylerden nefret ediyorum. İyi adamlar bu yüzden ölüyor," dedi Kidd. Lucas, Kidd'in gençliğinde alışılmadık bir askeri birlikte görev yaptığını biliyordu. "Sana geri döneceğim, bu konuda geniş kaynaklarım var.

Pentagon. Sen git yatağın altına saklan."

Lucas yatağın altına saklanmak yerine Forte'ye gönderdiği e-postanın metnini aradı ve Flamma'yla ilgili bilgileri ekledi. sözde kendini internette bulmuş ve göndermiş.

—

GRANT VE PARRISH: Nerede yaşadıklarına bakma zamanı.

Ceketini alıp tekrar dışarı çıktı ve öğleden sonrayı Georgetown'da birbirlerinden çok da uzak olmayan evlerini gezerek geçirdi.

Grant'in bir milyardere yakışır şekilde bir malikanesi vardı, Parrish ise bir kasaba evinde yaşıyordu. Lucas iPad'ini çıkarıp Parrish'in adresini girdi: Zillow'da çıktı ve üç yıl önce satıldığını gösterdi.

Daha önce 1.450.000 dolara satılmış. Üç yatak odası, üç banyo, "M Caddesi alışveriş merkezine yakın."

Federal hükümet dışında hiçbir yerde çalışmamış ve belki iki ya da üç yıl özel bir şirkette çalışmış bir adam için hiç de fena değil.

Lucas, iş diye düşündü. Bir ipoteği olup olmadığını ve varsa ne kadar büyük olduğunu görmek ilginç olacaktı.

Bu arada . . .

Bunun önemli bir şey olup olmadığını görmek için M Caddesi'ne gitti ve öyle olduğunu tahmin etti. Madison Bulvarı'nın Greenwich'le buluşması gibiydi.

Village, üst düzey giyim butikleri ile hamburgerci, bar ve yuppie odaklı bisiklet dükkanlarını bir araya getiriyor.

İyi bir hamburger aldı, birkaç diyet kola içti ve Neredeyse hepsi cep telefonlarını tutarak yürüyen Washingtonlu kadınlara baktı. Garsona nereden kitap alabileceğini sordu. Garsonun hiçbir fikri yoktu ama soruya kulak misafiri olan bir kadın ona caddenin üç blok aşağısında bir kullanılmış kitap dükkânı olduğunu söyledi.

Orada yarım saat gezindi, Carl Hiaasen'ın ciltli romanı *Skinny Dip*'i 5,98 dolara buldu, satın aldı ve otele geri götürdü.

—

Kullan-at telefonunu dolap kasasında bırakmıştı ve kontrol ettiğinde Kidd'den yirmi dakika önce gelen bir aramayı buldu. Geri aradı ve Kidd şöyle dedi: "Tamam, düşündüğün kadar kötü. Bilgileri kontrol etmek için çoğu insanın kullanamayacağı bazı yöntemlerim var. Bilgiler halka açık ve dışarıda, bu yüzden birçoğunu geriye doğru inceledim."

"Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum," dedi Lucas.

"Bu, bir bilgiyi bulduktan sonra, ne aradığınızı öğrendikten sonra, genellikle ona ulaşmanın başka bir yolunu bulabileceğiniz anlamına gelir. En azından teorik olarak ulaşabileceğiniz bir şey. Örneğin, bir şirketin X işini yaptığını biliyorsanız, genellikle Google aramasında dokuz yüzüncü giriş olarak X'e atıfta bulunur. Kimse orada aramaz, bu sonsuza kadar sürer. Ama orada olduğunu biliyorsanız ve belirli arama terimleriniz varsa ..."

"Anladım," dedi Lucas. "Peki listede dokuz yüzüncü sırada ne vardı?"

"Heracles ve Flamma'yı yöneten adamlar, Ordu zırh için teklif verenler aramaya başladıktan sonra Inter-Core Balistik'i icat ettiler. paneller. İhaleyi kazandıklarında, zırhı yapması için Florida'daki başka bir şirkete, Bishop Composites'e ödeme yaptılar. Inter-Core anlaşmada aracıydı. Bishop'u araştırdığımda, malzemelerinin şarapnel direnci açısından daha önce yapılan testlerde başarısız olduğu ortaya çıktı. Onlar ürünlerini Inter-Core aracılığıyla geri dönüştürdü ve bu kez testleri geçtiler."

"Farklı bir zırh mıydı yoksa aynı mıydı?"

"Söyleyebileceğim kadarıyla, birbirinin aynısı gibi görünüyor. Bunu biraz daha güçlendireyim: aynıydı. Daha önceki testlerde başarısız olduktan sonra, plakanın büyük bir kısmı ellerinde kalmıştı, bu yüzden Inter-Core'a indirimli bir fiyat verdiler. Bishop yaklaşık otuz beş milyon plaka satmış gibi görünüyor, Mali tablolarına bakıldığında Inter- Core'un bunun yaklaşık yüzde yirmisini aldığı görülüyor."

"Yüzde yirmi mi? Hiçbir şey yapmadan yedi milyon mu?"

"Hiçbir şey yapmadığım için değil: Inter-Core anlaşmayı düzeltmek zorundaydı." "Bana bunu nasıl yapacağımı söyle," dedi Lucas.

—

KIDD, yasal olarak nerede ve nasıl arama yapılacağına dair açık talimatlar verdi. Lucas bulduklarının çoğunu anlamıştı ama bunları ancak bir adli muhasebeci bir araya getirebilirdi. Bunu düşündü ve Gladys Ingram'ı aradı.

"Mareşal Davenport," dedi. "Sesini duyduğuma sevindim. Soruşturma nasıl gidiyor?"

"Bana Malone Materials davanızdan bahsettikten sonra Inter-Core Balistik hakkında bilgi aramaya başladım ve bunun benim soruşturmamla bağlantılı olduğunu gördüm. Size bazı bilgisayar linkleri vermek istiyorum. Muhtemelen benden çok daha iyi bilgi kaynaklarına sahipsiniz, bu yüzden bir göz atabileceğinizi düşündüm ve eğer bulabilirsiniz

İlginç bir şey bulursanız bana iletebilirsiniz."

"Elbette. Hâlâ Malone'u temsil ediyoruz ve ağızda gümüş bir bilgisayarla doğmuş bir stajyerim var. Ne buldun?"

Lucas ona Kidd'in önemli keşiflerinden birkaçını verdi; gerisini kendisi ya da stajyeri bulacaktı. O zaman Lucas bilginin ondan ona değil de, ondan ona akıyormuş gibi görüneceğini umuyordu.

Lucas'ın notlarını aldığıında Ingram, "Etkilendim. İnternetten neden para kazandığını anladım."

"Evet, o kadar da zor değil," dedi Lucas alçakgönüllülükle. "Daha fazla zamanım olsaydı, sanırım daha da fazlasını bulabilirdim. Her neyse, bana geri dön."

"Yapacağım."

"Ve
yakında."

"Evet."

PArrish, Grant'in evine, Taryn Grant'in "alışma odasında", yani bodrumdaki SCIF'te olduğunu söyleyen bir hizmeti tarafından sokuldu.

Grant masasının arkasında durmuş, kablolu bir telefonla konuşuyordu. Sarı bir kalemle ona bir sandalyeyi işaret etti.

Oturdu ve kadın biriyle yeni bir Samsung cep telefonu uygulamaları serisi geliştirmekle ilgili konuşurken -Parrish'e sahtekarca gelmişti ama o ne bilirdi ki- Parrish ona yalan söylemeyi düşündü. Davenport'u soyma girişimi.

Ve buna karşı karar verdi.

Grant birine diyordu ki, "Bak: Kodu kopyalamanızı istemiyorum. Kodun ne ürettiğine bakmanı ve aynı lanet uygulamayı farklı bir grup kodla retmeni istiyorum. ve senden bunu Zulu diline çevirmeni istiyorum. Lanet Zulular kendi uygulamalarını mı yazıyorlar? O zaman ğren. Beni yarın tekrar ara. Rakamları istiyorum."

Grant'in üzerinde beyaz bir bluz ve ayak bileğine kadar uzanan beyaz bir etek vardı; her ikisi de dantele benzeyen ve altındakini gösteren kesiklere sahipti. Parrish, altında yatan şeyin ya hiçbir şey olmadığını ya da ya da tenine tam olarak uyan bir vücut orabı.

Her iki durumda da, bu onu pek etkilemeyecekti. Grant gibi o da gücü seksten daha çekici buluyordu. Sessiz bir anlaşma toplantısı Pentagon veya Senato Ofis Binası, ciddi insanlarla birlikte, bir parça kıtan çok daha ilgi çekiciydi. Herhangi birinin kıından.

Grant telefonu kapattı ve Parrish'e, "Tanrım, ne kadar zor olabilir ki?" dedi.

"Ne yapmaya çalışıyorsun?"

Sarı kalemi parmaklarının arasında yuvarlayarak onu inceledi ve cevap için on saniye beklemeye karar verdi. "Samsung telefon ve iPhone için yaklaşık bir milyar uygulama var. Uygulamalar çoğunlukla belli başlı dillerde. Siz de en iyilerini alıp kodlarını yeniden yazıyorsunuz ki kimse size intihal davası açmasın ya da Bu her neyse, ve bu uygulamaya sahip olmayan İngilizce olmayan bir dile koyun. Zulu gibi. On milyon Zulu dili var. ve sanırım yüzde sekseninde cep telefonu var. telefonlar. Sekiz milyon telefon çarpı bir uygulama için iki dolar yapmaya değer - özellikle de aynı uygulamayı bir bütün olarak çevirebilerseniz Bir milyar kadar insana ulaşan bir sürü ana dil olmayan dil ve eğer uygulamayı geliştirmek size on bin dolara mal oluyorsa."

Parrish bunu düşündü ve sonunda şöyle dedi: "Biliyor musun, bu konuda seninle konuşmak isteyecek bazı insanlar olabilir. Özel uygulamalar hakkında. Acaba askeri uygulamalar var mı? Taktiksel uygulamalar? Merak ediyorum..."

Grant ona el salladı. "Hayır, hayır, hayır. Sorun şu ki, araştırma yapmak zorundasınız. Araştırma paraya mal oluyor. Bu işi şu şekilde yapıyoruz: Bir ineğe uygulamayı farklı bir kodla yeniden yazması için beş bin dolar ödüyoruz ve bir üniversite dil profesörüne de iki bin dolar ödüyoruz.

dili tercüme edin. Araştırma yok. Zaten on beş ana dilde popüler bir uygulama ise, pazar araştırması da yapılmış demektir."

Parrish, "Silahlara sadık kalacağım," dedi.

"İyi fikir." Masanın arkasında bir ayağından diğerine sallanıyordu ve şimdi durdu: "Lafı açılmışken?"

"Onu kaçırdık. Onu Watergate'ten çıkarken gördük ama bir taksiye atlayıp bir terzi dükkanına kadar gitti ve orada neredeyse bir buçuk saat kaldı," diyor Parrish. "Onu yakalamak için ama dışarı çıktığında bizi gördü ve kaçtı. Yardım için çığlık atıyordu. Jim bana bunun onları biraz korkuttuğunu söyledi - onun bir savaşçı olması gerekiyordu. Hepimiz buna hazırдық."

"Kaçtı mı?"

"Evet. Kızını kaldırdı. Moore bir taraftan geliyordu. Moore'a yumruk attı, ama Moore onu engelledi ve yüzüne yumruk attı, sonra da yardım çığlıkları atarak sokakta koşmaya başladı."

Hikâye Grant'i gülümsetti -en azından bir an için- ama sonra gülümsemesi kayboldu ve "Bu iki hata demek. Emin misin? Doğru insanlara sahip misin? Doğru insanlara sahip miyim?"

"Evet, öyle. Delta, SEAL'lar. Daha iyisini bulamazsınız. Bir adamı indirebilirler. Ama bu ..."

"Sana onun zeki olduğunu söylemiştim. Onu internette araştırmak için biraz zaman harcamanız gerekiyor," dedi Grant. "Aynı zamanda şiddet yanlısı ve

Eğer onu tekrar ıskalarsan birileri ölecek. Bence yeniden düşünmenin zamanı geldi."

"Nasıl yeniden gözden geçireceğiz?" Parrish sordu.

"Belki göze batmayız. Onu görmezden gelin. Beni takip ettiğini görürsek, D.C. polisine taciz şikayetinde bulunuruz.

Marshals Service, Minnesota'daki soruşturmasına dayanarak. Bırakalım asma üzerinde ölsün."

"Bunu deneyebiliriz," dedi Parrish. "Yine de ona göz kulak olmak iyi bir fikir olabilir."

"Bunu yapabilirsin ama sakın berbat etme. Geri çekilin. Onu kaybederseniz, bırakın gitsin, aptallar gibi etrafta koşuşturmayın, sizi göreceği bir yere gidin."

—

Grant'in masasının karşısında oturmuş birbirlerine bakıyorlardı ve Parrish, "Tabii bir de diğer sorun var," dedi.

Başını salladı. "Smalls."

"Smalls ve Whitehead. Davenport bu konuda bir şey geliştirirse - cinayetten bahsediyoruz - bir şey geliştirebilmesinin tek yolu kamyonu bulmaktır, bu da onu Jim'e, Jim de onu Flamma ve Heracles'e, oradan da bana ve sonra da

Sen. Eğer Smalls Senato'ya gidip insanlara onu öldürmeye çalıştığınızı ve arkadaşını öldürdüğünüzü söyleyerek zemin hazırlarsa ..."

"Elinde hiçbir kanıt yok," dedi Grant. "Hiçbir şey yok."

"Kanıtı ihtiyacı yok: sizi federal mahkemeye götürmüyor; olasılıklarınızı baltalamaya çalışıyor. Yeterince yüksek sesle yalan söylerseniz insanların size inanmaya başlayacağını kaç kişi anladı? inanıyor musun?"

Grant kalemi evirip çevirdi ve mırıldandı: "Lanet olsun Davenport'a. Sana bir şey söyleyeyim: Kötü görünümlü bir adam değil ve zengin. I Eğer isteseydi, tüm bu sorunlardan önce onunla çıkabilirdim." "Bu harika.

Belki de bunu, odanın zemininde Senato," dedi Parrish.

"Ağızından çıkanı kulağın duysun," diye tersledi Grant. O da ellerini oynatmaya devam etti. "Belki de dikkat çekmemeye çalışmalıyız ama eğer bir şeye yaklaşıyor gibi görünüyorsa onu ortadan kaldırmalıyız. Kalıcı olarak ya da

Aksi takdirde. Harekete geçmeden önce bana haber verin, ayrıntıları öğrenmek istiyorum." "Eğer onu öldürürsek ..."

"Evet, evet, evet, biliyorum: Dünyadaki tüm polisler peşimizde olacak. Ama onun gibi polisler değil. Diğer polislerle başa çıkabilirim. Emin olmadığım tek kişi o."

"O sizin temel operatörünüz. O Jim Ritter," dedi Parrish.

"Ama daha akıllı. Lanet olsun Parrish, beni endişelendiriyor ve benim endişelenmem gereken başka şeyler var."

"Onu halledeceğiz. Öyle ya da böyle."

—

PARRISH gittikten sonra Grant SCIF'in etrafında dolaştı. Odanın süssüz cilalı beton duvarları, zemini ve tavanı her türlü değişikliği anında görünür kılacak şekilde tasarlanmıştı. Güç ve iletişim için gerekli tüm kablolar tavandan tek bir paslanmaz çelik

Birinci kattaki çelik bir bölmeden geçen tüp.

Eğer biri onu rahatsız etmek isterse, bunu önce

Şimdiye kadar yapılmış en iyi güvenlik sistemlerinden birini atlatmak ve sonra ya birinci kattaki çelik kasaya ya da çelik bodrum kapısından içeri girmek, hem de hiçbir iz bırakmadan. Ona böyle olduğu söylenmişti, Aslında mevcut teknoloji ile imkansız.

Ona ulaşmanın tek yolu, bir ziyaretçi tarafından ikili bilgisayar sistemlerine yerleştirilen bir bilgisayar hatası olabilirdi. Her iki bilgisayar da bu yöndeki girişimleri tespit etmek üzere tasarlanmış yazılımlar taşıyordu. Güvenli bilgisayar sadece şifrelenmiş mesajları kabul etmiş, öncesinde tanınan tuş vuruşları yapmış ve sadece şifrelenmiş mesajları iletmiştir. Diğer bilgisayar, ilk bilgisayardan izole edilmişti,

güvenli olmadığı düşünülüyordu ve sadece rutin iletişimler için kullanılıyordu.

Her iki bilgisayar da izolasyon özelliğine sahipti: gelen ve giden her şey Grant'in kontrol edebileceği bir yazılım kutusuna kaydediliyordu bilgisayarın geri kalanına gönderilmeden önce. Tanınmayan her şey yakılırdı.

Hâlâ bilgisayarları nadiren kullanacak kadar paranoyaktı ve kullanmadığı zamanlarda onları kapatmaya ve elektriği kesmeye dikkat ediyordu. Onları çalıştırırken bir dakikalık gecikme güvenlik için değermişti. bu adım getirdi.

SCIF'in yansımasız gri beton ortamını şaşırtıcı bir şekilde düşünmeye elverişli buldu. Davenport'u düşündü, Parrish, George Claxson ve Herakles operatörleri hakkında, ve başkanlık hakkında. Parrish ve Claxson operatörlerin onun adını bilmediklerini, kim olduklarını bilmediklerini dolaylı olarak çalışıyordu. Buna inanmıyordu. Eğer bunu anlayamıyorlarsa -Parrish ne de olsa onun ücretli yardımcısıydı- onun için çalışamayacak kadar aptaldılar.

Ellerinde kanıt olmadığı sürece bilmek ya da şüphelenmek sorun değildi.

—

DAVENPORT'UN SORUŞTURMASI muhtemelen basit bir eylemle raydan çıkarılabilir: Parrish'i kovabilir, her şeyi iptal edebilir, başkanlığa aday olmak için altı ya da on yıl bekleyebilir.

Kablolu haber programları onu severdi; ateşli, küstah, iyi bilgilendirilmiş, her zaman her ne hakkında olursa olsun birkaç espriyle hazırlanmıştı.

konu, her zaman üreticilere ve çalışanlara iyi davranmaya istekliydi. Konuşan kafalar sanki gerçek hareket ettirici ve şekillendiricilermiş gibi, ki bunu her şeyden çok seviyorlardı. Seçtiği kablolu yayın programlarına çıkıp şu anki tek siyasi ilgisinin Minnesota halkına hizmet etmek olduğunu söyleyebilirdi ve hayır, başkanlığa aday olmayacaktı. En azından şimdi.

Parrish'ten kurtulması, Claxson ve Herakles ile olan bağlantısı ve başkanlığa aday olmayacağını açıklaması

Smalls'a ya da başka birine saldırmak için tüm sebepleri.

Bir süre bunun hakkında düşündü.

Habercilerin en küçük bir haberin bile peşinden nasıl koştuklarını düşündüm.

Başkan'ın iki bina arasında yürürken videoya çekilme olasılığı

Beyaz Saray ve helikopteri. Onu golf sahasında nasıl kovaladıklarını, kameramanların uçağının kalkışını videoya çektiklerini. Çünkü, biliyorsunuz, Başkan orada.

Bu şöhretten de öte bir şeydi: Başkan'a Sezar gibi davrandılar.

Stalin gibi. Tanrı gibi.

Ve istediği de buydu. Bunu hissedebiliyor, tadabiliyordu.

Gezegendeki en önemli, en çok bakılan kişi olmak. Yeterince gençti, bekleyebilirdi. . .

Ama o istemedi.

A Lucas raporu bitirdikten sonra bir süre televizyon izledi. Saat dokuzu birkaç dakika geçe bir kapı daha alındı ve bu kez kapı onun kapısıydı. Gözetleme deliğindeki tükürük topunu çıkarıp kontrol etti ve Rae'nin kendisine baktığını gördü.

"Adamım ..." Lucas onu ve adamı gördüğüne memnun olmuştu: Connecticut Üniversitesi'nin eski basketbolcularından, uzun boylu, zayıf, siyah kadın Rae Givens ve ortağı, kısa boylu, iri yarı eski güreşçi Bob Matees.

Rae kalçasındaki Glock çıkıntısını gizleyecek kadar bol kırmızı bir pantolon takım giyiyordu. Bob örme golf gömleğinin üzerine mavi pamuklu bir ceket, benzer bir kalça çıkıntısı ve hakiler giymişti. Görünüşe göre onu gördüklerine de sevinmişlerdi, Rae ona sarıldı, Bob onun sırtını sıvazladı ve Lucas kapıyı kapatır kapatmaz Bob'u bacağındaki yaralar konusunda çapraz sorguya çekmeye başladı.

"Tamamen iyileşti. Arada sırada hala biraz ağrım oluyor ve bana bunun muhtemelen bir süre, belki de sonsuza kadar devam edeceğini söylediler," dedi Bob. "Ama bu beni hiç yavaşlatmıyor." Bunu kanıtlamak için birkaç squat yaptı.

"Zaten o kadar da yıldırım hızında değildi," dedi Rae. "Odalarımız koridorun sonunda," dedi Bob hayretle. "Vay canına, Watergate. Şu mini barlardan bir tane alabilir miyiz?"

"Muhtemelen," dedi Lucas gülererek.

Kişisel spor çantalarına ek olarak, her biri siyah tüfekler, cephane ve zırhla dolu ağır bir bronz kanvas spor çantası taşıyordu, kasklar ve kapıları kırmak ve silah delisi kaçakları yakalamak için ihtiyacınız olan diğer her şey.

"Bize her şeyi anlat," dedi Rae yatağın üzerine çökerek.

Lucas onlara Parrish ve Grant'ten, Herakles ve Flamma'dan, Ford F-250'yi bulmaktan ve sokak saldırısından bahsetti, Parrish ve Grant'in evlerini kontrol etme konusunda. "Onları tam zamanlı gözetim altına almak zor olacaktır. Elleri bu eski askeri operatörler etrafta dolaşıyor ve yerleşmek için iyi bir yer yok."

Sokakları kontrol edebilmeleri için Google Earth'ten adresleri çıkardı. "Her yer tıkanmış durumda, göze batmayacağın bir yerden izleyebileceğin bir yer yok."

Bir süre bunun hakkında konuştular ve Bob, "Grant ve Parrish'i takip ederek pek bir şey öğrenebileceğimizi sanmıyorum. Gönüllü ya da başka türlü konuşabileceğimiz insanlara ihtiyacımız var."

Kötü malları kimin bildiğini, kimin anlaşılmaya istekli olabileceğini bulmak ve onları alıp sıkıştırmak daha iyi olabilir."

Lucas bunu düşündü ve başını salladı. "Haklısın. Etrafta dolaştığımı zaten biliyorlar ama kamyonu fark ettiğimi bilmiyorlar."

"Bildiğimiz kadarıyla," dedi Rae.

"Evet, bildiğimiz kadarıyla. Benim odamda olabilirler, O terzi dükkânında olduğumu kesinlikle biliyorlardı ama beni izlediklerini hiç hissetmedim." Lucas etrafta dolaştı, başını kaşdı ve şöyle dedi, "Her şey havada kaldı. Neredeyse eminim ki Parrish ama bu Grant'in öldürmeye çalıştığı anlamına gelmez. Parrish, Smalls'u kendi sebeplerinden dolayı öldürmek istemiş olabilir. Senatör ve belki de bir gün başkan olarak Grant'in kuyruğuna takılmak istiyor. Ne olacağını biliyor muydu? Eğer biliyorsa, cinayetten suçludur."

"Bize onun zaten cinayetten suçlu olduğunu söylemişsiniz. Minneapolis'te."

"Öyle ama bunu kanıtlayamadım," dedi Lucas. "Bunun bir daha olmasını istemiyorum. Bu sefer, eğer bu işte parmağı varsa, onu enselemek istiyorum."

Bob, "Tamam, o zaman yapmak istediğimiz ilk şeylerden biri bu şekilde konuşmamak. Biz bir soruşturma yürütüyoruz. Kan davası. Sen, Rae ve ben onu enselemeye çalıştığımızı biliyor olabiliriz ama bu kayıtlara geçemez. Ne yaptığımızı araştırıyoruz."

bir suç, bir cinayet olabileceğini düşünüyörüz ve tahmin edin ne oluyor? Senatör Grant ortaya çıktı, bizi çok şaşırttı. Hiçbir şekilde, hiçbir şekilde ona komplo kurmadık. Bunu hiç düşünmedik bile."

"Tabii ki hayır," dedi Lucas. Rae'ye: "Göründüğünden daha zeki olduğunu söylemiştin."

Rae, "Ben de bunun zor olmayacağını söylemiştim," dedi.

—

BOB VE RAE odalarını kontrol etmeye gittiler, koridorun sonunda Lucas, yüzlerini yıkamak ve tuvaleti kullanmak için. On beş dakika sonra geri dönmüş, nasıl devam edeceklerini konuşuyorlardı.

Ford kamyon için endişeleniyorlardı.

ama henüz çok iyi bir kanıt değil. Kanıtları birleştirmek zorundaydılar. jürinin önüne çıkarmak istiyorlarsa diğer kanıtlarla birlikte kamyonu da kullanmaları ve bunu hızlı bir şekilde yapmaları gerekiyordu.

Bob, "Bırakmakla ilgili sorun şu ki, eğer Ritter arabayı çıkarır ve kasten başka bir arabaya çarpar ya da bir köprüye çarparsa dayanak, işte kanıt gidiyor. Eğer doğru bir şekilde yapabilseydi, bunun için para ödemesi bile gerekmezdi - sigorta bunu karşılardı."

"Evet, biliyorum ama ne yapacağız?" Lucas sordu. "Senin Batı

Virginia polisini oraya çağırırsak nasıl olur?

Rae, Ritter'in olmadığı bir zamanda bunu belgelemeyi önerdi. "En azından elimizde hasarın bir kaydı olur ve buna tanıklık edebilecek resmi biri çıkar."

"Bu da bir şey olabilir," dedi Lucas. "Bunu onun apartman kompleksi dışında bir yerde yaparsak iyi olur. Evde olmasa bile birileri bizi görüp ona bundan bahsedebilir."

Bunun nasıl işe yarayabileceği hakkında konuştular ve sonra bıraktılar - ertesi gün bir tür karar vereceklerdi.

"Smalls'un Grant'i dürtme ihtimali var mı?" Rae sordu. "Zaten onun üzerine işediğini söylüyorsun. Ya bir çeşit kendisine suikast düzenlemeye çalıştığını ve sonunda Whitehead'i öldürdüğünü düşündüğünü ima eden bir ifade?"

"Bu onu yeraltına çekebilir," dedi Lucas. "Herkesi dondurabilir, hepsine ortadan kaybolmalarını söyleyebilir. Yapmamız gereken şey

Endişelensin, etrafta dolaşsın, bir şeyleri düzeltmeye çalışsın. Çocukları daha fazla ortaya çıksın."

Bob: "Bence ne Parrish'e ne de Grant'e bulaşmamalıyız, henüz değil. Bizim iyiliğimiz için. Dinle, burada ABD Senatosu ile uğraşıyoruz. Eğer bu ortaya çıkarsa, işimizi kaybedebiliriz."

Lucas: "Ama o deli, ona ulaşmamız gerek..."

Bob başını salladı. "Evet, var ama başka bir yönden yaklaşmalıyız. Senato'yu *korumalıyız*. Biri Smalls'u öldürmeye çalıştı, değil mi? Bir suikast girişimi. Suikastçıları bulmaya çalışacağız. Bu bizi Ritter ve Herakles'e götürür, Herakles de bizi Parrish'e götürür, Parrish de Grant için çalışır. Bunu başsavcıya götüreceğiz, belki FBI'dan bir inceleme isteyebiliriz..."

Rae ve Lucas birbirlerine baktılar ve Lucas, "Haklı, tabii ki," dedi.

Rae başını salladı. "Haklı olabilir ama bununla nereye varacağız?"

—

LUCAS, kendisinin ve Smalls'un nasıl bir teori paylaştıklarından **bahsetti**. Smalls'un Cadillac'ı darbe almış olabilir ancak ağaçlara çarpma dışında herhangi bir iz yok. "Bir izci salı gibi kamyonun yan tarafına ağaç gövdelerinden bir ızgara asmış olmalılar."

Bob, "Yani..." dedi.

"Ritter'ın burada, Washington bölgesinde yaşadığını biliyoruz ve suç ortakları, her kimlerse - kamyonda başka bir adam daha görüldü - muhtemelen burada da yaşıyor, Herakles için çalışıyorlar. Smalls'u kaçırdıktan sonra

o ağaç gövdelerini yoldan kaldırmak isterlerdi.

olabildiğince çabuk. Olabildiğince görünmez bir şekilde. Batı

Virginia'daki adamımdan yerel şeriflerle konuşmasını ve

yardımcılarının ağaç gövdeleri için gözlerini açık tutmalarını istedim, ama bu muhtemelen orada düşük bir öncelik. Biraz ateş yakmamız gerekiyor."

Rae: "Sence Batı Virginia'da dolaşıp ağaç gövdesi mi aramalıyız?"

"Arkamı kollamaktan başka ne yapman gerekiyor?" Lucas sordu.

"Bunun iki faydası var: Beni bir şekilde takip ediyorlarsa ve ne yaptığımızı görürlerse müdahale etmeye çalışırlar ve

Onlara ateş ettik. Eğer bizi takip etmiyorlarsa, ağaç gövdelerini bulma şansımız var. Sonra, eğer istersek, bütün halka açık bir şey. Ya da Adalet Bakanlığı'ndaki büyük adamlarla konuşun. Ya da Ritter ve arkadaşlarını açığa çıkaracak bir şeyler yapın."

"Ne gibi?" Rae sordu.

"O kısmı henüz çözemedim," dedi Lucas.

"Yine de Adalet Bakanlığı'ndaki büyük adamlarla konuşmak istiyorum," dedi Bob, "onlara her şey hakkında ne düşündüğümü söylemek için."

"Bu gerçekten iyi bir fikir," dedi Rae. "Hatırlat da orada olmayayım."

Bob esnedi ve "Yarın sabah bir krepçi bulalım ve bu işi halledelim. Krep, kahve ve Batı, Tanrı aşkına, Virginia. D.C.'de krep mi var?"

"Bakmadım ama bir şeyler olmalı. Belki alt katta bile," dedi Lucas. "Erken hareket etmeliyiz. Dokuzdan önce."

Rae: "Birinin size söylemesi gerekiyorsa, dokuz erken değil . . . Acaba irmikleri var mıdır?"

"Tanrım, senin irmik yemeni izlemeyeceğim. Ya da bamya. Krep yemeye devam edelim," dedi Lucas.

"Waffle," dedi Bob. "Büyük kepçe tereyağı. D.C.'de inekleri mi var?"

Rae, "Buradan çıkan onca saçmalıktan sonra, buralarda bir yerlerde bir inek olduğunu düşünebilirsiniz," dedi.

"Sabah daha fazla konuşalım," dedi Lucas.

—

Lucas yatmadan önce iPad'ine gidip Virginia ve Batı Virginia haritalarını aradı. Dağlar kuzeydoğudan güneybatıya doğru uzandığı için yolların çoğu da öyle. Smalls'un kulübesinin etrafındaki bölgeden çıkıp Washington'a dönmenin en kestirme yolu neredeyse dümdüz doğuydu. Ağaç gövdeleri konusunda haklı olsalardı, Batı Virginia'daki Hampshire County'de ya da Virginia'daki Frederick veya Shenandoah ilçeleri.

Ama katiller kamyonlarının yan tarafındaki kütüklerle trafiğe çıkmak istemezlerdi. . .

Lucas bölgenin uydu görüntüsünü çağırdı ve Washington'a doğru I-66'ya geri dönmek için muhtemel yollar hakkında bazı notlar aldı.

Kasabalardan kaçınmak

ve trafik . . .

Bunun için bir saat harcadı, sonra üç ilçedeki şeriflerin iletişim e-postalarını araştırdı. Üç e-posta hazırladı, ne yapmak istediğini açıkladı, yardım istedi ve onlara

diğer iki polis memuruyla birlikte öğlene doğru varır. Sonunda elektronik cihazlarını bir kenara bıraktı, bir süre Hiaasen'in kitabını okudu ve saat birde yattı.

Işıklar sönmeden önce bunun pek de iyi bir plan olmadığını düşündü ama yine de iyi bir şeydi.

—

Ertesi gün, otelin konsiyerjinin tavsiye ettiği Capitol Hill'in genel istikametindeki yağlı ama iyi bir lokantada krep, waffle, sosis ve domuz pastırması yediler.

Lucas, Bob ve Rae'ye bir gece önce şeriflere gönderdiği e-postalardan ve o sabah yaptığı telefon görüşmelerinden bahsetti.

Bazı homurdanmalar duymuştu ama öğlen bir kır dükkanında buluşmaya ve birkaç araba tedarik ederek metodik olarak

Lucas tarafından belirlenen hendekleri ve yan yolları ve sapakları ya da diğer olası boşaltma noktalarını araştırmak için.

"Peki biz ne yapacağız?" Bob sordu.

"Aynı şey. İyi bir olasılık olduğunu düşündüğüm bazı yerleri işaretledim - ana yollara yakın, yoğun siper ve benzeri." Lucas

dedi. "Yola çıkmadan önce zamanım olmadı ama her şeyi bir belleğe kaydettim ve yola çıkmadan önce iş merkezine gidip haritaların çıktısını alacağım."

Bob, "Sen bir verimlilik örneğisin," dedi, "ama kulağa gerçekten çok sıkıcı geliyor."

"Muhtemelen, ama tüm planın küçük bir varyasyonunu da buldum."

"O da ne?" Rae sordu.

"Bu şeriflere ve yardımcılara bunun bu kadar önemli olmasının sebebinin, birisinin bir suikast girişiminde bulunduğuna inanmamız olduğunu söyleyeceğim."

Senatör Smalls'u ve arkadaşını gerçekten öldürdü," dedi Lucas. "Bu bir balık avı değil. Ve bu onların övgü almak isteyecekleri bir şey olabilir."

Rae elindeki pastırmayı çiğnemeyi bıraktı. "Lucas, bu er ya da geç gazetelere çıkacak. Ya da televizyonda."

Lucas başını salladı. "Kesinlikle. Çünkü şeriflerden biri sızdırmazsa ben sızdıracağım."

—

Otele döndüklerinde Bob ve Rae ekipman çantalarını kiraladıkları Tahoe'ya taşıdılar, Lucas Evoque'unu çıkardı ve saat onda kot pantolon, uzun kollu gömlek ve çizme giymiş bir şekilde saat Güneybatıda gök gürültülü bulutlar yükselirken Batı Virginia'ya doğru yola çıktılar.

İki polis memurunun getirdiği ekipmanlar arasında kulaklıklılı telsizler de vardı, böylece cep telefonu ile konuşmak zorunda kalmayacaklardı. Telefonlar. Lucas hızını ayarladı ve I-66'da batıya doğru ilerleyerek on ikiye on kala Virginia'daki küçük Strasburg kasabasına vardılar. Olaya karışan herkes polis olduğu için, Dunkin' Donuts da satan bir markette buluşmaya karar vermişlerdi; oraya vardıklarında otopark, asfaltın etrafına dağılmış yedi şerif arabasıyla bir polis toplantısına benziyordu. Dükkan tüm polisleri alacak kadar büyük değildi, bu yüzden dondurma külahları, çörekler ve patates cipsi çuvalları aldılar ve konuşmak için bir dışbudak ağacının gölgesinde toplandılar.

Lucas kendini, Bob'u ve Rae'yi tanıttı. Şerifler dedi ki polisler çoktan aramaya çıkmışlar ama o noktada şansları yaver gitmemiş.

Lucas, "Bakın, yardımınız için minnettarız. Bu önemli: Bu sözde kazanın Senatör Smalls'u hedef alan bir suikast girişimi olduğuna dair, hakkında konuşmama izin verilmeyen bazı kanıtlar geliştirdik. Katiller masum bir kadını öldürdüler ama biz onun sizin tali hasar dediğiniz şey olduğuna inanıyoruz."

Şüpheli görünüyordular. Bir milletvekili şöyle dedi: "Batı Virginia'da kaç ağacımız var biliyor musunuz? Biri bir milyar dese, muhtemelen azdır derim. Bir o kadar da devrilmiş ağaç gövdesi olabilir."

Bob araya girdi. "Ne düşündüğünüzü biliyorum, bu bir tür federal saçmalık gibi geliyor, ama size söz veriyorum öyle değil. Bizler süslü federal polisler değiliz. Biz sokak adamlarıyız; hayatımızı tekmeleyerek kazanıyoruz.

kapıları kırıp ağaçları aramak gibi. Bu, üzerinde çalışacağımız en önemli dava olabilir - ve senin de üzerinde çalışacağın. Şüpheleriniz olsa bile, umarım sıkı çalışırsınız."

Rae: "Lucas, Bob ve ben de sizinle birlikte ormanı tarıyor olacağız. Eğer aradığımız şeyi bulursak, bunun bir cinayet olduğuna dair sağlam bir kanıtımız olacak."

Biraz daha ileri geri konuştuktan ve çok sayıda donut, kola, diyet kola, birkaç Pepsi ve su satın aldıktan sonra kalabalık yine de homurdanarak dağıldı.

Lucas, Bob ve Rae ayrılmadan önce konuştular, Lucas "Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"Bakacaklar," dedi Bob. "En azından bugün için. Belki yarın. Ama çok uzun sürmez. Dışarı çok sıcak."

Rae, Lucas'ın koluna dokunarak, "Fazla umutlanma, koca adam. Bu samanlıkta iğne aramak gibi bir şey."

—

LUCAS, Virginia'dan gelen iki şerif de dahil olmak üzere ayrılmadan önce üç şerife de ETKİLİ BİR ŞEKİLDE TEŞEKKÜR ETTİ, ancak ağaç gövdelerinin, eğer bulunacaklarsa, Batı Virginia'da olacağına inanıyordu. "Onlardan kurtulmadan önce fazla uzağa gidemezlerdi. Tek yapmaları gereken Birinin farlarına yakalandılar ve tanıklarla uğraşacaklardı."

Bob, "Kazadan bir dakika sonra kenara çekip, ağaçları, kafesleri, her neyse, parçalara ayırabilirlerdi,

Ağaçları kamyonun kasasına atıp bir çöplüğe götürdüler."

Lucas başını sallıyordu. "Hayır. Kafesi yaptıklarında, kamyonun tüm uzunluğunu korumak istemiş olabilirler. Onların modeli olan F-250'ye baktım: neredeyse 21 feet uzunluğunda. Ama kısa bir yatakları var ve kargo kutusu sadece altı fit dokuz inç uzunluğunda. Yirmi bir metrelik tomrukları altı metrelik bir kutuya koyarlarsa,

on beş metrelik bir çıkıntılar olurdu. Bu, onları yan taraftan asmak kadar dikkat çekici olurdu."

"O zaman gidip iğneyi bulalım," dedi Bob.

—

Kazanın meydana geldiği yerde, dik yamaçtan aşağıya, aşağıdaki nehre bakmaya başladılar. Rae dedi ki, "Bir düşünün: Kaza olur, uçurumdan aşağı gittiklerinden emin olmak için izlerler mi yoksa devam ederler mi?"

Lucas, "Şu ya da bu nedenle, görünüşe göre devam etmişler," dedi. "Porter bana tepeden aşağı inmelerinden korktuğunu söyledi. Bu yüzden arkadan bir silah aldı ve saklandı. Kimse aşağı inmedi ve kamyonu bir daha hiç görmedi, hatta ışıklar."

Rae: "Kenara çekmeden önce ne kadar uzağa gidebilirler? Bir tanık olabileceğini düşünüyor olmalılar, bu yüzden ilk iki dakika içinde gerçekten uzaklaşmak istemezler. Gözden kaybolmak."

Lucas, "Bunu yapabilecekleri yerleri araştırın," dedi.

—

BOB VE RAE, Tahoe'nun tekerlekleri yolun kenarındayken, Rae Bob arabayı sürerken camdan dışarı sarkıyordu. Lucas Evoque'un tekerleklerini yolun diğer tarafına doğru çevirdi ve hendeklerde yeşilliklerde herhangi bir değişiklik olup olmadığına baktı. Kendi tarafındaki hendek sığırdı ve Yabani otlarda ara sıra dalgalanmalar oluyordu ama şüpheli görünen hiçbir şey görmüyordu. Yol acımasızca yavaş ve sıcaktı ve Lucas başını görebileceği bir yere çıkarmak için bir kolunu pencereden dışarı sarkıtmıştı; günün sonunda, diye düşündü koltuk altından dirseğine kadar morarmış.

Çıkışa giden ana kavşağa geldiklerinde, bir şerif arabasının kendilerine doğru sürünerek geldiğini gördüler. Konuşmak için durdular ve şerif yardımcısı yolu dört mil boyunca her iki taraftan da takip ettiğini söyledi, ve hiçbir şey görmemişti. "Arka tarafta bazı ağaçlıklar vardı.

Yol boyunca. Dışarı çıkıp baktım ama ağaçların arkasında sadece birkaç mahmuz vardı. Yeni bir şey görmedim."

"Arkamızda bir şey yok," dedi Lucas. "Yani doğuya mı gidiyoruz? Bizimle birlikte iz sürebilirsin."

"Bu tarafta daha çok ağaç var," dedi şerif yardımcısı. "Ağırdan alacağız."

Yine ağırdan aldılar, saatte dört ya da beş mil hız yaptılar, bazı noktalarda yürümek için dışarı çıktılar. İki yanlış alarm aldılar ama asla bulamadılar.

iyi bir şey.

Ama başka bir şerif yardımcısı yaptı.

Adı Marlys Weaver'dı ve kütükleri Virginia'ya doğru dağları aşan South Branch Hills Drive adlı uzak bir orman yolunun elli metre yukarısında buldu.

Lucas cep telefonundan şeriften gelen aramayı cevapladı. "Yaşlı Marlys onları bulduğunu söylüyor. Ben şahsen hiç şansımız olmadığını düşünüyordum ama Marlys her zaman neden bahsettiğini bilir."

"Oraya nasıl gideceğiz?" Lucas sordu.

—

LUCAS, BOB ve RAE, iki kamyonetleriyle şerif yardımcısının peşine takıldılar, şerif yardımcısı ışıklarını ve sirenini çalışıyordu ama nadiren başka bir araba görüyorlardı. Kötü yollarda hızla ilerleyerek yirmi dakika içinde Marlys Weaver'a vardılar.

Weaver'ın devriye arabasının yanına geldiklerinde -ve şerifin arabasının diğer yönden geldiğini gördüklerinde- Lucas arabadan indi Evoque, Bob ve Rae'ye katıldı ve Bob, "Dostum, önce buraya bakmalıydık. Eğer bir yer bulacak olsaydım ..."

Kaza yerinden on beş mil uzaktaydılar, sık bir vadiden doğuya, dağın tepesine doğru uzanan ve az kullanılan bir yol üzerindeydiler. ve diğer taraftan aşağıya. Yolun sağ tarafında, vadinin duvarından yukarıya, güneye doğru uzanan bir patika vardı. Bu yol Şerif yardımcısı Weaver, yolun yüz metre yukarısında duruyordu ve yirmi ya da otuz metre yukarısındaydı. Bağırды, "Kimsenin arabayla gelmesine izin vermeyin. Lastik izleri var."

Rae, "Hayatta olmaz," dedi ve şerif geldi. Lucas, Bob, Rae, şerif ve onlarla birlikte çalışan şerif yardımcısı

Hep birlikte Weaver'a doğru yürüdüler. Güçlü kuvvetli bir kadındı. Kısa saçlı, gözlüklü, siyah-yeşil üniformasının koltuk altlarında koyu ter lekeleri olan genç bir kadın. Yoldan ayrıldıklarında, tekrar bağırdı, "Bileklerine dikkat et. Oradan bir bakır baş tekmelemiş olabilirim."

"Oh, bu iyi," diye mırıldandı şerif. Geniş, endişeli görünümlü, kırmızı yüzlü ve daha da kırmızı burunlu bir adamdı. "Başka biri önümden yürüsün."

"İlk yürüyen onları sadece korkutur," dedi Rae. "Sıradaki ikinciye saldırırlar."

Şerif, "Bildiğim iyi oldu, genç bayan," dedi. "İkiniz önümde yürüyün."

—

PİSTİN varoluşu için görünürde hiçbir neden yoktu. Tepeye doğru yüz metre kadar koştu ve sonra durdu. "Burada yasadışı bir Şuradaki çöplük çok fazla kullanılmıyor," diye açıkladı Weaver, tepeyi işaret ederek. "Yukarı çıktığımda kütükleri görmedim, Aşağı inerken onları gördüm. Tam şurada."

Patikanın kendisi, her iki tarafa doğru yuvarlanan eğimli bir omurga boyunca uzanıyordu. Yolun batısında, tepenin yamacına yayılmış bir ahududu tarlası vardı. Weaver onları bir metre genişliğindeki patikadan aşağıya indirdi,

Böğürtlen tarlasının on beş metre kadar içinde, her biri en az yirmi metre uzunluğunda ve beş ya da altı inç çapında dört kütük vardı.

"Üzerlerinde gümüş araba boyası var." Lucas'a baktı. "Caddy'nin gümüş rengi olduğunu söylemişsiniz, efendim. . ."

"Doğru," dedi Lucas. Kütüklerin yanında diz çöktü, gümüş boya izleri buldu ve yanında çalışan Bob, "Şuraya bak," dedi.

Lucas baktı ve Bob yatay olarak ilerleyen kesikleri işaret etti. kütüklerin etrafında. "Onları birbirine bağlamak için zincirleri ya da halatları buraya koyuyorlar."

Lucas Weaver'a baktı. "Harika işti. Harika iş. İzler olduğunu mu söylemiştin?"

"Evet, efendim. Burada sadece taze olanlar var ve sadece bir ayak uzunluğunda, ama birisi burada daha yumuşak bir toprağa girmiş."

Eliyle işaret etti ve hepsi bakmak için ahududu tarlasından sürünerek çıktı. İzler tam olarak temiz değildi: izlerden otlar çıkmıştı ama yakından bakıldığında yeterince açıktı. Şerif, "Şurada biraz daha olabilir. ." ve benzer bir iz daha buldular. "Bütün yolu kontrol etmemiz gerekiyor," Şerif söyledi.

Lucas: "Bir telefon görüşmesi yapmam gerek. Kütüklerden tamamen uzak duralım ve ahududu tarlasından da uzak duralım, belki arkalarında DNA bırakmışlardır. Yılanlardan da uzak durmaya çalışalım ama izleri takip edelim, bakalım başka izler bulabilecek miyiz? Buralarda bir yerde dönmüş olmalılar."

—

Lucas telefona sarılıp Carl Armstrong'u ararken, **BOB, RAE VE ŞERİF** daha fazla şerif yardımcısı gelirken herkesi organize ettiler.

Armstrong telefonu açtığında, "Tahmin et neredeyim," dedi. "Minnesota'da mı? Eve mi gittin?"

"Batı Virginia'da bir dağ yolundayım. Gümüş boyalı kütükler bulduk. İzlerimiz var. Bir kazaya ihtiyacımız var. araştırmacı." Güneybatıda büyüyen bir gök gürültüsü başlığına baktı. "Yağmur yağma ihtimaline karşı ona hemen ihtiyacımız var."

Lucas onlara nerede olduklarını söyledikten sonra Armstrong, "Ben kapıdan çıkıyorum," dedi. "Ama zaten birkaç saat sürecektir."

Armstrong, Lucas'a en yakın dükkâna gidip plastik örtüler almasını söyledi - "çöp torbaları, ne olursa, ne kadar büyük olursa o kadar iyi"- böylece izleri ve kütüklerin mümkün olduğunca büyük bir kısmını kapatacağı.

Lucas şerife gerekenleri söyledi ve şerif yardımcılarının birinin arabası ışıkları ve sirenleriyle bağırarak uzaklaştı. Şerif, "Kendini öldürmezse yirmi dakika içinde döneriz," dedi. "O bulutun bize çarpacağını sanmıyorum. Bana doğuya doğru kayacakmış gibi geliyor."

Şerif yardımcısı yarım saat içinde plastik boya bezleriyle geri geldi. Kütükleri sardılar ve buldukları izleri kapattılar. Yardımcılardan biri suyu tahliye etmek için basamakların etrafına hendek açtı. Fazladan bir plastik tabakayla ve yağmur kokusuyla

Burunlarını kullanarak sarılmış kütükleri çadıra aldılar ve plastiği çevredeki kerestelerden aldıkları sopalarla sabitlediler.

Sonra yağmur başladı, Nuh'a bile zor anlar yaşatacak bir sağanak. Arabalarında oturdular, klimayı çalıştırdılar ve müzik dinliyor, yakındaki gök gürültüsünden ve ormanda çakan şimşeklerden ürküyordu. Yağmur yirmi dakika sürdü ve kuzeydoğuya doğru yuvarlandı. Son çiseleyen yağmurda arabasından inen şerif, "Size söylediğim gibi, kuzeydoğuya doğru kayıyordu," dedi. Doğru."

"Doğrudan isabet etmemesi çok kötü oldu," dedi Rae. "Lanet yılanları boğabilirdi."

—

ARMSTRONG'un gelmesi iki saatten biraz daha uzun sürdü. Lucas Sabırsızlıkla yolu arşınıyor, kendini öldürmediğinden emin olmak için onu iki kez arıyordu. Sonunda Lucas, Rae, Bob ve şerif, mikrodalga fasulyeli burrito satan bir dükkâna gittiler.

Öğle yemeği.

"Hâlâ gazetelerle konuşacak mısın?" Rae sordu.

Sesini alçalttı ve Bob şerifi sessiz konuşmanın dışında tutmak için araya girdi; şerif gürültülü bir konuşma yapıyordu Yine de mağaza sahipleriyle kampanya sohbeti.

"Porter'in en iyi yardımcısıyla konuşmalıyım - o da bu işin içinde ve muhtemelen arayabileceğim birinin linki vardır. Bence büyük haber kanallarından birine ve belki *Washington Post*'a isim vermeden bir ipucu bırakmalı ve şerifin adını vermeliyiz. Konuşkan bir tiptir," dedi Lucas ona bakarak. "Bunu istemiyorum.

Yine de o kamyona bir göz atmadan önce oraya gitmemeliyiz."

Bob, "Yarından sonraki gün yeterince yakın olur," dedi.

Lucas başıyla onayladı. "Bu akşam Armstrong geldikten sonra bunu halledeceğim."

—

ARMSTRONG iki olay yeri incelemecisiyle birlikte bir pikapla geldi. Hava açmıştı ve üç adam kütüklerin üzerindeki plastiği dikkatle soydular. Armstrong boya kalıntılarını inceleyerek Smalls'un Cadillac'ından alınan bir metal parçasıyla karşılaştırdı. Bir süre sonra O anda kendi kendine bir şeyler mırıldandı, ayağa kalktı ve Lucas, Bob ve Rae'ye doğru yürüdü.

"Eğer o boya Caddy'den çıkmadıysa, kütükleri yerim. Boya örnekleri almamız ve kayıtları nakletmemiz gerekiyor. Orada ilişkili olabilecek bazı izler var mı?"

Ona izleri gösterdiler ve iki CSI elemanı ışıklar, kameralar ve şerit metre ile çalışmaya başladılar ve sonunda izlerinde bitki örtüsü ve hızla katılaştan bej renkli bir sıvı ile kalıplar yapmak.

Güneş ufka doğru alçalırken tomruklar plastik dolgulara sarıldı ve teker teker pikaba yüklenerek bağlandı. Kamyonun arkasından sarkan açık uçlarından kırmızı bayraklar sarkıyordu. Armstrong Lucas'a sordu, "Kamyon ne olacak? Ne zaman bakabilirim?" diye sordu.

"Muhtemelen yarından sonraki gün," dedi Lucas. "Yapmamız gereken bazı hazırlık çalışmaları var."

"Ben de öyle," dedi Armstrong. "Kütükleri ölçmem ve bir F-250 üzerinde ne tür darbe izleri bırakacaklarını görmem gerekiyor. düşündüğümüz şekilde kullanıldı. . . muhtemelen iyi doldurulmuş olmalarına rağmen. Boya ile ilgili resmi laboratuvar sonuçları biraz zaman alacaktır.

Kütükleri santim santim inceleyip siyah boya lekesi olup olmadığına bakmamız gerekiyor."

Lucas, "Kamyona resmi olarak bakmaya karar verdiğimizde arayacağız," dedi.

—

O GECE Lucas, Kitten Carter'ın apartman kompleksine gitti ve dördüncü kata çıkan asansöre bindi. O sırada ve asansörden indiğinde ona el salladı.

Carter iki yatak odalı bir birimde yaşıyordu, ikinci yatak odası bir masa ve iki ziyaretçi koltuğu olan küçük, dağınık bir ofise dönüştürülmüştü. Lucas geçerken ofisi gördü ama Carter ona oturma odasını işaret etti ve bir kadeh şarap ya da kahve isteyip istemediğini sordu.

bir şişe su. Adam suyu aldı, kadın da köpüklü mü yoksa gazsız mı istediğini sordu ve adam köpüklü suyu aldı. Sonunda konuşmak için oturduklarında, ona kamyonu bulduğunu anlattı.

"O zaman elimizde bir şey var? Neyimiz var?"

"İpin bir ucu bizde," dedi Lucas. "Kütüklerin üzerinde siyah boya bulursak, Ritter'ı yakalayabiliriz. Ama Ritter'ı yakalayacaklarını sanmıyorum.

O kamyonu baktım ve herhangi bir çizik ya da iz görmedim. Armstrong'u buraya getirip

Ritter'ı kamyonu bindiririz ama henüz onu almayız. Bakalım takımlarında bazı çatlaklar yaratabilecek miyiz?"

"Nasıl?"

"*Post gazetesinde* ya da büyük televizyon kanallarından birinde tanıdığınız var mı?"

kayıt dışı konuşabileceğin istasyonlar? Seni asla ele vermeyecek olan?"

Başını salladı. "Evet. Elbette. Bana ne söylemem gerektiğini söylersen onlara her zaman bahşiş verebilirim."

"Onlara birkaç kişinin ismini vermeni istiyorum. Russell Forte, Marshals Service'den-ve birlikte çalıştığımız şerif
-Ve Batı Virginia'da Carl Armstrong. Hiçbiri
ama iyi bir muhabire birkaç ayrıntı vererseniz, birkaç gerçeği daha ortaya çıkarabilir. Özellikle de
Şerif."

"Bana detayları ver. Bir dakika içinde." Koltuktan kalkıp ofisine gitti ve elinde bir bloknotla geri döndü. "Tamam. Bunu doğru yaptığımdan emin olmak istiyorum."

"Marshals Service'ten müfettişler dört adet kayıt buldular. Senatör Smalls'un Cadillac'ının boyasıyla eşleşiyor. Bu şu anda olay yeri laboratuvarında teyit ediliyor."

Ona şerifin ve onu bulan yardımcısının adını verdi.
ve Forte'nin adı ve telefon numarası. "Marshals Service müfettişleri,
üstlerine, Forte'nin

Cinayet ve suikast girişiminden bir gün önce çekilen videoya dayanarak kamyonla ilgili bir ipucu bulduk."

"Onlara ne zaman yedirmeliyim?"

"Kime vereceğinize bağlı," dedi Lucas. "Ne zaman çıkarmak istediğinize bağlı. Bir arkadaşıma şu saatte verebilirim WJZ'ye gönderip yarın gece yayında olmasını sağlamak ya da *Post*, ertesi sabah asacak olan . . . ya da her ikisi."

"İkisiyle birden gidelim," dedi Lucas. "Bunu kaçırmalarını istemeyiz. Tamamen kayıt dışı olduğunuzdan emin olun." "Ne yapacaksın?"

"Tepki arayacağız. Bir tane olmasını umacağız."

—

Ertesi gün pek de boşa geçmiş sayılmazdı. Ritter'ın kamyoneti, yanındaki boş alanla birlikte dairesinde park halinde duruyordu. Lucas Ritter'ı gördü, öğleden sonra saat beş-on beşte evine dönerken spor, kırmızı bir Mazda Miata kullanıyordu. Saat yedide tekrar ayrıldı ve Lucas'la birlikte Wily Rat adlı bir kokteyl salonuna doğru bir mil kadar gitti.

Lucas'tan nöbeti devralmak üzere olan Bob da Tahoe'nun arkasından geliyordu.

Ritter arabasını park etti ve gece kulübünün girişine doğru yürüdü. Oraya varmadan önce, kısa boylu, ince bir kadın dışarı çıktı, kaldırımın iki tarafa da baktı ve Ritter'ın kendisine doğru yürüdüğünü gördü. Kadın koşarak yanına gitti, ellerini omuzlarına koydu, ayağa fırladı ve bacaklarını beline doladı. Ritter onu öptü ve bir dakika kadar konuştular. Sonra aşağı atladı ve kulübe girdiler. Bob birkaç dakika sonra onları içeri kadar takip etti, bir bira aldı, bir süre izledi, dışarı çıktı ve içeride bekleyen Lucas'a

"Hamburger ve bira alıyorlar. İçeride bazı insanlarla tanıştım, asker gibi görünüyorlar. Yakking yapıyorlar."

"Çok değil o zaman."

"Henüz değil. Onları izleme sırası bende. Onları eve kadar takip etmemi ister misin?"

"Kadının kim olduğunu bilmek iyi olurdu," dedi Lucas.

"Bakalım arabasını tespit edebilecek miyim, plakasını alabilecek miyim?"

"Tamam." Lucas esnedi. "Ben otele dönüyorum. Kitten bu akşam televizyonda suikast girişimiyle ilgili bir şeyler olacağını söyledi, yani ... Ritter'dan bir şeyler görebilirsiniz. Eğer bir şey olursa, Ara. Erken kalkacağım. Yarın gazetelerde ve televizyonlarda bir şeyler göreceğimizden eminim."

Taryn Grant'ın orijinal yayını görmediğini

Porter Smalls'a suikast girişimi, ama onun personel şefi CNN'de bir yankı buldu. Mabel Tate biraz muğlak olan bu haber karşısında önce şaşkınlığa uğradı. Daha sonra, patronunun ilk seçimini çevreleyen tartışmaları hatırlayarak ve haberlerin bir kadının öldürüldüğünü hatırlatmasıyla, şaşkınlık endişeye dönüştü ve Grant'i evden aradı.

Grant, dünyanın sonundaki sorunlardan daha azıyla eve çağrılmaktan hoşlanmazdı. O gece biriyle randevusu vardı. JPMorgan'dan Hazine'ye geçici kariyer geliştirme kredisi alan Hazine Müsteşar Yardımcısı (Yasama İşleri) Chase. Adil olmayan vergi yükleriyle karşı karşıya kalan talihsiz milyarderlerin durumu konusunda onu etkilemeyi umuyordu.

Adamın adı bir adam olduğunu biliyordu, öyle bir devlet görevlisiydi ki, özel bir elektrikli tıraş makinesine sahipti. sürekli üç günlük sakal modundaydı ve altındaki göğüs kıllarını göstermek için boğazından açık özel ipek elbise gömlekleri giyiyordu, ama ...

İşe yarıyordu.

Grant kesinlikle işe yarayan adamları tercih ediyordu.

—

TELEFONU ÇALDIĞINDA telefonu eline aldı, ekranda "Tate "i gördü ve "Ne?" diye sordu.

"Haberleri izliyor muydun?" Tate sordu. "Birini mi bombalıyoruz?"

"Bunun için seni aramazdım," dedi Tate. "Bu daha kötü olabilir."

Grant, Tate'in önemsiz bir şey için aramayacağını biliyordu. Banyoda bir soyunma taburesi vardı, oturdu ve "Anlat bana," dedi.

Tate, "CNN'de yer alan haberlere göre, bir ABD polisi Porter Smalls'un geçen hafta geçirdiği kazanın bir kaza olmadığını, bunun bir suikast girişimi olduğunu iddia ediyor," dedi. "ABD'den herhangi bir yorum yok. ama Batı Virginia şerifinin bir yorumu var.

Şerif, kendisi ve yardımcılarının, üzerinde gümüş renkli otomotiv boyası olan bazı kütükler bulduklarını söyledi.

Smalls'un arabasını yoldan çıkaran kamyon. Kamyonun videoda siyah bir Ford F-250 görülmüş. Görünüşe göre kütükler, Smalls'un kamyonunun ağaçlardan başka bir şeye çarpmamış gibi görünmesini sağlamaya yönelik bir girişimdi.

CNN, Smalls'un programın ilerleyen bölümlerinde röportaj yapmak üzere Minneapolis'teki CNN şubesine gittiğini ve kamyonun aranıyor."

"Kahretsin! Bunu duymak zorunda değildim." "Özür dilerim."

"Hayır, hayır, yani bunun olmasına ihtiyacım yoktu. Ama sen yaptın. arama hakkı var," dedi Grant. "Sorun şu ki, seçimle ilgili tüm o eski saçmalıkları ortaya çıkarabilir. Şerifin adı Lucas Davenport. Ondan bahsedildi mi? Programa çıktı mı? Kesinlikle beni yakalamak için dışarıda."

"Hayır, onun adından bahsetmediler. Marshals Service merkezinden birini aramışlar, o da yorum yapmamış. Adalet Bakanlığı sözcüsü konunun en üst düzeyde incelendiğini söyledi, bu da hiçbir fikirleri olmadığı anlamına geliyor. Konu Smalls olduğu ve bir kadın öldüğü için -ve daha da kötüsü Cumhuriyetçilere çok para veren zengin bir kadın olduğu için- yarın çok şey söyleneceğini tahmin ediyorum."

"Lanet olsun. Dinle, bunu benim için izle, tüm kanalları, ve saat 11'de beni ara. Bir randevum var ama daha önce evde olmalıyım. Ve eğer acilse, beni istediğin zaman arayabilirsin," dedi Grant. "Eğer birkaç kişiyi getirmeniz gerekiyorsa, hiç durmayın. Önemli programların bazı dökümlerini görmek istiyorum."

"Bunu yapabiliriz. . . . tartışması yüzünden . . . sizden bir yorum beklemeye başlarsa ne yapmalıyım?"

"Müsait değilim. Olay hakkında hiçbir bilgim yok. Eğer siz Güvenebileceğiniz muhabirlerle derinlemesine görüşebilir ve Smalls'un başarılı bir şekilde örtbas ettiği bir alkolizm geçmişi olduğunu öne sürebilirsiniz. Bu da başka bir örtbasın parçası olabilir. Eğer kadın öldürüldüğünde sarhoşsa ve araba kullanıyorsa, bu onu araçlı cinayetten suçlu yapar."

"Sence öyle miydi?" Tate sordu.

"Bilmiyorum ve umurumda da değil," dedi Grant. "Biraz içtiğini biliyorum; onu çakırkeyif gördüm. Önemli olan, her şeyi bulanıklaştırmak."

"Tamamdır," dedi Tate.

—

TATE telefonu kapattıktan sonra Grant bir dakikalığına aynanın karşısına geçti, kirpiklerini düzeltti, haberleri düşündü ve rimelini bitirdiğinde bir tutam Siyah Orkide parfümü sıktı ve Parrish'i aradı.

O da haberleri görmemişti. Ona anlattığında, o da "Etrafı kontrol etmem için bana biraz zaman verin. Bunu şahsen halledeceğim. Geri tepme yok."

"Daha önce de söyledim: endişelenmemiz gereken kişi Davenport. Eğer o bir şekilde giderse, çok daha iyi durumda oluruz."

"Davenport'la ben ilgileniyorum. Çoktan başladı bile."

—

HAZINE ADAMI, sarışın ve güzel Minnesota senatörüyle yatacağını düşündüyse yanılmıştı. Erkeklerin arzulanan kadınlarla ilgilenirken iyi fikirler olduğunu düşündükleri bazı olağan göz ve dokunma hareketleri yaptı, ancak Grant, uzun bacaklı bir

Sarışın ve milyarlarca dolarlık bir servetin varislerinden biri. Sekiz yaşından beri bu tür saçmalıklara karşı aşılınmıştı.

Yine de gece her ikisi için de kârlı bir şekilde gelişti. Ne zaman Hazine'deki adam Grant'in kışının bir parçasını değil, içeriden birini aradığını fark etti, pazarlık moduna geçti ve

kokteyller ve kokteyl peçeteleri eşliğinde vergi kanununda yapılabilecek olası faydalı değişikliklerin ana hatlarını çizdiler.

Çok eğlenceli değil ama ilginç de değil.

Grant'in cep telefonu çaldığında akşam yemeğini bitirmişler ve dört yüz dolarlık bir şişe beyaz Bordeaux şarabının son kalanını içiyorlardı: Tate.

"Bunu almalıyım," dedi. Hazine görevlisine döndü ve "Evet?" dedi.

"Bir güncelleme. Smalls bir basın toplantısı düzenledi. Bütün televizyon kanalları

İkiz Şehirler oradaydı. Bazı bölümleri Fox ve CNN gibi büyük kanallarda yayınlanacak. İsim vermedi ama dedi ki

Daha önce de kendisine karşı şiddet kullanıldığını ve bunun onu sarsmasına izin vermeyeceğini söyledi. Üç farklı muhabir ona sizin adınızı söyletmeye çalıştı - sizden bahsettiler, bahsettiği şeyin bu olup olmadığını sordular. Gülümsedi: Adını da söyleyebilirdi. Hiç söylemedi ama herkes ne demek istediğini anladı."

"Lanet olsun. Bir şey söylemek zorundayım. Benim için çalış. Onu çakırkeyif, sarhoş görmekle ilgili söylediklerimi hatırla. Eğer o benimle uğraşacaksa, ben de onunla uğraşacağım."

"Bazı fikirleri bir araya getireceğim, ancak bu en akıllıca hareket olmayabilir.

Onunla yüzleşmenin başka yolları da var."

"Bana onları da ver."

Gülümseyerek hazinedar adama geri döndü. "Porter Smalls geçen hafta sarhoşken yaptığı kaza yüzünden benimle uğraşıyor. Travmatik bir hadıma tanık olmak istiyorsanız, yarın beni haberlerde izleyin."

Güldü ve dedi ki, "Sana önceden inanıyorum. Ve izliyor olacağım."

—

Tate tekrar aradığında GRANT saat on birde evdeydi. "PBS'deki adamımla konuştum. Hikayeyi çok beğenmişler ve Smalls'un içki sorunu ve bunun yaratabileceği sorular hoşlarına gitmiş. Bize bir faydası olur mu bilmem ama dediğin gibi işleri karıştırır. Ayrıca Davenport'un sicilini de kontrol ettirdim.

-Tetikçi bir sağcıya benziyor; bir sürü insanı öldürdü ..."

"Güzel bir hikayeyi bozmak istemem ama Davenport aslında Elmer Henderson için çalışıyordu." Henderson geçici olarak görevinden ayrılmıştı ancak Minnesota valisi ve bir önceki seçimde aşırı liberal Demokratların başkan yardımcısı adayıydı.

"Oh . . . Aslında kimin umurunda," dedi Tate. "Yine de onu dikkat çekmek isteyen bir katil olarak suçlayabiliriz. Bu daha fazla bulanıklık yaratacaktır."

"Seni işe almamın iyi bir nedeni olduğunu biliyordum," dedi Grant. "Bunu düşünmeye devam et. Ne kadar çok vızıltı, o kadar iyi. Görüşmek üzere.

Sabah. Bir açıklama yapacağım."

Yorgundu ama Parrish'i kontrol etti. "Hala Davenport üzerinde mi çalışıyorsun?"

"Konuşmamız gerek. Ritter birkaç saat önce bana geri döndü. Biraz çalıştık ..." "Evinde misin?" "Evet."

"Buraya gel, konuşalım."

"Bana yirmi dakika ver," dedi Parrish. "Yürüyerek geleceğim."

—

PARRISH ortaya çıktı, tamamen siyah naylon giymişti, siyah-yeşil kamuflajlı beyzbol şapkası ve koşu ayakkabıları vardı; bodrum merdivenlerinden inerken karga gibi görünüyordu, diye düşündü Grant. Grant'e göre Hizmetçi onu içeri aldı ve Grant bilgisayarın pad'ini izledi. Merdivenlerin üstündeki kapının mühürlü olduğunu gösteriyordu. Ve Parrish'in silah taşıdığını.

Adam masasının karşısındaki kanepeye çöktü ve kadın birden onun kokusunu aldı: adam koşarak gelmişti.

"Elinde ne var?" diye sordu.

—

"Son iki gündür St. Paul'de JIM RITTER'la çalışıyorum.

Gözlemler. İşimize yarayabilecek ve Davenport'u Washington'dan uzaklaştıracak bir durum bulduk. Eğer dediğiniz kadar zekiye bir şeylerden şüphelenebilir ama asla emin olamaz."

"Washington'dan ne kadar uzun süre uzak kalırsa, durum o kadar soğuyor. İki hafta sonra her şey yoluna girecek. Bir ay sonra kimsenin umurunda olmaz."

"Aynen öyle. St. Paul'de belirli bir adam bulmamız gerekiyordu. Minneapolis ve biz onu bulduk." Parrish aklındakileri özetledi ve Grant dinlerken gözlerini kapattı, daha iyi anlamak için Parrish'in önerisini görselleştirin.

"Eğer çok yakında polisler varsa ..." dedi adam sözünü bitirdiğinde.

"Olmayacak: onları izliyor olacağız. Pasif olarak izleyeceğiz, Sadece dinleyin, kimseyle konuşmayın. Tek ihtiyacımız olan on saniye... on beş, dışarıda. Polisler çok yaklaşırsa, sıfırlarız."

"Adamınız yaralanmadığı sürece on beş saniye. Eğer yaralanırsa başımız belaya girer," dedi Grant.

"Halledildi."

"Nasıl halledildi?"

Parrish güldü. "Bulduğumuz adam şişman bir adam. Ritter'ın paltosu baloncuklu naylonla doldurulacak ve tabii ki destekli. Aslında bunu daha önce de yapmıştı, bir adamı açık bir vuruş olmadan indirmeye çalıştıklarında."

Grant sandalyesinde arkasına yaslandı ve düşünmeye başladı.

Parrish'in

Sözde Amerikan tetikçilerinin en iyisi olan operatörler zaten iki kez çuvallamıştı. Öte yandan, Davenport'u işinden uzaklaştırmak zorundaydı. Smalls'un aracına çarpan kamyonun Ford F-250 olduğunu biliyorlarsa, eninde sonunda onu bulacağından şüphesi yoktu.

"Pekâlâ," dedi. "Hadi yapalım şu işi. Hata yapmak yok. *Hata yok!*"

—

GRANT yeterince kolay uyudu, herhangi bir öngörüden etkilenmedi Suçluluk duygusu, sabahın altısında huzursuzlanmasına rağmen, bir saat önce

genellikle kalkardı. Bir gece önce aklına gelmeyen ve Parrish'in de düşünmediği bir şey vardı. Peki ya Davenport her şeyden Grant'in sorumlu olduğuna karar verdi ... ve onu öldürdü mü?

Muhtemelen yakalanmadan bunu yapabilirdi. Ve o deliydi, değil mi? Onun kadar deli mi?

Ürperdi, tekrar uyumaya çalıştı ama aklından çıkaramadı.

Grant duble espressosunu yudumlarken Tate saat yedide aradı. "Saat sekiz buçuktan dokuz buçuğa kadar Senato stüdyosunuz var. Yerel medyadan olağan şüphelileri topluyorum. bulabildiğim kadar ulusal insan. Çıkmadan önce konuşmamız lazım. En iyi televizyon kıyafetlerini giymelisin."

"Zaten oradayım. Saç ve makyaj için Allison'ı ara."

"Tamamdır. İyi misin?"

"Ben iyiyim," dedi Grant. "Bu bizim için işe yarayacak."

Bob ve Rae erkenden arayıp Lucas'ı uyandırarak güne başlamadan önce egzersiz yapacaklarını söylediler. Bob, Lucas'ın Kız arkadaşı Ritter'ın dairesine onun arabasıyla döndüğü için Ritter kızın plakasını alamamıştı.

Lucas tıraş olmak için acele etmedi, televizyona bakma zahmetine katlanmadı ve kahvaltı için restorana indi.

İki bin dolarlık takım elbise giymiş bir adamın iki bin dolarlık elbise giymiş bir kadına soru sorduğunu duyduğunda kreplerini bitiriyordu, "Onu gördün mü? Ateşli sarışın senatörün ağır bir kırmızı kış vakası mı var?"

"Ben yaptım," dedi kadın. "İşler iyice sarpa sardı. Seviyorum o."

—

Hayatta kalmacılar, Meksika'nın Arizona'yı işgal ettiği, benzinin bittiği, tüm tavukların yendiği ve arka bahçede AR-15'ler, kamuflaj şapkaları, av yayları ve altın paralarla dolu bir kök mahzeni olmayan herkesin cinsel kölelik ya da yamyamlık yoluyla ölüme mahkum olduğu SHTF gününü hayal ederler.

Şimdiye kadar o gün yaşanmamıştı. Medya dışında.

Fox'taki entelektüellerle birlikte haftada bir kez oluyordu. ve CNN sanki gerçek SHTF günü nihayet gelmiş gibi "Son Dakika Haberleri" hakkında uluyor.

Zengin adam zengin kadına "sarışın senatör" hakkında soru sorduğunda

Lucas bir kaşının neredeyse kendiliğinden kalktığını hissetti. Yemek yerken *Washington Post*'u okuyordu. Kısa bir haber vardı, "kaynakların" Marshals Service'in

Smalls'un araba kazasını olası bir kaza olarak araştırıyordu. suikast girişimi. Hikayenin büyük bir kısmı kazayı anlatıyordu ve daha sonraki gelişmelerle ilgili pek bir şey yoktu.

Ama Grant atlamış olsaydı? Bu onunkinden daha fazla kaş kaldırırđı. Garsona el salladı, hesabı aldı, kasaya para bıraktı. masaya oturdu ve asansöre doğru koşturmasa da odasına dönmek için hiç vakit kaybetmedi.

Hem CNN hem de Fox asıl haberleri çoktan geçmiş, senatörlerin birbirleri hakkında söylediklerine dair görüşlerini soruyorlardı. Lucas dizüstü bilgisayarına gitti, Bing arama penceresine "Taryn Grant" yazdı ve yarım düzine sonuç aldı. C-SPAN'de tekrarını buldu ve Taryn Grant'ın konuşmasını izledi.

Porter Smalls için yeni bir tane yırttı.

Lucas telefonla Smalls'u aradı. "Grant'i gördün mü?" "Hayır. Bir şey mi söyledi? Söyleyeceğı her şey onu . . . Dün gece beni 'CCO'da gördün mü?"

"Hayır, yayında olduğunu bilmiyordum. Ne dedin sen?"

"Arayın. Her yerde var," dedi Smalls.

"Sadece söyleyin, Senatör."

Smalls boğazını temizledi ve şöyle dedi: "Bazı basın mensupları beni aradı ve bu ağaç gövdelerinin ve üzerlerinde gümüş boya vardı. Şerifin siz olduğunu düşündüm."

"Evet, ben ve diğer iki polis memuru, bir Batı Virginia şerifi ve bazı yardımcılar."

"Güzel, güzel, bir sürü tanık var. Her neyse, daha fazla telefon almaya başladım ve sonra CNN ve bir Washington TV kanalı benden 'CCO'ya gidip onlar için bir açıklama yapmamı istedi."

"Taryn Grant'in bu işe karıştığını mı söylediniz?"

"Hayır, ismen değil. Geçmişte bu tür bir şey yaşadığımı söyledim, ancak o karakter suikastıydı ve bu gerçek bir suikasttı, sevgili bir arkadaş öldürüldü. İkiyle ikiyi bir araya getirmek için dahi olmaya gerek yoktu, ki bu iyi bir şey, çünkü bugünlerde TV medyasında dahilere pek rastlanmıyor."

"Her neyse..."

"Her neyse, muhabirler bana Taryn Grant'i bana suikast düzenlemeye çalışmakla suçlayıp suçlamadığını sormaya başladılar. Onlara birinin bana suikast düzenlemeye çalıştığının açık olduğunu ama kim olduğuna dair hiçbir fikrim olmadığını söyledim. Bana Grant'in yaptığını söyletmeye çalıştılar ve ben de step dansı yapmaya devam ettim."

"Ama Grant *olmadığını* hiç söylememiştin."

"Tabii ki hayır," dedi Smalls, "çünkü öyle."

Lucas, "Az önce burada televizyona çıktı ve sizin bunadığınızı ve Senato'daki herkesin bunu bildiğini söyledi; kaza olduğunda muhtemelen sarhoştunuz, çünkü siz de

Gizli bir alkolik olarak oldukça iyi tanındığınızı; eğer sarhoş araba kullanıyorsan, araç cinayetinden suçlu olabileceğini; ve onu suçlamak için evcil şerifini gönderdiğini ve buna katlanmayacağını söyledi."

Uzun bir duraklama. "Öyle bir şey demedi," dedi Smalls sonunda. "Pek sayılmaz." "C-SPAN tekrar yayınına bak."

Smalls, "Bana suçlu bir aşırı tepki gibi geliyor," dedi. "Bağlam göz önüne alındığında, haber analistlerinin söylediği bu değil."

Lucas söyledi. CNN'e bakıyordu. "Dediklerine göre ama onu açıkça seni öldürmeye çalışmakla suçla. Buna nasıl aşırı tepki verir?"

"Üzgün olduğumu söyleyemem," dedi Smalls. "Artık her şey ortada. Bakalım neler olacak."

Lucas, "'Evcil hayvan şerifi' olarak kovulursam hiç şaşırım," dedi.

"Ben olsam yapardım," dedi Smalls. "Şu anda hangi partinin çoğunlukta olduğunu hatırlamaya çalışın. Tweeter in Chief bu işe karışırsa hiç şaşırım."

"Oh, kahretsin ..."

"İtmeye devam et, Lucas. İyi gidiyorsun. Senin ya da Marshals Service'ten birinin yardıma ihtiyacı olursa beni ara."

—

LUCAS, RUSSELL FORTE'U aradı ve tuşlamayı bitirdiğinde bir ses duydu kapı çaldı. Odanın içinde yürüdü, tükürük topunu

gözetleme deliğinden dışarı baktı ve Rae'nin yüzünü gördü. Kapıyı açtı, Bob ve Rae'yi içeri buyur etti -hâlâ egzersiz kıyafetlerini giymişlerdi- ve Forte telefona cevap verdiğinde Lucas ona, "Grant'i gördün mü?" diye sordu.

"Herkes Grant'i gördü," dedi Forte. "İşler iyice sarpa sardı." "Genel kanı bu yönde gibi görünüyor," dedi Lucas. "Biz de mi sorun mu var?"

"Söylemesi zor," dedi Forte. "Dışarıda hatlar var. FBI'ın bizimle konuşmak isteyebileceğine dair bir söylenti var."

"Bizi kovmak mı? Soruşturmayı devralmak mı? Benim için sorun olmaz."

"Uh . . . Hiç sanmıyorum. Bu konu Washington'daki en sıcak konu haline geldi ve FBI'ın sıcak konulara müdahale ettiğini pek sık görmezsiniz. Müdürün ofisinden bir telefon aldım. yardımcısı - bizim direktörümüz, FBI'ın değil - ve onunla bu sabah daha sonra konuşacağım."

"Burada ne yapmamız gerekiyor? Öğleden sonra için bir arama emri çıkartmak üzere sizi aramayı planlıyorduk."

Forte, "Bu konuda biraz bekleyin," dedi. "Bakalım yönetmen ne diyecek, bakalım başkaları da işin içine girecek mi? Eminim yönetmen Bakalım ne olacak." "Bana dikkat çekmememi söylüyorsun."

"Birkaç saatliğine. Git Washington Anıtı'na falan tırman. Turist ol."

"Pekâlâ. Smalls desteğe ihtiyacın olursa onu aramamı söyledi."

Forte, "Eğer ihtiyacım olursa, onu araman için *seni* ararım," dedi.

"Bunu yapmamayı tercih ederim.

Onunla doğrudan konuşmak, bu noktada. Yönetmen olarak değil."

—

LUCAS, Bob ve Rae'nin yerini doldurdu: "Fena değil," dedi. "Bürokratik bir karmaşa ama bu insanları açıkta kovalamak gibi bir etkisi var."

"Grant ya da Parrish'in artık bir şey yapmasına imkân yok," dedi Rae.

"Daha önce de bir şey yapacaklarına güvenemezdik," dedi Lucas.

"Ritter ve Herakles aracılığıyla operasyon yürütüyorlar. Bir kez tüm

Gazeteciler Whitehead'in öldürüldüğünden bahsetmeye başlarsa ... belki biraz panik olur. Biraz panik işimize yarayabilir."

"Peki ne yapacağız?" Bob sordu.

—

HİÇBİR ŞEY.

Forte'nin önerdiği gibi, bir ya da iki günü turist olarak geçirin ve durumun pişmesine izin verin. Gözünüz haberlerde olsun.

Bunu yapmayı denediler ama başaramadılar. Lucas yürüyüşe çıktığında

Rae Ulusal Galeri'ye, Bob da Vietnam anıtında amcasının adını bulmaya gitti, ama saat birde Lucas'ın evine dönmüşlerdi.

haber kanallarındaki tek tük yorumları izliyordu ve bundan birkaç dakika sonra avukat Gladys Ingram Lucas'ı aradı.

"Sana bir sürü bağlantı göndereceğim. Bu telefonun güvenli olduğunu mu söylemiştin?"

"Olabilirdi güvenli ama bilirsiniz işte..."

"Sana bir dizi sayı vereceğim. Onları yazman gerekecek."

Lucas kalemını ve bloknotunu aldı: Ingram ona rastgele on sekiz sayı verdi. "Bu dize sana gönderdiğim e-postayı açacak. E-postayı bir kalemle kopyalarsanız - oldukça kısa, ancak doğru olmanız gerekecek - yakma sekmesine dokunabilirsiniz ve e-posta kendini yiyecektir. Bizi dinliyor olsalar bile müdahale edebileceklerini sanmıyorum, ancak belgeleri yakmak yerine kaydederseniz daha sonra onlara ulaşabileceksiniz. Bu yüzden kağıt çıktısını alın ve yakınınızda tutun."

"Hemen şimdi yapacağım."

Buldu. On iki bağlantı vardı ve bunlar Kidd'in sahip olduğu bilgilerin aynısını veriyordu... ama şimdi farklı bir kaynaktan akıyordu. Lucas on iki bağlantıyı kâğıda kopyaladı, sonra da e-postayı yaktı. Eğer herhangi bir dedektif bu bağlantıları nasıl bulduğunu sorarsa, bir cevabı vardı.

Saat ikide Forte aradı ve "Ben, patronum -onunla tanışmıştınız, Gabe O'Conner- ve FBI'dan birkaç üst düzey

sen."

"Nerede?"

"FBI binasındaki konferans odası. Onlar seni saat tam dörtte konferans salonunda olacaksın. Bob ve Rae'yi de getir."

"Sorun mu çıkacak?"

"Öyle hissettirmiyor. Daha çok bir kış koruma görevi gibi."

—

LUCAS, Bob ve Rae'ye çağrıldıklarını söyledi ve yarım saat boyunca neler olacağını düşündüler; sıcağa ve bunaltıcı neme rağmen, iki saatlik yolu yürümeye karar verdiler.

Toplantıya miller kaldı.

"Profesyonel görünmemiz gerek," diye itiraz etti Bob. "Eğer yürürsek, oraya vardığımızda terden sıırıslılam oluruz."

Rae omuz silkti. "Ama bu onlara bizim de endişeleniyorlar. Tüm medya onların elinde ama biz de en az onlar kadar önemliyiz. Sayılır."

"Yani onları rahatsız edici vücut kokularıyla geri püskürtmemiz gerektiğini mi söylüyorsunuz?" Bob sordu.

"Yürümek mi?" Rae, Lucas'a sordu. "Yoksa arabayla gidip park yeri bulmak için bir saat harcamak mı?"

"Yürü," dedi Lucas.

—

Saat üçte yürümeye başladılar, yolda kola almak için durdular, serinlemek için FBI'ın karşısındaki Au Bon Pain'de mola verdiler ve koku testinden geçememiş olsalar da terlememiş ve canlı bir şekilde binaya vardılar.

"Lanet olası bina sanki Joseph Stalin tarafından inşa edilmiş gibi görünüyor."

Bob, caddenin karşısına geçtiklerinde Hoover Binası'na bakarak homurdandı.

Rae, "Sanat tarihi açısından haklı olduğunuzu söyleyebilirim," dedi.

—

içeride Forte ve O'Conner'ı lobide bir FBI görevlisiyle birlikte beklerken buldular, görevli onları asansöre götürdü, birkaç kat yukarı çıkardı ve Koridorun elli metre ilerisinde bir konferans odasına girdiler. Beş kişi ve her zamanki masa ve sandalyeler dışında oda boştu.

"Herkes sonuncu olmayı sever çünkü bu şekilde kimin sonuncu olduğunu biliriz.

en önemlisi," dedi O'Conner. Soluk mavi takım elbise ve beyaz gömlek giymiş, eski tip deri bir evrak çantası taşıyan iri yarı bir adamdı.

Çantadan bir tomar kâğıt çıkardı ve "Anladığım kadarıyla bir arama emri isteyebilirsiniz," dedi.

"Bunun nasıl sonuçlanacağına bağlı," dedi Lucas.

"Bunu size önceden söyleyebilirim. Dikkatli ve agresif olmalısın.

Ya da agresif bir şekilde temkinli. Bana söylenene göre FBI, suçlunun kim olduğunu bulana kadar olaya karışmak istemiyor. Burada

Siz üçünüz de dahil olmak üzere birçok olasılık

var." "Harika," dedi Rae.

"Mesele şu ki, eğer bunu başarılırsanız ve ortada bir suç olduğunu kanıtlarsanız

suikast girişimi, şapkamızda büyük bir tüy olacak. Eğer işi berbat edersen, o zaman ..." O'Conner devam etmek üzereydi ama kapı açıldı.

açıldı ve yarım düzine takım elbise içeri girdi -üç erkek, üç kadın- ve herkes birbiriyle el sıkıştı.

—

Toplantı bir saat sürdü. Lucas, Smalls'un talebinden başlayarak şüpheli kamyonun bulunmasına ve kayıtların ortaya çıkarılmasına kadar soruşturmayı özetledi. Soruşturmayı Batı Virginia'nın Kaza müfettişleri boya örneğini anlamadığı birkaç farklı makineyle inceliyor ve boyanın Smalls'un Cadillac'ından geldiğine dair sağlam kanıtlar sunuyorlardı.

Federallerden biri Lucas'a "Senatörle yakın bir ilişkiniz olduğunu biliyoruz." dedi.

Lucas, "Tam olarak arkadaş sayılmayız ama iki yıl önce Grant'in Smalls'un Senato koltuğunu kazandığı Smalls-Grant Minnesota seçimleriyle ilgili bir soruşturmada çalışmışım," dedi. "Beni hatırladı

O zamandan beri, benden bu sorun üzerinde çalışmamı istedi. Marshals Service'teki üstlerime danıştım ve onlar da şu sonuca vardılar talebimin meşru olduğunu ve bu konuda ilerleyebileceğimi söyledi."

Forte gülümseyerek ekledi, "Senatör Smalls olduğunu ve Cumhuriyetçi grubun onun kидeminin geri verilmesi yönünde oy kullandığını görünce Senatör Grant tarafından yenilgiye uğratılmadan önce."

FBI görevlilerinden biri, "Biz tek bir senatörün etkisinden etkilenmiyoruz," dedi.

O'Conner "Gerçekten mi?" dedi.

Takım elbise başını salladı ve "Evet, gerçekten" dedi ama kimse ona gerçekten inanmadı. Kendisi bile inanmıyordu.

"Açık bir suikast girişiminin kurbanı olan bir senatör bile . . . ?"

Jane Chase adında bir kadın olan bir başka davacı söze girdi. "Burası nüfuz meselelerini tartışmanın ne yeri ne de zamanı." O Lucas'a döndü. "Minneapolis Polis Departmanı ve Kriminal Soruşturma Bürosu'nda cinayet araştırmacısı olarak epey deneyiminiz var."

"Suçluları *Yakalama* Bürosu," diye düzeltti Lucas. "Evet.

Toplamda, yirmi beş yıl boyunca aşağı yukarı doksan cinayet davasının başındaydım. Çoğu basit cinayetlerdi. yeterliydi, ama bazıları . . . karmaşıktı. Ajanlarınızdan birkaçıyla yakın çalıştım."

Başını salladı. "Biliyoruz. Müdür Yardımcısı Mallard size kefil oluyor ve geri adım atmamızı ve bu soruşturmayı Marshals Service'in yürütmesine izin vermemizi öneriyor."

"Çok iyi biri," dedi Lucas. Ve, "O zeki bir adam."

"Evet, öyle," dedi Chase. Masanın etrafındaki diğer takım elbiselilere baktı. "Mareşal Davenport ve meslektaşlarının en azından şimdilik bu soruşturmayı yürütmesine izin vermekle ilgili bir sorunu olan var mı?"

Adamlardan biri Lucas'a, "Dikkatli bir şekilde agresif olmalısın. Ama agresif."

Tüm federaller başlarını salladı ve O'Conner, "Dinleyin çocuklar, desteğiniz için teşekkürler. Bu işte avantajlı olduğumuzu düşünüyoruz."

Lucas bir parmağını kaldırdı. "Birkaç şey daha var. Ben FBI'dan yardım alabileceğimi umuyordum. İstemediğiniz sürece halka açıklamak zorunda kalacağınız bir şey olmayacak."

Hepsi bunun ne anlama geldiğini biliyordu: Eğer övgü ve tebrikler dağıtılıyorsa, FBI sıranın önüne geçebilirdi. Bunun yerine cehennem ateşi ve lanetleme olsaydı, geçip gidebilirler ve Sorun başladığında kafeteryada Ding Dongs alıyorlardı.

"Devam et ve konuş," dedi Chase, iPhone'unu tıklayıp çaktırmadan saate bakarak. Başka bir deyişle, *meşgulüm ve burada yetkili olan da benim*.

Lucas, Inter-Core Ballistics tarafından orduya sağlanan araç zırhı ile ilgili problemi ve ihaledeki sorunları özetledi süreci. Ayrıca onlara sorunları gösteren internet bağlantılarını da verdi.

"İhalelerle ilgili yaygın bir yolsuzluk bulacağınızı düşünüyorum-Ordu subayları ve erleri, yüksek rütbeli bir Senato yardımcısı, aynı zamanda bulunduğumuz ülkelere paralı asker sağlayan bir askeri müteahhit . . . tüm bunlara dahil oldular. Daha da kötüsü, sağladıkları ürünlerin, askerlerimizi koruması gereken ürünlerin, kalitesiz olduğu çoktan kanıtlanmıştı" dedi.

Masanın etrafında bakışmalar oldu ve Chase, "Bu ilgilenebileceğimiz bir şey olabilir. Ama bundan sizin çıkarınız ne?"

"Şuna hızlıca bir göz atabilir ve bazı sorular sorabilirsiniz Herakles'e geri dönecek . Bu bana biraz koz sağlayabilir," dedi Lucas. "Herakles'te kimin zarar göreceği konusunda gelip sizinle konuşabileceğimi açıklayabilirim."

Chase alt dudağını itti, bakışlar daha da sıklaştı ve "Bizi doğrudan herhangi bir olaya bulaştırmama yeşil ışık yakamam. Bir tür anlaşma, ama Herakles'le ilgili bulabileceklerimiz konusunda sizi bilgilendirmeye hazırım."

"Buna gerçekten minnettarım," dedi Lucas. "Cidden."

"Ciddiyim," diye tekrarlardı ve "Bir anlaşma hakkında yalan söylerseniz, elbette bunda yasadışı bir şey yoktur."

"Doğru," dedi Bob. "Bunu biliyoruz. Bunu her zaman yapıyoruz."

Chase gözleriyle Bob'u kontrol etti, olası bir alaycılık arıyordu ama Bob'un yüzü ayınki kadar masumdu. Lucas'a döndü. "Başka bir şey var mıydı?" diye sordu.

Lucas cebinden bir USB bellek çıkarıp masanın üzerinden kadına uzattı ama kadın hemen dokunmadı. "Bu bir video. Televizyonda görmüştüm, fotoğraf iyileştirme konusunda iyiymişsiniz. Bunun Senatör Smalls'a çarpan kamyonun videosu olduğunu düşünüyoruz. Tabakları görebiliyoruz, ancak içerideki adamların yüzleri pencerelerden yansıyan ışıkla gizlenmiş. Ve onlar

güneş gözlüğü takıyor. Ama bir göz atabilirsek, bir şey bulabilirsek ..."

Chase başını salladı. "Bir göz atacağız."

Rae sokağa döndüğünde, "Takım elbiseler, ama ilginç olmayan takım elbiseler değil.

Gerçekten bir şeyler yapabiliriz."

Bob, "Bunu yaparken kıçlarını örtmenin bir yolunu bulabilirlerse," diye düzeltti.

O'Conner, "Müdür Yardımcısı Mallard ile dost musunuz?" diye sordu.

Lucas, "Evet. Birlikte birkaç davada çalıştık ve iyi iş çıkardık."

"Bu hikayeyi bir ara dinlemek isterim," dedi O'Conner. "Söylentiye göre Mallard, Başsavcı'nın taşaklarını cebinde tutuyormuş."

Rae, "Başsavcı bir kadın olduğu için bu alışılmadık bir durum olurdu," dedi. "Belli ki sevgili başsavcımızla tanışmamışsınız."

O'Conner söyledi. O'Conner ve Forte için bir arabanın gelmesini beklerken Lucas'a: "Unutma: Agresif bir şekilde temkinli olun."

Forte: "Ya da ihtiyatlı bir şekilde agresif. Karıştırmamaya çalışın."

W Lucas'ın karısı Eather Karkinnen, yumuşak bir yaz akşamında üstü açık lacivert Audi A5 marka arabasını sürüyordu.

camlar açıktı çünkü yeni taranmış saçlarını karıştırmak istemiyordu.

Ford Parkway'deki Lunds süpermarketinden eve dönerken yolcu koltuğunda yanında bir poşet yiyecek duruyordu.

Paul. Ufak tefek bir kadındı, omzu ancak arabanın yan camının altına kadar uzanıyordu. Mississippi Nehri Bulvarı'ndaki virajlı yolculuk hoşuna gitmişti; A5 sıcak bir araba değildi ama sürülebilir bir arabaydı.

Weather çocuklarını, özellikle de Sam'i düşünüyordu. Sam ilkokula gidiyordu ve ne yazık ki bu modern zamanlarda okula giden bir çocuk için ara sıra kavgaya karışıyordu. O bir kabadayı değildi -tüm öğretmenler öyle söylüyordu- ama o

Aynı öğretmenlere göre bu rol onun çok hoşuna gitmiş olabilirdi. Lucas onunla bu konuda konuşmuştu ve onunla bu konuda daha fazla konuşması gerektiğini düşünüyordu.

Weather farlarıyla kaykay kullanan bir çocuğu yakaladı, dikkatlice etrafından dolandı ve Randolph caddesine doğru ilerlemeye devam etti, Hala Sam'i düşünüyorum.

WHAM!

Bunun olacağını hiç tahmin etmemişti.

—

AUDİ, Randolph ve Mississippi Nehri Bulvarı'nın kesiştiği kavşaktan hızla çıkan yaşlı bir Toyota Tacoma'nın önünden geçti.

A5 bir metre yana sıçradı, kapı içeri doğru kırıldı, tüm hava yastıkları aynı anda ateşlendi.

Weather'ın kafası yolcu tarafındaki cama çarptı.

Paramparça olmuş, cam parçaları kafa derisine saplanmış ve sonra kafası sola doğru ping-pong yapmış ama bunun farkında değilmiş çünkü bilinci binayı terk etmiş. Şiddet boynunu burktu ve kırılan kapı kolunu kırdı ve dirseğini kaburgalarına sapladı, birkaçını çatlattı ve birinin kırık ucunu sağ akciğerine gönderdi.

Dört tanık vardı: bulvara paralel yürüyüş yolunda akşam gezintisine çıkmış bir çift; Ford Parkway'deki bir restoranda vardiyasından çıktıktan sonra bisikletiyle okula dönmekte olan bir St. Kate's öğrencisi; ve kaykaycı.

Dördü de kamyonet sürücüsünün, bol, kısa kollu siyah bir gömlek ve parlak altın rengi bir kasket giymiş şişman bir adamın kamyonetten yara almadan atladığını, kavşağın uzak tarafındaki bir direktan yansıyan ışık havuzunda bir an durduğunu ve Randolph'a, Aaron Tapınağı'nın karşısındaki sokağa ve bir ara sokağa doğru koştuğunu gördü.

Kazadan sonraki ilk dakika boyunca kimse onu kovalamayı düşünmedi; hepsi aval aval bakıyor, cep telefonlarına uzanıyor, Weather'a bakmak için koşuyorlardı. Patenci kaykayını düşürmüştü. Şoför ara sokağa daldı ve peşinden koştu ama onu bir daha göremedi.

Paul polisi iki dakika içinde bir araç gönderdi; altı dakika içinde de bir ambulans geldi. Bir ambulans geldiğinde Weather hâlâ arabadaydı ve bilinci yerinde değildi.

Sağlık görevlisi ve bir polis yolcu tarafındaki kapıyı kırarak açtılar ve içeri girdiler.

sedyenin ucundan tuttu, Weather'ın göğsüne dolanmış olan emniyet kemerini kesti ve onu sedyeye yatırdı.

Bir dakika sonra Regions Hastanesi'ne doğru yola çıkmıştı, acil yardım görevlisi şoföre "Hızlı sür dostum. Onu oraya götürelim. . . Daha hızlı sür."

Bir devriye çavuşu kadının çantasını geri almış ve cüzdanını açıp kimlik ararken başka bir polis aceleyle yanına gelip sormuş, "Onun kim olduğunu biliyor musun?"

Polis ehliyeteye baktı. "Hava . . . Karkinnen."

"Evet, plakayı araştırdım. Araba onun ve kocası Lucas Davenport'un üzerine kayıtlı."

"Ah, kahretsin," dedi çavuş. "Dinle- BCA'ya git, bir Davenport'un telefon numarası. Eğer onlarda yoksa, Del Capslock için bir tane bul. Ona olanları anlatın. O Davenport'un bir arkadaşı."

"Ne yapacaksın?"

"Buraya daha fazla araba getirin. Bir sürü araba. Adam yaya; bütün gece sürse de izini bulacağız."

—

LUCAS, St. Paul polisi için HİÇ ÇALIŞMAMIŞTI ama St.

Paul Polis Departmanı çevresinde iyi tanınan biriydi. Çok sevilen bir adam olmayabilirdi ama polisin karısı polisin karısıdır.

Komiser yardımcısı kaza yerine daha fazla araba gönderdi ve polisler el fenerleri ve köpeklerle mahalleyi taradı ama sürücüyü asla bulamadılar. Yine de kamyonu ve plakası ellerindeydi.

Alice B. Stern'e gitti. Alice Stern'in St. Paul'ün doğu yakasındaki evi karanlık ve sessizdi. Kapı ısrarla çalınmasına rağmen cevap alınamadı. Bir komşusu Stern'in yakındaki bir barda garson olarak çalıştığını söyledi. Onlar

onu orada içki servisi yaparken bulmuş. Saat dörtten beri bardaydı.

Sorgulandığında Tacoma'nın sahibi olduğunu itiraf etti. Eski kamyoneti Perşembe sabahları bahçe satışlarını gezmek ve Cumartesi günleri bit pazarında bir şeyler satıyordu. Günlük kullanım için Corolla'sı vardı ve hâlâ barın otoparkındaydı.

Ayrıca bir erkek arkadaşı vardı.

Paul çavuşuna "Doug'ın bunu aldığına inanamıyorum - araba kullanamıyor," dedi. "Yani, araba *kullanabilir* ama izin verildi. Son alkollü araç kullanma suçundan Lino Lakes'ten yeni çıktı."

Çavuş ona bir bakış attı ve o da "Hayır..." dedi.

—

Üç polis arabası evine geri döndü. Kadın onları içeri aldı ve birlikte Douglas Garland Last'ı garajda ölü olarak buldular.

Bit pazarından alınmış bir ofis koltuğu, kafasında bir kurşun deliği, yerde elinin yanında bir 38'lik ve parlak altın renkli Iowa Hawkeyes şapkası. Çavuş herkesi çağırdı. Adli Tıp'ta her şey bittiğinde Last'ın kanındaki alkol oranı

oranı 2.1, yasal sınırın iki katından fazla.

Aynı eski hikaye. Alkollü Araç Kullanmaya Karşı Anneler'i ara. Tekrar. Gerçi bu pek bir işe yaramayacaktı, Douglas Last daha önce hiçbir yere seçilmemişti.

Last'ı bulmadan önce Capslock'u bulmuşlardı. Del, Lucas'ın tam olarak nerede olduğunu biliyordu.

—

Del ona ulaştığında LUCAS yatağında oturmuş, yırtık pırtık bir Amerikan haiku kitabını karıştırıyordu.

Del ön hazırlıklarla uğraşmazdı. "Dostum, Weather bir araba kazası geçirmiş. Regions'a gidiyormuş. Kötü yaralanmış. Şimdi yoldayım ama sen buraya gelsen iyi olur."

Kalbi hızla çarpan Lucas ayağa kalkmış, pantolonunu arıyordu. "Ne oldu? Nerede oldu? Ne kadar kötü? Del . . ."

"Mississippi Nehri Bulvarı'nda, evinizden birkaç blok ötede ona çarpmışlar. Diğer sürücü kaçtı ama kamyonunu aldılar. Tüm bildiğim bu. Sizi sonra ararım."

Lucas üşüdü. Oraya geri dönmek zorundaydı.

Resepsiyon onu Dulles International'da bir uçak kiralama servisine bağladı. Onlara kredi kartı numarasını verdi, Senatör Smalls'u ismiyle çağırdı. Operatör karttan para çekilir çekilmez gidebileceklerini söyledi. Bir taksi çağırmak için tekrar danışmayı aradı, giyindi, Dopp kitini, çeşitli telefonlarını, bilgisayarını ve fotoğraf makinesini sırt çantasına doldurdu, çantayla ilgili her şeyi aldığından emin olmak için odayı hızlıca gözden geçirdi ve kapıdan dışarı fırladı. At Masadakilere odasını tutmalarını, geri döneceğini ama ne zaman döneceğini bilmediğini ve isterlerse Bob ya da Rae'yi odaya almalarını söyledi.

Dulles'a kırk dakikalık yolculuk sırasında Bob'u aradı ve olanları anlattı.

"Ne kadar kötü durumda *olduğunu* bilmiyorum ama söyleyebileceğim kadarıyla yaralı.

Bir süreliğine gideceğim. Siz burada kalın. Geri döndüğümde size haber veririm... eğer dönersem."

Daha sonra Stanford'daki kızı Letty'yi aradı. Ona Del'in söylediklerini anlattı ve o da "Yoldayım. Sana geri döneceğim."

Del'i aradı, o da "Regions'tayım, bir doktorla konuşamam, hepsi onunla ilgileniyor. Her neyse, o yaşıyor. EMT'ler

Buraya geldiklerinde hala baygın olduğunu söylediler. Eşimin bir arkadaşını buldum, etrafı araştırmasını sağladım." Del'in Regions'ta hemşire olan eşi, Weather getirildiğinde görevde değildi.

"Havada kafasındaki kesiklerden dolayı kanama vardı ama kafatasında kırık olduğunu düşünmüyorlar ki bu iyi bir şey. Ama kafasında bir

Akciğeri çökmüş ve kolu kırılmış. Onu yeterince stabilize ettiklerini düşündüklerinde MRI'dan geçirecekler. Henüz yapmadılar.

Henüz kan vermek zorunda kalmadı, bu da iyi bir şey sanırım.

Şimdilik elimde bu kadar var."

"Havaalanına gidiyorum," dedi Lucas. "Diğer sürücüyle ilgili elimizde ne var?"

"Sürücü hakkında henüz bir şey bilmiyorum. St Paul'deki arkadaşlarımı arıyorum; şehirdeki tüm devriye polislerinin onu aradıklarını biliyorum. Bana adamın Randolph'ta dur işaretini geçtiğini ve üstü açık arabasıyla ona çarptığını söylediler. Şu ana kadar bildiklerim bu kadar, ama her şeyden haberdar olmak için elimden geleni yapıyorum.

Uçağa bindiğinde beni ara ve ne zaman geleceğini söyle.

-"Seninle Humphrey'de buluşuruz."

—

Lucas'ın taksisi Dulles'a yaklaşırken **LETTY GERİ ARADI**. "Saat onda SFO'dan kalkacak ve Denver'a gidecek bir uçağım var. Bulabildiğim tek uçuş bu. Minneapolis'e gittiğimde araba kiralarım. Erkenden görüşürüz. Sabah. Annem nasıl?"

Lucas ona Del'in ona ne verdiğini söyledi ve sonra havaalanına gittiler. "Baba, kendine iyi bak." dedi.

—

KÜÇÜK İŞ JETİNİN iki pilotu vardı, kabin memuru yoktu. Pilot, "Eşinizin kaza geçirdiğini duyduk; üzüldük. Sizi hemen oraya götüreceğiz."

Lucas başıyla onayladı, kemerini bağladı ve gittiler.

Lucas insanların uçan jetlerden telefon görüşmesi yaptığı filmler görmüştü ama cep telefonundan ulaşamıyordu. İki saat sonra Dulles'tan ayrıldıktan sonra, jet Minneapolis-St. Paul Uluslararası Humphrey terminaline indi ve Del bekliyordu.

"Ne kadarını biliyorsun?" Del, Lucas merdivenlerden asfalta doğru tökezleyerek indikten sonra sordu.

"Sadece bana söyledikleriniz, havadayken telefonuma ulaşamadım."

"O yaşıyor. Bilinci yerine geldi sayılır."

"Bu da ne demek oluyor?" Lucas sordu. "Kısmen mi?" "Bazı kısa devreleri var. Doktorlar bunun olağandışı olmadığını söylüyor. beyin sarsıntısı geçiriyor. Kırık bir kolu var. Akciğeri bir şey yüzünden çökmüş. Ne olduğunu bilmiyorum, belki bir kaburga ... delinmiş, ama akciğer yeniden şişmiş. Daha fazla kırık kaburgası var, büyük morlukları var ve muhtemelen boyun dokusunda yumuşak bir yaralanma var, Tüm kolları, bacakları, el ve ayak parmakları hareket etmesine rağmen. Başaracak ama birkaç hafta canı yanacak. Ya da aylarca."

Lucas omuzlarındaki yükün kalktığını hissetti. "Letty'yi aramalıyım," dedi. "Şimdiye kadar Denver'da olmalıydı."

"Sana şoförden bahsetmeliyim."

"Onu yakaladılar mı?"

"Sayılır."

"Del, lanet olsun."

"Ölmüş. Beşinci alkollü araç kullanmaktan Lino Lakes'ten yeni çıkmıştı. Sonuncusunda orta çizgiyi geçmeyi başarmış ve birkaç kişiyi yaralamıştı. insanlar," dedi Del. "Tedavi merkezinde bir yıl geçirdi. Sanırım tam olarak tedavi edilmemişti çünkü sadece bir aydır dışarıdaydı." Lucas'ın buna söyleyecek bir şeyi yoktu, "Sen olsan

biliyorum."

—

ikisi sabah saat ikide Regions'a girdiler.

Hava durumu yoğun bakım ünitesindeydi.

Ama Lucas'ın geçmişı ve Weather'ın bir doktor olduğu gerçeği göz önüne alındığında, yoğun bakım perdelerinin arkasına iki sandalye çekmişlerdi. Yatak.

Lucas perdenin arkasına geçtiğinde durup ağlamak istedi. Weather'ın gözleri açıktı ama yüzü korkunç bir şekilde morarmış, sol tarafı tamamen morarmıştı. Boynu bir destekle sarılmıştı,

Sol kolu fiber alçıdaydı. İki solüsyon torbası bir serum askısından sarkıyor, tüpler koluna kadar iniyordu; bir diğeri yatak örtüsünün altından çıkıyor, idrarını yatağın kenarında asılı duran bir torbaya boşaltıyordu.

Lucas birkaç kez yoğun bakım ünitesinde hasta olarak bulunmuş ve her zaman, her yerde tanımlayabileceği kokudan nefret etmeyi öğrenmişti: bakırımsı

Kan, çiğ et, idrar, birkaç çeşit dezenfektan ve iyot olabileceğini düşündüğü bir şey, sert ve yuvarlanan çocukluğundan hatırladığı bir koku.

Oturdu, Weather'a doğru eğildi, boştaki elini tuttu ve "Buradayım," diye mırıldandı. Adam onaylayan bir sıkma hareketi yapmadı, ama kızın gözleri ona doğru kaydı ve kum gibi dudaklarının arasından, "Bir Kaza mı?"

Lucas'ın arkasındaki bir hemşire, "Bunu sorup duruyor," diye fısıldadı.

Lucas Weather'a, "Evet ama iyi olacaksın. Doktorlar çok iyi olduğunu söylüyor."

Weather gözlerini kapadı ve uzaklara dalar gibi oldu. Lucas oturdu. elini tuttu ve birkaç dakika sonra gözleri tekrar açıldı, kısık bir şekilde döndü ve tekrar "Kaza mı geçirdim?" diye sordu.

Üç kez daha sordu ve üçüncüden sonra Lucas elini yorganın altına sokup perdenin dışına çıktı ve oradan geçen bir hemşireye, "Doktoruyla konuşmam gerek," dedi.

"O burada, onu getireceğim."

Del lobide bekliyordu ve Lucas'a yaklaşıp "Neler oluyor?" diye sordu.

"Doktorla konuşacağım."

Doktor iki dakika sonra elinde bir iPad'le çıkageldi. Uzun boylu, zayıf, beyaz doktor ceketi, gri pantolon ve çelik yelek giymiş bir adamdı. Çerçevesiz gözlükler gagalı bir burnun üzerine tünemişti. "Bay Davenport?" diye sordu ve Del'e bakarak, "Bay Capslock, sizi tekrar görmek güzel," dedi.

"O iyi olacak mı?" Lucas sordu.

"Evet. Büyük ihtimalle," dedi doktor Lucas'a dönerek. "Tüm bariz şeyleri hallettik, bu noktada açık soru boyun yaralanması, onunla konuşana kadar tam olarak değerlendiremeyiz. Kafa yaralanması orta ila ciddi bir beyin sarsıntısı gibi görünüyor."

"Kaza geçirip geçirmediğini sorup duruyor."

"Böyle şeyler olur. Devam edeceğine inanmak için bir sebep yok, düzelecektir. Hafızasını kaybetmiş olabilir ve bu da kaybolabilir ya da hiç kaybolmayabilir. Tipik olarak, çarpışmadan önceki birkaç dakikayı veya günün bir kısmını kaybedebilir ya da bir kısmını kaybedip daha sonra geri alabilir. Ya da hiçbir şey kaybetmeyebilir. hepsi."

"Sonuç?"

"Sonuç olarak, iyi olmalı. En çok endişelendiğim şey boyun ama orada bir şey olmayabilir de. Omurganın her iki tarafındaki kaslarda biraz şişlik olduğunu biliyoruz,

Bu da biraz acı çekeceği anlamına geliyor. Ama ayrıntıları? Henüz bilmiyoruz."

"Ne zaman öğreneceksin?"

"En iyi tahmin? Yarın. İyi bir uyku çektikten sonra bizimle konuşabileceğini ve bazı testler yapabileceğimizi umuyorum. ve bazı yanıtlar alın."

"Onun için ne yapabilirim?" Lucas sordu.

"Fazla değil. En çok ihtiyacı olan şey fiziksel dinlenme. Bir de -ki bu doktorlar için en zor olanıdır- bilişsel dinlenmeye ihtiyacı var. Dergileri, tabletini ya da dizüstü bilgisayarını getirmeyin. Birkaç gün burada kalacak ve televizyon izlemesini bile istemiyoruz. Beynini dinlendirmesi gerekiyor. Sessiz. Onun gibi insanlar için bu çok zor. Çok sıkılacaktır."

"Sıkılmak iyidir," dedi Lucas. "Sıkılmakla başa çıkabiliriz."

Doktor gülümseyerek, "Hepsi de böyle söylüyor," dedi. Del'e döndü. "Nasılsın?"

Del, "İşe geri döndüm ama hala ağrıyor," dedi. "O kadar iyi koşamıyorum."

"Bu biraz zaman alacak," dedi doktor. "Hâlâ PT yapıyor musun?"

"Yapabildiğim zaman ..." Del'in gözleri doktordan uzaklaştı.

"Hey! Bunu her zaman yap. Her zaman. Lanet olsun, Capslock ..."

"Biliyorum, biliyorum," dedi Del.

Doktor Lucas'a döndü. "Capslock'u onun El Paso'daki maceraları. Weather'dan çok daha kötü yaralandığını söyleyebilirim. Ve şimdi ona bir bakın."

Lucas: "Yapmak zorunda mıyım?" "Zor olduğunu biliyorum."

Lucas perdenin arkasında Weather'la birlikteyken Del arabasına gitmişti ve şimdi Lucas'a plastik bir alışveriş çantası uzatıyordu. "Uçağın gelmesini beklerken Barnes and Noble'a gittim," dedi. "Dergiler. Bana yetmiş yedi dolar borçlusun."

"Doktor ona dergi veremeyeceğimi söyledi."

"Bunlar senin için," dedi Del. "Ben buradayken, yaşlı karım Sıkıntıdan neredeyse delirecektim. Dostum, orada oturup birbirinize bakıyorsunuz ve arada bir, biraz çiş çanta. Heyecan için hepsi bu kadar."

"Dergileri al," dedi doktor.

—

LUCAS alışveriş torbasını aldı ve Del'i eve gönderdi. "İkimizin de delirmesinin bir anlamı yok." Del uzaklaşırken Lucas ona seslendi ve Del döndüğünde Lucas, "Hey, sen adamımsın," dedi.

Del el salladı ve Lucas perdenin arkasına döndü. Bir saniye sonra Weather'ın gözleri açıldı ve "Kaza mı geçirdim?" diye sordu.

Lucas, "Evet," dedi ve gözlerini tekrar kapattı ve *Outside* dergisinin bir kopyasını alıp son sayfadan başladı.

Tekrar, tekrar ve tekrar sordu - "*Kaza mı geçirdim?*"- ve son seferinde Lucas, "Evet," dedikten sonra, "*Kaza mı geçirdim?*" diye sordu.

Başka yaralanan var mı? Birine mi çarptım?"

Lucas dergiyi bıraktı: "Vay anasını, geri dönmüşsün. Bir yere gitme, hemşireye söylemem lazım."

—

HAVA'NIN BEYİNİ yeniden çalışmaya başlamıştı ve yüzlerce soru sordu. Letty perdeyi aralayıp Weather'ın morarmış yüzüne baktığında ve "Aman Tanrım" dediğinde hâlâ sorular soruyordu.

Weather, "Tam da bir üniversite öğrencisinden beklediğim gibi," dedi. *"Aman Tanrım."*

Letty Lucas'a döndü. "Kötü görünüyor ama bana zor anlar yaşatacak kadar kötü değil."

Lucas, "O iyi değil. Çok canı yanacak ve haftalarca şirretlik yapacak."

"Peki ya ona vuran pislik?" Letty sordu. Sırık gibi genç bir kadındı, çarpıcı siyah saçları ve gözleri vardı.

"O öldü," dedi Lucas. "Kendini vurdu. Bir dizi alkollü araç kullanmaktan sabıkası vardı, sonuncusu için hapisten yeni çıktı."

"Güzel," dedi Letty. "Bu beni onu öldürme zahmetinden kurtarıyor."

Weather, "Letty, sana ciddi bir terapi bulmalıyız." dedi.

—

Saat yedide Weather uykuya daldı ve bir hemşire onun bir süre daha burada kalacağını söyledi. "Burada çok fazla beyin sarsıntısı geçiriyoruz.

Yıpranmış.

Dışarıda ve muhtemelen öğlene kadar ya da daha sonra uyuyacak. Siz de gidip biraz uyusanız iyi olur."

Kalmaya meyilliydiler, ancak hemşire ve ardından gelen doktor onları kapıdan dışarı itti.

İkisi de öğlen geri dönmüşlerdi, ancak Weather saat ikiye kadar uyanmamıştı ki dizüstü bilgisayarını istedi. "Beyin sarsıntıları hakkında her şeyi biliyorum ve göz atmak istemiyorum, sadece hastaları bilgilendirmem gerekiyor ..."

"Bunların hepsi halledildi," dedi Lucas. "Doktor söyleyene kadar dizüstü bilgisayar almayacaksın."

"Ne yapmam gerekiyor? Delirene kadar burada mı yatayım?"

"Kesinlikle," dedi Letty. "Ayrıca, bizi buradan atmayı ve seninle bir sürü test yapmayı planlıyorlar. Akşam yemeğine kadar meşgul olacaksın."

—

LUCAS sonraki iki günü stres ve sıkıntı karışımıyla geçirdi.

Can sıkıntısı. Weather'ın omurgası iyi görünüyordu ama boynunda, göğsünde ve göğüs kafesinde birkaç kas çekilmişti ve bir süre boyunluk takmak zorunda kalacaktı. . . "Bir süre" tanımsızdı. Acı spazmı geçirmeden öksüremiyor ya da gülemiyordu.

Kırık kolu ağrıyordu ama bunu görmezden gelebileceğini söyledi.

"Boynumu hareket ettirememek beni deli ediyor. Başımı hareket ettirmeden etrafa bakmak gözlerimi acıtıyor. Okuyamamak daha da kötü..."

—

LETTY Kaliforniya'ya dönmekten bahsetmeye başladı, dersler yeniden başlamak üzereydi ve Weather ona gitmesini söyledi. Letty birkaç gün içinde gideceğini söyledi. Weather'ı evde görmek istiyordu.

Lucas her öğleden sonra Sam ve Gabrielle'i Weather'ı görmeleri için aşağıya indirdi; Weather geç saatlere kadar uyuma rutinine girdi.

sabahları, öğleden sonraları kestirmek ve geç saatlere kadar

Lucas. En az altı hafta daha çalışmayacağını çoktan belirlemişti, iki ay olması daha muhtemeldi.

Kazadan sonraki altıncı gün, sabahın ikisine kadar oturup konuştular. Gece kuşu Lucas eve döndüğünde hâlâ huzursuzdu ve bir saatini daha kitap okuyarak geçirdi. Ertesi gün saat sekizde Sabah, yatak odasının kapısı çalındığında mışıl mışıl uyuyordu ve Letty "Baba?" diye seslendi.

Oturmak için mücadele etti. "Öyle mi?"

"Burada sizi görmek isteyen bir hanım var," dedi Letty. "Ne?"

"Burada sizi görmek isteyen bir bayan var. Onu mutfağa aldım. Aşağı gelseniz iyi olur." Letty'nin ses tonu önemliydi.

Lucas alnına beş kiloluk bir jambonla vurulmuş gibi hissetti. "Bir bayan mı? Ne istiyormuş?"

"Aşağı gelsen iyi olur," diye tekrarladı Letty.

Kapıdan arkasını döndü ve koridordan merdivenlere doğru ilerledi. Lucas ayağa kalktı, kot pantolonunu ve tişörtünü bulup üzerine geçirdi. Yalınayaktı ama ayakkabı giymeye zahmet etmedi. Letty koridordan ve merdivenlerden aşağı indi.

—

Mutfakta bekleyen **KADIN** Ukrayna'dan gelen bir mülteciye benziyordu, ama bugünkü Ukrayna'dan değil, daha çok İkinci Dünya Savaşı'ndan bir yıl sonrasından.

Kısa boyluydu, bir zamanlar sarı olabilecek saçları kırılaşmıştı; yaşlıydı, muhtemelen yetmişli yaşlarındaydı ve kiloluydu. Gün aydınlık ve sıcak olmasına rağmen üzerinde ucuz bir yağmurluk vardı ve bir elinde plastik bir çanta taşıyordu. Görüntüyü tamamlamak için, Babuşka giyiyordu. Belli belirsiz haşlanmış lahana ve sosis kokuyordu ya da öyle görünüyordu. Ve bitkin görünüyordu.

Letty onun yanında duruyordu ve Lucas kadına, "Sizin için ne yapabilirim?" diye sordu.

Boştaki eliyle yatıştırıcı bir hareket yaptı ve "Ben Mary Last. Oğlum Douglas Last, polis karınızın kaza yaptığı sırada arabayı onun kullandığını söylüyor. Ama o yapmadı."

Lucas Letty'ye baktı ve "Sanmıyorum..." dedi.

Letty: "Onu dinle."

Sesinde yine o ton vardı ve Lucas tekrar Mary Last'a dönerek, "Neden yapmadı?" diye sordu.

"Douglas, çok fazla içiyordu," dedi Mary Last. "Ona anlatmaya çalıştım. Liseden beri sigara içiyor. Her gün çizburger yedi, hayatının her günü. Sabahları yumurta ve pastırma, bütün gün çizburger ya da pepperoni pizza. Şimdi bile. Asla egzersiz yaptı. Şişman bir adamdı ve kalp yetmezliği vardı. Doktorlar değişmezse bir, belki de iki yıl içinde öleceğini söylediler. Değişmedi. Yemek uyuşturucu gibiydi. O bir bağımlıydı. Oğlum, o

ama polisin dediğine göre o kadar hızlı koşmuş ki kimse onu yakalayamamış ve kaçmış. Bunu yapması imkansız. İmkansız. Doktoruna sorun."

Letty daha sonra Weather'a Lucas'ın cevap olarak bin tane şey söyleyebileceğini ama Lucas'ın dünyayı hissettiğini söyledi. etrafında değişiyordu. Basit ve korkunç olan şey birdenbire son derece karmaşık ve daha da kötü bir hal almıştı.

Yaşlı kadına baktı ve "Orospu çocuğu" dedi.

Lucas yirmi yılı aşkın bir süredir polislik yapıyordu ve yaşlı kadının ağzından bu sözler çıkar çıkmaz, onun doğruyu söylüyordu, haklıydı, Last yüz metre bile koşamazdı. Weather'ın kazası Lucas'ı yarış dışı bırakmak için ayarlanmıştı. Washington ve Mary Last'ın oğlu öldürülmüştü. Lucas'ın kontrol etmesi gerekiyordu ama bunun doğru olduğunu biliyordu.

Lucas bir haftadır Şehir'deydi ve kazadan beri Smalls'la konuşmamıştı, ona olanları anlatan bir e-posta atmak dışında. Smalls ona sadece, "Karına iyi bak," diye cevap vermişti.

Mary Last'i gönderdikten sonra Lucas, Smalls'u özel cep telefonundan aradı. Smalls cevap verdiğinde, Lucas kendini tanıttı ve "Hala koruman var mı?" diye sordu.

"Evet, ama hiçbir şey ..."

"Senatör, sanırım Weather'ı da seni ve Bayan Whitehead'i pusuya düşürdüler. Bence Douglas Last'a tuzak kurdular ve sonra onu öldürdüler. Elimde iyi bilgiler var. Bunu düşünmek için bir sebebim var. Katiller hala bizimle ve aktifler ve burada, İkiz Şehirlerde olabilirler."

Smalls hemen cevap vermedi ama Lucas onun nefes alışını duyabiliyordu. En sonunda: "Bir süreliğine gitmem en iyisi. Teneffüsten sonra dönmem gerekiyor ama şimdilik..."

"Bana nereye gittiğini söyleme. Ya da başkasına. Nasıl kullan at telefon bulacağını biliyor musun?"

"Tabii ki."

"Bu adamlar çok sofistike. Son vakamda, cep telefonum bir grup polis tarafından takip edildi - artık herkesin teknolojisi var. Al bir

Bir çift ocak, birini Kitten'a gönder, kimseyi arama. Onun dışında, diğer insanlarla yapman gereken her işi onun aracılığıyla yap. Bunu kırabileceklerini sanmıyorum, en azından kolay kolay. Benim de ona özel bir hattım var, böylece söylemek istediğimiz her şeyi birbirimize iletebiliriz."

"Bu gece gitmiş olacağım," dedi Smalls. "Washington'a geri mi dönüyorsun?"

"Bu konuyu Weather ile konuşmalıyım. Ve bu iş bitene kadar onunla birlikte oturması için birkaç kişi tutmalıyım."

—

Smalls ile telefonu kapattıktan sonra Lucas, Ramsey County adli tabibi Mitchel White'ı aradı, Last'ın annesinin söylediklerini anlattı ve "Kalbine baktınız mı?" diye sordu.

"Evet. İleri derecede konjestif kalp yetmezliği vardı. Ama Lucas, kafasına bir kurşun isabet etti ve bu kurşun bir santim öteden ateşlenmişti."

Lucas, "Görgü tanıkları kazadan sonra arabadan atladığını, caddeden aşağıya doğru koştuğunu ve bir ara sokağa girdiğini söylediler," dedi. "On altı yaşında bir çocuk peşinden koşmuş ama onu bir daha görmemiş."

"Bunu bilmiyordum," dedi White. "Herkes kurşun yarasına odaklanmıştı. Yine de hiçbir yere koşmadığını söyleyebilirim. Bir kere, iki elli iki kiloydu, bacakları domuz pastırması gibiydi-"
"Dallara sarılmıştı ve kalbi bir topak jöleydi."

—

LUCAS BİR ARAMA DAHA YAPTI, eski bir siyasi arkadaşından bir iyilik istedi.

Paul Cinayet Masası'ndan Roger Morris'i aradı ve ona ne düşündüğünü söyledi. "Aman Tanrım. Tamam, ilgileniyorum," dedi Morris. "Bu bizden geçmemeliydi. Kalbiyle ilgili tek kelime duymadım."

Lucas ve Letty hastaneye vardıklarında, Catrin Mattson, Silahını örtmek için bol beyaz bir tişört giymiş, Weather'ın yatağının yanındaki sandalyede oturmuş, yüksek sesle bir dergi hikayesi okuyordu ayakkabılar hakkında. Virgil Flowers ikinci sandalyeye yığılmış, kovboy çizmelerini Weather'ın yatağının ucuna asmıştı.

Lucas içeri girdiğinde Mattson gözleri kapalı olan Weather'a, "Pabuç burada. Ve senin inanılmaz güzellikteki kızın."

Weather dedi ki, "İki pabuçlu bir odamız var. Ve merhaba kızım." Lucas

Weather'ı dudaklarından, Mattson'ı da alnından öptü, Mattson'a "Buraya aceleyle gelmişsin" ve Flowers'a "Ne istiyorsun lan?" dedi.

Flowers, "İnanılmaz güzellikteki kızınızı görmek için sinsi bir yol," dedi. "Geri kalanınız umurumda bile değil."

Letty, Flowers'ın arkasına geçti ve omuzlarına masaj yapmaya başladı. "Sen çok erkeksi bir adamsın," dedi. "Omuzlarında kas bile var."

"Elbette," dedi Flowers. "İhtiyaç duyulana kadar çoğunu orada tutuyorum. Ooo. Bu iyi hissettiriyor."

Mattson masajı izledi, çarpık bir gülümseme yaptı ve Lucas'a baktı. "Rose Marie müdürle konuştu ve o da sekiz saniye gibi bir sürede izin almamı sağladı."

Rose Marie Roux Kamu Güvenliği Dairesi'nin başındaydı ve Lucas'ın eski siyasi arkadaşıydı. Mattson kabul ederse, Weather'a göz kulak olması için kendisine acil bir izin verilmesini rica etmişti.

Mattson da Flowers gibi Lucas'ın eski departmanı olan Eyalet Suçluları Yakalama Bürosu'nda çalışıyordu ve Weather'ı iyi tanıyordu. Müdür doğrudan Roux'ya rapor veriyordu ve onun önerilerine direnmesi pek olası değildi.

Düzeltilme yapılmıştı.

—

LUCAS, Mattson'ın çarpık gülümsemesini yakalamış ve "Hmm" diye düşünmüştü. *Catrin'in Virgil'e karşı bir şeyler hissediyor olabileceğini* düşündü, bu düşünceyi bir kenara bıraktı ve "Ne kadar . . . ?"

"Bana ihtiyaç duyulduğu sürece kalmamı söylediler," diyor Mattson, "ama bu benim tarzım bir iş değil."

"Bunu biliyorum ama bu iş biraz karışık," dedi Lucas. "Seni istedim çünkü sen bu işin üstesinden gelebilirsin."

Flowers, "Ben de üstesinden gelebilirim," dedi.

Lucas: "Evet ama sadece bununla başa çıkamayacağından endişeleniyorum." Letty gözlerini devirdi ve "Tanrım," dedi.
Hava durumu: "Madem bana neler olduğu hakkında hiçbir şey söylemedin, neden hepimize aynı anda söylemiyorsun?"
"Bu çılgınlık," dedi Letty. "Ama hepimiz daha çılgınlarını gördük."

—

LUCAS ONLARA ANLATTI ve iki kadın sessizce dinledi. Mattson, "Seni işten çıkarmak için neredeyse Weather'ı öldürdüklerini söylüyorsun," dedi.
"Evet. Onu öldürmeye mi çalışıyorlardı yoksa sadece beni buraya geri getirecek kadar kötü mü yaraladılar, bilmiyorum," dedi Lucas.
"Smalls'un kız arkadaşımı gibi onu öldürmeye hazırdılar," dedi Letty. "O Son kişiyi soğukkanlılıkla öldürdüler."
"Bu doğru," dedi Lucas. Mattson'a: "İşte bu yüzden Burada iyi biri var. Bu adamlar profesyonel. Yaşamak için öldürüyorlar."
"Birkaç kez işleri berbat ettiler," diye gözlemledi Weather.
"Smalls'u kaçırdılar, kız arkadaşını öldürdüler. Seni soymaya çalıştılar ama başaramadılar ..." "Yine de Last'ın annesi olmasaydı
seninle çalışabilirdi.
Lucas beni görmeye geldi," dedi. "St. Paul polisi olayın intihar gibi görüldüğünü söyledi. Sanki orada oturup bir şişe votkayı bitirmiş ve sonra da kendini vurmuş gibi. Silah bile kız arkadaşına aitmiş,
Üzerinde ondan başka
kimsenin parmak izi yok."
Flowers, "İlginç," dedi.
Letty, "Evet. Neredeyse kalmaya degecek."
"Hayır, hayır, hayır," dedi Weather. "Sen okuluna geri dön. Ve Lucas, Washington'a ne zaman dönüyorsun?"
"Bu sana bağlı," dedi Lucas.
"Sanırım birkaç gün daha yatakta kalacağıma söz veririm yarın buradan çıkmama izin verecekler. Catrin beni gezdirebilir, Helen evi ve çocukları idare edebilir... senin bununla ilgilenmen gerekiyor."
"Sen eve gelene kadar bekleyeceğim," dedi Lucas. "Ama evet, geri dönmeliyim. Bu insanların ortadan kaldırılması gerekiyor."

Letty, "Bu insanların vurulmaya ihtiyacı var, ihtiyaçları olan bu," dedi. O ve Mattson ellerini tokatladılar. Flowers sadece kaşlarını kaldırdı.

—

LUCAS hastaneden ayrılmadan önce Mattson'ı kenara çekti: "Bunun senin için sorun olmadığından emin olmalıyım."

"Weather iyi bir arkadaşdır. Sorunumdan sonra bana çok yardımcı oldu," dedi Mattson.

"Günde bin dolara ne dersin?" Lucas sordu.

"Lucas, bu ... değil."

"Evet, öyle," dedi Lucas. "İzin aldın, para bende.

Bu iyi mi?"

"Bu iyiden de iyi," dedi Mattson. "Bedavaya bile yaparım."

"Biliyorum. Yapmak zorunda olmamanız hepimiz için çok güzel."

—

Weather'a **GERİ DÖNDÜ** ve Lucas ile Letty, Flowers'la birlikte hastaneden çıktılar. Otoparkta Flowers dedi ki.

Bir şey olursa haberim olsun. Herhangi bir şey. Her zaman biraz fazla mesai yapabilirim. Catrin'in heceleyecek birine ihtiyacı olursa ..."

Letty, Flowers'ın gömleğini avuçladı ve onu kendine çekerek dudaklarından öptü ve öpücüğün uzun sürmesine izin verdi. "Teşekkür ederim."

Lucas dedi ki, "Hey . . . Hey! Adam neredeyse evli."

"Hâlâ dalga geçebilir," dedi Letty. "Yani, Tanrım, sanki yirmi birinci yüzyılda bile yaşamıyorsun."

"Hey!"

—

LUCAS sonunda Rae Givens'ı aradı ve Bob'u kaldırmasını söyledi. "Yarından sonraki gün Washington'a dönüyorum."

"Ooo. Birini mi vuracağız?"

"Bu olabilir," dedi Lucas. "Bu durumdan memnun değilmişsin gibi davranmaya çalış."

—

LUCAS Weather'ı eve yerleştirdi, sinirlenene kadar bir gün boyunca onu izledi - "Bu boyunluk yüzünden yeterince mutsuzum, bunun acısını senden çıkaracağım ve kavga edemeyecek kadar yorgunum, o yüzden git

Washington ve bunu düzeltin" dedi.

Lucas ve Letty havaalanına birlikte gittiler, Lucas doğuya, Letty batıya yöneldi ve güvenlikten geçtikten sonra uçağa binme vakti gelene kadar Lucas'ın kapısında oturdular. Sıraya girdiğinde onu sıktı ve, "Beni her gece ara," dedi.

ve bana neler olduğunu anlat. Oraya gelmek zorunda kalırsam diye. . ."

"İyi olacağım," dedi. "Seni orada herhangi bir koşullar."

Letty, Lucas'ın tanıdığı herkes kadar soğuk olabilirdi. O geri adım attı ve "Beni oraya götürecek tek bir durum var. Bunu bir düşünün."

Uçakta bunu düşündü. ldrlrse Washington'a giderdi. Bir silah getirecekti. Bazı açılardan, tipik, neşeli bir niversiteli kızdı; diğer açılardan ise değildi.

Hiç de değil.

—

İçeri girdiğinde **BOB VE RAE** onu bekliyordu ve Lucas'ın odasında buluşup onlara kazayla ilgili her şeyi anlattı.

İşi bittiğinde, Bob dedi ki, "Bu . . . Böyle bir şeyi cebinden yapamazsın. İstihbarat alışması yapmış olmalılar; sarhoşu tespit etmek için bilgisayara erişimleri olmalı. Eğer kız arkadaşıyla yaşıyorsa, kendine ait bir adresi bile yoktur. Onu nasıl buldular?"

"şartlı tahliye kayıtları," dedi Lucas. "Eğer iyi bir bilgisayarlıları varsa, eyalet dosyalarına girebilir. . ."

Rae başını salladı. "Bu sorunu federal düzeyde de yaşadık. Dosyalar, bilgisayar uzmanı olmayan kişilere hızlı yanıt vermek üzere tasarlanmıştır. Ciddi bir hacker için oraya girmek ocuk oyuncağı."

Lucas, "Ve muhtemelen federal bilgisayar sistemlerine erişimi olan insanlarla uğraşıyoruz," dedi.

"Buradaki en güvenli bahis Ritter'a karşı sert bir hamle yapmak olacaktır. Bir keresinde bir kamyon kullandığını biliyoruz, bu yüzden muhtemelen Minnesota'da olduğuna inanmak zorundayım," dedi Bob.

"Katılıyorum," dedi Lucas. "Elimizde tutuklama ya da arama emri için yeterli delil yok ama onu yakalayabilir, kamyonuna el koyabilir ve Carl Armstrong'un kamyonu bir göz atmasını sağlayabiliriz. Ben de Russell'a Ritter'ı St. Paul'e sokmanın bir yolunu bulmasını söylerim, kredi kartlarını araştırır, havayollarına bakar."

Rae, "Şu Parrish denen adamı da oraya koy," dedi.

—

Ertesi sabah taşınmaya karar verdiler. Bob ve Rae, Lucas'ın olmadığı hafta boyunca Ritter'ın kamyonetine göz kulak olmuşlardı. Ertesi gün de buna devam edecekler, Lucas da Forte'yle birlikte hem Ritter'ın hem de Rae'nin elektronik kayıtlarını araştıracaktı. Parrish.

Diğer ikisi gittikten sonra Lucas Forte'u arayıp ne yapmak istediğini söyledi ve Forte da tüm arabaları çekmeye başlamayı kabul etti. Weather'ın vurulmasından önceki ve sonraki günlerde iki adamın hareketlerini takip edebilecek aklına gelen kayıtlar.

Bu çalışmalar sürerken Lucas, Batı Virginia'daki Carl Armstrong'u aradı ve sahadan çıkardıkları kütüklerle ilgili son sonuçları aldı. Dağ yamacındaki hendek.

Armstrong ona "Haberler karışık," dedi. "Kütüklerin üzerindeki boya Cadillac'tan gelmiş, ama bunun muhtemelen böyle olduğunu biliyorduk. Tomrukların diğer tarafında, saldırı kamyonunda olacak olanlarda . . . beyaz kanvas lifleri var. Sanırım kamyonun yan tarafındaki hasarı en aza indirmek için kütükleri doldurmuşlar. Tomrukları hendeğe attıktan sonra dolguyu da yanlarında götürmüş olmalılar - tomrukların üzerinde boya yok."

"Lanet olsun," dedi Lucas.

"Bana profesyonel olduklarını söylemiştin," dedi Armstrong. "Kulağa profesyonelce geliyor."

"Yarın konuşuruz, Carl," dedi Lucas.

—

FORTE, Parrish'in Weather'ın vurulduğu gece muhtemelen Washington'da olduğu bilgisiyle geri döndü.

"Kredi kartı harcamalarını inceledim ve kartlarını çok kullanıyor. Weather saldırısından önceki çoğu gün, saldırının gerçekleştiği gün ve o günden bu yana Washington'ın her yerinde suçlamalarla karşılaştık. Ama Ritter . . . Ritter'ın MasterCard, Visa, Chase ve Amex kartları var ama Weather saldırıya uğramadan üç gün önce kartını kapatmış ve iki gün sonrasına kadar da tekrar açmamış. Kartını çok fazla kullanmıyor. Parrish gibi, ama onu her gün ya da iki günde bir kullanıyor. Birini ya da diğerini kullanmadığı başka bir beş günlük dönem bulamadım. Amerika'da olduğu zamanlarda da."

"Kendisini Şehirlere sokacak her şeyden kaçınmaya çalışıyordu." "Ben de öyle düşünüyorum. Bu olumsuz bir kanıt, jüri için pek iyi değil. Ama şimdi biliyoruz," dedi Forte. "Uçak bileti yok, İkiz Şehirlerde kiralanan arabaların izi yok ama George Claxson'ın özel uçağının Ritter'ın sessizliğe gömüldüğü ilk gün Omaha'ya uçtuğunu biliyoruz."

"George Claxson kimdi?" diye sordu Lucas. İsim bir şeyler çağrıştırmıştı ama çıkaramamıştı.

"Evet, Herakles'i o yönetiyor. Ona yönetmen diyorlar," Forte dedi. "Her neyse, tanıdığımız herhangi bir ismin Omaha'da araba kiraladığına dair bir işaret yok. Muhtemelen sahte kimlik kullanmışlardır."

"Omaha'ya uçuyorlar. . . O da ne? İkiz Şehirlerden altı saat uzakta mı?" Lucas sordu.

"Google Haritalar'dan kontrol ettim. Eğer sıkı ödeme yaparsanız altı saat.

hız sınırına dikkat edin. Eğer hız sınırını yedi mil aşarsanız, bir benzin molası ile bundan daha az bir hızla dümdüz gidin."

"Cep telefonu mu?"

"Tamam, bir sorun var," dedi Forte. "Ritter, Weather'ın saldırıya uğradığı gün D.C. bölgesindeki çeşitli insanları yarım düzine kez aramış. Bir gün önce, bir gün sonra ve o günden beri her gün Washington metro bölgesinde daha fazla arama yapılmış. Tabii ki aptallar dışında herkes aramaların takip edilebileceğini bilir. Aramayı onun telefonu yaptı; Ritter'ın yaptığını bilmiyoruz."

"Kimi aradığını biliyor musun?"

"İşin ilginçleştiği nokta da burası. Önceki günlerde ve Weather yaralandıktan hemen sonra, sadece dört farklı Parrish ve Claxson da dahil olmak üzere." dedi Forte. "Parrish birkaç çağrı daha yaptı ama Claxson, Ritter ve diğer iki adam Parrish ve birbirlerinden başka kimseyi aramadılar."

"Bunu bana bir daha söyle," dedi Lucas.

Forte, "Sadece birbirlerini ve Parrish'i aramışlar," dedi. "Batı Virginia'daki sürücü Ritter ise en az bir suç ortağı daha olduğunu biliyoruz çünkü o yaşlı kadın siyah kamyonette iki adam görmüş. Gözcüleri varsa üçüncü bir kişi daha olabilirdi, ki muhtemelen vardı. Bir de Parrish ve Claxson var."

Lucas: "Diğer iki adam, suç ortakları, Ritter ve Claxson'la birlikte Omaha'ya uçuyorlar. Hepsi normal hücrelerini geride bırakıp Washington ve yakıcıları al. Parrish diğerlerini aramak için normal telefonları kullanıyor. Eğer böyle olduysa, iki suç ortağının isimlerini de öğrenmiş olmalıyız."

"Evet, var," dedi Forte. "Şu anda kayıtlarını çıkarıyorum."

—

Öğleden sonra Forte, Lucas'a kayıtları iletti, Ritter, Parrish ve Claxson'ı arayan diğer iki adam John McCoy ve Kerry Moore için bulabildiği her şey dahil Weather'ın araba kazası sırasında. Ritter gibi McCoy ve Moore da Heracles'in yan kuruluşu olan Flamma'da çalışıyordu. Ve her ikisi de seçkin ordu ya da deniz birliklerinde bulunmuşlardı.

Forte diğer ikisinin fotoğraflarını buldu ve Lucas, eski bir deniz piyadesi olan Moore'un yüzüne vurduğu soyguncu olduğundan oldukça emindi.

Rae'yi arayarak Moore'un Virginia'daki ev adresi de dahil olmak üzere bilgilerini verdi ve onu kontrol etmelerini istedi. Lucas, "Özellikle morarmış bir gözü ya da şişmiş bir burnu olup olmadığını öğrenmek istiyorum," dedi.

"Şimdi gideceğim - iPad'imden adresine bakıyorum ve Ritter'ın evinden sadece yarım mil uzakta. Oraya gidip takılacak bir yer bulabilir miyim diye bakacağım.

Eğer Bob Parrish'in evinde bir şey görmüyorsa, belki de Ritter'ın evine göz kulak olması için onu buraya göndermelisiniz."

Lucas yaptı. Günün sonunda, ne Ritter ne de Moore
ama genç ve bekarlardı, bu yüzden
Bu pek de olasılık dışı değildi. Aynı zamanda, Rae bulduğu Starbucks'ta
daha fazla takılamazdı ve Bob
Ritter'ın çevresindeki sokaklara park edip yeniden park etmeye devam
ederse dikkat çekecekti.
Lucas onları içeri çağırırdı.

—

Üçü geç vakit otelde yemek yedi ve Lucas, Forte'la birlikte kayıtlarda
bulduklarını anlattı.

"Yani onlar yaptı," dedi Bob. "Eğer Armstrong denen adama Ritter'ın
kamyonunun Batı Virginia'daki olaya karıştığına inandığını
söyletebilirsek, bu Ritter'ın kamyonu için arama emri çıkartmaya yeter
mi?
daire?"

"Doğru yargıcı bulursak belki," dedi Lucas. "Forte'nin bu konuda bazı
fikirleri olabilir."

Rae başını sallıyordu. "Şüphelerim var. Biliyoruz ama kağıt üzerinde
zayıf."

Lucas, "Diğer bir sorun da Ritter'ın hem Smalls ve Whitehead hem
de Weather konusunda tetiği çekmiş olması ama ben daha çok
Ritter'ın arkasındaki kişileri yakalamak istiyorum," dedi. "Bu bana Grant,
Claxson ve Parrish gibi görünüyor. Bu adamların yakınında bile değiliz."

"Ritter'ı kızdırmak ortalığı karıştıracaktır," dedi

Rae. "Evet, ben de buna güveniyorum," dedi

Lucas.

—

Yemeği bitirdiklerinde Lucas Batı Virginia'daki Armstrong'u aradı: "Yarın
kamyona bakmak için buraya gelebilir misin?"

Armstrong, "Evet. Hemen patronumu arayacağım ve yanımda bir
teknisyen getireceğim," dedi. "Saat kaçta orada olmamı istiyorsun?"

"Buraya gelmeniz ne kadar sürer?"

"Arabayla gidersek beş saat," dedi Armstrong. "Saat yedide buradan
çıkılmış oluruz, öğlen gibi de oraya varırız."

"Uçmaya ne dersin?" Lucas sordu.

"Araba kullanmayı tercih ederim," dedi Armstrong. "Aşağıya doğru sürmemiz gerekecek

Charleston'a git, uçağı bekle, bir saat uç, diğer uçta bir araba bul ve bazı ekipmanlarımız var - uçmak neredeyse arabayla gitmek kadar uzun sürer - ve sonra geri dönmek zorunda kalırız."

"Sür o zaman; öğlen adamımıza bakmayı planlıyoruz."

Armstrong'la konuşması bitince Lucas Weather'ı aradı ve ona ne bulduğunu anlattı.

"Güzel. Çok şey öğrenmişsin," dedi. "Bana vuran ve Last'ı öldüren adamların isimleri sende var. Her zaman söylediğin gibi bilmek büyük bir olaydı."

"Öyle," dedi Lucas. "Şimdi onları paketleyelim."

Lucas, Bob ve Rae birlikte kahvaltuya çıktılar ve Lucas Forte'yi arayarak günün planını anlattı. Forte, Lucas'ın Ellerindeki bilgi bir arama emri için çok yetersizdi ama Lucas ondan daha fazlasını bulmaları ihtimaline karşı dost canlısı bir federal yargıç bulmasını istedi.

"Yardıma olacaksa Smalls'u arayıp yargıçla konuşup konuşmayacağını sorabilirim. Durumun ciddiyetini anlatabilirim," dedi Lucas.

Forte, "Ayrıca bir yargıcın temyiz mahkemesine aday gösterilmesi durumunda Senato tarafından onaylanmasının ciddiyetini de açıklayın" dedi.

"Bunu yapabilir," dedi Lucas. "Sen ne düşünüyorsun?"

Uzun bir duraklama. "Smalls'u ara. O bir avukat, değil mi?"

"Evet."

"O zaman talepte bulunurken aşmak istemeyeceği bazı çizgiler olabileceğinin farkında olacaktır."

—

LUCAS, SMALLS'ı telefonla aradı ve talebini ilette. Smalls

"Bunu yapabilirim. Aslında, şu anda elinizde olanlarla muhtemelen size arama izni verecek bir yargıç tanıyorum.

Benjamin Park. İyi adamdır. Onunla konuştuktan sonra seni ararım."

"Güvenli bir yerde misin?" Lucas sordu.

Smalls, "O kadar güvendedim ki nerede olduğumu ben bile bilmiyorum," dedi.

Lucas telefonu kapattığında Rae, "Bazen bu beyzbolun içinden konuşmak beni sinirlendiriyor, etik açıdan." dedi.

Bob başını salladı. "Bundan daha iyisini biliyorsun. Neredeyse Washington'daki her şey etik açıdan beyzbolun içindedir. Daha önce

en başından beri."

"Başlangıçta bu kadar çok avukatımız yoktu," dedi.

—

SMALLS saat on birde geri aradı ve yargıçla konuştuğunu, onun da arama emri talebini hızlandırılmış bir şekilde incelemeyi kabul ettiğini söyledi.

"Anlayacağınıza inanıyorum," dedi.

İki arabayla Ritter'ın apartman kompleksine gittiler ve Lucas kamyonun hâlâ garajda durduğu arka tarafa doğru ilerledi. Saat bire kadar yaklaşmadılar.

Armstrong ve Jane Kerr adında bir teknisyen otoparka girdiler.

Hepsi indi, el sıkıştılar ve grup halinde siyah F-250'ye doğru yürüdüler. Lucas kamyonun sağ tarafındaki dalgalanmaları işaret etti ve Armstrong ile Kerr ellerini kamyonun üzerinde gezdirerek baktılar.

ve Armstrong Kerr'e "Görüyor musun?" diye sordu.

"Kesinlikle görüyorum," dedi. "Hissedebiliyorum da - en az gördüğüm kadar iyi."

Armstrong Lucas'a dedi ki, "Elimizde

Tıpkı bunun gibi hasarsız bir kamyon ve kesikleri kamyonun yan tarafına yerleştirdiğimizde hasarı daha net görebileceksiniz. Kanıta ihtiyacımız olursa diye fotoğraf çekeceğiz."

"Harika," dedi Lucas.

"Bu arada ..." Koşarak cipine döndü ve beyaz kauçuğa benzeyen bir parça çıkardı. Onu F-250'ye geri götürdüğünde Lucas bunun aslında bir kalıp olduğunu görebildi.

Tomrukların atıldığı dağın yamacında buldukları kamyon lastiği izleri.

Armstrong kamyonun yanına çömeldi, alçıyı lastiklerden birine doğru tuttu ve hepsi eğilip baktı. "Aynı lastikler," dedi. "Kamyonla birlikte standart seçeneklerden biri olarak geliyorlar, ancak yüzde otuzu bunlarla donatılmıştır. Kesin değil ama destekleyici."

Bob, "Devenin sırtındaki bir saman çöpü daha," dedi.

—

Kamyon kasasının **YANLARI VE ÖN UÇLARI**, daha fazla taşıma kapasitesi ve daha iyi bağlama kabiliyeti sağlamak için çelik bir rafla donatılmıştı. Kerr elinde Sherlock Holmes tarzı bir büyüteçle kasanın yan tarafında yürüdü. Yarı yolda durdu, daha yakından baktı, Armstrong'a döndü ve "Carl . . . bir göz at."

Armstrong büyüteci alarak hiçbir şey yokmuş gibi görünen şeye baktı. "Huh," dedi ve "Bakmak ister misiniz?"

Lucas büyüteci aldı ve Armstrong da cebinden mekanik bir kalem çıkardı ve kamyonu işaret ederek, "Tam kalem ucunun ucunda" dedi.

Lucas baktı ve camın altında, çelik parmaklıktaki küçük bir çentiğe tutunmuş üç ya da dört tane bej renkli iplik gördü. "Ben neyim bakıyorsun?"

"Bunlar tıpatıp, bir gemiye yapışmış olan ipliklere benziyor. kütüğün yastıklı tarafı. Aynı değillerse kışını öperim. Bulabildiğimiz kadarını bulup toplamalıyız; aynı olup olmadıklarını bir laboratuvar bize söyleyecektir."

Bob ve Rae şöyle bir baktılar ve Bob, "Bu arama emri," dedi.

—

LUCAS FORTE'YI ARADI. Forte, Ritter'ın dairesi ve kamyonun içi için arama izni başvurusunu yazdı ve

Yargıcın odasına. Arama emrini Ritter'ın evine geri götürmek üç sıkıcı saat sürdü. Lucas, Bob, Rae, Armstrong ve Kerr

Otoparktaki araçlarında, ara sıra yiyecek, içecek ve dergi almak için Safeway Süpermarket'e bireysel olarak koşuyorlar.

F-250 şablonlarını kamyonun yanına yerleştirmek için arama iznine ihtiyaçları yoktu, bu yüzden diğerleri izleyip beklerken Armstrong ve Kerr bunu yaptı. Fotoğraf çekimi bir süreliğine ilginçti ama sonra tekrar sıcak ve terletici bir sıkıntının içine düştüler.

Armstrong işini bitirdiğinde fotoğrafları bir dizüstü bilgisayara aktardı ve dizüstü bilgisayarı Lucas'ın Evoque'una getirdi. Bob ve Rae arka koltuktan omuzlarının üzerinden bakarken, Armstrong Dizüstü bilgisayarın ekranındaki yüksek çözünürlüklü fotoğraflara baktığında, çarpma sonucu oluşan göçük yeterince açıldı -Kerr, Armstrong fotoğrafı çektiğinde patlayan flaşla birlikte şablonların diğer tarafındaydı ve şablonlarla kamyon arasındaki boşluğu aydınlatıyordu.

Armstrong, "Tomruklara yaptıklarını düşündüğümüz şeyi yapmışlarsa, beklediğiniz şey budur," dedi. "Bahse girerim kamyonun hasar gördüğünden haberleri bile yoktur."

—

FORTE arama emrini kendisi teslim etti ve yanında dört polis memuru daha getirdi. Polis memurlarından ikisi kamyonu izlemek üzere park yerinde bırakıldı; Armstrong ve Kerr kamyonun elyaf örnekleri toplamaya ve laboratuvar için poşetlemeye başladılar.

Lucas, Bob, Rae, Forte ve diğer iki polis memuru Ritter'ın dairesi; iki polis memuru da arama konusunda uzmanlaşmıştı; birincisi bilgisayarları, ikincisi kasaları ve kilitli kutuları arıyordu. Kapıyı çaldıklarında cevap alamayınca, arama iznini Ritter'a gösterdiler. apartman yöneticisine Ritter'ın kapısını açmasını emretti.

Gözlerini kısarak Lucas'a baktı ve, "Hey, sen kaybolan şerifsin. Daha önce buradayken bana yalan söylüyordun."

Lucas, "Özür dilerim." dedi. Yine yalan söylüyordu.

—

ARAMA EMRİ, Ritter'ın İkiz Şehirlerde Douglas Last'ın vurulması olayında şüpheli olması nedeniyle, hem kağıt hem de bilgisayar dosyaları ve silahlarla sınırlandırılmıştı. Last'ın kız arkadaşının silahıyla vurulduğu iddia ediliyordu ki bu durum arama emri başvurusunda belirtilmemişti. Arama emrinde özellikle şu ifadeler yer alıyordu dairede saklı olabilecek kayıtları aramalarına izin verildi, bu da pratik amaçlar için her şeye bakabilecekleri anlamına geliyordu, ancak açıkça görünmeyen bir suç unsuru bulurlarsa ve

bir kayıt ya da silah olmasaydı, muhtemelen mahkemeye bile çıkmazdı.

Ritter'ın dairesi makarna ve mutfak temizleyicisi dışında neredeyse hiçbir şey kokmuyordu. Üç alan dışında sade bir hayat yaşıyordu: yüksek kaliteli, yüksek çözünürlüklü bir televizyonu vardı. Yedi metrelik bir kanepe; bir CD çalara ek olarak bir pikap ve bir sürü moda vinyl plak içeren son teknoloji bir stereo sistemi vardı; ve bir sürü silahı vardı.

Silahlar, gerçek bir kasanın aksine, bir silah kasasındaydı. Dolap. Zemine sürgülenmişti ve kilit ve kasa uzmanının onu açması beş dakikadan fazla sürmedi.

İçeride on dört silah vardı - beş tüfek, bir taktik av tüfeği ve sekiz tabanca - hiçbirisi ucuz değildi, çeşitli boyutlarda ve kalibre. Tabancalardan ikisi vidalı tabancalarla donatılmıştı. susturucular. Şerif susturucuların seri numaralarını not etti ve ATF bilgisayar kayıtlarını kontrol ederek her ikisinin de Ritter adına ruhsatlı olduğunu ve dolayısıyla yasal olduklarını öğrendi.

"Çok yazık," dedi Lucas'a. "Eğer kayıtlı olmasalardı bu güzel bir federal suç olurdu."

Ayrıca silahlar için yaklaşık bin mermi buldular. Dairenin küçük, düzenli bir mutfacı ve iki masası vardı. Masalardan biri yemek yemek içindi, diğeri ise silah tamir ve yeniden doldurma istasyonuydu.

—

RITTER'ın ucuz bir Dell masaüstü bilgisayar ve küçük bir çok amaçlı yazıcı/tarayıcı. Bilgisayarın şifresi yoktu. Tüm yazılımlar makineyle birlikte gelen standart yazılımların yanı sıra Microsoft Word ve Win/DeXX adlı bir gizlilik uygulamasıydı.

Hepsi bu kadardı: e-posta yoktu, tarayıcı geçmişi yoktu, belge yoktu, çerezler yoktu. Bilgisayar uzman memur, Win/DeXX'in bilgisayarın kullanımına dair tüm izleri silebilen bir Windows yazılım paketi olduğunu açıkladı. her oturumun sonunda. Win/DeXX simgesine tıkladığınızda yaptığınız her şey tarihe karışıyordu.

"Her şey televizyonu kapattığınızda televizyon görüntülerinin gittiği yere gidiyor," dedi şerif.

Ritter'ın ofisinde ayrıca üç adet siyah, iki çekmeceli dosya dolabı vardı: Rae bunlarla uğraşırken Bob ve Lucas da dairesine girdi, yaygın saklanma yerlerini denedi ve çalışabilir olduğundan emin olmak için her prize bir lamba taktı. Priz ön bellekleri şu anda sahtekârlar arasında modaydı.

Lucas ilk işe yarar bilgiyi buldu: Ritter'ın bir Kamufleli kargo pantolonları ve ceketlerinin yanı sıra cenazeler için uygun koyu renk bir takım elbise, çeşitli dokularda ve mavi tonlarında üç spor ceket, üç çift gri veya siyah pantolon, dört çift bot ve bir çift siyah elbise ayakkabısı da dahil olmak üzere çoğunlukla atletik ve açık hava kıyafetlerinden oluşan mütevazı bir seçki.

Lucas ceketlerin üstünü ararken sert bir şey hissetti. spor ceketlerinden birinin iç cebinde bulmuş. Çıkardığında plastik bir otel anahtar kartı olduğunu gördü. Arkasında Hilton Garden Inn Omaha East/Council Bluffs'un logosu vardı.

Ritter Omaha'daydı. "Şu bebeği paketleyin," dedi Bob.

"Sence buna rekor diyebilir miyiz?" Lucas sordu.

"Tabii ki."

—

Rae'nin çalıştığı altı dosya dolabının iki çekmecesini ofis malzemeleri ve bilgisayar kablolarıyla doluydu, diğer dördü ise yatırım ve banka hesap özetleri ile iş ve vergi kayıtlarından oluşan bir koleksiyon. "Bakıyorum ve biraz parası var,

. . . belki sekiz yüz bin dolar nakit ve

Yatırımlar, eğer bir şey kaçırmıyorsam. Yurtdışında çok zaman geçiriyor gibi görünüyor ve orada hiçbir yerde harcayamayacağı güzel bir maaşla birlikte ücretsiz yemek ve barınma alırsa şaşırmam . . . bu yüzden yatırımları tuhaf görünmüyor. Size bir iyi bir muhasebeci bunu size söyleyebilir ve ben muhasebeci değilim."

Dosya dolaplarından birinin üzerinde, Ritter'ı iki erkek arkadaşı ve iki kadınla birlikte gösteren çerçeveli zararsız bir fotoğraf duruyordu.

bir parka benziyordu. Kolunu kadınlardan birinin omzuna atmıştı, bu kadın Wily Rat'ta gördükleri kişi olabilirdi.

gece kulübü. Yüzünü kameraya dönmüştü, yüzü görünmüyordu ama Lucas onun kısa boylu ve siyah saçlı olduğunu görebiliyordu.

—

FORTE, bilgisayar uzmanıyla birlikte ayrıldıktan yarım saat sonra aramaya başladı. Kilit ve güvenlik görevlisi, kamyonda bulunan iki polis memurundan birinden telefon aldığı anda dairenin santim santim incelenmesine yardımcı oluyordu.

Bir süre dinledi, sonra, "Hey, Lucas, Ritter kamyonda. Az önce geldi." Lucas telefonu aldı ve "Miata'yı o mu kullanıyor?" diye sordu.

"Evet."

"Gitmesine izin vermeyin," dedi Lucas. "Hemen geliyoruz."

"Park etmiş bile," dedi şerif. "Geliyor ve çok kızgın."

"Onunla birlikte yürü," dedi Lucas.

—

Beş dakika sonra **RITTER** kapıdaydı. Ortalamadan biraz daha kısaydı ama kaslı, siyah saçlı, siyah gözlü, siyah vücutluydu,

Yüzünün bir tarafında bir kadının tırnakları ya da Ritter'ın durumunda olduğu gibi bir şarapnel tarafından açılmış olabilecek üç paralel beyaz yara izi vardı. Siyah bir tişört, ten rengi pamuklu/naylon kargo pantolonu, açık renk yürüyüş botları ve siyah bir şapka giyyordu.

Ana besleyici olarak Lucas'ı seçti ve "Neler oluyor?" diye sordu.

Lucas dedi ki, "Biz sizin bir suikast girişimine karışmış olabileceğinize inanıyoruz."

Bayan Cecily Whitehead'in öldürülmesiyle sonuçlanan Senatör Porter Smalls suikastı. O davada kanıt arıyoruz."

Ritter neredeyse iki kez film çekiyordu. "Ne içiyorsun lan sen?"

"Sigara içme," dedi Lucas. "Sana soracak bir sürü sorumuz var."

Ritter elini kargo ceplerinden birine uzattı ve tepki veren Lucas oldu, elini yanına doğru götürdü. Ritter dondu kaldı, sonra "Cüzdan." dedi.

Lucas başıyla onayladı ve Ritter cebinden üç katlı bir cüzdan çıkarıp içinden bir kart çıkardı ve Lucas'a uzattı. "Bir şey sorabilirim. Ama avukatımın onayı olmadan hiçbir soruya cevap vermeyeceğim. Bu benim avukatımın adı, adresi ve doğrudan telefon numarası. Tutuklanmadığım sürece onu şimdi arayacağım."

"Henüz değil," dedi Lucas, "ama olacaksın. Git aramanı yap."

"Telefon etmek için evden çıkabilir miyim?"

"Evet. Gitmekte özgürsünüz, ama arama izniniz Araçlarla işimiz bitene kadar onları alamazsınız. Eğer biz Davayla ilgili herhangi bir kanıt bulunursa, araçlara el konulacak." "Lanet olsun, bu doğru değil," dedi Ritter. "Yaptığım masraflar bana geri ödenecek mi?"

kiralık bir arabanın maliyeti mi?"

Lucas, "Ben olsam nefesimi tutmazdım," dedi.

Ritter, "Kasada susturuculu iki tabanca var.

Her ikisi de ATF'ye kayıtlı."

"Biliyoruz," dedi Lucas. "Bu bir hayal kırıklığıydı."

Ritter bir an Lucas'la göz göze geldi ve, "Seni hatırlayacağım," dedi.

"Sanırım karımla çoktan tanıştın," dedi Lucas. Ve Ritter gözlerini kırptırdı.

—

RITTER DÖNDÜ VE GİTTİ.

Ritter en az bir, hatta muhtemelen iki cinayet işlemiştir ama profesyonel ya da kariyerli bir suçlu değildi; aslında bir askerdi, emirle ya da kendi isteğiyle insanları öldüren ama kovuşturmaya uğramaktan korkmayan bir adamdı.

Aptal dolandırıcılar Lucas'ın Hava Durumu hakkındaki yorumuna tepki gösterirdi ama bir profesyonel alnında şaşkın bir kırıksıklığın belirmesine izin verirdi. Ritter gözlerini kırpmıştı.

Poker oyuncuları ve Lucas'a göre bu, suçu kabul etmek kadar iyiydi.

Jüriye götüremedim ama oradaydı.

Rae sakinleşti ve "Bay Kurnaz'la gitmeye karar verdin, ha?" dedi.

"Bay İyi olmaktan bir şey elde edemeyecektim ve henüz onu tutuklamak için yeterli delilimiz yok, o yüzden ... bir itiş kakıştan zarar gelmez."

—

ARAMA sona erdiğinde Lucas binanın etrafında dolaştı ve Armstrong'un kamyonu incelemeyi bitirdiğini gördü. Kerr, Ritter'ın diğey aracı üzerinde çalışıyordu, itfaiye motoru kırmızısı bir Mazda MX-5.

Miata. Çok güzel bir araba, diye düşündü Lucas; bir sürücü arabası, muhtemelen Porsche'den bile daha iyi, üstelik dörtte bir fiyatına.

Kamyonun içinden hiçbir şey çıkmamıştı. Bir GPS'i vardı ama tüm geçmiş silinmişti. Bu bir tür kanıttı ama işe yaramazdı.

Armstrong, "Elimizde bir ipi örmeye yetecek kadar iplik var," dedi, "ama sadece sağ taraftan. Sanırım bu kumaşın, daha önce kullanılan kumaşla aynı olduğuna dair sağlam kanıtlar üretebileceğiz. günlükleri doldurun."

"Ne zaman öğreneceğiz?"

"Laboratuardaki adamı sıkıştıracağım. Yarın bir şeyler öğrenirim, ama DNA'nın peşine düşebiliriz ve bu da birkaç gün, hatta birkaç hafta sürer."

"Bir ABD senatörünün arayıp bu konuyu sorması işleri hızlandırır mı?"

"Kesinlikle," dedi Armstrong.

—

MAZDA'DA HIÇBİR ŞEY YOKTU.

Bob, Lucas'la birlikte gelmişti ve, "Adamın bir dizüstü bilgisayarına olduğuna inanmak zorundayım. Ritter dahil herkesin dizüstü bilgisayarına var.

Miata'dan indiğinde elinde bir şey yoktu, arabada da bir şey yoktu. Acaba nereye bıraktı?"

Lucas otoparkın etrafına baktı. Otoparkın arkasında apartman, sokaktan görünmüyordu. Ritter içeri girip geri çıkmamıştı, çünkü birileri bir arabayı fark edebilirdi. parlak kırmızı spor araba durmadan gelip gidiyor.

"Onu pencereden atmaya fırsat bulamazdı," dedi Lucas. "Acaba biri ona burada olduğumuzu haber vermiş olabilir mi?"

"Bayan Snyder?" Snyder, apartman yöneticisi.

"Onu uyardık. Ve bana ne zaman uyarılacağını bilen bir kadın gibi geldi."

"Şu pencerelere baksana," dedi Bob ve ikisi de apartman kompleksinin arka tarafına baktı. "Ritter'ın bir kız arkadaşı olduğunu biliyoruz ve eğer orada yaşıyorsa, ona bir yüzük vermiş olabilir."

"Muhtemelen öyle olmuştur," diye kabul etti Lucas. "Snyder'a soracağım; belki ilişki hakkında bir şeyler biliyordur."

"Bir dizüstü bilgisayar bulabilirsek iyi olur," dedi Bob. "Bilgisayarcı arkadaşlar Omaha'da mı yoksa başka bir yerde mi kullanıldığını bulabilirler."

Mesajlar silinmiş olsa bile Minneapolis."

—

RAE GELDi ve "Sırada ne var patron?" diye sordu.

"Kamyonu Arlington'daki el koyma otoparkına çekirdik. Elimizde muhtemelen Weather'a çarpan dört kişinin ismi var ve bu dört kişi muhtemelen Smalls saldırısına da karışmış." Lucas dedi. "Yarın, onları takip edeceğiz. Baskıyı artırın."

T Bu tam olarak bir baskın olmasa bile, saat on baskın için iyi bir zamandı. Saat onda, geç kalan çalışanlar ofiste olmalıydım ama öğle yemeği için çok erkendi.

Rae bir gece önce James Ritter'ın arama izniyle ilgili beyannameyi doldurmuştu, Forte da dosyalayacaktı. Yapacak fazla bir şey yoktu. raporuna rağmen, otel anahtar kartı davada belgesel kanıt olarak ele geçirilmiştir.

Lucas, Bob ve Rae masmavi bir günde yürüyerek saat dokuzda yağlı lokantaya gittiler, o sabah ne yapacaklarını konuştular ve saat onu birkaç dakika geçe Heracles'in Virginia'da, Crystal City denilen bölgedeki merkezinin otoparkına girdiler.

Uçaklar yakınlara iniyordu ve Lucas Reagan Ulusal Havaalanı'na yakın olabileceklerini düşündü.

Herakles, sıradan bir binanın yarım düzine kiracısından sadece biriydi. On beş katlı, yeşil camdan bir küp, bir ofis binası olabileceği kadar kolaylıkla bir park yapısı da olabilirdi. Binanın kendisi gibi acımasızca yeşillendirilmiş, tanımlanamayan çalışanlarla çevrili otoparkın üçte ikisi doluydu. Donuk gri üniformalı, kilolu bir güvenlik görevlisi otoparkta devriye geziyordu.

ziyaretçinin yuvalarına doğru yürüdü ve Lucas'a "Burada bir randevunuz var mı?" diye sordu.

"Hayır ama burada işimiz var," dedi Lucas kimliğini göstererek. "Kiracılardan bazılarıyla konuşacağız."

"Sorun değil, dostum," dedi gardiyan. "Jant kapaklarınız olsaydı, kimsenin jant kapaklarınızı çalmadığından emin olurdum."

"O halde gözünü tekerleklerden ayırma," dedi Rae. "Ben yaparım," dedi muhafız.

Binanın girişine doğru yürürlerken Bob, "Sıcak olacak," dedi.
"Herakles'le konuşmayı mı yoksa dışarıda dolaşmayı mı
kast ediyorsun?" Lucas sordu.

Bob parmak uçlarıyla alnını silerek, "Dışarıda," dedi.

—

Binanın ön kapısının karşısında, bankodan her iki taraftaki duvarlara kadar uzanan çelik bir çitin bulunduğu bir kabul bankosu yer alıyordu. Tel örgü sol taraftan üç çelik turnikeyle delinmiştir. A Yeşil bir elbise ve ona uygun bir şapka giyen resepsiyon görevlisi bankonun arkasında otururken, belinde silahı olan bir güvenlik görevlisi de iki turnikenin arasında duruyordu.

Tekrar kimliklerini gösterip giriş yaptılar ve resepsiyon görevlisinden turnikelerden geçmelerini sağlayan yaka kartlarını aldılar. Lucas ona, "Bizi anons etmene gerek yok," deyince kadın başını salladı ama Anons etmek onun işi olduğu için şaşkındı, bu yüzden açıklık getirdi: "Bizi anons etme."

Gardiyan, "Birini tutuklamaya mı geldin?" diye sordu.

Lucas, "Bilmiyorum." dedi.

Herakles ikinci kattaydı. Lucas ve Rae merdivenlerdeki yangın kapısı tek yönlü olduğu için asansöre bindiler ve Kilitli. Bob bir sonraki asansörü beklerken gözlerini kapıdan, güvenlik görevlisinden ve resepsiyonistten ayırmadı. Lucas her zaman habersiz gelmeyi tercih ederdi, görüşeceği kişinin alışılmadık tepkisini görmek için. Ama bu olayda Ritter'ın dairesinin aranması kendi başına bir ihbar işlevi görebilirdi.

Herakles'in ofisinin girişi asansöre bakan çift camlı bir kapıydı. Lucas binanın sonuna kadar her iki yönde de uzanan koridor boyunca başka hiçbir cam kapı ya da karşılama levhası göremiyordu. Anlaşılan Herakles bütün kata sahip, diye düşündü. Cam kapıların karşısındaki duvarda geniş bir masada genç bir kadın oturuyordu; resepsiyon lobisinin her iki yanında ikişer tane olmak üzere dört tane kırmızı-turuncu ziyaretçi sandalyesi vardı ve hiçbiri dolu değildi. Lucas kapıyı çektiğinde kapı hareket etmedi.

Kadın masanın üzerine yerleştirilmiş bir mikrofona konuşuyordu:
"Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Kapının iki yanındaki duvarlara hoparlörler yerleştirilmişti. Lucas, "U.S. Marshals. Lütfen kapıyı açın," dedi ve rozetini kaldırdı. Kadın tereddüt etti ve Lucas, "Şimdi açın lütfen," dedi.

Masasının üzerindeki siyah bir nesneye uzandı ve kapılar sessiz bir tıngırtıyla açıldı. Lucas kapıyı çekip açtı ve Rae'nin ardından içeri girdi ve "Bay George Claxson, Bay John McCoy ve Bay Kerry Moore ile görüşmek istiyoruz" dedi.

Resepsiyon görevlisi korkmuş görünüyordu. "Onlara bunun ne hakkında olduğunu söyleyebilir miyim?"

Lucas, "Hayır. Onlara ben söylerim. Onlara burada olduğumuzu söyleyin." "Bay "

"Marshal Lucas Davenport ve Marshal Rae Givens. Şerif Bob Matees bir dakika içinde burada olacak."

Kadın başını salladı, telefonunu aldı, bir tuşa bastı ve kısık bir sesle, "Burada Bay Claxson, John McCoy ve Kerry Moore ile görüşmek isteyen üç ABD polisi var..." dedi."

Bob asansörden çıktı ve kadın onun için kapının kilidini açtı. Bob, "Çok fazla güvenliğiniz var." dedi.

Resepsiyon görevlisi, sesinde gergin bir parıltıyla, "Çok sayıda savunma sözleşmemiz var," dedi.

—

RESEPSİYON LOBİSİNİN arka tarafa açılan iki kapısı vardı, resepsiyon görevlisinin masasının her iki yanında birer tane. Soldaki kapı açıldı ve gri elbiseli orta yaşlı bir kadın, "Memur beyler, Bay Claxson'ı mı görmek istiyorsunuz? Beni takip edin lütfen."

Onu bir sigorta şirketi olabilecek bir yere kadar takip etmişler. ofis, ama yoğun personelli bir ofis değil: basketbol sahası büyüklüğünde bir odada belki elli bel ve omuz yüksekliğinde kabinlerden oluşan bir labirent.

Her kabinde bir bilgisayar vardı ve belki de üçte birinde ekrana bakan bir erkek ya da bir kadın bulunuyordu. A

Kadın Lucas, Bob ve Rae'yi kübik çiftliğe doğru götürürken içeridekilerden birkaçı başını kaldırıp baktı ama çoğu aldırmadı.

Yürürlerken kadın arkasını döndü ve "Ben Mr. Claxson'ın kişisel asistanı. Bay McCoy bugün burada değil. Peary Kampı. Bay Moore buralarda bir yerde, belki Planlama'dadır, gidip onu bulayım. Bay Claxson ofisinde bekliyor."

Resepsiyon görevlisi onları gördüğüne şaşırmış olabilirdi ama bu kadın şaşırmamıştı, diye düşündü Lucas. Ziyaretleri beklenmedik değildi.

—

CLAXSON'IN OFİSİ havaalanı manzaralı iki odalı bir köşe süitti. Dış odada üç adet sekreterlik tarzı masa ve Bilgisayarlardan ikisi, polis memurlarını merakla izleyen ama hiçbir şey söylemeyen yaşlı kadınlar tarafından kullanılıyordu. Büyük bir masa olan üçüncü masa muhtemelen Claxson'ın onlara eşlik eden asistanına aitti.

İç ofiste kalın mavi halıdan geniş bir alan vardı. Duvarlar plaketler, fotoğraflar, her duvarda bir vahşi yaşam tablosu ve iki adet monte edilmiş geyik başıyla süslenmiştir. Geniş ceviz bir masa oturuyordu. köşede çapraz olarak.

Claxson'ın kendisi de masasının yan tarafındaki kendi sehpasına tünemiş bir bilgisayarın başında oturuyordu. İçeri girdiklerinde başını kaldırdı ve onları masaya bakan yarım daire şeklindeki sandalyelere doğru yönlendirdi. Orada masanın üzerinde iki tabanca vardı, biri Model 1911 .45, diğeri Browning Hi Power ve bir ayak uzunluğunda bir denizci Ka-Bar dövüş bıçağı aralarında oturuyordu. Bıçağın iyi yağlanmış deri kılıfının üzerinde "GC" harfleri vardı.

Claxson hızlı bir daktilocuydu. Lucas, Bob ve Rae sandalyelerine yerleşirken o da bir paragraflık bir metni tıkırdatıp duruyordu. O işaret parmağının ucuyla dokunarak ekranı kontrol etti, ardından iki tuşa bastı ve metin kayboldu. Döndü, ellerini masasının üzerinde kavuşturdu ve "Memur beyler, sizin için ne yapabilirim?" dedi.

Claxson, Lucas'ın birçok filmde gördüğü bir karakter oyuncusunu andırıyordu: Zayıf, kel, parlak kafa derisinde çeyrek boy çiller vardı ama atletik bir yüz yerine yumuşak bir yüze sahipti.

hatlara sahipti. Çerçevesiz gözlükler, gri bir takım elbise, beyaz gömlek ve üzerinde yıldızlar olan açık mavi bir kravat takıyordu.

Lucas: "İki hafta önce James Ritter, John McCoy ve Kerry Moore ile birlikte Omaha'ya özel uçağınızla mı gittiniz?"

Claxson ellerini kaldırdı. "Kuralları hemen şimdi açıklayabilirim. Dün öğleden sonra çalışanlarımızdan biri olan Jim Ritter'ın peşine düştüğünüzün farkındayım.

Senatör Porter Smalls'a suikast girişimine karışmış. I

şirket avukatımızla konuştum. Personelimizle ilgileniyoruz ve başka sorularınız olursa Jim'i temsil ediyor olacak. Bizim avukatım da bana hiçbir soruya cevap vermememi tavsiye etti.

komplo teorilerinizi besleyebilecek bir şey. Evet, Omaha'ya uçtum.

Aşağı yukarı bir haftalık iş için oradaydım. Kendi uçağımla uçuyorum ve uçakta başka kimse yoktu. İşimin niteliğini açıklamayacağım.

Çünkü bu gizli askeri bilgileri açığa çıkarabilecek özel bir konu. Dolayısıyla konuşacak başka bir şeyimiz olduğunu sanmıyorum."

"Anladığımız kadarıyla John McCoy binada değil ama Kerry Moore burada olabilir. Bay Moore ile konuşmamız gerekiyor," dedi Lucas.

"Kendisi burada, onunla konuşabilirsiniz ama benimle aynı avukattan tavsiye aldı. Söyleyecek bir şeyi yok," dedi Claxson. Ofisinin kapısından dışarı baktı ve "İşte Kerry geldi" dedi.

Muhtemelen otuz beş yaşında olan Kerry Moore, kısa kesilmiş saçları olan kaslı bir adamdı ve üzerinde Washington'un tercih ettiği paramiliter üniforması vardı: ten rengi kargo pantolonu, açık renkli botlar ve açık renkli uzun kollu kazak gömlek. Claxson'a başıyla selam verdi ve "Zili sen mi çaldın?" dedi.

Claxson polislere doğru el salladı. "Bunlar Jim'in bize bahsettiği polisler."

Moore başını sallayarak onlara baktı ve "Rick Brown bana herhangi bir şey hakkında konuşmanın sorun yaratabileceğini söyledi, o yüzden sanırım sizinle konuşmak istemiyorum. Tabii odada bir avukat yoksa."

Claxson Lucas'a, "Rick bizim avukatımız," dedi.

Moore'la konuşan Rae, "Endişelenecek bir şey yok-" diye söze başladı.

"Tatlım, bunun saçmalık olduğunu bilmelisin," dedi Moore. "Sizler bu çulluk avlarından birine çıkıyorsunuz ve CNN'de her kelimeyi parçalara ayırıp olası her anlamı arıyorlar. "Bu saçmalık. Bir bakmışsınız boynunuzda bir ilmik ve sokakta sizi takip eden kameralar var. Eğer konuşmamı istiyorsanız, odada bir avukata ihtiyacımız olacak."

"Yani konuşmaya isteksiz değilsin," dedi Bob.

Moore düşündü ve şöyle dedi: "Tamamen isteksiz değil, ama Rick Brown'ı tanımalısın. Sen ağzını açar açmaz hayır diyecektir. ağız."

Lucas ikisine baktı ve "Tamam. Çıkmaz sokak, o zaman. Ama size söyleyeyim çocuklar, bu son değil. Birini öldürmeye çalıştın.

ABD senatörüsünüz ve iki kişiyi öldürdünüz-"

"Hayır! Hayır! Yapmadım!" Claxson masasını tokatladı. "Böyle bir düşünceyi kesinlikle reddediyorum. Bu konuda kamuoyu önünde tek kelime ederseniz, gördüğümüz herkese dava açarız. Geçim kaynağımız itibarımıza bağlıdır ve eğer bu konuda bize iftira atmaya başlarsanız ...

Bizim

hiçbir ilgisi yok."

Lucas, "Göreceğiz. Bu arada size Ritter'a karşı 'saçma sapan suçlamalar' yapmadığımızı söyleyeceğim - bu sizin kullandığınız kelimelerdi. Suikast girişimine karıştığına dair elimizde önemli kanıtlar olduğunu söyleyeceğim. Nedenini bildiğimize inanıyoruz; olaya karışan diğer kişileri tanıdığımıza inanıyoruz. Elimizde biraz laboratuar kanıtlarının geri gelmesini bekliyoruz ve sonra tutuklama emriyle burada olacağız."

"Siktir git," dedi Claxson.

—

LUCAS, RAE VE BOB gitmek için ayağa kalktı. Bob masanın üzerindeki tabancalara başıyla işaret etti ve Claxson'a "Bu silahlar dolu mu?" diye sordu.

Claxson ona hırladı: "Elbette öyleler. Öyle olmasalardı silah değil, kağıt ağırlığı olurlardı."

Asansörle aşağı indiler ve Rae Lucas'a, "Bu utanç vericiydi. Kışımıza tekme basmak dışında her şeyi yaptılar. Ama o kadar da mutsuz görünmüyorsun."

"Ben değilim. Elimizdeki tek kanıt Ritter'a karşı ve istediğimiz adam o değil," dedi Lucas. "Oradan yukarı çıkmak istiyoruz ve şimdi tavukların yanına bir kokarca koyduk. Öyle ya da böyle tepki verecekler. İçlerinden biri kaçmaya karar verirse diye pasaportlarına el koymalıyız."

Bob, "Adamınız Forte bunu halledebilir," dedi.

"Laboratuvar sonuçlarını mı bekleyeceğiz? Beklerken ne yapacağız?" Asansörden çıktıklarında Rae sordu. "Pinochle mı oynayacağız?"

Lucas, "Bob bir kamera manyağı, sen de sanatı seviyorsun, Bob gidip fotoğraf çekebilir, sen de Ulusal Galerî'ye gidip sanata bakabilirsin. Ama telefonunuzu elinizin altında tutun."

"Sen yokken bunların çoğunu yaptık," dedi Rae. "Ne yapacaksınız?"

"Terzimle bir provam var," dedi Lucas.

Bob ve Rae yürümeyi bırakıp ona baktılar ve Rae, "Şaka yapıyorsun, değil mi?" dedi.

"Hayır, yapmayacağım. Biraz boş vaktimiz var, bu yüzden yapılacak makul bir şey gibi görünüyor," dedi Lucas.

Bob: "Eğer bu pisliklerden biri seni öldürürse, gömülmek için yeni bir takım elbisen olacak."

"İşte bu," dedi Lucas.

—

Otele geri döndüler ve Rae kiraladığı Tahoe'yu alıp Ulusal Galerî'ye doğru yola çıktı. Bob fotoğraf makinesini aldı ama Lucas'a Terzi dükkânına kadar peşine takılıp takılamayacağını sordu ve Lucas için sorun yoktu. Dükkânın çevresinde park yeri bulmak zordu, bu yüzden taksiye bindiler.

Figueroa & Prince'de Lucas'ı Ted karşıladı, gülümsedi, el sıkışmak için uzandı ve "Lucas, seni tekrar gördüğüme sevindim. Bir ön kesimimiz var. . Burada tabancanın nasıl yerleştirileceği konusunda ilginç tartışmalar oldu."

Lucas, provayı izlemek için bir sandalyeye oturan ve birkaç dakika sonra kalkıp mağazada dolaşarak sergilenen takım elbiseleri, aksesuar raflarını ve son olarak kumaşları kontrol eden Bob'u tanıştırdı

Kendilerini. Lucas yönlü bir kışlık takım elbisenin ilk kesimini denerken Bob'un satıcılardan biriyle konuştuğunu fark etti.

Lucas provasını bitirdiğinde Bob'u soluk mavi, krep benzeri bir kumaşla örtünmüş ve aynaya şaşgzlerle bakarken buldu. Ted yanına geldi ve, "Sanırım daha iyisini yapabiliriz," dedi.

"Bu ne anlama geliyor?" Bob Lucas'a sordu.

"Yani bu renk seni lanet olası bir yük vagonuna benzetiyor," dedi Lucas. "Sırtına Burlington Northern'ı nakşettirmelisin."

Ted, "Tam olarak bu şekilde ifade etmeyebilirdim," dedi. Bob'a: "Bir süre hedefleriniz hakkında konuşmalıyız."

"Hedefim güney Louisiana'da giyebileceğim, üzerime tam oturan bir takım elbise sahibi olmak, çünkü hayatımda hiç böyle bir takım elbisem olmadı."

Ted bunu düşündü ve diğr satıcıya, "Bir değıl, sanırım iki takım..." dedi.

Mağazada  saat geçirdiler ve çıktıklarında Lucas, kapının arkasından kapanmasına izin vermeden önce iki tarafa da baktı

"Altı bin doları çarçur etmek için hızlı bir yoldu. Seninle gurur duyuyorum."

Bob omuz silkti. "İyi bir işim var, arabalara önem vermiyorum, kumar oynamıyorum, çok fazla kadın peşinde koşmuyorum ya da uyuşturucu kullanmıyorum. Fazladan birkaç dolarım var ve üzerime tam oturan bir takım elbisem hiç olmadı, neden olmasın?"

Lucas onun sırtını sıvazladı. "Dediğim gibi, sizinle gurur duyuyorum, ciddiym. Sen, dostum, harika grneceksin. New Orleans'ta bile başını dik tutabileceksin."

"Silahın etrafında çalışma kısmını sevdim. Bunların hiçbirini bilmiyordum. Yine de sana söyleyeyim, bir çift kanat ucu için dört bin dolar harcamam."

Lucas, "Kaygan bir yamaçta duruyorsun, Bob. Geleceğinde kanat uçları olduğunu tahmin ediyorum ama  yıl içinde değıl. Bir kez aştın mı, bir daha asla geri dnemezsin."

Bob, "Birinin eşcinsel seks hakkında böyle bir şey söylediğini duymuştum," dedi.

"Neredeyse aynı şey," dedi Lucas. "Birbirlerine çok yakınlar."

PArrish Grant'in evine vardı ve Grant kapıya geldiğinde -kâhya eve gönderilmişti- "Kim o?" diye sordu.

Burada mı?"

"George," dedi Grant. "SCIF'teyiz."

Parrish onu evin içinden takip etti, ağır kapıyı geçip sessizce arkalarından kapanan bodrum katına indiler ve merdivenlerden aşağı indiler. Claxson kanepenin üzerine yayılmıştı. Havacı güneş gözlükleri ve kırıxmamış mavi çizgili gofre kumaştan bir takım elbise giymişti.

modaya uygun bir şekilde hırpalanmış deri evrak çantası ayaklarının dibinde duruyordu.

Parrish oturdu ve "Ne var ne yok?" diye sordu.

Grant Claxson'a baktı ve şöyle dedi: "Elektronik cihazlara göre büyük bir metal parçası taşıyor ama cep telefonu dışında elektronik eşya taşımıyor."

Claxson, "Silahı var," dedi.

"Tanrım," dedi Parrish. Sonra, "Ne olmuş yani?"

Grant masasının çekmecesini kaydırarak açtı, 9 mm'yi çıkardı ve masanın üzerine koydu. "Bildiğim iyi oldu."

Parrish başını salladı. "Kimseyi vurmayacağım. I video veya ses yaptığınızı varsayalım; umarım silebileceğiniz bir şeye dönüşür."

"Öyle," dedi Grant. "Elbette öyle." Parrish:

"Tamam. Ne var ne yok?"

—

"RITTER, NE OLUYOR?" dedi Claxson. "Görünüşe göre Marshals Servis onu Smalls'a çarpan kamyonu bindirmek için yeterli bilgiye sahip olabilir."

"Ve Whitehead'i öldürdü," diye ekledi Grant, "Sanki bir sirkte kapana kısılmış gibiyim. Her şey kulağa hoş geliyor, sonra palyaçolar ortaya çıkıyor."

"Bunu nereden biliyorsun?" Parrish sordu. "Marshals Service'in-" Claxson, "Adalet Bakanlığı'nda bir arkadaşım var," dedi.

"Peki ne yapacağız? Ritter'ı buradan mı çıkaracağız?" Parrish sordu.

Grant ve Claxson tek kelime etmeden ona baktılar ve Parrish sonunda, "Daha fazlasını düşünüyorsun.

Kalıcı mı?"

"Sadece bu da değil," dedi Claxson, "üçümüzden birinin bunu yapması gerektiğini düşünüyoruz. Senatör Grant ve ben bir oylama yaptık ve siz kazandınız."

"Bekle!" Parrish mırıldandı. "Ben bunu hiç yapmadım."

"Evet, ama yapabilirsin. Belki de hiç fırsatın olmadı," dedi Claxson. "Seni poligonda gördüm. Sorun nedir?"

"Bu . . . Ben bunu hiç yapmadım."

Claxson ayağa kalkıp Parrish'in üzerine eğilerek, "Burada hepimizin başı ciddi belada," dedi. "Jim iyi bir adam ama hayata şartlı tahliye olmadan serbest kalabilir. Ve çok yakınlar. Onu istiyorlar ama bizi daha çok istiyorlar. Eğer onu kaçıırırlarsa, onunla bir anlaşma yaparlarsa, hepimizin işi biter. O gitmek zorunda. Senatör Grant giderken halka açık bir yerde olmalı, ben de öyle. Geriye sen kalıyorsun."

"Buna inanamıyorum," dedi Parrish. "Başka bir yolu olmalı."

Grant, "Ne George ne de benim için daha iyi bir yol yok. Eğer yakalanırsan, çok kötü olur. Claxson ve ben senin haydutluk yaptığını ve neyin peşinde olduğunu bilmediğimizi söyleriz. Yakalanmazsan, varoluşsal bir sorunu çözmüş oluruz. Üçümüzü de öldürebilecek bir sorun."

"Ama ..."

"Aması yok. Karar verildi," dedi Claxson. "Hemen olmalı. Aletinin üzerine basmamaya çalış. Bunu yaparsan seni ve aletini otobüsün altına atarız."

—

PARRISH karşı çıktı ama Grant ve Claxson onu oyaladı: Bu iş yapılmalıydı. Parrish kan ter içinde oradan ayrıldı.

Hiçbir zaman askeri anlamda bir "operatör" olmamıştı; CIA'deyken bile tedarikte, lojistikte çalışmıştı.

Pazartesi gününe kadar Irak'a bin adet M4 göndermeniz gerekse, kamyonun arkasından birkaç kasa düşse de bunu yapabilirdi.

Yine de pek çok gerçek operatör tanımış ve özel operasyon kuvvetleri için hızlandırılmış malzeme sağlamıştı. Bir düzine eski Operatörler Herakles'in etrafında dolanıyor, fazla konuşmadan gelip gidiyorlardı. Onlarla takılabileceğini düşünmek hoşuna gidiyordu.

Claxson da onu poligonda görmüştü: Parrish ateş etmeyi severdi ve bu konuda iyiydi. Silahı kullanma ritüelini seviyordu, Hoppe'nin silah temizleyicisinin kendine özgü kokusu, pirinç fırçaların keskin kokusu.

Grant'in SCIF'inden korkmuş ve heyecanlanmış bir şekilde ayrıldı. Yapılması gerekiyordu; ve şimdi onun neyle ilgili olduğunu öğrenecekti.

Onun da düşünmesi gereken bazı şeyler vardı: eğer gerçekten ve gerçekten sorunu çözmek istiyorlarsa, sıradaki o olabilirdi. Endişelenecek bir şey.

Ritter'ı aradı. "St. Paul'de bir sorunumuz olabilir. Konuşmamız gerek."
"Nerede?"

"Benim yerim."

—

PARRISH, Georgetown'daki evini satın aldığı anda, parasının yettiği en iyi adresi satın almıştı; bu adres on dokuzuncu yüzyılın sonlarında ya da yirminci yüzyılın başlarında inşa edilmiş, yapısal olarak sağlam ancak içten içe dağınıktı. Bir okulda ev geliştirme dersleri almıştı. ve üç yıl boyunca burayı ihtiyatlı bir şekilde geliştirdi.

En çok gurur duyduğu proje bir dolapla ilgiliydi. Bir yatak odasıydı ve onu bir ofise dönüştürmüştü. O yapmıştı

orijinal kapıyı çevreleyen pervazları söktü ve kapının yerine ağır metal çekirdekli bir boşluk yerleştirdi. duvarla. Boşluğu duvarla uyumlu olacak şekilde boyamış ve ön tarafa bir kitaplık eklemişti.

Bu yeni kapının yerden bir metre yükseklikte, ağır bir sürgüye sahip bir kilidi vardı ve bu kilit, biri ne kadar sert iterse itsin ya da çekerse çeksın kitaplığın hareket etmemesini sağlıyordu. Çünkü kilit Kitaplığın raflarından birinin tam üzerindeydi, bir sandalyenin üzerinde duran biri ya da bir NBA pivotu dışında görülemezdi. Kapının kilidini açınca kitaplık açılarak dolabı ortaya çıkardı.

Bu da güzelliklerle doluydu. Parrish kendini hazırlıklı, operatör ve hayatta kalan biri olarak görüyordu. Evinde gizli bir oda olması fikri hoşuna gitmişti.

Dolabın içinde iki savaş tipi pompalı tüfek ve iki siyah tüfek, ikisi susturuculu olmak üzere bir düzine tabanca vardı; ayrıca bir çekmece dolusu bıçak, bir başka çekmece dolusu cephane, yüz karbonlu iki bileşik yay

fiber oklar, vücut zırhı, Delta tarzı kasklar, bir çift gece görüş gözlüğü, iki taktik sırt çantası, üç farklı kamuflaj üniformalar, çeşitli teçhizat çantaları, bir gaz maskesi ve hatta hasır bir kovboy şapkası. Bunların çoğu - kovboy şapkası hariç - Orta Doğu'daki ordu görevleri sırasında çalınmıştı. Bu işe karıştığından beri Lojistik, onu Amerika'ya geri götürmekte sorun yaşamadı.

Ateşli silahların hiçbiri Washington'da kayıtlı değildi. Onlara sahip olmak suçtu; çok endişelenmiyordu, çünkü Bölge silahlarla doluydu. Yine de, eğer polisler onu ve evi parçaladıysa, silahları bulundurmamak onu hapse attırabilir.

Susturuculu tabancalardan birini seçti, bir Kimber .45, en sevdiği. O hazırdu. Ama gergindi.

—

BİR ZAMANLAR IRAK'TA Parrish, Irak'ın kuzeyinden yola çıkan bir konvoydaydı. Bağdat, Balad Hava Üssü'ne doğru kuzeye yöneldi. Onlar geçiyorlardı

Bir mezra boyunca, yolculuktan bir saat sonra, doğaçlama bir Patlayıcı cihaz -bir top mermisi- onun üç kamyon önündeki bir kamyonu havaya uçurdu. Yakınlarda iyi bir gözcü vardı, iki katlı Palmiye ağaçlarının gölgesinde duran kerpiç binaya doğru iki operatör koşarken, diğer iki operatör de açıkta kalan pencereleri hortumla yıkadı.

Bir an sonra, operatörler koşan bir adamı keserken binanın arkasından kısa süreli bir silah patlaması oldu. Parrish, binadan çıkarken kamyonunda, fazla bir şey olmadığını görebiliyordu. Herkes kamyonlardan inmişti ve bir sağlık görevlisi ileride yaralılarla ilgileniyordu. İki operatörün kamyonun arkasında dolaştığını gördü. Bina. O yöne gitti ve onları yere düşmüş bir adamın başında dururken buldu.

Parrish kayarak durdu, yanına gitti ve birden fazla bacak ve karın yarısından dolayı ağır kanaması olan adama baktı. "Başarabilecek mi?" diye sordu.

Operatörlerden biri "Hiç sanmıyorum" dedi.

İkincisi sordu, "Hiç kimseyi öldürdün mü, Jack?" Parrish, "Hayır." dedi.

Adam Parrish'e M4'ünü uzattı. "Al. Devam et."

Parrish silahı aldı, yerde yatan yaralı adama baktı, adam ona bakıyor ve bacaklarını göğsüne çekerek ileri geri sallanıyordu.

Parrish, "El yapımı patlayıcıya dokunan adam o mu?" diye sordu.

"Muhtemelen," dedi operatör. "Cep telefonundan kurtulmaya çalıştı, şuraya attı." Başıyla bel hizasındaki bir yığını işaret etti, değersiz görünümlü palmyeler. "Onu bulduk."

İlk adam ucuz hücreyi havaya kaldırdı. "Bombayı tetiklemek için kullanmadıysa bunu yapmak için bir neden yok."

Parrish, "Tamam." dedi. Geri çekildi ve tüfeği yaralı adama doğrulttu. Adam "Hayır" dedi ve Parrish kalp bölgesine odaklandığında operatör silahı geri aldı.

"Tanrım, Jack, şakaydı." Operatör çıldırmıştı. "Tanrım."

Sağlık görevlileri konvoydaki tüm yaralılarla ilgilendi ama adama ulaştıklarında ölmüştü. Sadece onun dışında olduğu iyi

Parrish, medivac Black Hawk'lar bombalama alanının tozunu alıp Balad'daki hastaneye doğru yola çıkarken, sefalet, diye düşündü.

Gerçek şu ki, ortada cinsel bir durum yoktu ama Parrish bunu düşündüğünde ereksiyon oluyordu. Keşke onun da bir Tetiği çekmek için bir şans.

—

PARRISH, RITTER'a iki blok öteye park etmesini ve yürüyerek içeri girmesini ve yolda gözetleme olup olmadığını kontrol etmesini söyledi. "Kafenin arkasında her zaman park yeri vardır ve görünmeden otoparka girip çıkabilirsiniz."

"Neden senin evin?"

"Çünkü bütün evi kendim soydum ve tertemiz oldu.

Kimsenin bizi duyamayacağı bir yerde konuşmalıyız. Herakles'te o kadar çok şey var ki, ofis koltuklarına gizlenmiş mikrofonlar olmasa şaşırdım."

"Dokuzda görüşürüz," dedi Ritter.

Ritter orta boylu, siyah gözlü, sık kesilmiş siyah saçlı ve koyu Akdeniz tenli atletik bir adamdı. İçinde

Somali'de, kısa bir mesafeden ve *khamiis* giyerek, bir yerli gibi geçebilirdi ve geçmişti. Parrish'e Ritter ve ikiz kardeşinin Nebraska eyalet çapında düzenlenen liseler arası kros şampiyonasında birinci ve ikinci oldukları söylenmişti.

Ritter arabasını Jitterbug Coffee & Café'nin arkasındaki otoparka bıraktı; Parrish haklıydı, orası karanlıktı. Ritter, para için birini soyması gerekirse Jitterbug'ı gözetleyebileceğini düşündü.

Kafe ucuz değildi; Macintosh Pro'ları olan müreffeh görünümlü insanlarla doluydu ve hepsinin kalem yakaları vardı.

Kolay seçim.

Ritter'ın Parrish'in evine yürümesi on beş dakika sürdü, bloğu iki kez turladı. Keşke bir köpeğim olsaydı, daha iyi olurdu, diye düşündü; Washington'da pitbull kiralama acentesi olup olmadığını merak etti.

Hareket eden hiçbir şey görmedi. Gerçek şuydu ki, eğer polisler Parrish'i izliyor olsalardı, muhtemelen çatıda bir yerde ya da

Sokağın karşısındaki apartman. Polislerin onları kovalayabileceği bir yere arabalarını park etmezler.

Jitterbug'dan ayrıldıktan on beş dakika sonra Parrish'in zilini çaldı.

—

PARRISH evini satın aldığıında yerler ya ahşaptı ya da halıyla kaplıydı. Halı kanı sünger gibi emerdi ama her zaman iyi cilalanmış olan ahşap kanı iterdi. Mutfaktaki ahşap zemin satış için yenilenmişti; yıpranmış, pürüzsüzdü.

ama yaşlı kestanenin altın ışıltısıyla parlıyordu ve Parrish Ritter'ı orada öldürmeye karar verdi.

Parrish yemek pişirmezdi ama mutfak dolabının altındaki rafta üç yemek kitabı vardı. Silahı kitaplardan ikisinin arasına koydu, horoz kurulu, emniyet kapalı, haznede bir adet G2 RIP .45 ACP mermi vardı.

Beklemenin bir anlamı yok, diye düşündü.

Ritter kapı zilini çaldığında Parrish mikrodalgaya bir tavuklu börek atar, mikrodalgayı açar ve kapıyı açmaya giderdi. Pişen turta mutfağı sade bir aromayla doldururdu.

Ritter'ın kafasındaki kuşkuları giderebilirdi. Parrish beklediğinden daha gergindi. Silahı hazırlarken, işi berbat ederse Ritter'ın onu öldüreceğini fark etmişti.

—

RITTER içeri süzüldü ve Parrish kapıyı arkasından kapatarak, "Kimseyi görüyor musun?" diye sordu.

"Hayır, ama sizi izleyen profesyoneller varsa, ben olsam yapmazdım. Sence biri olabilir mi?"

"Pek sayılmaz ama geçen haftadan beri bir sorunumuz var. Ben yemek pişiriyorum. Mutfağa gel de sana anlatayım."

Ritter onu koridordan mutfağa kadar takip etti. Sırtını Ritter'a dönerek yürümek Parrish'in kürek kemiklerinin arasını kaşındırsa da işine odaklandı. Mutfakta tencere ısınmaya başlamıştı. Ritter, "Güzel kokuyor," dedi.

Parrish mikrodalgayı açtı ve açarken, "Buzdolabında süt, su, bira ve Pepsi var. Bana bir Pepsi ve ne istersen getir."

"Kay . . . Sorun nedir?" diye sordu Ritter. Ritter cevap verirken buzdolabını açtı, kapı Parrish'le arasında genişçe sallanıyordu. Parrish kitapların arasından silahını çıkardı ve Ritter elinde iki litrelik bir kutu süt ve bir şişe Pepsi ile buzdolabını kapattığında, Parrish ona iki el ateş etti. göğüs, sümüklü böceklerden biri süt kutusunu delip geçerek Ritter'ın yüzüne ve göğsüne süt püskürttü.

Ritter sendeledi, boş gözlerle Parrish'e baktı, sonra Pepsi'yi ve sütü düşürdü, iki büküm oldu ve yüzüstü yere düştü, birkaç saniye boyunca kasıldı ve sonunda sustu.

Susturulmuş olsa da, silah sesleri küçük mutfakta yüksek sesle duyuluyordu. Komşularının duyabileceği kadar değil ama Parrish'in kulaklarını birkaç saniye çınlatacak kadar yüksekti.

Parrish cesede baktı ve vücudunda bir kimyasalın aktığını hissetti. Adrenalin değil, başka bir şey, daha da ilkel bir şey, bir tür nefes kesici hormon, belki bir testosteron çeşidi, savaşçıları bir savaşta coşturan her neyse Öldürmek.

Bir tür neşe yarattı. Parrish kıpırdamadan durdu, gözlerini kapadı ve kendini hissetmeye bıraktı.

—

Grant'in evinden ve SCIF'ten ayrılmadan önce Parrish, Grant ve Claxson, Ritter'ın cesediyle ne yapılacağını konuşmuştu. Claxson cesedi ormanda bir yere götürüp gömmeyi önermişti.

Grant, bunu profesyonellerin çözmesine izin vereceğini söyledi ancak bunun işe yaradığı bir durum bildiğinden bahsetti.

Parrish bir şeyler düşüneceğini söyledi, ama aslında D.C. ve çevresindeki polis sayısı göz önüne alındığında, bir cesedi gerekenden daha uzağa taşımayacaktı ve kesinlikle tökezlemeyecekti. ormanda, karanlıkta, bir kürek ve bir çuvala.

Grant'in SCIF'inden ayrılmadan önce cesedin nereye gideceğini biliyordu.

—

PARRISH ceset cüzdanındaki tüm kimlikleri aceleyle çıkardı, Telefon, Rolex, mavi taşlı bir ordu yüzüğü... Bir kenara koydu, dolaptan bir müteahhit çöp torbası çıkardı, diz çöktü ve Ritter'ın vücudunun üst kısmına geçirdi. Bunu yaparken Ritter tekrar titremeye başladı: beyin hücreleri ölüyordu. Ritter'ın bacaklarına bir torba daha geçirdi ve yere bakmak için cesedi ters çevirdi. Sütle karışık pembe bir kan lekesi vardı. Parrish ev temizleyicisiyle ovarak kanı ve sütü bir kâğıt havluyla sildi ve hepsini aldığından emin oldu. .45'lik mermileri almayı unutmadı: otoyola çıktığında onları pencereden atacaktı.

İşi bittiğinde torbalanmış cesede baktı, sonra da en kötüsünü yapmaya devam etti. Cinayet oldukça sıhhi ve dramatik olmamıştı. Ama ceset bulunursa, kimlik tespitini mümkün olduğunca geciktirmek en iyisi olacaktı. Hırdavat kapısından bir satır çıkardı ve Ritter'ın parmaklarının her birinin üçüncü eklemini kesti, Satırın kemik ve tendonlardan geçerken çıkardığı sesle yüzünü buruşturuyor.

Kesik parmak uçlarını bir Saran Wrap tabakasının üzerine koydu, onları banyoya taşıdı. Sifonu her seferinde üç kere çekti, son sifonla birlikte dört oldu. Tatmin olduğunda ve hâlâ uyandırdığı hormonun verdiği güç ve enerjiyle Ritter'ın cesedini merdivenlerden aşağı, garajın altına sürükledi. ve cipinin arkasına kaldırdı.

Neredeyse unutuyordum: kendi telefonu. Grant'i aradı. Grant açtı ve ikisi de bir şey söylemedi. Bir dakika geçtikten sonra telefonu kapattı ve telefonu yukarı taşıyıp mutfak tezgahının üzerine koydu.

—

Nehrin karşısına, metro istasyonunun yakınında bulunan Applejack's Burger & Beer adlı bir birahaneye gitti. Mekânda hiç

Çöp konteynırına bakan kameralar, pencere yok. Çöp konteynırının yanına park etti, dışarıda yürüyen insanlar olup olmadığına baktı ve on saniyelik bir enerji patlamasıyla Ritter'ı cipten çıkarıp çöp konteynırının içine itti ve Ritter neredeyse hiç ses çıkarmadan bir karton ve çöp yığınının üzerine düştü.

Ritter'ın araba anahtarlarını ve telefonunu almış. Telefonu ayağının altında ezdi, bataryasını çıkardı ve parçalarını çöp kutusuna attı. Beş saniye sonra otoparktan çıkmış ve Georgetown'a doğru yola koyulmuştu. Telefonun bataryasını 45'lik mermilerle birlikte arabanın camından dışarı atmış ve arabasını park ettikten sonra ve cipin arkasında kan izi olup olmadığını kontrol ediyordu, Jitterbug Kafe'ye doğru yürüdü, anahtarlığa bastı ve Ritter'ın Mazda'sının yanıp sönen ışıklarını gördü.

Mazda'yı dikkatli bir şekilde cesedin atıldığı yerin yakınındaki metro istasyonuna götürdü, park etti ve trene binerek Washington'a geri döndü. Foggy Bottom. Oradan eve kadar yürüdü, bir milden biraz fazla.

Bir mil hiçbir şeydi.

Yolun çoğunda ıslık çaldı, içinden yükselen adrenalinle savaşırken, vurulma anını zihninde anlık olarak yeniden yaşadı Çerçeveseler.

Kimsenin bunu daha iyi yapamayacağına karar verdi.

Evdeyken Claxson'ı cep telefonundan aradı. Claxson planlandığı gibi cevap vermedi. Parrish'in numarasının tek başına aranması her şeyin yolunda gittiği anlamına geliyordu.

Jim'in gidişini görmek hoşuna gitmemişti ama sorunu çözmüşlerdi ve o da hayatının heyecanını yaşamıştı. Bir gün bunu tekrar yapmayı umuyordu.

W Allah kusursuz bir cinayet işlemek istediğinde hiç tereddüt etmez. Jasim Nagi, Atlantic City'de doğmuş, New Jersey aksanının tam güven ve itibarını taşıyan, Arap kökenli, orta derecede inançlı bir İslamcı, çöp kamyonu şoförüydü.

Mütevazı bir çöp kamyonu değildi: parlak yeşile boyanmış iki yıllık, kırk metreküplük bir McNeilus Ön Yükleyiciydi ve kullanması biraz beceri gerektiriyordu.

Nagi, şafağın ilk ışıklarıyla saat altıda Applejack'in boş otoparkında manevra yaptı, çöp konteynerini aldı ve yük kargo kutusuna döküldüğünde, büyük ve metalik bir şeyin dibe çarpmasıyla büyük bir patlama duydu.

En iyi Joisey Shore aksanıyla "Aaa ... bok" dedi, çünkü muhtemelen ne olduğunu biliyordu: yazıcı gibi eski bir ofis ekipmanı parçası. Muhtemelen çöp kutusuna atılmıştı çünkü sahibi onu çevreye zarar vermeyecek bir şekilde imha etmek istememişti. sorumlu bir şekilde.

Bu aynı zamanda Nagi'nin çöp sahasına boşaltmaya çalışması durumunda ve yakalanırsa, hem para cezasına hem de yazıcıya mahkum olur.

Nagi rotasına devam etti ve ilk dolu yükü saat dokuzda yola çıkmaya hazır hale getirdi. Çöp sahasına vardığında, kapıdaki amire yükünde muhtemelen büyük bir yazıcı olduğunu söyledi ve amir ona belirli bir döküm alanını işaret etti, bir işçi Kabota Ön Uç Yükleyici ile onu takip etti.

Nagi yükü boşalttı ve işçinin el sallamasını bekledi. Bunun yerine, beyaz yüzlü bir işçinin, arabanın yanından aşağı doğru koştuğunu gördü.

"Buraya gelsen iyi olur."

Yazıcı oradaydı, kötü kokan çöp yığınının en üstünde. Kısmen açıkta duran bir bacağın hemen yanında, pahalı bir Salomon yürüyüş botu hala ayağımda.

Nagi, Müslüman olmasına rağmen haç çıkardı, çünkü New Jersey'de büyüdüyse bu yaparsınız. İşçiye dedi ki, "Bu iyi değil. Git patronu çağır."

—

Polisler ve adli tabip geldi ve iki saat boyunca ceset ortaya çıkarıldı, fotoğraflandı ve yeniden örtüldü. Gövdenin üst kısmı hâlâ siyah plastik bir çöp torbasına sarılıydı,

Adli tıp incelemesi için paketlenildi. Parmak uçlarının eksikliği kaydedildi ve dedektif ekibi

Olay yeri ekibi cesedin muhtemelen bir noktada parmak izinin alındığını ve katilin bunu bildiğini belirtmiştir. Olay yeri ekibi kıyafetlerde herhangi bir kimlik olup olmadığını kontrol etti ancak hiçbir şey bulamadı.

Polisler olay yerinde mümkün olan her şeyi yaptıklarına kanaat getirdiklerinde, ceset Adli Tıp Kurumu'na götürüldü.

Muayene Ofisi. Orada giysiler çıkarıldı ve adli tıp için poşetlendi, ceset incelendi: üzerinde iki dövme vardı. Biri genel bir Amerikan bayrağıydı, ama diğeri Özel Kuvvetler'e aitti.

ODA 331 olarak belirlenmiştir.

Bu bilgi, ölü adamın yüzünün fotoğrafıyla birlikte, ordunun kendine özgü bir şekilde "CID" olarak kısaltılan Kriminal Soruşturma Komutanlığı'na gönderildi, çünkü "CIC"

"Başkomutan" için ayrılmıştır.

İki saat sonra CID, cesedin neredeyse kesinlikle eski başçavuş James Harold Ritter'a ait olduğu bilgisiyle geri döndü; ceset daha sonra iki eski takım arkadaşı tarafından teşhis edilmişti. Ritter birkaç yıl önce ordudan onurlu bir şekilde terhis edilmişti.

Polisler Ritter'ın Virginia ehliyetini buldular, fotoğraflarla eşleştirdiler ve Arlington'daki adresine gittiler.

Yönetici onlara dairenin federal polisler tarafından arandığını söylemiş.

Polisler sonunda Russell Forte'yi buldular, ona Ritter'dan bahsettiler ve arama hakkında sorular sordular. Forte, "Aramadan sorumlu şerifi arayacağım ve size geri dönmesini sağlayacağım" dedi.

O sırada Adli Tıp Kurumu'nda otopsi yapılmaktaydı.

Nagi Alexandria polislerine Applejack'ın otoparkını işaret etmişti ama cesedin nereden geldiğini kesin olarak söyleyemiyordu. Applejack'inki iyi bir tahmindir ama cesedin geldiği yer sonraki iki duraktan birinde de.

Polisler her üç yeri de kontrol etti ancak çöp bidonlarının hiçbirinde cinayete dair bir kanıt bulamadı.

—

POLİSLER FORTE'Yİ normalde bulabileceklerinden daha çabuk buldular çünkü **FORTE** hakkında mevcut tüm bilgileri talep etmişti.

Ritter. Cinayet geçmişisi kesinlikle bir bilgiydi.

Forte polislerle konuşmayı bitirdikten iki dakika sonra Lucas'ı aradı.

Lucas telefonu açtığında Forte, "Haberler kötü, dostum," dedi.

"Ne oldu?" Lucas sordu. O, Bob ve Rae Georgetown'daki M Caddesi'nde geziniyorlardı çünkü daha iyi bir yer bilmiyorlardı. gitmek için ilginç bir yer.

"Biri James Harold Ritter'ı öldürdü ve cesedini bir çöplüğe attı. Ceset tesadüfen bulundu. Bir çöplükte. Orada bir

Şu anda otopsi yapılıyor ama polisler göğsünden iki kez vurulduğunu söylüyor. Şu anki en iyi tahmin, dün gece öldürüldüğü yönünde."

"Oh, hayır. Ah, dostum." Bob ve Rae, Lucas'ın ses tonunu duyunca durdular. Onlara döndü ve, "Biri Ritter'ı öldürdü," dedi.

Forte, "Katil parmak izi almamak için Ritter'ın parmak uçlarını kesmiş, ancak Özel Kuvvetler grubundan bir dövme ve ardından ehliyetiyle eşleşen fotoğraflardan kimliği tespit edildi," dedi. "Otopside bir şey çıkmadığı sürece daha fazla bir şey yok. Görünüşe göre uzun bir atış gibi."

"Oraya gitsek iyi olur, otopsinin yapıldığı yer için bir adrese ihtiyacımız olacak."

"Bunu senin için aldım," dedi Forte. "Ve polisler seninle konuşmak istiyor." "Dinle, polisleri geri ara ve bu konuda sessiz kalmalarını söyle. cinayet . . . birkaç gün. İşbirliği isteyin. Biz ne yapacağımıza karar verene kadar bunun gazetelerde yer almaması en iyisi olur."

Forte, "Bunu yapabilirim," dedi.

—

"ONA NE OLDU?" Rae sordu.

"Biri onu vurarak öldürmüş," dedi Lucas. Gerisini onlara anlattı ve onlar da hikâyeyi dinlerken başlarını sallayarak öylece durdular.

Lucas işini bitirdiğinde Bob, Rae'ye baktı ve "Ağır iş kızım," dedi.

Üçü de bir şeyler olmasını bekliyordu;

İşleri daha da zorlamayı konuşmuşlar ama sonunda Batı Virginia'dan laboratuvar sonuçları gelene kadar beklemeye karar vermişler.

her an gelebilirdi. Önceki öğleden sonrayı ve o sabahı FBI, Marshals Service ve Ordu'nun Ritter, Parrish ve Heracles'in diğer çalışanları hakkında üretebildiği her şeyi okuyarak geçirmişlerdi.

Lucas'ın Evoque'una doğru yürürlerken Forte otopsinin yapılacağı adrese bir mesaj gönderdi.

"Manassas," dedi Lucas. "Neresi olduğunu bilmiyorum."

"Virginia'da," dedi Bob. "Sanırım o civarda büyük bir İç Savaş muharebesi olmuştu."

Rae: "Beyazların kavanozda, buzdolabında sakladıkları bir şey olduğunu sanıyordum."

—

MANASSAS'a yolculuk bir saat sürdü. Adli Tıp tesisi

Frederick County Şerif Departmanı'ndan Roger Clark adında bir dedektif onları ilkokulun kapısında karşıladı.

ön girişte. Otopsinin bitmek üzere olduğunu söyledi.

"Bunu her kim yaptıysa muhtemelen dövme bilmiyordu, çünkü bu bize parmak izinden daha hızlı bir kimlik tespiti sağladı" dedi.

"Ölüm saatini biliyor musun?" Lucas sordu.

"Henüz değil ama önümüzdeki birkaç dakika içinde öğrenmiş oluruz. Vaktiniz varsa koridorun sonunda bir konferans odası var. Raporuma koymak üzere sizden bir açıklama almak istiyorum."

"Elbette," dedi Lucas. "Keşfin ayrıntılarını bilmek isteriz.

Çöp sahasında mı? Kamyonun nereden geldiği hakkında bir fikrin var mı?"

Clark onlara öğrendiklerini anlattı ve Lucas'ın ifadesini kaydetmek istedi. Lucas kabul etti ve Whitehead'in ölümüne ve Smalls'un neredeyse ölümüne neden olan kazadan başlayıp saldırısı ve Douglas Last cinayeti. Ayrıca Ritter'ın geçmişini ve Herakles ile ilişkisini de anlattı.

"Vay canına. Sence Ritter da bu işin içinde miydi?" Clark sordu.

Lucas başını salladı. "Bana kalırsa bu cinayet bunu doğruluyor. Bunu ayarlayanlar ona yaklaştığımızı biliyorlardı ve onların üzerine devrilmesi riskini göze alamazlardı."

"Şüphelileriniz var ..."

"Evet. Herakles'le ilişkili birkaç kişi. Onlar profesyoneller ve onlardan pek bir şey öğrenebileceğinizi sanmıyorum ama onlarla konuşmak isterseniz size isim verebilirim."

—

CLARK tatmin olup otopsinin gidişatını kontrol etmeye gittiğinde Rae, "Eğer yerliler gidip Herakles'in adamlarıyla konuşursa, Bu onlara kötü bir darbe indirecektir."

"Buna güveniyorum," dedi Lucas. "Ama Ritter'ın bir çekiç olması yardımcı olabilirdi."

Bob, "Onu bu şekilde kullanmaya çalışabileceğimiz fikri muhtemelen ölümüne neden oldu," dedi. "Bu konuda kendimi pek iyi hissetmiyorum."

Lucas, "Evet. Seni anlıyorum." dedi.

—

CLARK birkaç dakika sonra geri geldi ve "Doktor şimdi bizimle konuşacak" dedi.

Patoloji uzmanının adı Benjamin Woode'du; etine dolgun, kızıl saçları seyrelmiş bir adamdı ve "Federal polisler neden bunun peşinde?" diye sordu.

"Çünkü bizden istendi ve yetki alanımız var," dedi Lucas. "Yardımcı olabilecek bir şey gördünüz mü?"

"Evet, birkaç şey var," dedi Woode. Yanında bir de Otopsi odalarının hafif ama tuhaf kokusu: kasap dükkânı gibi bir şey, ama zehirli kimyasallar eklenmiş. "İki kez vurulmuş, kurşunların ikisi de göğüs kemiğini delip geçmiş, biri kalbin bir santim kadar yukarisından, diğeri ise tam kalbinin içinden. Ve her şeyi mahvetmişler. Kurşunlar kurbanı isabet eder etmez parçalanmaya başlamış. Tam da bunu yapmak için tasarlanmış insan öldürücülerdi. Bir tanesi tamamen cesedi. Diğer kurşunun çekirdeği kurbanın sırt derisinde asılı kalmış. Bu arada, önden vurulmuş ve gömleğinde ve kurşunun girişinin etrafında yoğun barut izleri var. Yani ateş eden kişi muhtemelen beş ya da on metreden daha uzakta değildi."

"Süümüklü böcekler tanımlanabilir mi?" Bob sordu.

"Bu bana bağlı değil; bu adli tıp çalışanlarına bağlı. Ama parçalar halindeydi ve bir çekirdek kayıptı. İlginizi çekebilecek şey, bir çekirdeğin vücuda girmemiş olmasına rağmen, birkaç küçük parçanın vücutta kanallar açarak hem vücuda hem de kurbanın derisine ve gömleğine girmiş olmasıdır. Eğer olay yerini bulabilerseniz ve içeride bir yerdeyse, iyi bir olay yeri laboratuvarı o parçaları bir duvarda bulabilirsin. Yakından bakmadığınız sürece muhtemelen onları göremezsiniz. Küçükler, tırnak kırpıntısı gibi. Katil bunları temizleyememiş olabilir. Hatta bundan haberi bile olmayabilir. Eğer bunun önemli olduğu ortaya çıkarsa."

"Olabilir," dedi Lucas. "Ölüm zamanınız belli mi?" "Bu noktada söyleyebileceklerimizin bir sınırı var. bazı laboratuvarlar geri döndü."

"Bunu biliyorum, ama sen ne düşünüyorsun?"

"Hâlâ sertlik belirtileri gösteriyordu. Dün gece vuruldu. Yirmi dört saatlik ölü değil."

—

DAHA FAZLASI VARDI, ama katilin kimliğini belirlemeye yetecek kadar değil.

Adli tabiple konuşmaları bittiğinde, Ritter'ın ayrılmış ve poşetlenmiş kıyafetlerine baktılar. Cüzdanı kayıptı, saati ve yüzüğü de yoktu: bunları sadece Ritter'ın bronz teninde bıraktıkları beyazlıktan dolayı biliyorlardı. Kıyafetlerin onlara söylediği tek şey, Ritter'ın alışkanlıkla yüksek kaliteli açık hava kıyafetleri ve botlar giydiği ve bir kılıf yerleştirmek için tasarlanmış ağır bir deri kemer taktığıydı: Bob, Ritter'ın Çünkü o da aynı kemeri takıyordu.

Bob kemeri elinde çevirerek, "Tek fark, onunkinin arkasına Sharpie gibi bir şeyle adını yazmış olması," dedi. "Muhtemelen kışlada vakit geçirdiği ve herkes tabanca kemeri taktığı içindir; bu pahalı bir kemer."

Lucas kemere baktı, üzerinde siyah mürekkeple özenle yazılmış "James Ritter" yazıyordu ve ilk harfin önünde dekoratif noktalar vardı. ve sonuncuyu kemerin her iki ucuna kadar takip eder. Bir de "S" harfi vardı.

"Öldürecek çok vakti olmalı," dedi Rae, "kemerine art deco tasarımlar yapıyordu."

Lucas Clark'a, "Dairesine gidip bir kez daha bakacağız. Artık arama iznine gerek yok. Arabayı o kullanıyordu.

Ford F-250 ya da Mazda Miata roadster. Her ikisinin de plakası var. Tüm yerel devriye ekiplerinin onu aramasını sağlamalıyız."

Clark, "Bunu öğreniriz, bulduğumuzda seni ararız," dedi. "Ama daireye baktığınızda benim de orada olmam gerekiyor."

"Sen de gelebilirsin," dedi Lucas.

—

LUCAS, BOB VE RAE, Clark'ı da arkalarına alarak Ritter'ın dairesine doğru yola çıktılar. Yolda Bob, "Kamyon pek fazla kullanılmış gibi görünmüyordu. Belki de DNA testi yaptırmalıydık. Muhtemelen Ritter kullanıyordu; yolcu koltuğunda izler aramalıyız, Orada kimin oturuyor olabileceğini görmek için."

Rae, "FBI şu anda hızlı bir adli DNA analizi yapıyor. Eğer oraya bir ekip gönderebilirsek, sonuçları yarın geri alabilirler."

"Fena fikir değil," dedi Lucas. "İhtiyacımız olan şey bir FBI suç Ritter'ın olay yeri ekibi, orada öldürölmüş olabilir mi diye kontrol edecek. Forte'yi arayacağım, bakalım birini harekete geçirebilecek mi? Ondan sonra kamyonu vurabilirler."

Bob dedi ki, "Yeni bir Ritter'a ihtiyacımız var. şu anda sıfıra geri döndük." "Her zaman Moore ve McCoy," dedi Rae.

"Evet, yukarıdalar," dedi Lucas.

"Lanet olası Ritter," dedi Bob.

—

KIRK BEŞ DAKİKA SONRA, Ritter'ın apartman kompleksine girdiler ve arkaya döndüler. Miata yok.

"Muhtemelen burada vurulmamıştır. Katiller onu uzaklaştırmış olamazlar," dedi Lucas.

Forte aradı. Chase olay yeri ekibini harekete geçirmiş.

—

FBI ekibinin gelmesini beklerken, Armstrong Batı Virginia'dan aradı. "Ritter ile bir kez daha sert bir konuşma yapmak isteyebilirsin," dedi. "Kamyondan alınan kumaş örneklerinin test sonuçları geldi ve kütüklerden alınan kumaş örnekleriyle uyuşuyor. Tam olarak. Görünüşe göre dövüş sanatları matları için kullanılan bir tür kanvas. Pek yaygın değil."

"Ritter hakkında bazı haberlerim var..." Lucas başladı.

Armstrong cinayet karşısında şaşkına dönmüştü ve Lucas ona, eğer DNA'larını çıkarabilirlerse kanvas örneklerinin hâlâ işe yarayacağını söyledi.

Kamyonu. "O eşyaları sakla, Carl. Sana geri döneceğiz."

Lucas onlara Armstrong'un laboratuvar sonuçlarını açıkladığında Bob, "Yuvarlanıyormuşuz gibi hissediyorum ama yokuş yukarı mı yoksa yokuş aşağı mı olduğunu anlayamıyorum," dedi.

FBI ekibi geldi, müdür onları Ritter'ın yerine aldı.

daire, polisler ve Clark salonda beklerken ekip ön inceleme yaptı. Bir saat sonra, takım lideri,

Jake Ricardo, dışarı çıktı ve dedi ki, "Herhangi bir iz bulamıyoruz. burada ateş edildi. Bu dairede öldürüldüğüne inanmıyorum."

Cinayet mahalli yok. Polisler burayı ilk kez aradıklarında, arama izniyle kısıtlanmışlardı - özellikle ne aradıklarını listelemek zorundaydılar ve arama gerekçeleri oldukça zayıf olduğu için bu listeye sıkı sıkıya bağlı kalmışlardı. Ritter öldürüldüğüne göre, FBI ekibi burayı darmadağın edebilirdi.

Bunu yaptılar.

İlk önemli bulgu, çift taraflı bantla tutturulmuş bir halı kenarının altına gizlenmiş iki pasaporttu. Pasaportlardan biri İngiliz pasaportuydu, Richard Carnes adına düzenlenmişti ve üzerinde Ritter'ın fotoğrafı vardı. Diğerisi ise David Havelock adına düzenlenmiş bir Amerikan pasaportuydu ve üzerinde yine Ritter'ın fotoğrafı vardı.

İkinci ve son iyi şey ise Ritter'ın sehpanın üzerinde duran dizüstü bilgisayarıydı. Şifre korumalı olduğu için giremiyorlardı. Lucas onlara şifreyi kırmak için dizüstü bilgisayarı bilgisayar laboratuvarına götürüp götüremeyeceklerini sordu.

"O başka bir yerde, Quantico'da," dedi Ricardo. "Onları arayıp açıp açamayacaklarını soracağım. Peki ya cep telefonu?"

"Henüz bulamadık," dedi Lucas. "Bir tane olduğunu biliyoruz, çünkü numarasını aldık ve olmadığı bazı yerleri de biliyoruz."

"Ne zaman öldürüldü?"

"Muhtemelen dün gece," dedi Lucas.

"Ne servisi?"

"Verizon."

"Tamam. Verizon'da uzun bir süre öncesine ait takip verileri ve en az birkaç gün öncesine ait mesajlar olacak. Onların peşine adam takmalısın."

"Bunu yapabilir misin?"

"Bizimkiler yapabilir. Başka birini çağırayım."

—

Bunu yaptı ve sonra Quantico'daki bilgisayar uzmanını aradı, Adı Roger Smith'ti. "Sizin bulunduğunuz yere yakın bir yerde oturuyorum," dedi Smith. "Eve dönerken uğrayıp bir göz atabilirim. Eğer yapamazsam Herhangi bir şey olursa poşetleyip sabah ilk iş laboratuvara getirebilirim."

"Bu harika olur," dedi Lucas.

"Bu arada, şifreyi arayın. Yazılmış olabilir Herhangi bir yerde, eğer gerçekten yazdıysa. Ki muhtemelen yazmamıştır. Muhtemelen annesinin göbek adıdır."

"Bakarız," dedi Lucas.

—

Frederick County dedektifi CLARK önce pes etti. "Eğer Burada başka bir şey olsa, ne olacağını bilsem lanetlenirim. 'Joe'nun evine gidiyorum, beni vurabilir' şeklinde bir not bıraktığını sanmıyorum."

"Hayır ama eve kadar iz bırakmış olabilir," dedi Lucas. "FBI telefon kayıtlarını inceliyor. Biraz daha bekleyin, biz onlardan haber almalıyız."

Buldular ama bir saatliğine değil. Bir FBI teknisyeni Lucas'ı aradı ve "Cep telefonunuz ya da iPad'iniz var mı?" diye sordu.

Lucas, "Arabamda bir iPad var," dedi.

"Bana e-postanızı verin, size bir bağlantı göndereyim. Telefonu kapanmadan önceki yirmi dört saat boyunca izlediği yolun haritasını çıkardık."

"Ne zaman bıraktı?"

"Dün gece saat on bir civarında, Virginia'da."

"Virginia'nın neresinde?"

"Applejack'in Yeri diye bir yer var..."

"Cesedinin atıldığı yer burası," dedi Lucas. "İzi bulmam ne kadar sürer?"

"Bana e-posta adresinizi verdikten yaklaşık otuz saniye sonra."

—

LUCAS arabasına doğru yürüdü, iPad'i aldı ve arabasına geri döndü. Ritter'ın dairesine gitti, yürürken e-postayı getirdi. FBI dosyası basitçe bir Google haritasının pdf'siydi, üzerinde kırmızı bir çizgi halinde izler vardı ve izlere karınca büyüklüğünde numaralar iliştilmişti. Haritayla birlikte verilen bir açıklama her numaranın zamanını gösteriyordu.

Ritter'in dairesinde sekiz saat süren bir yolculuktan sonra - uykudaydı- Heracles ofisine varıldı ve burada birkaç saat kalındı, ardından öğle yemeğinde Lucas düşündüm. Telefon öğleden sonra ofise geri döndü, Arlington'da bir yere gitti, ofise dokundu, akşam Georgetown'a gitti ve sinyalin kaybolduğu Virginia'ya doğru geri döndü.

Lucas daireye geri döndü ve Bob, Rae ve Clark ona baktı. "Ritter dün gece evdeydi ve Parrish'in evinden yaklaşık bir blok ötedeki bir restorana gitti," dedi. "Haritada Parrish'in evine gitmiş olabileceği bazı karaltılar var. Telefon nehrin karşısındaki restorana gidiyor, cesedin muhtemelen atıldığı yere. Parrish öldürüldü Ritter'ı nehrin karşısına götürüp attılar."

Clark, "Bildiğim iyi oldu," dedi. "Bu Ritter'ın araba sürmesinden daha iyi. Eve döndüğünde bir şeyler atıştırmak için durur ve restoranın arkasında gaspçılar tarafından vurularak çöp konteynerine atılır."

Rae, "Bu yakışksız bir şüphencilik," dedi.

Clark, "Sadece Washington bölgesi ülkedeki en iyi savunma avukatlarına sahip olduğu için, çünkü onlara ihtiyacı var" dedi.

Rae, Lucas'ın omzunun üzerinden bakarak, "FBI'daki telefoncuyla ara, Parrish'in izini bul," dedi.

"Elbette," dedi Lucas.

Bunu yaptı ve telefondaki adam bir saat daha süreceğini söyledi.

Lucas telefon hakkında konuşurken bilgisayar uzmanı Smith çıkageldi. Saçları dökülmüş siyah bir adamdı, önce Rae'ye uzun uzun baktı, sonra bazı elektronik kutular kullanarak Ritter'ın dizüstü bilgisayarını karıştırdı. Birkaç dakika sonra açıldı. Lucas omzunun üzerinden bakarak, "Teşekkür ederim," dedi.

"Henüz erken," dedi Smith. "Buradaki her şey şifrelenmiş gibi görünüyor. Her şey. Tüm e-postaları ve bir düzine kadar belge.

Standart ağır iş şifrelemesi ..." SanderCrypt adlı bir uygulamanın simgesini gösteren ekrana dokundu. "Bu, anahtar olmadan bu şeyleri okumanın mümkün olmadığı anlamına geliyor."

"Peki, anahtar neye benziyor olabilir?" Bob sordu.

"Her şey olabilir. Ezberlediysen artık var olmayabilir bile ve tabii ki artık öldü."

"Ya yazdıysa?" Rae sordu. "Kaç sayı olurdu ... ya da harf ... ya da her neyse?"

Smith başını salladı. "Bilemiyorum. Herhangi bir şey olabilir, ama muhtemelen birkaç harf, rakam ya da sembol..."

"Ve siz onu kıramıyor musunuz?"

"Hayır. NSA yapamaz. Kimse yapamaz."

"Diyelim ki yazdı? Ne aramalıyız?" Smith, "Yersiz olan her şey," dedi.

"Çoğu

İnsanlar bilgisayar masalarının yazı tablasına 'Hey, diddle, diddle, kurbağa ve keman ve ay plütokratın üzerinden atladı' yazmazlar. Eğer böyle bir şey bulursanız, bu muhtemelen bir anahtardır."

"Burayı karış karış dolaştık ve böyle bir şey bulamadık," dedi Lucas. "Yine de rastgele şeyler yerine normal bir cümle olabilir mi?"

"Oh, bilgisayarlar hakkında ne kadar bildiğine bağlı. Eğer 'Hey, diddle, diddle' gibi bir şey olsaydı ve diyelim ki otuz harf uzunluğunda olsaydı Herhangi bir bilgisayarın kaba kuvvetle kırması imkansız. Aynı zamanda hatırlaması da kolay olur," diyor Smith. "Çoğu teknisyenler bunu bilmez, bu yüzden uzun bir rastgele dizi oluştururlar. Ancak rastgele dizileri hatırlamak çok daha zordur ve yazılı. Arayacağınız şey de budur; rastgele sayılar ve başka hiçbir şeyle bağlantısı olmayan harfler."

"Ben de böyle bir şey görmedim," dedi Lucas.

Smith, "O zaman yandın," dedi. "Bilgisayarı alacağım, bir şey bulursan bana haber ver. Belki anahtarı bir kasada ya da başka bir yerde saklıyordur ve sen onu daha sonra bulursun."

Bob, "Kullanmak zorunda kalırsa bu pek mümkün görünmüyor," dedi.

Smith omuz silkti: "Haklısınız. Tüm şifreli e-postalara bakılırsa bunu epeyce kullanmış gibi görünüyor." Durakladı, sonra ekledi, "Elimizde Bir dolar banknotundaki seri numaralarını kullanan bir adam vardı. On numara,

iki harf; bir ileri, bir geri. Bize birkaç kez neredeyse harcadığını söyledi. Sonunda onu arkaya sıkıştırdı emin olmak için cüzdanının bölmesini açtım."

Rae, "Ritter'in cüzdanı elimizde olsa bile bunu görmek imkansız olurdu, ki elimizde yok," dedi.

"Evet. Dolar bozduran adamda da bunu görmedik," dedi Smith. "İtiraf pazarlığının bir parçası olarak bize bundan bahsetti."

Lucas başını salladı. "Bunu kırmanın bir yolu olmalı..."

Smith başını salladı. "Üzgünüm dostum. Öyle bir şey yok. Artık dünya böyle işliyor."

—

FBI telefon teknisyeni arayıp Parrish'in telefonunun bütün akşam evinde açık olduğunu söylediğinde SMITH toparlanıyordu. Birkaç dakika sonra Arlington polisleri aradı ve

Ritter'in arabası Applejack'in evinden bir blok ötedeydi. Kapılar kilitliydi ama araba boş görünüyordu, kumaş koltukta kan benzeri bir renk yoktu. Arabayı çekip bagajı açacaklardı ama Arlington polisi bagajın yükten çok bir sefer taşı gibi olduğunu söyledi ve

Parmak uçlarıyla ya da parmak uçları olmadan kimse içeriye bir ceset sokamazdı.

"Ama belgeler olabilir," dedi Lucas. "Bagajı açar açmaz beni aramanı istiyorum."

"Arayacağız," dedi polis.

F Ritter'in pasaportlarla nereye gitmiş olabileceğini görmek için pasaportları ilgili veri tabanlarında araştırdı.

Lucas'a her ikisinin de Avrupa'ya ve ABD'ye yapılan seyahatlerde kullanıldığını söylemek için akşam yemeği.

Forte, "Çok uzun süre kalmadı - biri için Fransa'da iki, İspanya'da üç gün; diğeri için Fransa'da üç, Almanya'da iki gün," dedi. "Yanılıyor olabilirim ama pasaportları seyahatle doğruladığından şüpheleniyorum. Pasaport kontrolünde çalışıyorsanız, halihazırda vize damgası taşıyan kullanılmış pasaportlar yepyeni olanlardan daha az ilgi çekicidir. Zaten kontrol edilmişlerdir."

Ertesi sabah Bob antrenmanından sonra aradı ve Lucas ona birkaç saat dolaşmak için dışarı çıkacağını söyledi. "Düşünmem gerek, hepsi bu. Neyi kurtarabileceğimize karar vermeliyim. Dediğin gibi, Ritter bizim adamımızdı ve şimdi yeni birine ihtiyacımız var."

Lucas Georgetown'a geri döndü, burası yakındı ve yürümek için fena bir yer değildi. Bir lokantaya girip pastırmalı krep yedi ve *Post* gazetesini okudu. Üçüncü sayfada Smalls/Grant tartışmasıyla ilgili kısa bir haber vardı ama yeni bir şey yoktu.

Çeki aldığı anda, son yirmi dolarlık banknotuyla ödeme yaptı, Bu hafif bir sürpriz oldu. Bilinmeyen yerlerdeki küçük harcamalar için kredi kartı kullanmayı bırakmıştı.

ve bu yüzden her zaman nakit para taşırdı. Hesabının birkaç yüz doların altına düşmesine nadiren izin verirdi. Lokantadan on beş dolar ve bozuk parayla ayrılırken, nakit para eksikliği beyninin arkasını pamuk kozasına üşüşen bir böcek gibi tırmalıyordu.

Ve bir sonraki adımı bulamamıştı.

—

Birkaç blok ötede bir Wells Fargo Bankası gördü ve oraya doğru yürüdü. ATM kartını taktı ve şifresini girdi. . . ve kullanım talimatlarının altındaki Braille alfabesiyle yazılmış noktaları fark etti. Kör bir adamın kolayca bulamayacağı bir makineye neden Braille alfabesi koyduklarını merak etti.

Kafasının içinde bir çan çaldı.

Parasını topladı, cebine koydu ve Rae'yi aradı. "İş merkezine git, nasıl olursa olsun.

Kendi dizüstü bilgisayarınızı alıp harfleri ve sayıları gösteren bir Braille çizelgesi indirmeniz ve çıktısını almanız gerekiyor. Nasıl çalıştığını çözmeni istiyorum - Braille alfabesi yani. Bilirsiniz, nasıl okunacağını."

"Yani parmaklarımla mı?"

"Hayır, hayır ... her bir Braille deseninin ne anlama geldiği - hangi harfler oldukları, sayılar."

"Şey . . . Tamam. Ne yapıyoruz?"

"Ritter'ın bilgisayarının anahtarını arıyoruz." "Körler alfabesinde mi?"

"Kemerinin arkasındaki şu garip noktaları hatırlıyor musun?" Lucas sordu. Bir nefes alış veriş duydu.

"Aman Tanrım, haklı olabilirsin. Neden iPad'ime indirmiyorum? Bir dakika içinde yapabilirim."

"Kemer bir dakika içinde elimde olmayacak ama iPad kulağa hoş geliyor. Kemer aldığımda sana geri döneceğim. Ya da otelde buluşup bu işi çözeriz."

"Şimdi indiriyorum. Stump şaşıracak ... ki genelde şaşırmaz."

"Henüz elimizde ne olduğunu bilmiyoruz," dedi Lucas, "ama bu Doğru. Kemerindeki bir kod istediği kadar uzun ve rastgele olabilirdi, her yerde, her zaman kullanışlı olurdu, yanlış yere konması imkansızdı ve belli olmazdı. Braille alfabesini bilen insanlar bunu asla göremezdi çünkü onlar, bilirsin işte..."

"Kör."

"Doğru. Ve kör olmayan insanlar muhtemelen noktaları bir kod olarak algılayamazlar."

"Nasıl tanıdınız?" diye sordu.

"Bunu çok düşündüm... her yerde farklı nokta kodları gördüm," diye yalan söyledi Lucas. "Braille alfabesi fikri bir anda aklıma geldi."

"Bir gün bana gerçeği söylemek zorunda kalacaksın," dedi Rae.

—

RAE Braille alfabesiyle yazılmış bir tablo bulmak için internete girdiğinde, Lucas

Frederick County adli tabibine giderek kendini tanıttı ve Gates adında bir adli tabip müfettişiyle konuştu. "Burada bir ceset var, James Ritter."

"Evet."

"Gelip kemerini görmem gerek," dedi Lucas. "Bu bir silah kemeri, kot pantolonlardaki gibi geniş halkalar için yapılmış."

"Neye bakıyorsun sen?" Gates sordu.

"Kemerin arkası. Üzerinde bazı bilgiler olabilir. Bunu kullanabiliriz," dedi Lucas.

"Gerçekten mi? Ben bir şey görmedim."

"Bu benim süper gücüm," dedi Lucas. "Bir saat içinde orada olabilirim."

Gates, "Sizin için bir fark yaratacaksa, iPhone'umla fotoğraf çekip dört dakika içinde size ulaştırabilirim," dedi.

"Evet, hadi deneyelim. Kemerin arka kısmının tamamına ihtiyacım var. Washington şehir merkezinde bir yol kenarında oturuyorum ve aramayı bekleyeceğim."

"Dört dakika değil ama, yedi ya da sekiz dakika kadar."

"Ben beklerim," dedi Lucas.

—

Yedi dakika sonra fotoğraflar geldiğinde LUCAS iPad'iyle bekliyordu, üç taneydi, hepsi sıkı ve iyi odaklanmıştı, üzerinde "Soldan sağa. Noktalar bir şifre mi?"

Lucas soruya cevap verme zahmetine girmede, "Teşekkürler," dedi ve otele doğru yola koyuldu.

Lucas otele döndüğünde Bob ve Rae'yi Rae'nin odasında beklerken buldu ve Rae onu içeri aldığı anda iPad'ini ona doğru salladı ve

"Bob ve ben Braille alfabesini çözmeye çalışıyorduk. Yeterince basit. Hâlâ kemerdekinin Braille alfabesi olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Bana kesinlikle öyle görünüyor," dedi Lucas. iPad'ini açtı, fotoğrafları çağırdı ve hep birlikte odanın masasının üzerine çömelip iki iPad'i yan yana koydular. Lucas, "Hangi yönün aşağı ya da yukarı olduğunu nasıl bileceğiz?" diye sordu.

Rae açıkladı, Lucas da "Demek onları okudun." dedi.

Öyle yaptı ve kemer fotoğraflarını tararlarken her bir harfi ya da rakamı bir bloknotun üzerine yazdı: yirmi dört sembol vardı:

"c3cejd24lstpv319qubdo6g9."

Bob, "Bu bir şeyin anahtarından başka bir şey değil," dedi.

—

LUCAS, FBI bilgisayar teknisyeni Roger Smith'e ulaşmak için FBI bürokrasisini aştı. "Jim Ritter'ın dizüstü bilgisayarın var mı?"

"Kilitli bir yerde ama bir iki dakika içinde alabilirim."

"Senin için bazı numaralarım var," dedi Lucas.

"Bekle."

—

LUCAS AÇTI ve Bob Rae'ye, "Eğer bu işe yararsa, muhtemelen Lucas'ın kışını öpmek zorunda kalacaksın. Bunun için burada olmak istemeyebilirsin."

"Zaten bunun için zamanımız yok," dedi Lucas. "Eğer bu işe yararsa, Quantico'ya gidip bu şeyleri kontrol etmemiz gerekecek."

Rae: "Neden? Bize e-posta ile göndermesini sağlarız."

Lucas yüzünü ovuşturdu ve içini çekti. "Kahretsin. Biliyor musun, kalbimin derinliklerinde, artık bir şeyler almak için her zaman bir yerlere gitmek zorunda olmadığımızı anlamıyorum," dedi Lucas. "Ritter'ın kemerine bakmak için Adli Tıp Kurumu'na bir saat yol gitmek üzereydim. Ritter'ın kemerine bakmak için Müfettiş bana iPhone fotoğraflarını yedi dakika içinde gönderdi. Gökyüzünden bu şekilde gelmesi beni biraz ürkütüyor."

—

SMITH telefona geri döndü ve "Çalışmaya başladık. En iyi tahmininiz nedir?"

Lucas ona bir dizi rakam ve harfi okudu, teknisyen de bunları yazdı ve "Hiçbir şey yok," dedi.

Lucas, "Belki de geriye dönüktür, ya da her neyse," dedi.

"Ya da belki bir şeyi yanlış yazmışımdır. Onları size geri okuyacağım," dedi teknisyen.

Yaptı ve dizinin sonuna doğru "ddo6g9" dedi.

Lucas dedi ki, "Bekle. Bekle. Bekle. Dizinin sonuna doğru, bdo olmalı, ddo değil . . ."

Teknisyen, "Bir dakika..." dedi ve sonra, "Shazam! Girdik."

"Gelip bakabilirim, ama eşyaları gönderirseniz çok daha hızlı olur."

"Gönderebilirim. Seninle çalışan şu hatunun adı neydi?" Smith sordu.

"Rae'yi mi kastediyorsun?" Lucas Rae'ye baktı.

"Evet, güzel olan... basketbolcu olan."

"Rae." Rae'ye, sessizce: "Senin görünüşünü beğeniyor."

"Doğal olarak," dedi Rae.

Smith: "Bana onun ve senin e-postanı ver. Ona bir e-posta göndereceğim."

Bana gönderdiğin gibi bir dize ... farklı bir tane tabii ki ... ve tüm metinleri ve e-postaları tek bir uzun dosyada *e-postana* göndereceğim. Bunları ayrı tutacağız, böylece kimse ikisini aynı anda göremez. Bunları okumak için kodu girmeniz gerekecek. Tek seferlik bir kod, Senden sonra kimse kullanamayacak. Siz bile. Tabii ki, dosyaları bilgisayarınızda açıp düz metin olarak kaydederseniz ve birisi bilgisayarı sizden alırsa, anladılar."

"iPad'imden açacağım. Touch ID'm var," dedi Lucas.

"Bu Ritter denen adam parmaklarını kaybetmemiş miydi?" Smith sordu. "Evet," dedi Lucas. "Bunu yapmayacağım."

"Bana Rae'nin e-postasını ver."

"Ona asılma," dedi Lucas.

"Hey, ben FBI'danım. Sadakat, Cesaret, Dürüstlük-FBI."

—

SMITH bir dosyayı bir araya getirmenin biraz zaman alacağını söyledi VE o t u r u p yirmi beş dakika boyunca huzursuzca bir Nationals maçını izlediler,

Sonra Lucas'ın iPad'i çaldı ve dosya geldi. Bir dakika sonra, bir Rae için bir dizi harf ve rakam geldi: "Hey, şekerim, bir gün seni bir şeyler içmeye götürmeyi çok isterim."

"Şifre bu olamaz," dedi Rae.

Bob: "Elbette öyle. Normal cümleleri anahtar olarak kullanmakla ilgili söylediklerini hatırlıyor musun? Ve Lucas'ın ona sana asılmasıyla ilgili söylediklerini? Hem şifreleme kodunu iletiyor hem de sana asılıyor."

"Kötü görünümlü biri de değil," dedi Rae. "Uzun boylu. Zeki." "Kel," dedi Bob.

Lucas, "Tanrım, Rae, şu lanet şeyi dosyama yaz," dedi.

Yaptı ve yeni dosya açıldı: on iki belge ve otuz e-posta.

"Fazla değil," dedi Rae.

"Ritter disiplinliydi," dedi Lucas. "Muhtemelen kullanmadığı eşyaları temizliyordur."

"Kod olmadan şifrelemeyi asla kıramayacağımızı bilmesine rağmen mi?" Bob sordu.

"O zaman bile," dedi Lucas. "İhtiyacın olmayan bir şey varsa, ondan kurtul." Ritter'ın banka hesap özetini düşündü. Kızardı.

—

AMA RITTER TAM OLARAK DISİPLİNLİ DEĞİLDİ.

Uzun dosyalarda Herakles'ten Libya, Nijer ve Irak'a yapılan sevkiyatların ayrıntıları yer alıyordu - sevkiyatların ne olabileceğine dair ayrıntı yoktu - Ritter, McCoy ve Moore'un nihai varış yerlerine kadar eşlik etmek. Briefing zamanlarına ilişkin notların yanı sıra alıcıların isimleri ve belirtilen yerler de vardı, Lucas'a zaman zaman uyarıcı gibi görünen esrarengiz etiketler: "Maziq güvenilirdir ve işini bilir.

Hem fiziksel hem de siyasi koruma, bu yüzden orada iyi olacaksın" ve "Cibril'in seni destekleyeceğine güvenemezsin.

(ki öyle olmayacak). Dört farklı ülkeye ait olduğunu unutmayın.

Bildiğimiz kadarıyla milisler birbirleriyle dostane ilişkiler içinde değiller, bu yüzden de şortunu değiştirir gibi inançlarını değiştirmeye hazır bir adam. Eğer şortunu değiştirirse ..."

Bir diğeri, "Çantalar gözünüzün önünden her gittiğinde, geri döndüğünüzde mühürleri kontrol edin. Uçaktan indiğinizde bile. Bu bok parçalara ayrılmamalı yoksa başımız belada demektir."

Bir üçüncüsü "OGA'ya dikkat et, orada çok kalabalıklar" dedi.

"OGA'nın ne olduğunu merak ediyorum?" Lucas sordu.

"Bunu biliyorum," dedi Bob. "Açılımı 'Diğer Hükümet Ajansı', yani CIA."

"Anladım."

"FBI'in bunu görmesi gerekiyor," dedi Rae. "Peki ya e-postalar?"

E-postaların çoğu şifreliydi. Birkaç kişiden gelmişlerdi. ama çoğunlukla "Hâlâ iki kişi miyiz?" gibi şeyler söylediler. Sonra haritaları buldular.

Lucas "Burada" başlıklı bir e-postaya tıkladı ve açtığında Batı Virginia'nın dar bölgelerinin iki uydu görüntüsüyle karşılaştı. Birinde, Smalls'un Potomac'ın Güney Kolu üzerindeki kulübesinden yarım milden daha az bir mesafede, toprak bir yolla bir arka yolun kesiştiği bir nokta vardı.

Diğeri ise Ritter'ın kamyonunun Smalls'ın Cadillac'ına çarptığı çarpma noktasından, kulübenin üstündeki arka yola, kulübenin yan tarafındaki kütüklerin bulunduğu noktaya giden bir "yol" gösteriyordu. kamyon boşaltıldı.

Bob patikanın arka yolla kesiştiği yerde ekrana dokunana kadar hepsi yarı inanmaz bir halde okudu. "Bu bir keşif raporu, saldırıyı ayarlıyor.

Birisi Smalls'u izlemek için ayarlanmış-

Buraya. Kulübeden ayrıldıklarında, kamyondaki Ritter'ı arar ve kamyonun onu alacağı yere doğru yürüdü - buraya. Onu alırlar ve tomrukları döktükleri yere doğru giderlerdi. Ondan sonra da tepeyi aşip Washington'a dönerlerdi."

"Zaman damgasına bak," dedi Lucas. "Smalls'u vurmalarından beş gün önce miydi? Onu izliyor olmalılar ve

Whitehead ile oraya gideceğini biliyordu."

"Bunu sadece izleyerek anlayamazsınız," dedi Rae. "Onu dinlemişler."

E-posta Moore'dan Ritter'a gitmişti.

Lucas, "FBI'dakilere bundan bahsetmeliyiz. Sonra da Moore'u tutuklarız. İşi bitti. Yeni adamımızı bulduk. Şimdi tek soru, onu bir hücreye mi koyacağız yoksa dinlemeye mi alacağız?"

—

FBI bürokrasisi içinde tekrar dolaştı ve sonunda Jane Chase'in asistanının masasına vardı. Asistan, Bayan Chase'in bir konferansta olduğunu söyledi. Lucas, "Bu oldukça önemli. Hemen şimdi konferansa git ve ona ABD Polis Teşkilatı'ndan aradıklarını ve isteyeceği bilgiler olduğunu söyle. Neden bahsettiğinizi anlayacaktır."

Asistan tereddüt etti, sonra sesi hafif bir öfkeyle yükselerek, "Peki, yapacağım ama umarım başımı belaya sokmazsınız," dedi.

"Söz veriyorum, yapmayacağım."

İki dakika sonra Chase "Alo?" dedi.

"Ajan Chase? Bu Lucas Davenport, toplantıdaki ABD Şerifi-"

"Hatırlıyorum," dedi, sesi çöl kumu kadar kuruydu. "Ne istiyorsun?"

"Hedeflerimizden biri olan James Ritter'ın öldürüldüğünden haberiniz var mı?"

"Bu konuda bilgilendirildim, evet. Adamınız Forte aradı."

"Ritter'ın dizüstü bilgisayarına el koyduk ..."

"Anladığım kadarıyla çok şifrelenmiş."

"Evet. Diğer polislerle birlikte bu sabah şifreyi çözdük.

Elimizde Herakles'ten Libya, Irak ve Nijer'e yapılan sevkiyatlarla ilgili bir dizi belge var, ancak sevkiyatların ne olduğu belirtilmiyor. Ama bana öyle geliyor ki kimsenin bilmesini istemedikleri şeyler olabilir. Bizim açımızdan daha önemli olan belge, Senatör Smalls'un kulübesinde Moore adında bir şüphelinin yerini tespit ediyor ve ayrıca boya ile bulduğumuz kütüklerin yerini de belirliyor

Smalls'un Cadillac'ından üzerlerine dökülmüş. Biz düşünüyoruz Moore'u hemen yakalamak. Asıl soru şu: Onu bir hücreye mi atacağız yoksa bizim için dinleme cihazı takacak mı? Yoksa FBI'ın tamamen farklı bir fikri olabilir mi?"

"Bekle. Şifreleme kodunu mu kırdın? Uzmanlar bana bunun yapılamayacağını söylemişti" dedi.

"Evet, şey... size ne diyebilirim ki? Biz polisiz."

Bunu düşündükten sonra, "Öğleden sonra erken saatlerde işim var ama daha sonrası için programımı temizleyeceğim. Saat dörtte burada ol saat. Lobide karşılanacaksınız. Bulduğunuz belgeleri yanınızda getirin. Uzmanlarımızdan bazıları onlara bakacak."

Lucas ona Quantico'daki bilgisayarının bunları yedi dakika içinde kendisine verebileceğini söyledi ve o da, "Mükemmel. Onları ondan alacağım. Çalışkanlığınız takdire şayan. Saat dörtte burada görüşürüz."

Telefonu kapattı ve Lucas, Bob ve Rae'ye, "Sadece kışında bir sopa değil, koca bir ağaç olan bir kadın var. ve dalları."

Rae, "Onun kadar yükseklere çıkmak için düzgün biri olmalısın," dedi. "Senin gibi," dedi Lucas.

Rae dedi ki, "Hayır. Sadece herhangi bir aptalı vurmaya istekli olmalıyım."

Benden kaçacak kadar aptal bir orospu çocuğu. Ki bunu yapmaya hazırım. Ve tabii ki Stump'ın icabına bakmalıyım."

"Bunun için sonsuza dek minnettarım," dedi Bob.

—

LUCAS cep telefonunu kontrol etti. "Saat dört-üç saat. Belki spor yaparım. Alışverişe gitmek için çok sıcak."

"Biraz kestir," dedi Rae. "Ya da Quantico'ya gidip Smith'le bir şeyler içmek için buluşabilirim. Bana sırt masajı yapabilir. İyi bir masaja ihtiyacım var."

Bob, "Düşünüyordum da ..." dedi.

"Oh-oh. Sana bu konuda ne söylediğimi biliyorsun."

"Ritter'in kemerindeki 'S' ne?"

Lucas, "Ne?" dedi.

"Kodun hemen sonunda bir 'S' var. Eğer noktalar bir kodsaa, belki 'S' de öyledir."

Lucas iPad'ini çıkarıp Ritter'ın kemerinin fotoğraflarını aradı. Bob, Braille alfabesindeki noktalarla aynı siyah mürekkeple yazılmış "S" harfi konusunda haklıydı ama Lucas bu sembolün Ritter'a ait olup olmadığından emin değildi.

aslında bir "S." Baş harf ya da sembol -ya da her neyse- açık uçlu çift paralel çizgiler halinde, bir tarafı baş harf/sembol diğerinden daha kısa. "Gerçek bir baş harften çok bir şekle benziyor. S şeklinde bir yol gibi," diyor Lucas.

"Bu çok aptalca. S şeklindeki bir yolu kim hatırlamak zorunda kalır ki?" diye sordu Rae. "Ne işine yarayacak ki?"

"Belki bir nehir?" Lucas önerdi ve Rae başını salladı.

Bir süre oturup ona baktılar ve Lucas, "Siktir et, bunu bir düşünelim," dedi.

Bir saniye sonra Bob, "Neye benzediğini biliyor musun? Lavabonun altındaki tuzağa benziyor. Saklanabileceğin bir yer gibi Küçük bir şey. Örneğin bir flash bellek?"

Rae ve Lucas birbirlerine ve iPad'e baktılar ve Rae "Lanet olsun, bakmamışız. Şimdi Ritter'a geri dönmeliyiz. Ve dörde kadar buraya dönmeliyiz."

—

Yoldayken Lucas, Russell Forte'u aradı ve ona FBI'la yapacağı görüşmeden bahsetti. Forte orada olacağını ve O'Conner'ın da muhtemelen ağırlık katmak için geleceğini söyledi. Lucas telefon görüşmesini bitirdiğinde, Ritter'ın apartman yöneticisiyle bir telefon görüşmesi daha yaptı ve bakım görevlisi olup olmadığını sordu. Varmış. Lucas, "Tesisat işlerini yapması için ona ihtiyacımız var," dedi.

Sulu mavi gözlü, soğukkanlı bir adam olan bakım görevlisi geldiklerinde onları bekliyordu. Her şeyi görmemiş olabileceklerini ama çoğunu gördüklerini söyledi, artık takım elbiseli üç federalin neden kendisine lavabo açtırmak için geldiklerini merak etmiyordu ayrı.

Mutfaktan başladılar, tuzakta hiçbir şey bulamadılar.

Banyoda kapana baktı ve şöyle dedi: "Bu birkaç kez parçalara ayrıldı ama benim tarafımdan değil. Ve bu tuzağı bunu yapmaya yetkili."

Bakım görevlisi borunun ilmekli kısmını çıkardı, parmağını içine soktu ve yaklaşık aynı boyda plastik bir tüp çıkardı. Lucas'ın küçük parmağının uzunluğu ve çapı kadar. Uçları bantla sarılmıştı.

Lucas'a uzattı ve dedi ki, "Radyatör hortum bandı. Yani su giremez. Mutfığa koyamadım çünkü çöpler boruyu itebilir ve lavaboyu tıkayabilir. Bu lavaboya su, sabun ve bıyıktan başka bir şey girmez."

Tamirci lavaboları tekrar bir araya getirirken Lucas da Bob'un Leatherman aletini ödünç alarak plastik kutunun bandını kesti. Bunu yaptıktan sonra kutuyu ayırdı ve yassı, tuhaf görünümlü bir anahtar çıkardı.

"Kasa," dedi Rae. "Bu iyi olmalı."

—

LUCAS FORTE'YI ARADI. "Birkaç kâtime ve bir arama emrine daha ihtiyacım var, hem de acilen." O açıkladı ve Forte emin değildi Ritter öldüğü için arama iznine ihtiyaçları olacaktı ama ihtiyaç duymadıkları halde arama iznine sahip olmanın, sahip olmadıkları halde arama iznine ihtiyaç duymaktan daha iyi olduğuna karar verdiler. "Ben yazıp getiririm."

Memurlar üç isim kullanarak bölgedeki bankaları aramaya başladılar: Ritter'ınki ve halının altında buldukları iki pasaportun üzerindeki. Memurlardan biri David Havelock adında birini bir Citibank'ta buldu. mil uzakta. Forte bundan çok daha uzakta, Marshals Service merkezindeydi ve onlarla orada buluşup arama emrini getireceğini söyledi.

Lucas, "Gidelim," dedi ve kapıdan çıkıp sığınmanın içine daldılar. Bankaya Forte'den önce varmışlar, şube müdürünün yanına gitmişler ve ona olacakları anlatmışlar. "Arama emri "İyi," dedi kimliklerine baktıktan sonra, "ama kilidi açması için bir adam çağırman gerekecek."

Lucas cebinden anahtarı çıkardı. "Ritter'in anahtarı ve kutuyu sahte bahanelerle almak için kullandığı pasaport elimizde."

Kadın pasaporta ve anahtara baktı ve mırıldandı, "Evet, bu bizimkilerden biri. Büyük bir kutu. Sanırım bunu hatırlıyorum. Beyefendi. Hoş görümlü bir adam."

"Artık o kadar da değil," dedi Rae.

—

FORTE terli ama iyi giyinmiş bir şekilde ortaya çıktı ve Garanti. "Bunu çok fazla yapmadığımı biliyorsun, olay yerine gel. Sokaktaki adamdan çok entelektüel biriyim."

Rae, "Bunu hepimiz biliyoruz, ancak bir ofis çalışanının sokaktaki itibarını artırmasından asla zarar gelmez," dedi.

"Bu şekilde düşünmemiştim," dedi Forte. "Silahlanmaya başlamalıyım." Hepsi ona baktı ve o da ekledi, "Tamam, belki de değil."

Kayıtları yöneten ve ana anahtarları koruyan kadınlarla birlikte müdürü kasaya kadar takip ettiler. Kutu ilk denemede açıldı, kadın kutuyu çıkardı ve "Ağır.

Bunu bir izleme masasına götürelim."

Masa özel bir niş içindeydi. Bankadakileri gönderdiler, Forte kapağı açıp içeri bakarken etrafta toplandılar ve Bob şöyle dedi, "Oh oğlum."

Kutu neredeyse tepesine kadar doluydu. Altı ya da sekiz inç kalınlığındaki ilk katman İngilizce, Fransızca ve Arapça bir yığın belgeden oluşuyordu. "Teslimat sözleşmeleri," dedi Rae, onları karıştırırken. "Silahlar. Aman Tanrım, uçaksavar füzeleri."

"Ritter belgeleri kendini korumak için saklıyordu, kışını koru dosyalarını. Her ihtimale karşı," dedi Lucas.

"Eğer onu kimin öldürdüğü konusunda haklıysak, bu da işe yarayacak gibi görünüyor," dedi Rae. "Belki kendini korumak için değil ama intikam için."

İlk katmanın altında, Lucas'ın olta takımları için kullandıklarına benzeyen ince, düz bir plastik kutu vardı. İçinde iki düzine parmak bellek vardı.

Üçüncü katmanda nakit para -yüz dolarlık banknotlar ve beş yüz avroluk banknotlar-, altın paralar ve üç pasaport daha vardı.

Hızlı bir nakit sayımı ve altın tahmini yaptılar ve Forte cep telefonunun hesap makinesine bakarak, "Kabaca bir milyon dolara eşdeğer nakit arıyordu. Beş yüz avroluk banknotlar işi daha derli toplu hale getiriyor."

Seksen altın, toplamda yüz bin dolardan biraz daha fazla bir meblağa tekabül ediyordu.

—

RAE lobiye geri döndü ve müdürden karton bir banka kutusu aldı. Forte arama emrini doldurdu, imzaladı, müdür onu fotokopi çektiirmek için götürdü ve sonra her şeyi kutunun içine koyup Forte'nin arabasına taşıdı.

"Hoover'a varmak için otuz dakikamız var," dedi. "Biraz geç kalabiliriz, özellikle de yavaş sürersem. Geç kalacağım da. Kutsal kediler, ayak boşluğunda bir milyon dolar. Belki de *gerçekten* geç kalırım, Reagan'a gider ve Panama uçağına binerim."

Bob, "Karını ve çocuklarını düşün," dedi.

Forte, "Ben de öyle yapıyordum" dedi.

Forte'nin patronu Gabe O'Conner, Hoover Binası'nın dışında onları bekliyordu. Forte'nin taşıdığı kutuyu gördü ve "Para mı?" diye şaka yaptı.

Forte yüzünü ekşitmeden şöyle dedi: "Bir milyondan fazla olduğunu düşünüyoruz ama avronun kurunu hesaplayacak vaktimiz olmadı. Ya da altının şu anki fiyatını."

O'Conner Forte'dan Lucas'a, Rae'ye, Bob'a ve tekrar Forte'a baktı. "Benimle dalga mı geçiyorsun?"

"En önemli şey olmayabilir," dedi Lucas. "Ritter'ın kiralık kasasından çıkardık; orada yasadışı silah satışlarıyla ilgili bir sürü CYA belgesi var."

"Siz ilginç vakalar buluyorsunuz," dedi O'Conner. Saatine baktı. "Hadi gidelim. Russell, yukarı çıkarken benimle bu konu hakkında konuş. Geç kalmak istemiyorum ama orada tam bir aptal olmak da istemiyorum."

Forte konuşmaya başladı ve eskortları geldiğinde bile durmadı. Hızlı ve paragraflar halinde konuşuyordu, diye düşündü Lucas. Eğer Forte'nin söylediklerini daktilo etseydiniz, bunu bir makale olarak yayınlayabilirdiniz. Konferans odasına kadar devam etti, O'Conner bir oyuncak bebek gibi sürekli başını sallıyordu. Jane Chase ve takım elbiseli maiyeti gelene kadar konferans odası ilk kez geldikleri gibi bomboştu, Chase ince bir alüminyum çanta taşıyordu.

Onlar sandalyelerine yerleşirken Forte ayağa kalktı ve bir yığın belgeyi masanın üzerine bıraktı. Bunu flash bellekler ve pasaportlar izledi, para yığınlarını ekledi ve Sonunda altın paraları toplayıp yerine oturdu.

"Nereden aldın bunu?" Chase sordu.

Lucas gülümsedi ve burnunu siper olarak ovuşturdu. "Ne kadar?" diye sormuyorlardı, hatta "Aman Tanrım" bile demiyorlardı, onun yerine "Nereden buldun?" diyorlardı. Altın ve para bu özel bürokrat grubunu etkilemek için yeterli değildi.

Forte Lucas'a baktı ve, "Sen biraz konuş," dedi.

—

LUCAS, Ritter'ın dizüstü bilgisayarını ve şifreli belgelerle başladı ve şifrenin Ritter'ın silah kemerinin arkasına nasıl gizlendiğini -ama açık bir şekilde- açıkladı. Ardından Bob'un aynı kemerdeki "S" tasarımını aniden fark etmesini ve kasanın anahtarını bulmasını açıkladı.

Chase'in yanındaki takım elbiselilerden biri, bir kadın, Bob'a şöyle dedi: "Bunun bir kanalizasyon olduğunu mu düşündün? Neden öyle düşündün ki?"

Bob dedi ki, "Öyle görünüyordu. Tasarım."

Kadın, "Daha önce hiç tahliye borusuna baktığımı sanmıyorum," dedi.

Bob, "Muhtemelen kendi işini kendi yapan biri değildir," dedi. "Ben oldukça fazla

birkaç tanesi. Biraz ilginçler, eğer gerçekten kafanızı çalıştırırsanız."

Kadın "Huh" dedi.

—

LUCAS, bankadan gelen belgeleri inceleyecek zamanları olmadığını açıkladı, "Ama görünüşe göre Ritter, bankada malzeme biriktiriyormuş.

Eğer Herakles, her ne için olursa olsun, ona biraz koruma sağlayacaktı. onu satmaya karar verdi," dedi Lucas. "Uçaksavar füzeleri de dahil olmak üzere silah satışlarıyla ilgili pek çok şey var ve satışların yasadışı olduğu ima ediliyor. Ya da en azından düzensiz."

"Onunla ne yapmayı planlıyorsun?" Chase sordu.

"Hepsini sana vermeyi planlıyordum," dedi Lucas, "hepsini," ve Chase küçük bir memnuniyet gülümsemesi gösterdi. "Özellikle odaklandığımız bir konu var: Senatör Smalls'a yönelik suikast girişimi. Eğer seninkini alabilirsen

hukukçular bu şeyleri hızlıca işlerler ve bize bir fikir verirler.

sonuçlarını, teslimatlara karışan birkaç adamla yüzleşmek için kullanacağız. Onları çevirmeliyiz. Bu olmak zorunda Swift: Şu anda geldiğimizi biliyorlar ve baş şüpheliler için avukatları ayarladılar bile. İkisiyle konuştuk, ve bize gitmemizi söylediler ... Bilirsin işte."

"Gidin kendinizi becerin?" Chase keskin bir sesle söyledi.

"Aynen öyle," dedi Lucas. "Elimizde bir kaldıraç yoktu."

"Kimin peşinden gitmek istiyorsun?" Chase sordu. "Özellikle mi?"

"Dört isim," dedi Lucas. "Hepsi sende var: Claxson, Parrish, Moore ve McCoy. Moore'u şu anda yakalayabileceğimizi düşünüyoruz, hem de büyük bir ihtimalle. Şifreli belgelerdeki haritaya bakarsanız..."

"Evet, öyle," dedi Chase. "Smalls'un kulübesindeki pusu buydu." "Aynen öyle."

"Onu bununla ve diğer ikinci derece kanıtlarla yakalayabilirsiniz ama bunlar çok zayıf," dedi.

"İşte bu yüzden onu ele verecek başka birine ihtiyacımız var. Hepsini ele vermek için. O kişiyi bu belgelerde bulabilirsiniz." Forte'nin önündeki kâğıt yığınına okşadı. "Eğer bulamazsak, muhtemelen en az iki cinayete aktif olarak katılmış olan birine bir mola verme olasılığı hakkında konuşmak zorunda kalacağız ve,

Ritter'ı kimin öldürdüğüne bağlı olarak, muhtemelen üç cinayet." Chase yüzünü buruşturdu: "Bunu yapmak zorunda kalmaktan nefret ediyorum."

"Ben de öyle."

—

CHASE belgeleri karıştırdı, çantasından bir cep telefonu çıkardı, birkaç tuşa bastı ve "Buraya gelebilir misin?" dedi.

Kapattı ve O'Conner ile Forte'ye, "Asistanıma parayı ve altını saydıracağım ve size izin belgenizle birlikte dosyalayabileceğiniz bir makbuz vereceğim," dedi. O'Conner ve

Lucas. "Okumanız için tüm belgeleri ona kopyalatacağım. Onları kaybetme. Yarın, içeriklerini sindirme fırsatım olduktan sonra tekrar konuşuruz."

Diğer takım elbiselilere şöyle dedi: "Hepiniz bu akşam sizi bekleyen herkesle temasa geçmelisiniz. Bir süre burada kalacağız."

Hepsi itiraz etmeden başını salladı.

Chase'in asistanı kapıdan kafasını uzattı; Lucas'ın bir Dartmouth mezununun nasıl görünmesi gerektiğini düşündüğüne benziyordu. "Evet, Hanımefendi?"

—

Belgelerin kopyalanması, fazladan birkaç memurun da çalışmasıyla yarım saat sürdü. Lucas kopyaları topladı, Bob ve Rae'yle birlikte gitmeye hazırlandı. Paranın belgelenmesi daha uzun sürecekti; sadece sayılmakla kalmıyor, aynı zamanda fatura fatura fotokopisi çekiliyordu, böylece Marshals Service'in elinde her birinin ve miktarının tam bir kâğıt belgesi olacaktı. Forte bunun için bekleyecekti. O'Conner'ın "Harika iş çıkardınız çocuklar." diyerek ayrıldı bile.

Lucas ve Forte sabah konuşmak üzere anlaştılar ve Lucas, Bob ve Rae ayrılırken Chase'in asistanı tekrar içeri girip şöyle dedi, "Miktar, bugünkü döviz ve satış kurlarıyla bir milyon otuz beş bin altı yüz yirmi dolar olacaktır. Ve elli iki sent."

"İşte size bir tatil evi," dedi Bob.

Büro işleri bittikten sonra ofisine dönen Chase, onları koridorda yakaladı.

"Sizlerin yaptıklarınızı takdir ettiğimi söylemek istedim. bitti," dedi. "Bu çok faydalı. Geçmişte bu tür faaliyetleri izlemeye çalıştık, ancak bunların çoğu gizlice yapılıyor ve gizli ve o kadar çok belge şifrelenmiş ya da yakılmış ki, bir kama bulmakta zorlandık. Bu olabilir. Bu gerçekten bir şey."

"Suikast girişimini unutmayın," dedi Lucas. "Diğer şeyler iyi olabilir, ama *Post*'un ön sayfasında yer alacak olan budur."

"Bunun farkındayız. Yarın sizinle bu konu hakkında konuşacağım. Heracles çalışanlarından bazılarının kafasına kelepçe takıyor," dedi Chase.

"Yine de bunu sabahın köründe beklemeyin. Burada geçmemiz gereken oldukça sıkıcı prosedürler var. Ben deneyeceğim Arkadaşınız Müdür Yardımcısı Mallard'la konuşarak kestirmeden halledebilirsiniz ama kabul eder mi bilmiyorum."

"Louis'e söyle, eğer yapmazsa o sarkık kışını tekmeleyeceğim," dedi Lucas.

"Evet. Bunu ona söyleyeceğimden emin olabilirsin," dedi Chase, nadir görülen ikinci bir gülümsemeyle.

A Lucas ve polisler FBI ile görüşürken Claxson, John McCoy ve Kerry Moore'u arka taraftaki bir konferansa çekti. kapıyı kapattı ve şöyle dedi: "Bir sorunumuz var. Belki üçümüzün ama özellikle ikinizin."

McCoy ve Moore birbirlerine baktılar ve Moore "Sorun nedir?" diye sordu.

Öki genç adam hem birbirlerine benziyor, hem de benzemiyorlardı: Ökisi de iki metreden bir santim kısa, tıknaz, atletik yapılı, bronzlaşmış, fındık gibi sert yüzleri ve elleri vardı. McCoy çilek sarısıyken, Moore koyu renk saçlıydı. Hareket tarzları onları büyük liglerin ikinci kalecileri gibi gösteriyordu.

Claxson derin bir nefes aldı ve sahte bir kızgınlıkla nefesini verdi. "Bu Davenport. Buraya geri döndü. . ."

"Karısını terk mi etti?" McCoy sordu. "İyi bir adam."

"Karısı evde ve iyileşiyor. St. Paul gazetesinde bir haber vardı; Soucheray adında bir köşe yazarı onun Bir polisle konuşmuş ve polis ona Last'ın ölümünü intihar değil cinayet olarak değerlendirdiklerini söylemiş."

Moore dedi ki, "Kahretsin. Nasıl . . . ?"

"Soucheray köşesinde Last'ın kalp sorunu olduğu yazıyor. Yarım blok bile koşamazmış. Davenport'un karısının arabasına kim çarptıysa birkaç blok koşmuş, hem de hızlı. Jim'in nasıl koştuğunu bilirsin."

"Lanet olsun," dedi McCoy. Ayağa kalktı, sandalyesinin etrafından dolaştı, bir elini saçlarında gezdirdi ve tekrar oturdu. "Kimse bize söylemedi. Bu bilmemiz gereken türden bir şeydi. Kötü istihbarat bizi öldürebilir."

"Evet, Davenport geri döndü ve ne olduğunu biliyorsun. Sıradaki. Jim Ritter öldürüldü. Adli Tıp'tan otopsi raporu geldi.

Müfettişin dosyaları . . ."

Claxson raporu eline aldı ve oturdukları masanın üzerinden McCoy'a doğru itti. "Görünüşe göre Jim su işkencesine maruz kalmış ve sonra da kalbinden vurulmuş. İnfaz edildi. Sağa bakıyordu

"Tetiği çektiklerinde namluyu aşağı indirdiler."

Moore inanamıyordu. "Sence bunu Davenport ve polisler mi yaptı?"

"Elimizde kanıt yok. Tek bildiğimiz Jim'in kaybolduğu ve bir çöplükte ortaya çıktığı. Ama önce işkence gördü ve Davenport buradaydı ve o bir katil. Polis olarak sekiz ya da dokuz adam öldürdü ve bazı cinayetleri ciddi şekilde sorgulanabilirdi. Her zaman sert şeyler yapmıştır, bu da bazılarını açıklıyor. Mesele şu ki, öldürmek onu endişelendiren bir şey."

Moore, McCoy'a "Karısının peşine düştüğümüzde hata yaptık," dedi. "Ben evliyken, biri karıma sert davransaydı Jeannie, onu öldürebilirdim."

McCoy sıırttı ve "Neyse ki o adam sadece onu beceriyordu" dedi.

"Isır beni," dedi Moore, ama güldü. Sonra gülmeyi bıraktı ve Claxson'a, "Belki de başka bir yerde iş bulmanın zamanı gelmiştir. Nijer gibi. Birkaç yıllığına nehrin yukarisına gidin."

Claxson, "Bu seçeneklerden biri. Diğer seçenek ise Davenport'tan kurtulmak. Dikkat çekeceği için bunu yapmak istemedik ama Davenport bu işi sürdürmek için kişisel husumeti olan tek kişi. tek kişi Davenport."

Moore şüpheliydi. "Yani altı blok öteden kalbine 338'lik bir kurşun mu sıkacağız? Bu biraz dikkat çekerdi.

.."

Claxson başını salladı. "Onu bir profesyonel öldürmüş gibi görünemez. Başka bir şey gibi görünmeli. Bir kaza, bir soygun, herhangi bir şey. Hâlâ onu birkaç ay aşağıya itmenin bizi bu işten kurtaracağını düşünüyoruz."

McCoy ve Moore tekrar birbirlerine baktılar ve McCoy, "Yani hastalandıysa - yani gerçekten hastalandıysa ..." dedi.

"Onu hasta edecek bir şeyin var mı?" Claxson sordu. McCoy,

"Hayır, ama birileri bulabilir," dedi.

Moore başını sallıyordu. "Bu saçmalık. Bunu nasıl yapacağımızı bilmiyoruz. Mesele şu ki, kayıtlarda şu kadın var. Smalls'la birlikte. Eğer yakalanırsak, kimliğimiz tespit edilirse. İğneye bakarak. Eğer onu öldüreceksek, bunu bir çıkış planımız olduğunda yaparız. İyi bir istihbarat olmadan, kameraların nerede olduğunu bilmeden lanet olası bir otele gizlice girip onu gazla öldürmek ya da su çiçeği gibi saçma bir fikir denemeyeceğim."

McCoy, "Haklısın." dedi.

Moore McCoy'a dedi ki: "Ben Nijer diyorum." Claxson'a baktı. "Tabii Suriye'de ya da Kürtlerle ilgili iyi bir şeyiniz yoksa."

Claxson dedi ki, "Beyaz Saray'dan bahsediyoruz. Bu hatunu oraya koyarsak, bildiklerimizle istediğimiz her şeyi elde edebiliriz. Her şeyi. On milyon dolar mı istiyorsun? Sorun değil. Yirmi milyon dolar mı? Sorun değil."

Moore, "Tabii bu sorunu ortadan kaldırmak için bizim gibi birkaç adam daha tanımıyorsa," dedi.

Claxson başını salladı. "Asla olmayacak. Para kolay iş. Hepimizi öldürmek çok zor olur. Ve tehlikeli."

Bir süre oturup birbirlerine baktılar.

Claxson ayağa kalktı, otopsi raporunu aldı ve "Bir şeyler düşünün. Ve bir şeyler bulmaya çalışacağım. Daha da kötüsü

Daha da kötüsü, sana bir kavanoz sıtma hapi veririz ve sen de nehrin yukarısına gidersin." Claxson kapıya doğru yöneldi, ama oraya

varmadan önce McCoy şöyle dedi,

"Hey. Jim'in bir ikiz kardeşi var. Ağır top, değil mi? Binbaşı ya da yarbay gibi bir şey, Delta'da çalışmış. Sanırım sıkı kardeşlerdi."

"Yarbay," dedi Claxson.

"Ya onu Davenport'un üzerine salarsak? Yakalanırsa... canımız sağ olsun."

Claxson alt dudağını üst dişleriyle tarayarak düşündü ve

"Bu olabilir. Öldürmesine bile gerek yok, onu dövse ya da başka bir şey yapsa yeter. İşleri yavaşlatacak, gerilimi azaltacak ve insanların yoluna devam etmesini sağlayacak herhangi bir şey."

"Buraya geldiğinde nasıl öğreneceğiz? Albay mı?"

Claxson omuz silkti. "Jim'in ailesine haber verilip verilmediğini kontrol edeceğiz. Eminim öyledir, onları arar ve Jim'in ailesini uçurmayı teklif ederiz."

Onları buraya. Jim'in vasiyetine göre yakılmak ve Arlington, ve bunu ayarlamak biraz zaman alacaktır. Arlington'daki evrak işleriyle ilgilenmeyi teklif edeceğiz, ancak adli tabip cesedi taburcu eder etmez yakma işlemi gerçekleşebilir. Her neyse, ailesi Albay buraya ne zaman gelir ve nerede olur bilmeli. Onu bilgilendireceğiz. Davenport'a yönlendireceğiz. Eğer bir şey olmazsa, hiçbir şey olmaz."

McCoy, "Hiçbir şeyin olmayacağına inanmak zor," dedi.

"O bizden biri değil," dedi Moore. "Bizim gibi düşünmüyor. Tahmin edemezsiniz."

"Ya içimizden biri bir şey yaptıysa ama bunu albay yapmış gibi gösterdiyse?" Claxson sordu.

McCoy başını salladı. "Bunu yapmaz. Eğer dışarı çıkarırsa Davenport, şansını dener. Ama yıllarını kumda geçirmiş masum bir adama iftira atmayacağım."

Moore elini kaldırdı, McCoy da tokatladı.

Claxson başını salladı ve çıktı; kapının ardındaki koridordan, "Albayla konuşacağım," diye seslendi.

—

O gittikten sonra Moore ayağa kalkıp kapıya gitti, baktı Claxson'ın gittiğinden emin olmak için koridora çıktı, kapıyı kapattı ve tekrar oturdu. Masanın karşısındaki McCoy'a doğru eğildi ve şöyle dedi, "Dostum, buradan gitmeliyiz. Bu iş yürümeyecek, hiçbir şekilde, hiçbir şekilde."

"Sanırım biraz zamanımız var ..."

Moore başını salladı. "Hayır, yok. Eğer o polisi öldürürsek, her şey daha da kötüleşecek. Albay polisi öldürürse yine biz suçlanacağız. Dünyanın en büyük karmaşasının içindeyiz."

"Eğer bunu başarabilirsek, ödülümüz Beyaz Saray olacak..." McCoy başladı.

Moore araya girdi: "Eğer ortadan kaybolursak ve o da başkan olursa, ödül için geri gelebiliriz. Bildiklerimizle-"

"Lanet olası Başkan'a, lanet olası Herakles'e, orduda ve CIA'de çalışan ve bir ofisi olan lanet olası adama şantaj yapmaya çalışırdın.

Beyaz Saray'da mı? Kafayı mı yedin sen?" McCoy sordu.

"Yapabiliriz. Nasıl yürüteceğimizi bulmak için zamanımız olurdu." Moore masanın karşısında öne doğru eğildi, McCoy'un yüzüne baktı, sesini zorlukla seçilebilen bir fısıltıya düşürdü ve sordu: "En kötüsünü bilmek ister misin? Neyi çözdüğümü sandığımı mı?"

"Bilmek istiyor muyum?" McCoy sessizce sordu.

Moore fısıltıyla konuşmaya devam etti. "Jim'i o şerifin öldürdüğünü sanmıyorum. Bence buradaki biri öldürdü. Belki Claxson. Belki Parrish. Hani hep silahlardan bahsederler ya.

Burada bir şey mi yaptın, orada bir şey mi yaptın? Artık bize ihtiyaçları kalmadığında ..."

"Ah, dostum."

"Sana bir şey daha söyleyeyim. Sabahı toparlanarak geçirdim," diye fısıldadı Moore. "Birkaç iyi pasaport aldım ve Bogota'ya bir bilet aldım. Oradan Rio'ya uçacağım, oradan da Güney Afrika, yol boyunca sakal bırakacağım ve sonra kuzeye gideceğim. Nijer, Nijerya, Libya - Kongo'da bizi kabul edecek birkaç maden şirketi var ... Perth'de bir nakliye şirketi var, gemilerini korsanlardan korumak için Afrika'nın doğu kıyılarında güvenlik görevlileri tutuyor. Para

Tamam, gemilerde beş kuruş bile harcamıyorsunuz ve yüz tanıma sistemiyle pasaport kontrolünden geçmiyorsunuz."

"Ricky bunu yaptı, gemi olayını. Beyninin çok sıkıldığını söyledi," dedi McCoy.

Moore, "Ricky bizim sorunumuzu yaşamadı," dedi.

McCoy başını arkaya yatırıp tavana baktı. "Bunu bir düşüneyim."

"Bu gece gidiyorum," dedi Moore. "Seni de davet ediyorum. Uçakta bazı boş koltuklar var; baktım. Biletini yolda alabiliriz. Uzun bir yolculuğum var, bu konuda bana yardımcı olabilirsin."

"Nereye gidiyorsun?"

Moore, "Arabaya binene kadar bunu size söylemeyeceğim," dedi.

McCoy sinirlenip, "Sana sırtımı döneceğimi mi sandın?" diye çıkıştı.

Moore dedi ki, "Sesini alçalt. Adamım, ne olduğunu anlamıyorsun. Diyorum ki. Diyorum ki eğer işler ters giderse - ki gittiler

Smalls'a saldırdığımız için cinayetten içeri girebiliriz. Bu saçmalık. Olanlardan sonra bu federal bir dava olabilir ve iğneyi federaller alır. Sana hayatım pahasına güvendim ama 'Bize Moore'dan bahset yoksa seni masaya bağlayıp iğneyi yaparız' deseler ne yapacağından yüzde yüz emin değilim."

McCoy, "Çok teşekkürler, iyi dostum," dedi.

Moore bıkkınlıkla nefesini verdi ve "Sana önemli bir konuda güveneceğim. Saat sekizde garaj yolumdan çıkıyorum.

Bu gece. Daha fazla bekleyemem.

Sür. Tüm mobilyaları ve alamadığım diğer her şeyi kiralık kasamda bırakıyorum. Eğer gelmek istemiyorsan, yeni bir Gmail adresi oluştur ve gideceğim yere vardığımda sana bir not bırakayım - eğer hala özgürce dolaşıyorsan."

McCoy, "Bir düşüneyim," dedi.

Lucas, Bob ve Rae akşamı Bob'un odasında, Ritter'ın kasasında bulunan belgelerin fotokopilerini inceleyerek geçirdiler- kasası ve dizüstü bilgisayarında bulunan şifreli belgeler. Belgeler çoğunlukla konşimentolardan ve McCoy tarafından gönderilerin içeriği ve alıcıları hakkında el yazısıyla yazılmış notlar. Ayrıca bu kişilerin, askeri kıyafetli ya da kısmen askeri kıyafetli erkeklerin, cep telefonlarıyla gizlice çekilmiş gibi görünen fotoğrafları da vardı.

Saat onda çıkmışlardı ve Lucas odasına döndüğünde çişini yapmak, ayakkabılarını çıkarmak ve televizyonu açmak için gereken süreden fazlasını geçirmemişti ki kapının çalındığını duydu, ama koçan koridorunun karşısında, ilk gece kaldığı odanın kapısı çalınmıştı.

Odanın diğer tarafına geçerken PPQ'yu aldı ve kapıyı açtı, tükürük topunu gözetleme deliğinden çıkardı ve dışarı baktı. Siyah saçlı bir kadın diğer kapıya bakıyordu. Kadını pek göremedi çünkü kısa boyluydu, en fazla beş-dört yaşındaydı.

Sol eliyle kapıyı açtı; PPQ'yu sağ elinde tutuyordu, kapıya doğru döndü -otel çalışanıysa onu korkutmak istemiyordu. Kadın irkilerek hızla döndü ve adam

ağzı ya da burnu olmadığını fark etti, sadece siyah gözleri ve Kaşlar. Onun askeri bir kıyafet giydiğini fark ettiği zaman Çöl kamuflajlı yüz maskesini taktıktan sonra uzun namlulu tabancasının da geldiğini gördü, kötü görünümlü bir susturucuya sahip bir tabancaydı ve kapıyı çarptı ve ilk kurşunlar kapıyı kırarken sırt üstü düştü.

Sağına, banyo kapısına doğru yuvarlandı ve tek bir el ateş etti. ama şimdi banyodaydı ve bir el daha ateş etti.

kapıdan. Gelen atışlar gürültülüydü, susturucular patlamaların sesini azaltıyor ama ortadan kaldırmıyordu. Öte yandan, dışarıdan gelen atışlar sağır ediciydi. Gelen atışlar durdu ve bir kapı çarptı ve muhtemelen kadının kaçtığını düşündü.

Dizlerinin üzerine çöktü, ateş etmeye hazırdı, kapıyı araladı, koğan salonunun boş olduğunu gördü. Ayağa kalktı ve üç hızlı adım attı. Koridorda ilerlerken, ana koridorda belki on beş tam otomatik ses bastırmalı silah sesi duydu, ardından üç hızlı, gürültülü tabanca atışlar, tam otomatik bir başka brrrp ve sonra ani sessizlik.

Dış koridorun kapısını kırdı ve Bob bağırdı, "Lucas! Lucas!" diye bağırdı.

Lucas, "Siz iyi misiniz?" diye bağırdı.

"Biz iyiyiz. Merdivenlerden iniyor."

Lucas dış koridora adımını attığında üzerinde tişört ve beyaz boxer şort olan, yalınayak Bob'u gördü. Koridorun aşağısını işaret ediyordu ve Lucas onun yanından çıkış tabelasına doğru baktı. Saniyeler sonra, Rae,

bornozla sarınmış, elinde bir silahla salona daldı, iki adamı gördü ve "Nereye gitti?" diye bağırdı.

Bob ve Lucas aynı anda bağırdı, "*Kadın*. Merdivenlerden aşağı."

Rae ve Bob merdiven boşluğuna doğru koşmaya başladılar ve arkalarından koşan Lucas, "Hayır, hayır, hayır, Bob, dur!" diye bağırdı.

Bob ve Rae yürümeye devam etti ve Bob omzunun üzerinden, "Kaçacak," diye bağırdı.

"Dur. Dur, lanet olası!"

Bob ve Rae, Lucas onlara yetişince yavaşladılar ve "Gerçekten de beton bir merdiven boşluğuna makineli tüfeği olan bir suikastçı mı?"

Bob ve Rae birbirlerine baktılar ve Rae, "Belki de değildir," dedi. "Zaten gitmiş," dedi Lucas. "Bastırılmış bir tabancası vardı. ve bir makineli tüfek. Bir çeşit profesyonel ve bir kaçış planı yapmış olmalı. Kimsenin yaralanıp yaralanmadığını öğrenelim, bakalım güvenlik görevlilerinin elinde görüntü var mı?"

Rae koridorda el sallayarak, "Ve belki de adamın Russell'ı arayıp tüm bu pisliğin parasını kimin ödeyeceğini sorarsın," dedi.

Lucas baktı, halının alçı tozu ve ses yalıtımıyla kaplı olduğunu, duvarların kurşun delikleriyle yara bere içinde olduğunu ve koridorun sonundaki duvarda daha fazla delik olduğunu gördü. Bir adam kafasını bir odadan çıkardı, silahlı üç kişiyi gördü ve kapıyı çarptı.

Bob adrenalin dalgasının etkisiyle hızlı hızlı konuşuyordu. "Onun bir MP9. Nadir bir silahtır, bundan önce sadece bir tane görmüştüm. Ceketinin altında bir askı vardı. Geldiğini gördüm ve geri sıçradım, o da kapıyı hortumla yıktı. Koridorda üç el ateş ettim.

ona vurmayı umarak bakıyordu." Haliya baktı. "Kan yok. İkinci kez ateş ettiğinde kapıyı tekmeleyerek açtığını duydum..."

"Şansım yaver gitti," dedi Lucas. "Benim asıl odamda olduğumu sanıyordu..."

"Hemen polisleri aramalıyız," dedi Rae, "yoksa kendi makineli tüfekleriyle ortaya çıkacaklar ve etrafta vurulmaya değer olduğunu düşünebilecekleri tek insanlar biziz."

"Doğru," dedi Lucas. "Hadi yapalım şunu."

Başka bir kapı açıldı, bir kadın koridora baktı ve "Ne oldu?" diye bağırdı.

"İyi misin?" Lucas seslendi.

Öyleydi. Bob pantolonunu giydi ve Lucas'la birlikte koridorda koşarak kapıları çalıp kimsenin yaralanıp yaralanmadığını kontrol ettiler. Kimse yaralanmamıştı.

—

LUCAS kaç D.C. polisinin geldiğinden ASLA EMİN DEĞİLDİ, ama görevli güvenlik görevlisinin hemen ardından otuz kadar polisin geldiği görülüyordu.

Tam otomatik silah, onları *terör saldırısı* düşüncesine çeken şeydi. Rae'nin 911 operatörüne olay yerinde polislerin olduğunu ve bildikleri kadarıyla kimsenin yaralanmadığını söylemesinden önce birkaç düzine silahlı çatışma ihbarı almışlardı.

Lucas Forte'yi aradı, o da Lucas'ın hikayesini dinledikten sonra şöyle dedi: "Bu iş artık resmen kontrolden çıktı. Bu artık resmen delilik. Bu artık resmi olarak yaklaşık 600 poundluk bir evrak işi."

"Yarın hallederiz," dedi Lucas. "Şu anda, gecenin yarısını D.C. polisleriyle geçireceğiz gibi görünüyor."

"Ve FBI ve DHS. Watergate pastasına bir sürü parmağınızı sokmadan onu vuramazsınız."

—

Sabah saat beşte Lucas, Bob ve Rae Lucas'ın odasında toplandılar ve Lucas, "Kamuflej yüz maskesi takıyordu; Irak'taki askerlerin resimlerinde görmüştüm. Tek görebildiğim gözleri ve vücuduydu ama sanırım onu daha önce görmüştüm."

"Nerede?"

"Ritter'in evindeki fotoğraftaki kız. Biri fotoğrafını çektiği için arkasını döndüğü fotoğraf."

"Sence ... Herakles'le birlikte mi?"

"Bilmiyorum ama ne yaptığını biliyordu," dedi Lucas. "Eğer doğru kapıya gelseydi, şu anda ölmüş olurdum."

Bob başını salladı ve Rae'ye şöyle dedi: "Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun? Artık Business Class yok, süit yok. Motel 6'ya geri döneriz."

"Bunu düşünmeyelim bile," dedi Rae titreyerek ve kollarını kendine sararak. "Turist Sınıfı - Utanç Yürüyüşü."

"Henüz o noktaya gelmedik," dedi Lucas. "Ama endişeliyim."

—

JANE CHASE sabah aramamıştı, aramayabileceği konusunda onları uyarmıştı. Lucas, Bob ve Rae saat dokuzda üç İç Güvenlik görevlisi tarafından sorgulanmak üzere yataklarından kaldırılmışlardı.

D.C. polisi ve iki FBI ajanı. Öğlene doğru gitmişlerdi; Lucas, Bob ve Rae'nin bildiği her şeyi saat onda öğrenmişlerdi ama sonraki iki saat boyunca aynı konuyu tekrar tekrar anlatmakta ısrar ettiler.

Rae, "Affedersiniz ama bu adamlar bunun bir terör saldırısı olmasını istediler," dedi.

"Ara sıra terör saldırısı olmazsa, bu adamlar iş için ne yapacak?" Bob sordu.

"İşte böyle," dedi Lucas.

Saat birde Lucas, Chase'in ofis numarasını aradı ama kimse açmadı ve Watergate'teki çatışma hakkında uzun bir mesaj bıraktı. Bir Subway'den sandviç aldılar ve üçü öğle yemeğini Lucas'ın odasında yediler.

"Dün gece dışarıdaki muhabirleri gördün mü?" Rae sordu. "Her yerde ulusal haberiz. Muhtemelen CNN ve Fox'un her yerindeyiz. hemen şimdi."

Lucas televizyonu açtı, haber kanallarını gezdi ve üçüncü tıklamada Watergate'in dışında duran bir muhabir buldu, Bir şey görmüş ya da duymuş bir kadınla konuşuyordu. "Arapça bağırıyorlardı, gün gibi açıktı, *Allahu Ekber* ..."

"Ah, dostum," dedi Rae ve Lucas telefonu kapattı.

Lucas, "Bu işle İç Güvenlik ilgileniyor," dedi. "Ya da onların halkla ilişkiler departmanı."

—

Ritter'ın kasasından çıkan belgeler hakkında konuştular ve Herakles'te yasadışı faaliyetler olmuş olsa da, bunun Smalls soruşturmasında kendilerine doğrudan yardımcı olmayacağı sonucuna vardılar.

"Bunu anlamak için bile çok daha fazla geçmişe ihtiyacım var. belgeler. Yani, tüm kelimeleri biliyorum ama ne dediklerini bilmiyorum. Yirmi kasa kullanılmış/artık tam otomatik tabanca gönderdiklerini biliyorsanız, bu ne anlama geliyor? Bu yasadışı mı? I Bilmiyorum," dedi Rae. SAW'lar, Squad Automatic Weapons, belden beslemeli hafif makineli tüfeklerdi. "Ritter'ın kâğıdı saklamış olması bir terslik olduğunu gösteriyor, yoksa neden saklasın ki? Eğer her şey yasalsa, bir SAW ile ızgara peynirli sandviç göndermek arasında bir fark olmaz."

Bob, "Bunda bir sorun var," dedi, "söz veriyorum. Bu Jane Chase neden bazı uzmanların bakacağını söyledi?" Bir süre sonra Rae'ye, "Ekipman çantamız için şu SAW'lardan bir tane almak istiyorum. Willard denen salağın 25'likle bizi gagaladığını hatırlıyor musun? Oraya bir SAW ile çıkmayı düşün ve bütün karavanını pudralıyor."

İkisi de bunu düşünerek güldü ve Lucas başını sallayarak, "Tanrım, çocuklar, kendinizi tutmaya çalışın, ha?" dedi.

—

LUCAS'IN TELEFONU ÇALDI. Cebinden çıkardı, ekrana baktı ve "Şeytandan bahsedersen seni arar" dedi.

Lucas telefonu hoparlöre verdi ve hepsi birden telefonun üzerine eğildi. Chase geldi. "Belgeler üzerinde çalışıyorduk. Biz Heracles'e karşı bu silahları yasadışı yollardan ihraç ettiği için güçlü bir dava açabilir" dedi. "Onaylı kullanıcılara verilen son kullanıcı sertifikalarını gösteriyorlar - çoğunlukla ulusal hükümetler ve birkaç Ancak Heracles personeli silahları, FTO listelerimizdeki bazı gruplar da dahil olmak üzere tamamen farklı alıcılara teslim etti."

"FTO listesi nedir?" Bob sordu.

Chase, "FTO, Yabancı Terör Örgütlerinin kısaltmasıdır" dedi. Listelerin Dışişleri Bakanlığı tarafından tutulduğunu söyledi.

"Ne yapacaksın?" Lucas sordu.

"Belgeler Herakles, Flamma ve Inter-Core'un Balistik, hepsi birbirine bağlı. Silahları teslim eden adamlar düşük asılı meyveler. Onları şu anda yakalayıp dönüştürmeye çalışabiliriz. Bunu yapmayı planlıyoruz. Bugün. Sizi de davet ediyoruz; olaya karışan adamlardan ikisi McCoy ve Moore, Smalls soruşturmanız için sıkıştırmak istediğiniz kişiler."

Rae, "Bu FBI için çok hızlı oldu, alınmayın," dedi.

"Alınmadım ama haklısın. Bizim için bu çok hızlı oldu," dedi Chase.

"Bir sorunumuz var. En kritik belgelerden ikisi en net vakalar, birkaç hafta içinde zaman aşımına uğrayacaktır. Bu talihsiz bir durum ama olan oldu. Bugün McCoy, Moore ve diğer üç adamı alıp ayrı ayrı sorgulayacağız ve eğer varsa ifadelerini kullanarak yarın sabah Heracles, Flamma ve Inter-Core'a bir baskın düzenleyeceğiz. Açıkçası, bugün yakaladığımız adamları ifade vermeye motive etmek için peşinde olduğunuz cinayet suçlaması olasılığını kullanmayı planlıyoruz

silah saptırma davasında. Şu anda hem tutuklamalar hem de evlerinin aranması için izin bekliyoruz."

Lucas: "Bekle, onlara dokunulmazlık sözü vermeyecek misin?"

Chase, "Hayır, bu noktada değil ve büyük olasılıkla hiçbir zaman da olmayacak," dedi. "Ama bu belgeler tüm yasadışı silah ticaretini mercek altına alma olasılığını ortaya çıkarıyor. İki değil, yüzlerce, belki de binlerce olası ölümden bahsediyoruz."

"Ah, Tanrım," dedi Lucas. "Bütün bunlar hakkında Mallard'la konuştun mu?" "Evet, o da bizimle," dedi Chase. "Senin harika bir adam olduğunu düşünüyör."

Ama bana dedi ki, aynen aktarıyorum, 'Bana silahları getirin ve Davenport'u sikin. O kelime onundu, benim değil."

Lucas, "Anlıyorum ama bazı konularda sana karşı çıkmam gerekebilir," dedi.

Chase, "Müdürünüzle konuşacağız," dedi.

Lucas, "Ben de Senatör Smalls ile konuşacağım," dedi.

Chase, "Lucas, lütfen, sana söylüyörüm -hayır, senden rica ediyörüm- eğer bu süreçte bizimle savaşmak istiyörün, sorun değil. Ama lütfen yarına kadar hiçbir şey yapma. Lütfen! Bu adamları yoğun gözetim altında tutuyoruz ve Herakles halkını uyarmamaları için öğleden sonra ya da bu gece ofislerinden ayrıldıktan sonra onları almayı planlıyoruz. Avukatlarını getirmek isteyeceklerdir, ama biz başladığımızda Onları sorgularsak, Herakles'e yapılacak baskın için arama emri çıkartırız. Biz izinleri almadan önce her şeyi açığa çıkarırsanız, bu gece Heracles ofislerinde şenlik ateşleri yanacak. Bir gün beklemenin sana zararı olmaz."

Lucas bunu düşündü ve "Tamam. Senin baskınların bitene kadar kimseyle konuşmayacağım," dedi.

"Teşekkür ederiz. Biz . . . teşekkür ederiz. Bir saat içinde fırlatmaya hazır olduğumuzda biri sizi arayacak."

"Orada olacak mısın? Tutuklamalar için mi?"

"Tutuklamaları kendim yapmayacağım. Gözlemliyor olacağım."

"Orada görüşürüz," dedi Lucas.

—

BOB dedi ki, "Güzel, bir şeyler yapacağız. Bu adamlar . . . Ağır gitmemize gerek olduğunu sanmıyorum. Belki kamyonunda bir şeyler bulundurabiliriz, ama temelde sivil kıyafet."

Rae başıyla onayladı ve Lucas, "Glock'unu al," dedi.
"Yatarken Glock'umu alırım," dedi Bob.

—

İKİ SAAT SONRA Chase'in asistanı aradı ve Lucas'a Chase'in McCoy'u tutuklamaya hazırlanan bir izleme ekibini izlemeye gittiğini söyledi.
"McCoy'un tutuklanacağına inanıyoruz.
Herakles'ten saat dört gibi ayrılacak ve biz onu alana kadar gözetim altında tutacağız. Gözlemleyebilirsiniz.
Senin de Kerry Moore'la ilgilendiğini biliyor.
yerini tespit edemedik. Bu akşam ilerleyen saatlerde her iki ev için de arama emri çıkartacağız."

"Bayan Chase şimdi nerede?" Lucas sordu.

"Şu anda yolda. Wilson Bulvarı ile Kuzey Veitch Caddesi'nin köşesinde bir iletişim aracında olacak. Veitch'te köşeyi dönerseniz, grup üyeleri için park yeri ayırdık."

—

LUCAS, Rae yolcu koltuğunda, Bob da arkada oturuyordu. Lucas normalde diğer kolluk kuvvetleriyle yolculuk etmekten hoşlanmazdı.
Çünkü çoğu zaman herkes farklı yerlere gitmek isterdi. Bu durumda, bir eylem ekibinden çok gözlemci olacaktı, bu yüzden ayrılımları gerekmeyecekti.

Yolda Lucas, "Asistanı McCoy'un saat dört civarında ayrılmasını beklediklerini söyledi. Sanırım elektronik izleme yapıyorlar. Nasıl olduğunu bilmiyorum ama yapıyorlar."

"Moore'un nerede olduğunu merak ediyorum," dedi Rae. "Umarım bir çöplükte değildir." "Bunu aklından bile geçirme," dedi Lucas.

—

Potomac'ı geçip Arlington'a girdiklerinde trafik çoktan sıkışmıştı.

Wilson'dan Kuzey Veitch'e doğru köşeyi döndüklerinde büyük sedanlar ve iki Chevy Yukon'un park etmiş olduğunu gördüler.

Sokağın sağ tarafında, takım elbiseli bir adam onları açık bir park yerinden el sallayarak uzaklaştırdı. Lucas yine de park etti, indi ve rozetini kaldırdı:

"U.S. Marshals, Bayan Chase ile görüşmek için buradayız."

Adam başını salladı ve "Tamam. Beyaz Yukon."

Chase yolcu koltuğundaydı ve Lucas, Bob ve Rae, Rae'yi ortaya sıkıştırarak boş olan ikinci koltuk sırasına doluştular.

Lucas, "Neredeyiz?" diye sordu.

"Beş adama bakıyoruz: Luther Franklin, Ray Shelve, Arnold Buckram ve sizin ikiniz, Kerry Moore ve John McCoy. Endişeliyim.

Moore hakkında; Herakles'ten bazı konuşmalar duyduk ve onlar da nerede olduğunu bilmiyor gibi görünüyorlar."

"Herakles'i mi izliyorsunuz?"

Chase başını çevirip ona baktı ve "Bazı kaynaklarımız var," dedi.

"Umarım ölmemiştir," dedi Bob. "Hem McCoy'u hem de Moore'u öldürürlerse, biz şerifler Smalls açısından ciddi bir acı çekeriz."

Chase diğer omzunun üzerinden baktı. "Ne? Butthurt mu? Bu bir mareşal teknik terimi mi?" Mizah anlayışının ilk ipucu.

—

YUKON'UN ŞOFÖRÜ bir kulağında beyaz renkli bir kulaklık olan ciddi ve genç bir ajandı, bu da Lucas'ın federallerin etnik olarak doğru başka monitörleri olup olmadığını merak etmesine neden oldu. Adam, "Franklin Herakles'ten ayrılıyor ve McCoy da onunla birlikte. Konuşuyorlar.

Ayrılıyorlar. Ben Franklin'in peşinde, Clark McCoy'un peşinde."

Chase Lucas'a, "McCoy, Corner Bakery Café'de kişisel avukatıyla buluşacak. Randevuyu bu öğleden sonra aldı, ve sanki duyulmak istemiyormuş gibi ofisinden sokağa doğru yürüdü. İki adama da aynı anda yaklaşmayı planlıyoruz.

zaman. McCoy'u tutuklayacağız ve avukatına Ulusal Güvenlik Mektubu vereceğiz."

"Bunun ne olduğunu bilmiyorum," dedi Lucas.

"Bu bir tıkaç emri gibi. Herakles'i ele vermesini engelleyecek, Bunu yapmaya meyilli olması halinde. Bunu idari olarak yapabiliriz ama müdürün kendisinin onaylaması gerekiyor. Bu yüzden bugün geç kalıyoruz. Bunu halletmek biraz zaman aldı. Avukat - adı Roy Bunch - mahkemede itiraz edebilir, ama o bunu yapana kadar biz Herakles'in tepesine binmiş olacağız. Bunch'ın bazı ceza hukukunu da içeren genel bir uygulaması var ve McCoy'u içeri aldığımızda onunla birlikte gelmeyi kabul edeceğini umuyoruz."

"Nerede bu kafe?" Bob sordu.

Chase başparmağıyla omzunun üzerinden işaret etti. "Köşede Sokağın diğer tarafında, diğer köşede bir Dunkin' Donuts var. Zamanınız var, bilirsiniz, polis olmak falan." Espri anlayışına dair ikinci ipucu.

Bob, "Şu toz jölelerden birkaç tane alabilirim," dedi. Rae:

"Muhtemelen alacaksınız."

Genç ajan mırıldandı, "McCoy arabasında. Bu tarafa doğru geliyor."

Chase: "Park yeri yok. Köşeye gelir gelmez arabalarımızdan biri kenara çekip ona yer bırakacak. Arabasından indiğinde onu alırız. Sonra köşeye gidip avukatını getireceğiz. Eğer henüz orada değilse, bekleriz. Ama ofisi caddenin karşısında, o yüzden zamanında gelecektir."

"Donut için hâlâ vaktin var mı?" Bob sordu.

Chase: "Ciddi misin?"

"Ciddiyim. Bir çanta alıp köşede bekleyeceğim. Yaklaştığında el sallayabilirsin. Rae yolun diğer ucunda bekleyebilir.

Blok. Koşup adamlarınızı geçerse diye. Sert olması gerekiyor."

Chase, "Adamlarımızı geçemeyecek," dedi.

Bob, "Beni ya da Rae'yi geçemeyeceği kesin," dedi.

Chase, "Her neyse," dedi ve Bob ile Rae arabadan indiler ve inerken Rae Bob'a, "Bana bir çikolatalı çörek getir," dedi.

"Tamam."

Ayrıldılar ve aceleyle Yukon'dan uzaklaştılar. Chase onların gidişini izledi ve "Onları ciddiye almak biraz zor," dedi.

Lucas, "Eğer bir sorun varsa, McCoy onları geçemez. Bunu yaşamak için yapıyorlar. Rae, UConn'da basketbol oynamış. Sanat tarihi diploması var. Bob Oklahoma State'te güreşmiş ve son senesinde NCAA turnuvasını üçüncü bitirmiş, yani sadece bir kez yenilmiş. Sosyal hizmet diploması var."

"Pekala," dedi.

—

Birkaç dakika sessizlik içinde oturduktan sonra Bob'un elinde bir poşet Dunkin' Donuts ile köşeyi döndüğünü gördüler. Kuzey Veitch'ten gelen bir araba tarafından görülemeyecek kadar uzağa yürüdü. Wilson, ve o bekledi. Bloğun diğer ucunda, Rae bir Mustang'in kaputuna tünemişti.

Genç ajan "O burada" dedi.

İki araba önlerinde, bir sedan park yerinden çıktı.

Chase, "İşte başlıyoruz." dedi.

Bir Toyota 4Runner köşeyi döndü, yavaşça ilerliyordu ve Chase, "Bu o," dedi.

McCoy park yerini gördü, önüne geçti ve geri geri gitti. Bir an sonra, arabadan inerken, önündeki ve arkasındaki arabalardan FBI ajanları çıktı. McCoy onları gördü ve

Lucas terzi dükkânının önündeki gasp girişimi sırasında tam olarak ne yapmıştı: koşarak uzaklaşmıştı.

İri yarı bir FBI ajanı caddede önüne geçmeye çalıştı ama McCoy bir sıçradı, bir sıçradı, yumruğunu sıktı ve ajanın suratına bir tokat indirdi - tıpkı Lucas'ın neredeyse soyulduğu sırada yaptığı gibi- ve hiç tereddüt etmeden Wilson Bulvarı'na doğru koşmaya başladı, Bob da peşinde bir dizi FBI ajanıyla birlikte.

Bob orada duruyordu, üst dudağında bir pudra halkası, elinde jöleli çörek vardı ve McCoy ona aldırmadan yanından geçip gitmeye çalıştı.

Bob diğerk boş elini uzattı ve McCoy'u yere serdi. McCoy yüzüstü kaldırıma yığıldı ve Bob ağır bir ayağını kafasına koydu.

Ön koltukta oturan Chase, "Kesinlikle." dedi.

Birkaç saniye sonra FBI ajanları geldi ve içlerinden ikisi McCoy'un vücudunun üzerine çömeldi, kollarını arkadan büktü, kelepçeledi ve ayağa kaldırdı.

Bob'un elinde hâlâ yarısı yenmiş bir çörek vardı. Chase, "İlk bitiren adamla dövüşmek istemezdim." dedi.

"Doğru anladım," dedi Lucas.

—

LUCAS, CHASE, RAE ve genç ajan köşeyi dönüp kafeye doğru yürüdüler, Rae çikolatalı çöreğini bitirdi, genç ajan

bir zarf taşıyordu. İçine baktılar ve Chase dedi ki, "Bu o. Sırada."

McCoy'un avukatı zayıf bir adamdı, saçları dökülmüştü, beyaz, dar kesim. Altın çerçeveli gözlükler takıyordu, gri takım elbisesi buruştu ve bir çanta taşıyordu. Sabırla bekliyordu.

Tezgâhtarla menüyü tartışan iki genç kadının arkasında Chase onun koluna girerek kimliğini gösterdi ve "Mr.

Bunch? Ben FBI'dan Jane Chase. Sizinle bir dakika konuşabilir miyiz?"

Onu çizginin dışına yönlendirdi ve Bunch "Neler oluyor?" diye sordu.

Chase dedi ki, "Müvekkiliniz John McCoy'u tutukladık. Biz onu köşede bir arabanın içinde tutuyor. Size bir NSL, yani Ulusal Güvenlik Mektubu sunuyoruz." Genç ajan ona zarfı uzattı.

Bunch zarfı alırken, "NSL'nin ne olduğunu biliyorum," dedi. "Ama neden?"

"Çünkü müvekkiliniz bir ulusal güvenlik meselesi nedeniyle tutuklu. Bizimle birlikte köşeyi dönüp müvekkilinize haklarını bildirir ve bu akşam ne yapması gerektiği konusunda ona danışırsanız çok memnun oluruz. Onu sorgulamak için içeri alıyoruz."

"Buluşacağımızı nereden biliyordun? Beni dinledin mi?"

"Bay McCoy'un telefon görüşmeleri için arama iznimiz var. Aramalarından biri size yapılmış. Ama özellikle sizi izlemiyorduk."

"Olmasa daha iyiydi," dedi Bunch. Sonra, "John nerede?"

"Hemen köşeyi dönünce," dedi Chase, "dediğim gibi. Onunla konuşmadan önce bir fincan kahve içmek ister misin?"

Bunch ayakkabılarına baktı, düşündü ve sonunda başını salladı. "Pekâlâ. Kahveyi getirsem iyi olacak."

McCoy ve o akşam tutuklanan diğer üç Heracles çalışanı dört ayrı büyük boy FBI sorgusuna alındı Jane Chase'in aralarında dolaştığı dört ayrı sorgulama ekibi tarafından sorgulama odaları.

Lucas, Bob ve Rae sorgulamalara davet edilmedi. Ancak odaların her biri gizli bir video kamera ile donatılmıştı ve McCoy'un röportajını ayrı bir gözlem odasında yüksek çözünürlüklü bir ekranda izlediler.

McCoy, Bob tarafından dövüldükten sonra fiziksel yaralanmalar için bir doktor tarafından kontrol edilmişti, ancak doktor sadece birkaç gelişme tespit etmişti

McCoy da ağır yaralı olmadığını kabul etti. Sorgulamalar iki bölümden oluşuyordu; sorgulama ekipleri önce bir dizi soru soruyor, ardından Bunch ve McCoy güvenli bir yere geçiyordu.

Özel olarak konuşmak için konferans odasına.

McCoy, Ritter tarafından gizlenen belgelerdeki bazı bilgileri doğrulamaya istekliydi ancak Smalls ve Weather'a yapılan saldırı ya da Whitehead ve Last cinayetleri hakkında bir şey bildiğini reddederek daha fazla bilgi vermeye gönüllü olmadı. Ritter'ın ölümü sorulduğunda, "Herkes bunu şerifin yaptığını biliyor-

Davenport. Davenport, Jim'in karısına saldırdığını düşündüğü için Jim su işkencesine maruz kaldı ve idam edildi."

FBI sorgucusu dedi ki, "Bay Ritter sorgulanmadı. Su işkencesi görmedi. Bay Parrish ile konuştuktan birkaç dakika sonra kalbinden iki kez vuruldu."

McCoy: "Otopsi raporunu gördüm."

"Ben de öyle. Waterboarding hakkında hiçbir şey söylemiyor çünkü böyle bir şey olmadı" dedi. "Sanırım bu belgeler

Bay Claxson ya da Bay Parrish, yani Bay Ritter'ın ölümünden en çok çıkarı olacak kişiler tarafından mı verildi?"

McCoy arkasına yaslandı, dili dudaklarında gezindi ve sordu: "Parrish mi? Parrish'in bununla ne ilgisi var?"

Sorgucu "Bana bir dakika verin." dedi. McCoy ve Bunch'ı görüşme odasında bırakarak kapıdan çıktı. Birkaç dakika sonra Chase, Lucas'ın Bob ve Rae'yle birlikte izlediği odanın kapısından kafasını uzatıp, "Lucas, sanırım

Seni McCoy'la birlikte odada kullanabiliriz. Ona Ritter'ın ölümüyle ilgili teorinizi anlatmanızı istiyoruz."

Lucas başıyla onayladı. "Elbette."

—

LUCAS koridordan aşağı, sorgucunun beklediği sorgu odasına doğru yürüdü. Sorgucu "Anladın mı?" diye sordu.

"Evet. Ona dönmesi için bir sebep verin."

Lucas sorgucunun peşinden odaya girdiğinde McCoy başını kaldırıp kaşlarını çatı ve "Hey!" dedi.

Lucas, "Seni tekrar görmek güzel, John." dedi. McCoy, "Ne?" dedi.

"FBI elemanlarına verdiğin tepkiye bakınca, terzi dükkânının dışında benden bir ders almış olabileceğini düşündüm."

McCoy başını salladı. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum. Jim'i öldürdün."

Lucas masada McCoy'un karşısındaki sandalyeye oturdu ve, "Birkaç şey var. Birincisi, benim kim olduğumu biliyordun. Bir fotoğrafımı görmediysen ya da beni gözetlemediysen beni o terzi dükkânı dışında daha önce hiç görmedin. Kapıdan içeri girdiğimde kim olduğumu nasıl anladın?"

McCoy "Siktir git." dedi.

Lucas, "İkincisi, Jim Ritter'ı ben öldürmedim. Büyük ihtimalle Bunun için aday Jack Parrish. Sonraki en olası adaylar siz ve Moore, çünkü biliyoruz ki ve Ritter zayıf halka gibi görünebilirdi. Biz Senatör Smalls'a suikast girişimi hakkında onu almak üzere

ve Cecily Whitehead cinayeti. Bunu biliyordu ve Muhtemelen Claxson ya da Parrish'ten yardım istemiştir. Biri ya da ikisi birden ondan kurtulmaya karar verdi."

"Bu saçmalık. Yapmazlar-"

"Elbette yaparlar," dedi Lucas. "Onlar sizin gibi asker değiller. Onlar gelincik. Takım elbiseli. Saçmalık sanatçıları. Minnesota'da bir polis arkadaşım onlara "dangalak" derdi. Sadece Ritter'ı öldürmekle kalmazlar, seni de öldürürler. Sana söyleyeyim John, eğer Bay Bunch seni kefaletle serbest bıraktırmayı başarır, o adamlardan çok ama çok uzak dur. Seni bir dakika içinde öldürürler."

McCoy başını salladı ve omuz silkmiş olan Bunch'a döndü.

Lucas devam etti. "Sanırım tüm bunları biliyorsunuz. Elinizde bir sürü belge ve başka şeyler varsa hiç şaşırmam. Sana zorluk çıkarmaya başarlarsa seni koruyacak kanıtları bir yere sakla. Jim Ritter'ın yaptığı gibi."

"Jim yapmadı-"

"Elbette yaptı. Bir milyon dolardan fazla para ve seni, Moore'u ve Claxson'ı asacak bir sürü belge. Federaller mahkumiyetten yüzde yüz emin olmadan mahkemeye çıkmaktan nefret ederler. Elleri sen varsın, dostum, ama onlara yardım edersen yine de hoşgörü için bir anlaşma yapabilirsin."

"Bir döneke arıyorsunuz."

Sorgucu içini çekti ve şöyle dedi: "John, biliyorsun, 'dönke' gibi kelimeler kullanıyorsun, bu da seni bir grup teröriste karşı direnen iyi bir adam gibi gösteriyor. Takdire şayan bir şey. Gerçekte yaptığın şey, bir grup cani suçluyu korumak." Masaya doğru eğildi ve "Çekirdekler Arası Balistik diye bir şey duydun mu hiç?" diye sordu.

McCoy avukatına baktı ve o da "Eğer bir sorun olabileceğini düşünüyorsanız cevap vermeyin. Önce konuşabiliriz."

Ama McCoy, "Evet, onları duydum ama hepsi bu kadar. Onlarla hiç işim olmadı."

Sorgucu, "Sana inanıyorum," dedi. McCoy'a bu olaydan bahsetti. Claxson ve Parrish, orduya kalitesiz zırh satışını tespit etti. "Koruduğun insanlar bunlar, John. Dışarıda ölü askerler var ama bu adamlar bundan para kazanıyor. Sen bu noktada mısın?"

"Sikeyim hayır. Sana inandığımdan bile emin değilim."
Sorgucu, "Görmek istersen evrakları getirdim," dedi. McCoy Bunch'a döndü. "Konuşmamız gerek. Tekrar."

LUCAS izleme odasına geri götürülürken Rae, "Televizyonda iyi görünüyorsun. Belki de şu konuşan kafalardan biri olmalısın. Kardashian'larla falan röportaj yap."

McCoy ve Bunch on beş dakika kadar gözden uzak kaldılar ve geri döndüklerinde Bunch, "Bu Inter-Core şirketi hakkında bazı kanıtlar görmek istiyoruz. Yarın görmek istiyoruz. Bu gecelik işimiz bitti. Başka sorumuz yok."

McCoy bir nezarethaneye götürüldü ve Bunch sabah geri dönmek üzere ayarlamalar yaptı. "Kefalet isteyeceğiz ve Umarım makul bir şey önerirsiniz" dedi. "Bunu yaparsanız, en azından sınırlı bir tanıklık sağlayabileceğimizi umuyorum. Eğer bu Inter- Core şirketi hakkında söyledikleriniz doğruysa, Herakles ve faaliyetleri hakkında bilgi sahibi olmalısınız."

Chase ona, "Sabah görüşürüz," dedi.

LUCAS, BOB VE RAE otele geri döndüler, geç bir akşam yemeği yediler, soruşturmanın iyiye gittiği konusunda hemfikir oldular ve odalarına çekildiler.

Lucas, Hiaasen'in *Skinny Dip* kitabının son on sayfasındayken resepsiyondaki memurdan bir telefon aldı. "Marshal Davenport, burada sizinle konuşmak isteyen bir beyefendi var. Kendisi bir Orduda albay-um, bir yarbay."

Lucas sadece bir yarbay tanıyordu, Parrish hakkında görüştüğü Horace Stout. Stout'a Watergate'de olduğunu söylemiş miydi? Belki de söylemiştir. Kâtibe, "Tamam. Ona oda numarasını ver, yukarı gönder."

Beş dakika sonra kapı hafifçe vuruldu. Lucas saatine baktı: saat neredeyse on birdi. Bob ve Rae erken yatıp erken kalkan tiplerdi ve çoktan yatmış olmalıydılar. Lucas en son gece vakti kapıyı çaldığında neredeyse vuruluyordu. PPQ

komodinin üzerindeki kılıfında duruyordu. Lucas silahını çıkarıp ayağa kalktı ve koşar adımlarla kapıya yöneldi.

Bir vuruş daha, bu sefer daha sert.

Bir yerlerde bir romanda ya da muhtemelen bir havaalanı hayatta kalma dergisinde okumuştı, hatta belki de kendisi uydurmuştu, vurulmanın iyi bir yolu otel odanızın gözetleme deliğinden bakmaktır. Odanın

Diğer taraftaki katil, delikten geriye bakarak vücudunuzun tam olarak nerede olduğunu bilir ve sizi kapıdan vurabilirdi.

Kulağa daha çok bir roman gibi geliyordu; hayatta kalma dergilerinin daha az kurgusal olduğundan değil.

Her halükarda, tükürük topunu gözetleme deliğinden çıkardı ve dışarı baktı. Bir adamın omzunu görebiliyordu ama hepsi bu kadardı.

Zinciri kapıda bırakarak silahın namlusunu yukarı kaldırdı, kapıyı kırdı ve istem dışı bir adım atacak kadar irkildi: James Ritter orada duruyordu. Lucas aynı James Ritter'ı Adli Tıp Kurumu'nda bir levhanın üzerinde ölü olarak görmüştü.

Kesinlikle ölmüştü. "Ne oluyor lan? . . . ?"

Adam iki elini de gösterdi: boştu. "Ben Tom Ritter," dedi. "Jim'in kardeşi. İkiz kardeşi."

Lucas bunu sindirmek için bir an bekledi. "Tanrım, ödümü kopardın."

Ritter gülümsemeden başını salladı. "Anlıyorum. Siz Mareşal Davenport musunuz?"

Lucas hâlâ şaşkındı: Tom Ritter kardeşinin tıpatıp aynısıydı ve Lucas daha önce hiç böyle bir şeyle karşılaşmamıştı. "Ah, evet."

"Seninle konuşmam
gerek." "Beni nasıl
buldun?"

"Herakles'in etrafına sordum ve oradaki bazı adamlar nerede olabileceğinize dair bir fikre sahipti. Oraya geldim ve resepsiyona sordum. İçeri girebilir miyim?"

"Taşıyor musun?" Lucas sordu.

"Silah mı? Hayır."

Lucas kapı zincirini çıkarıp kapıdan uzaklaştı, PPQ'yu bir tarafa doğrulttu ama hâlâ yukarıdaydı. "Evet, hadi. İt

kapıyı arkandan kapat."

Kardeşi gibi Ritter da kısa boylu, kaslı, bronz tenliydi ve açık hava kıyafetleri giymişti; uzun kollu mavi pamuklu gömlek, mavi keten spor ceket, ten rengi naylon/pamuklu kargo pantolon ve hafif yürüyüş botları. Lucas bazı farklılıkları fark etmeye başladı: James Ritter'ın yüzünde şarapnel yarasından kalma bir yara izi vardı, Tom Ritter'ın ise yoktu ama aynı askeri görünüm.

—

LUCAS, "İçeri girmeden önce ceketini çıkar." dedi. "Ben silah taşımam. Amerika'da değil."

Lucas, "Yine de ceketini çıkar." dedi.

Ritter yaptı, odaya girdi, kapıyı ayağıyla iterek kapattı ve Lucas'ın elinde bir şey olmadığını görebilmesi için bir pirouette yaptı.

Silahı sırtının alt kısmında kılıfındaydı. "Bazı sorularım var ve ihtiyacınız olan bazı bilgilere sahip olabilirim," dedi.

Lucas'a tekrar bakarak.

Lucas masaya doğru geri çekildi. Dedi ki, "Yatağa otur. Ben sandalyeyi al." Yatağa oturmak gizli bir silaha ulaşmayı zorlaştıracaktı. Lucas sert koltuklu bir ofis koltuğunun kenarına oturdu. Ritter bir bilgisayar programcısı ya da hayat sigortacısı olabilirdi. ama öyle görünmüyordu. Yaralı bir adamın bakışlarına sahip olduğunu fark etmek için polislik deneyimine sahip olmanız gerekirdi. seni incitmek.

Ritter ceketini kucağına almış yatakta otururken Lucas, "Beni nerede bulacağını kim söyledi?" diye sordu.

"Bununla ilgili bir hikâyem var," dedi Ritter. Göründüğünden daha gençti, diye düşündü Lucas: Bronzluk birkaç yıl ve biraz da Kırıksıklıklar vardı ama Ritter henüz otuz beşinde bile değildi. "Dinliyorum," dedi Lucas.

"Afganistan'daki İkinci Piyade Tümeni, Üçüncü Stryker Tugayı Muharebe Ekibi'nde görevli bir subayım. Kardeşimi gömmek için izin aldım."

"Bu çok zor. Belki bir ikizle daha da sert olabilir."

"Evet, öyle. Ne kadar zor olduğunu anlatmak bile zor. Sanki bir bacağını kaybetmişsin gibi. İkiz olmayanlar anlayamaz," dedi Ritter sakın sesiyle. "Herakles'teki insanlar onu senin vurduğunu söylüyor."

"Ne dediklerini biliyorum. Bu saçmalık. Kardeşin bizim davaya girmemizin en iyi yoluydu. Aşağılayıcı görünmek istemem ama o küçük bir çocuktü. İstedığımız son şey onun ölmesiydi. Kardeşin Onu öldüren insanlar şu anda ikisi tamamen masum üç kişinin öldürölmesinden sorumlu. Üçüncüsü senin kardeşindi."

Ritter bir iki dakika Lucas'ı izledi, onu değerlendirdi ve "Waterboarding hakkında ne biliyorsun?" diye sordu.

Lucas, "Hiçbir şey. Bu gece internetten bakacaktım ama unuttum. Bir kaynaktan aldığımız bilgiye göre Herakles su işkencesine maruz kaldığını söyleyen sahte otopsi belgeleri dağıtıyor, ama öyle değil. Adli tabibe sorarsanız, size öyle söyleyecektir. Herakles insanları ikna etmeye çalışıyordu. Jim'i öldürdüğümü."

"Ama karınıza olanlar yüzünden çok kızgındınız ve Senatör Smalls için çalışıyorsunuz..."

Lucas başını salladı ve, "Evet. Karım için kızgın olmaktan daha fazlasıyım, ben ... eğer bu işe karışmış bir adam bulduğumdan emin olsaydım, birkaç kat merdivenden düşebilirdi. Ama onu öldürmezdim. |

özellikle de kardeşinizse onu öldürmezdi. Dediğim gibi, davaya tek girişimiz oydu ama besin zincirinin tepesine yakın bir yerde değildi."

—

BİR SESSİZLİK DAHA, sonra Ritter sordu: "Jim'i sen öldürmediysen, kimin öldürmüş olabileceği hakkında bir fikrin var mı? Belirli isimler? Herhangi bir şey?"

Lucas, "Bu konuda konuşmaya hazır değilim, devam eden bir soruşturmamız var" dedi.

Ritter odanın etrafına baktı, sanki bir şeyler yapmanın yollarını arıyormuş gibi ve dedi ki, "Seni internette araştırdım. Sert bir adammışsın, ha?"

"Benim de bazı anlarım oluyor," dedi Lucas. "Burada neden bahsediyoruz?"

Ritter, "Jim'in haberini aldığım da Kuveyt'ten geçiyordum ve uçağa atlayıp eve döndüm. On dört günüm var. Bu süre içinde katili bulacak mısın?"

"Bu işe karışmış birinden biraz koz elde edebilirsem yapabilirim," dedi Lucas. "Şimdi bana beni nerede bulacağını nasıl bildiğini söyle... hatta adımın ne olduğunu?"

"Birkaç kişiyi aradım. Heracles Personnel'e gittim. Sanırım zaten onlara bakıyordunuz."

"Evet, var," dedi Lucas.

"Heracles'te tanıdıklarım var, eski ordu mensupları, Jim'in arkadaşları ve

dedikodu değirmenine girmiş. Söylentilere göre bazı adamlar burada, Amerika'da şüpheli eylemlere karışmışlar. Elimde isimler var, bunlara ulaşmak kolay değil ama bir dereceye kadar bana güveniliyor."

"Bunlar şüpheli hareketler değildi, Albay," dedi Lucas. "Onlar İlk saldırı bir ABD senatörüne yönelik suikast girişimi ve tamamen masum bir kadının öldürülmesiydi. Bunu yapanlar, Kardeşin de dahil, üzülerek söylüyorum, ne yaptıklarını biliyorlardı. -Senatörle birlikte onu da öldüreceklerini söylediler. İkinci saldırı, şahsen beni sırtlarından atma çabasıydı. Bunu da karımın peşine düşerek ve masum bir adamı soğukkanlılıkla öldürerek yaptılar. Tüm bunlardan haberiniz var mı?"

"Evet, bana anlatıldı ve bir gazete haberi okudum." Ritter ceketini bir kenara bırakıp ayağa kalktı ve tekrar odaya baktı, Lucas, "Yatağa otur," dedi ve o da oturdu ama "Neden?" diye sordu.

"Çünkü saklanacak bir silahın olursa, onu alman daha zor olur. .." Lucas PPQ'yu masaüstüne koymuş, elini birkaç santim uzağa bırakmıştı.

"Gerginsin."

"Olmamalı mıyım?" Lucas sordu.

"Belki, sanırım. Baktığın adamlar, onlar gerçek şey. Hepsi hem askeri hem de özel müteahhit olarak kum havuzunda bulunmuşlardır. Eğer yollarına çıkarsanız, kafanıza bir delik açarlar. Ama ben onlardan biri değilim."

"Bu rahatlatıcı."

Ritter kalçalarına baktı, burnunu ovuşturdu, başını kaldırdı ve "Bak, Claxson adında bir adam. Ona mı bakıyorsun?"

"Evet."

"Bana muhtemelen Jim'i öldürenin sen olduğunu söyledi ve nedenini de anlattı - karın. Jim'in su işkencesine maruz kaldığını söyledi. Bu bana garip geldi. Claxson'la konuştuktan sonra adli tabibi köşeye sıkıştırdım ve o da Jim'e su tahtası takıldığını ya da herhangi bir şekilde işkence yapıldığını gösteren hiçbir şey olmadığını söyledi. otopsi raporu. Ama Claxson'ın bana gösterdiği rapor özellikle su işkencesinden bahsetti. Kendi kendime bunun nedenini sordum."

"Claxson peşimden gelmeni istedi."

"Bu yüzden buraya elim boş geldim, silahım yok. Ne söyleyeceğini duymak istedim."

"O zaman muhtemelen onu kimin öldürdüğünü biliyorsundur," dedi Lucas. "Ve nedenini." "Nedeninden emin değilim. O konuşmazdı."

Lucas bunu düşündü ve şöyle dedi: "Çünkü o bir Sorun. Eğer Herakles'teki dostlarınız güncel bilgilere sahipse, Batı Virginia kırsalında bazı kütükler bulduğumuzu bilirler - ve muhtemelen artık biliyorsunuzdur. Bu kütükler, geminin yan tarafını korumak için kullanılıyordu.

Smalls'un Cadillac'ını yoldan çıkarıp neredeyse uçuruma yuvarlarken kardeşinin kamyonetini kullandılar. Eğer işe yarasaydı, Whitehead ve Smalls kazara yoldan çıkmış, bir grup ağaca çarpmış ve nehre düşmüş gibi görünecekti. Smalls'un Whitehead'le birlikte ölmemiş olması bir mucize. Eğer ölseydi, ikinci bir araç hakkında konuşacak kimse olmazdı."

Ritter, "İyi bir plan olduğunu, işe yaraması gerektiğini ama hedeflerin bir fırsat yakaladığını mı söylüyorsunuz?" dedi.

"Evet," dedi Lucas. "Onların sorunu - kardeşinizin sorunu - kamyonunun yerini tespit etmiş olmamızdı. Kütüklerin nerede hasar gördüğünü görebiliyordunuz.

ve ikna edici diğer bazı adli kanıtlar vardı. Eğer onu cinayetten yakalarsak -ki bunu yapmak üzereydik- belki de karşılığında olaya karışan diğer kişileri ele verirdi.

Hoşgörü. Diğer insanlarla James'le ilgilendiğimizden daha çok ilgileniyoruz. Jim. Tetikçi oydu. Ona ödeme yapıldı. Onu tutan kişileri istiyoruz."

"Kimseden vazgeçmezdi," dedi Ritter. "Jim dostlarına sadıktı. Neredeyse patolojik derecede sadıktı. Orduda ve Herakles'le geçirdiği zamanlardan sonra elinde kalan tek şey buydu. Hapse girmişti, bir arkadaşını hayal kırıklığına uğratmadan önce. Ya da ölmekten önce."

"Ama o insanların hepsi bunu bilebilir miydi? Onlar bu tür terimlerle düşünen insanlar değiller. Parrish ya da Claxson gibi insanlar değiller. Onlar kendi başlarının çaresine bakarlar."

Ritter, "Claxson ... kendisi ve çocukları arasında bir seçim yapmak zorunda kalsaydı, eğer varsa, çocukları ölü et olurdu," dedi.

Lucas parmağıyla onu işaret etti. "Aynen öyle. Bizim istediğimiz adamlar bunlar. Tetikçileri de alacağız ama bu işi, yani suikast girişimini yürütenler onlar değil."

"Bu eylemlere karışan diğer insanları tanıyor musun?" "Sanırım biliyorum," dedi Lucas. "Sanırım iki tetikçi daha vardı, iki yönetici daha ve tüm treni çeken biri." "Bu Minnesota'dan Senatör Grant olabilir mi?"

Lucas başını eğdi. "Bunu nereden buluyorsun?"

"Dediğim gibi, bu adamları tanıyorum, onlar da beni tanıyor ve bana güveniyorlar. Etrafta dolanırken her türlü şeyi duydum. Bunların hiçbirini mahkemeye götüremezsiniz; hepsi söylenti, ama profesyonel istihbarat operatörleri olan adamların söylentileri ve onların söylentileri çoğundan daha iyi. İşler yolunda giderse Herakles'in Beyaz Saray'da kendi ofisi olabileceğine dair bazı ipuçları var."

—

Birbirlerine baktılar, sonra Lucas elini PPQ'dan çekip ensesini ovuşturdu ve sordu, "Ne kadar uzağa gidebilirim?"

Sana güvenmek mi? Söyleyeceklerimi duyup etrafa yaymayacağına? Jim'e ne olduğunu anlamana yardımcı olacak olsa bile."

"Kimseye bir şey söylemem," dedi Ritter. "Şunu demek istiyorum: Bu odada konuşulandan hiç kimse tek kelime bile duymayacak."

Lucas birkaç saniye ona baktı ve Ritter ekledi, "Bakın, ben Akademi'ye gittim. Eğer çuvallamazsam bir gün general olacağım ve şu ana kadar olmadım. Jim üniversiteyi bitirmedi, orduya katıldı, tamamen farklı bir yol izledi. Delta'ya gitti. O

orada çok uzun süre kaldı, belki de çok fazla insan öldürdü, Siviller de dahil. Kadınlar. Çocuklar. Çemberi çok daralmıştı; çemberin içindeki insanlar için öldürdü ama çemberin dışında hiçbir şey umurunda değildi. Bu onu ordudan uzaklaştırdı. Aslında ihtiyacı olmayan bir sürü insanı öldürdü. Ordu telaşlandı böyle şeyler hakkında."

"Yani Herakles ile mi anlaştı?"

"Evet. Ve hemen öldürmeye geri döndü. Sanırım sonunda kötü bir adam oldu ama o benim kardeşimdi. Ve Heracles operatörleriyle yakındı - operatörler, etrafındaki adamlar.

Müdürler. Onlara onu öldürmelerini söyleseniz, Jim gibiydiler: bunu yapmazlardı. İsteyen adamı öldürebilirler."

Lucas sandalyesinde kıpırdandı. "Bu çok ilginç." "Öyle mi?"

"Evet. Ne olduğunu bilen ya da ne olduğu hakkında iyi bir fikri olan ama Jim'e sadık kalacak birini bulmam gerekiyor."

Ritter başıyla onayladı. "Şimdi bana gerçeği söyle: Senatör Grant bu hitleri satın aldı mı?"

Lucas, "Bunu kanıtlayamam ama öyle olduğuna inanıyorum. Yardımcılarından biri olan ve Senato İstihbarat Komitesi ile çalışan Parrish aracılığıyla çalıştığına inanıyorum."

Ritter tiksintiyle başını salladı. "Parrish'in Claxson'la arası iyi. Eğer isterlerse size bunu söyleyebilecek kişilerin isimlerini verebilirim, Herakles'le çalışan ama Jim'e yakın olan kişilerin."

Lucas, "Eğer bir duruşmaya çıkarsak bunun büyük yardımı olur," dedi.

"Grant'i alacak mısınız?" "Eğer biri onu ele verirse."

"Tek yolu bu mu?" "Bu kadar," dedi Lucas.

"Lanet olsun." Ritter homurdandı, kalçalarını tokatladı ve "Ben Şimdi ayağa kalkacağım. Saklanma silahım yok - ya da siz polisler onlara ne diyorsanız. Ben gidiyorum."

"Nereye gidiyorsun?"

"Arlington'da bir barda kalıyorum ama yarın bir motele taşınyorum. Ailem bu öğleden sonra Nebraska'dan geldi. . .

Dağılıyorlar. Annem . . . Babam çoğunlukla anneme bakıyor. Ben ikisine de bakmaya çalışıyorum."

"Anlıyorum. Sana bir e-posta vereyim," dedi Lucas. "Eğer varsa senden güvenli bir e-posta istiyorum."

"Tabii ki bir tane var," dedi Ritter. "Ordu bile bunu bilmiyor."

—

E-postalarını ve cep telefonu numaralarını değiş tokuş ettikten sonra Lucas sordu: "Arkadaşlarınla tekrar ne zaman konuşacaksın? Şurada Herakles?"

"Yarın onlardan birkaçıyla öğle yemeğine çıkacağım," dedi Ritter. "Hepimiz Jim'e ne olduğunu konuşuyoruz. İnsanlar Herakles ve orada olup bitenler hakkında endişeliler. Sorun çıkarsa, bir kısmının onlara da bulaşacağından endişe ediyorlar. Bazılarının çoktan ayrıldığı söyleniyor. Ülkeyi terk etmişler."

"Bir şey duyarsan beni arar mısın?" Lucas sordu. "Oradaki durumunun ne olduğunu bilmiyorum. Yaralanmanı istemiyorum."

"Bir casus olarak kaydolmaya hazır değilim ve gerçekten FBI ile konuşmak istemiyorum. Seninle konuşuyorum çünkü okuduğum şeylerde, Minnesota'daki o gazete hikayelerinde, kulağa yapabileceğim bir adam gibi geliyordun.

anlaşma. Eğer FBI bu işe karışırsa, beni herhangi bir şüpheyle gözaltına alırlarsa, yıldızlarımı alamayacağım. Ben yapmayacağım Albay. Kariyerim sona erecek. Bu yüzden dikkatli olmalıyım."

Lucas başını salladı, Ritter'ın artan şiddetini gözlemliyordu. "Bu adamlar Smalls'un peşine tekrar düşerlerse bunu nasıl yapacaklar?"

"Bilmiyorum." Ritter ellerini havaya kaldırdı. "Bunu milyonlarca farklı şekilde yapabilirler. Arap teröristleri çay taburelerinden kapıp, karşı koyamayacakları kadar canlarını yakma ya da yeleklerine gizledikleri bir bombayı tetikleme konusunda uzmanlaşmış bir SEAL tanıyorum. Ekibinin geri kalanı onu korudu. İki saniye içinde kırık kemikli bir adamı yere yatırabilirdi, kelimenin tam anlamıyla. İki saniye. Onun yaptığını gördüm.

Bu. Her türlü teknik var - Smalls'u tekrar yoldan çıkarabilirler; boynunu kırıp evindeki merdivenlerden aşağı atabilirler; alkol zehirlenmesi ya da

Aşırı dozda ve asla iz bırakmadan. Hepsinin belli bir seviyede keskin nişancı eğitimi var. Jim bu konuda en iyisi değildi çünkü temelde keskin nişancı değildi ama göğsünüze bir .338'lik yerleştirebilirdi.

Mesafeleri ve açıları düşünecek zamanı varsa ve hava çok rüzgarlı değilse bin metre. Herakles'te keskin nişancı *olan* adamlar var ve sürekli bunun üzerinde çalışıyorlar. Keskin nişancılıktan daha *çok* hoşlanıyorlar. seks . . . Pencere kenarında bir masada oturuyorsanız, sizi bir mil öteden vurabilirlerdi."

"Tamam. Ama dikkatli ol. Eğer operasyonel bir şey duyarsan, beni ara. hemen. Burada birkaç sıkı adamım var ve ihtiyacım olursa daha fazlasını da bulabilirim." Bir an düşündü ve ekledi, "Jack Parrish hakkında daha fazla şey duyarsan, o anahtar olabilir. Ya da John McCoy. Ya da Kerry Moore. Ve tabii ki Claxson."

"Bu isimleri, McCoy ve Moore'u etrafa sorduğumdan biliyorum. Bunlar onlar, değil mi?"

"Evet, sanırım öyle." Ritter'a neredeyse dört Herakles'in McCoy da dahil olmak üzere operatörler tutuklanmıştı ama adama o kadar da güvenmiyordu. Onun yerine, "Bir şey daha var. Görünüşe göre Jim'in bir kız arkadaşı varmış -ya da en azından arkadaş olduğu bir kız- İnce, çok iyi durumda. Nadir bulunan, gizlenebilir bir hafif makineli tüfeği nasıl elde edeceğini ve nasıl kullanacağını biliyor ve bundan korkmuyor. Bana bir profesyonel gibi göründü."

"Ne yaptı?" Ritter sordu.

Lucas ona koridordaki vurulma olayını anlatınca Ritter, "Tanrım, o muydu? Bütün haberlerde var. Kimsenin yaralanmadığını söylüyorlar."

"Hayır, ama ben de dahil olmak üzere pek çok kişinin ödünü kopardı."

"Size onun hakkında fazla bir şey söyleyemem. Onunla bir kez karşılaştım ve benimle konuşmak istemedi. Sanırım Jim'le yataktaydılar ama insanların bunu bilmesini istemedi."

"Adı ne?"

Ritter başını salladı. "Bana 'sadece Suzie' olarak tanıtıldı. Jim ondan çok hoşlanıyor gibiydi. Evliliği çok seviyordu. Beni mutlu etti, onu geri alacağımızı düşündürdü, ben de merak ettim. Bunların hiçbirini için yemin edemem ama gizli CIA çalışanı olduğuna inanıyorum."

SAD/SOG. Özel Faaliyetler Bölümü/Özel Operasyonlar Grubu, yani paramiliter kanatları."

"Onlarla birlikte çalışan kadınlar mı var? Savaşçı tipler mi?"

"Anladığım kadarıyla öyle. Suzie'nin akıcı Arapça konuştuğunu biliyorum. Mükemmel Arapça konuşan, peçe takmış, donunda silahı olan küçük bir kadın ne kadar havalı olurdu biliyor musunuz? Her yere gidebilirdi ve kimse ona dikkat etmezdi. Yaptığı şeyin bu olduğundan şüpheleniyorum, belki hala da öyledir."

"Beni öldürmek için çok uğraştı," dedi Lucas.

"O zaman şanslı bir adamsın," dedi Ritter. "Bu insanlar pek bir şey kaçırmazlar."

"Kötü bir zekâsı vardı," dedi Lucas, "ama çok yakındı."

—

RITTER gittikten sonra Lucas dizüstü bilgisayarını çıkardı ve Russell Forte'a görüşme hakkında uzun bir rapor yazdı, kaydetti ama göndermedi. Forte, Marshals Service tarafından korunan olası yasadışılıklar konusunda endişeli olabilirdi ve Lucas bu işe karışmak istemiyordu. bu argüman.

Henüz değil.

—

Raporun kaydedilmesiyle birlikte yatağa uzandı, ışıkları söndürdü ve gözlerini kapattı. Birbirine karışmış birkaç düşünce vardı. Aklının etrafında dolanıyordu ve onlarla açık konuşması gerekiyordu.

Tom Ritter, Heracles operatörlerinin ne kadar tehlikeli olabileceğini vurgulamıştı. Ayrıca birbirlerine ne kadar sadık olduklarından da bahsetmişti - yöneticilere değil ama diğer operatörlere.

Yine de bir şeyler oluyordu - Jim Ritter öldürülmüş ve Kerry Moore ortadan kaybolmuştu. Ya Claxson - iki adamı olan adam ya da Parrish onları öldürebilirdi. Ya da -yeni bir düşünce- Taryn Grant de öldürebilirdi.

Biraz düşündükten sonra Grant'in pek olası olmadığını düşündü. Ritter'ı kim öldürdüyse onu alıp bir çöp konteynerine atmış,

Kaslı bir adam olan Ritter, muhtemelen yüz k  sur kilo ağırlığında ydı. Seksen kilo. Grant onu bir an   nce arabadan   ıkarıp    p konteynerine taşımak isterdi ama bir kadın i  in fazla ağırdı Tek başına. Lucas, Grant'in kendisini yasal olarak bir cinayete doğrudan karışmış gibi g  stereceğinden ş  pheliydi. Cinayeti o işlemiş olsa bile, muhtemelen başka biri ger  ekleştirmişti.

Tom Ritter'ın kişisel sadakat konusundaki hislerine inanmış olsaydınız, katil McCoy ya da Moore olmazdı. Eğer ikisi de olmasaydı

Parrish ya da Claxson ya da belki de Lucas'ın hen  z bilmediği bir     nc   şahıs olabilirdi.

Ve işte b  y  k sorun da buradaydı: Her kim olursa olsun, Lucas Taryn Grant'i bu işe bulaştırmak i  in a  ık bir yol g  remiyordu. Başrol oyuncularından hi  biri onu satmakta bir fayda g  rmeyecekti. Bunu yapmaları i  in cinayete ortak olduklarını itiraf etmeleri gerekirdi. Bu bile onu yakalamak i  in yeterli olmayabilirdi.

Ayrıca, Grant'ın parası en iyi projeyi finanse etmek i  in kullanılabilir. Ortakları i  in olası yasal savunmalar. Başkanlık i  in ger  ek bir şansı olsaydı, daha k  t  s   olursa, bu ortakları i  in olası bir af akımı vardı.

Korktuğu şey ger  ekleşirse, Taryn Grant'i elde etmek m  mk  n olmayabilirdi.

Sıradan bir şekilde değil.

(Ertesi sabah Lucas tıraş olurken Chase aradı.

"Claxson'ı bu sabah tutuklayacağız. Belgeler ve McCoy'dan alacağımız bilgilerle onu tutuklayabiliriz.

Yasadışı silah ticareti yapmaktan. Bu zaman aşımı sorununu halledecektir. Hem işyerleri hem de evi için arama emirlerimiz var."

Lucas: "McCoy'a ne verdin?"

"Şu noktada hiçbir şey. Bunch bu sabah erkenden geldi-" "Şu anda sabahın erken saatleri," diye itiraz etti Lucas.

Chase, "Lucas, saat on oldu. Altıdan beri buradayım. Her neyse, Bunch McCoy ile bir saat konuştu. İş bittiğinde, Bunch avukatlarımızdan birine, Adalet Bakanlığı'ndan birine McCoy çeşitli silah sevkiyatları hakkında ayrıntılı bilgi verebilir ve bizzat Claxson'dan özel ve muhtemelen yasadışı teslimat talimatları aldığını söyleyebilir."

"O zaman ona ne vereceksin?"

Chase duraksadı ve "Bunch, Heracles, Flamma ya da Inter-Core Ballistics'te çalışmaktan kaynaklanabilecek olası suçlar için dokunulmazlık istiyor" dedi.

"Tanrım, Jane, bu Senatör Smalls'a yapılan saldırıya ve ardından işlenen tüm cinayetlere karıştığı anlamına gelebilir," dedi Lucas. "Smalls bunu nasıl karşılayacak biliyor musun? Senato kürsüsüne çıkacak, yanında bir haç ve çiviler olacak ve sen de çarmıha gerildi."

"McCoy cinayetlerle ilgisi olduğunu reddediyor. Bunch bunların Ritter'a ve bilinmeyen kişilere atfedilebileceğini söylüyor. Açıkçası Lucas, şu ana kadar geliştirdikleriyle, tanıdığım hiçbir savcı

McCoy'u cinayetten yargılayacaktı. Claxson, McCoy'un cinayeti işlediğini bildiğini kabul etmiyor.

Ritter öldü; Moore da -bilmiyoruz, o da ölmüş olabilir."

"Yani McCoy yürüyor mu?"

"Yürümeyecek. Onu silahlarla birlikte ya da herhangi bir ek ifade olmadan. Cezasını çekecek - Bunch'a silah suçlamalarından on ila on beş yıl arasında ceza istediğimizi söyleyeceğiz. Onu almaz ama beş tane alır. McCoy sadece Claxson'ı asarsa. Aksi takdirde onu mahkemeye çıkarır ve on beş yıl isteriz."

Lucas, "O zaman Claxson'ın peşinden sıkı bir şekilde gitmelisin. Parrish ve Grant'i suçlayacak bir anlaşmadan bahsetmelisin."

Chase, "Anlaşmayı kabul etmeyecek," dedi. "Mahkemeye gidecek ve davayı kazanmayı umacak. Kazanamazsa ve temyizde de kazanamazsa, anlaşmaya çalışacak.

Cümleyi. Kendiniz söylediniz.

Grant'i bu işe bulaştırmak, onun en az iki kişiye tuzak kurduğunu kabul etmek anlamına gelecektir.

cinayetler, belki de üç. Bunu yapmayacaktır. Silahlar konusunda onu ikna etmek yeterince zor olacaktır. Savunma için CIA ve askeri operatörleri devreye sokmaya çalışacak ve onlar da ulusal güvenlik gerekçesiyle direneceklerdir. güvenlik."

"Ah, kahretsin," dedi Lucas. Chase onu bekledi ve Lucas sonunda sordu, "Bugün ne yapıyorsun? Onu tutuklamaktan başka."

"Aramalar. Siz ve ekibiniz gözlem yapabilirsiniz," dedi Chase. "Biz McCoy'un kasaba evinde olacağız, Herakles ve Claxson'ın ofisi, dosyalar ve Claxson'ın evi. Arama emirleri elimizde; ekiplerimiz yolda. Nasıl biri olduğunu anlamak için muhtemelen Claxson'ın evine gideceğim."

"Size neye benzediğini söyleyeyim: ofis masasında iki adet dolu otomatik tabanca bulunduruyor."

"Beni şaşırtmadı."

"Smalls ve haç hakkında söylediklerimi hatırlayın."

"Peşine düşeceğim kişi ben olmayacağım, bu işin başındaki kişi başsavcı olacak ve Smalls'un onu karşısına alacağından şüpheliyim."

Lucas, "Bana Claxson'ın adresini ver." dedi.

CLAXSON, McLean, Virginia'daki yoğun ağaçlıklı Kurtz Yolu'nda yaşıyordu. Ev, cadde seviyesinden on ya da on beş metre yükseklikte, geniş bir arsanın üzerine oturtulmuş, kırmızı tuğlalı, üç katlı, sade bir yapıydı. Evin içinde bir

İki kapılı çift arabalık garaj, siyah asfaltlı araba yolunun sonunda ve ön kapıda iki taş sütun. Dört SUV evin önünü doldurmuştu.

ve kıdemsiz bir FBI ajanı havasındaki bir adam bunlardan birine yaslanmış, sigara içiyordu.

"Mistah Kurtz öldü," dedi Lucas park edecek bir yer ararken.

"Bunu biliyorum," dedi Rae. "*Karanlığın Kalbi*. Bildiğine şaşırdım, bilirsin işte, bir hokey diski."

Lucas, "Aslında, T. S. Eliot'ın 'The Hollow Men' kitabından" dedi.

"Dünyanın sonu böyle gelir / Dünyanın sonu böyle gelir / Dünyanın sonu böyle gelir / Bir patlamayla değil, bir iniltiyle."

"Saçmalık," dedi Rae. "*Karanlığın Kalbi*."

"Hayır, 'Hollow Men'."

"Tanrım, şimdi bakmam lazım," dedi Bob. Telefonunu çıkardı ve başparmaklarıyla yazmaya başladı. Garaj yolunda park etmek için yeterli yer yoktu, bu yüzden Lucas sokağın birkaç yüz metre aşağısında dört tekerleği de kaldırımdan çekebileceği bir yer buldu. Kamyonetten indiklerinde Bob, "Ah, anladım," dedi.

"Kim kazandı?" Rae sordu.

"Biliyorum," dedi Lucas. "Şiirin tamamını biliyorum."

Rae, "Joseph Conrad'ın tüm romanlarını neredeyse ezbere biliyorum," dedi.

Bob dedi ki, "İkiniz de haklısınız. Conrad yazdı, Eliot şiirinin ilk dizesi olarak alıntılardı."

"Önce ben haklıydım," dedi Rae.

Lucas, "Eliot'ın şiiri çok daha iyi biliniyor," dedi.

Bob dedi ki, "İkiniz de kapayın çenenizi. Biz polisiz, edebi periler falan değiliz."

"Ben değilim zaten," dedi Rae. "Meyveli şiiri alıntılayan Lucas'tı."

—

SIGARA İÇİCİSİ, onlar garaj yolunda yürürken Marlboro'sunun filtresini bir ortanca çalısına takıyordu. "Bu bir FBI girişimi," dedi onları dikkatle kontrol ederek. "Bunu bildiğinizi sanıyorum."

"Amerikan polisleri," dedi Lucas. "Jane Chase'in bizi geçirmesi gerekirdi."

"Eğer Davenport, Matees ve Givens iseniz, o yaptı." Saatine baktı.

"Önümüzdeki birkaç dakika içinde burada olur."

—

Lucas'ın Claxson'ın eviyle ilgili izlenimi halılar ve purolardı. Giriş holünde ince bir duman kokusu erkekliğin bir işareti gibi asılı duruyordu, çeşitli boyutlarda bir düzine oryantal halı, yüksek dolarlık adalar gibi kırmızı renkli tahta zeminleri lekeliyordu. Burası daha önce Görünüşe göre bir dekoratör tarafından, tükürük hokkaları hariç her şeyiyle bir İngiliz erkek kulübüne dönüştürülmesi söylenmiş.

"Tahta kutular," dedi Bob ve Lucas etrafına baktığında bir sürü antika kutu fark etti.

"Ve aynalar," dedi Rae.

Evin içinde bir düzine FBI ajanı vardı ve evi yavaşça parçalara ayırıyorlardı. Çoğunlukla belgeleri arıyorlardı ama pek şansları yoktu. Bir Büro çilingiri çalışma odasındaki duvar kasasını açmayı başaramamıştı. -Doğal olarak evde bir çalışma odası, iki duvarda kitaplıklar, üçüncü duvarda yağlı boya bir kadın portresi ve dördüncü duvarda da gerekli kesme taş şömine vardı. Kasa şöminenin bir tarafına gizlenmişti.

Bir teknisyen Dell bilgisayarın şifresini kırdı ama rutin iş belgeleri -daha çok banka hesap özetleri- dışında tüm belgeler şifrelenmişti, diğer her şey Ritter'ın masaüstünde buldukları Win/DeXX programı tarafından temizlenmişti.

Claxson'ı tutukladıklarında iPhone'unu almışlardı ve şimdi de tahta kutulardan birinde ikinci bir telefon buldular. Claxson'ın

Aynı teknisyen, "Telefonlar kilitli. Oraya kimse giremez. Altı rakam, dört şans, bir milyon olasılık."

Ajanlardan biri Lucas'a, "O da Ritter gibi, bir yerlerde sahte bir kimlikle, içinde bütün iyi şeylerin olduğu bir kasası var," dedi.

Bob, "Ritter'in kasa anahtarlarını banyodaki lavabo kapağında bulduk" dedi.

Ajan, "Oraya zaten baktım," dedi.

Bir ajan, askılarından dört siyah tüfek tutarak bodrum merdivenlerinden yukarı çıktı. Rae, "Tam otomatik mi?" diye sordu.

"Bunlar," dedi ajan. "Aşağıda yedi silah kasası, çeşitli türlerde otuz beş tüfek, yirmi iki tabanca var."

"O bir silah tüccarı," dedi Lucas. "Her şey için izni vardır."

—

CHASE birkaç dakika sonra ortaya çıktı ve araştırmayı yöneten ajandan hızlı bir brifing aldı. Lucas'a, "Onun iş yerinde de pek bir şey yok. Belgeler konusunda dikkatliydi. Ritter'dan aldığımız şeylerin ona şifrelenmiş olarak e-postayla gönderildiğinden şüpheleniyorum. Ancak Ritter, belgelerin şifresini çözdükten sonra güvenliği ihlal ederek belgeleri silmek yerine basmış ve sigorta olarak saklamıştır."

Lucas, "Claxson'ın ofisine ilk gittiğimizde asistanıyla konuşmuştuk... yaşlı bir kadın, belki de emekli olmaya hazır. Herhangi bir şans onu buraya getirmenin bir

yolu var mı?" "Ne için?"

"Böylece Bob, Rae ve ben onun gözünü korkutabiliriz. Bahse girerim telefon şifresini biliyordur."

Chase Lucas'a bakıp, "Onu yakaladık. Onu tutuklamadık ama gözaltına aldık. Onu buraya getirebilirim. . . yaşam tarzı ve benzeri konulardaki soruları cevaplaması için. Zaten gözü korkmuş durumda."

"Onu salona park edin, terlemesine izin verin, sonra biz ona uğrarız."

Chase, "Aramayı ben yaparım," dedi.

—

Asistanın adı Helen Oakes'tu. Lucas ön pencerenin önünde durmuş, onun FBI eskortunun iki adım önünde araba yolundan yürüyüşünü izliyordu. Gri, muhafazakâr bir takım elbise giymişti ve onu ilk gördüklerinde de gri giydiğini hatırladı: gösterişe düşkün bir kadın değildi.

Bob ve Rae, FBI arama ekibinden bir adamın halıları toplamasını izliyorlardı ve Lucas onlara seslendi: "O burada. Hadi gözden kaybolalım."

Aceleyle çalışma odasına girdiler ve Chase, Oakes'i ön kapıda karşılayıp oturma odasına götürdü.

Rae, Lucas'a Claxson'ın halıları hakkında öğrendiklerini anlattı: "Fena değiller, harika değiller. Çoğu Hindistan'da üretilmiş. Halıcı adam bana gerçekte olduklarından daha iyi görünürler."

Hâlâ halılardan, silahlardan ve Aynalar, antika kutular ve kapının yanında duran iki Japon kılıcı... On dakika sonra Chase kafasını odaya soktu ve "Bunun için endişeleniyorum, o yüzden... olabildiğince sakın ol," dedi.

Lucas başıyla onayladı. "Elbette."

—

LUCAS, BOB ve RAE salona girdiklerinde Oakes bej renkli, İtalyan görünümlü bir kanepeye oturmuş, dizleri birbirine kenetlenmiş, dirsekleri kaburgalarına dayanmış, kucağında iki eliyle tuttuğu bir çanta vardı.

Kadın

korkmuş.

Rae onun yanındaki kanepeye düştü, birkaç santim fazla yaklaşmıştı. "Ah!" diye bağırdı, ceketinin altına uzandı ve Glock'unu çıkardı. Oakes'a doğru eğildi ve gürültülü bir şangırtıyla tabancayı sehpanın üzerine, namlusu Oakes'a bakacak şekilde bıraktı. Oakes'a, "Bok sırtıma giriyor, anlıyor musun?" dedi.

Bu gerçek bir soru değildi ve Oakes cevap vermedi. Lucas ona dönük bir sandalyeye oturdu, Bob da ayakları

Dişlerini gıcırdatan bir çığlıkla tahta zemini kazıyarak ona çok yaklaştı.

Lucas, "Bayan Oakes..." dedi.

Bob: "Tanrım, Lucas, ona Helen de, burada hepimiz arkadaşız. Senin adın bu, değil mi? Helen?"

Oakes başını sallayarak Bob'dan uzaklaştı.

Lucas, "Tamam Helen. Bak, seni korkutmak istemiyoruz ve bize hiçbir şey söylemek zorunda değilsin. Bu noktada seni tutuklamayacağız ama ciddi bir tehlike altındasın."

"Gerçek bu," dedi Rae. "Seninle kafa bulmuyor, bebeğim. . . Konuşmamın kusuruna bakma."

"Herkes çenesini kapasın," dedi Lucas. "Ben konuşuyorum."

"Evet, patron. Ben her zaman beyazların dediklerini yaparım," dedi Rae. Bob, "İkiniz de çenenizi kapatın ve bırakın Helen konuşsun," dedi.

Lucas devam etti. "Helen, patronun çok uzun bir süre hapiste kalacak. Eğer onu bu cinayetlerden yakalarsak muhtemelen birkaç on yıl ya da daha fazla. Dürüst olacağım ve seninle o kadar da ilgilenmediğimizi söyleyeceğim. Sen önemsiz birisin. Biz Claxson ve bazı askeri operatörleriyle ilgileniyoruz. Eğer bizi oyalarsan ve senden vazgeçersek. . . seni de aynı torbaya rahatlıkla atabiliriz. Claxson'a bu kadar yakın olduğunuza göre, orada neler olup bittiğini yakından biliyor olmanız gerektiğini biliyoruz-"

"Ben onun asistanıydım!" Oakes ilk kez ağzını açarak feryat etti. zaman. "Programını ve seyahat rezervasyonlarını ben hallediyordum ama işle ilgili hiçbir şey yapmıyordum."

"Oh, saçmalık," dedi Rae.

Lucas tersledi: "Rae, seni tekrar uyarmak zorunda kalmak istemiyorum." Rae, "Beni ilk kez uyarmıyorsun, kraker," dedi. Oakes'a "Sana kişisel deneyimlerime dayanarak söyleyebilirim ki tatlım, FBI'a bulaşmak istemezsin. Bu taş kalpli orospu çocukları sizi hiç düşünmeden bir çukura atıyor ve attıktan sonra orada olduğunuzu bile hatırlamıyorlar. Claxson gidiyor.

Otuz için aşağı. O çantanın içinde olmak istemezsin."

"Yapma Rae," dedi Bob, "onu korkutmaya çalışma." Oakes'a, "Seni hapse atsalar bile, federal hapis haneye, özellikle de kadınlar için, o kadar da kötü değil. Üç yatak, bir karyola ve iyi bir tıbbi yardım alıyorsunuz."

Rae kaşlarını kaldırarak, "Göreceği tek ilgi bu değil," dedi. "Bazı halı parçalayıcılar seninle ilgilenebilir.

kucak."

"Hadi, Rae, lanet olsun," dedi Bob.

Lucas sesini yükseltti. "Tekrar ediyorum, herkes çenesini kapasın." Oakes'a: "Claxson'ın bilgisayarlarının hepsi şifrelenmiş. Özel anahtarını biliyor musun?"

"Hayır, ben . . . Bilmiyorum. Bunu ondan başka kimse bilmiyor. Uzun bir süre; bilgisayarına girdiğini, girerken dudaklarını oynattığını gördüm.

Sanki bütün kelimeleri yazıyor. Ve hiçbir şeye atıfta bulunmuyor - ezberlemiş."

"Bu çok kötü," dedi Rae. "Her şey şifreli mi?"

"Çoğu şey," dedi Oakes. "İşte bu yüzden bilmiyorum her şey . . . Her şey şifreli olarak gidip geliyor çünkü çoğunlukla gizli. Silahları bir yerden başka bir yere gönderdiklerini biliyorum ama tüm bu ayrıntılar şifreli. Benim işim bu değil."

"Seyahatlerini sen ayarlıyorsun," dedi Lucas. "Omaha'ya uçuşunu sen mi ayarladın?"

Tereddüt etti, sonra "Uçtuğunu biliyordum" dedi.

"Yanında kimin olduğunu biliyor musun?"

Yine tereddüt. "Hayır, ama dört kutu öğle yemeği aldım. Kimin için olduklarını bilmiyorum ama biri Carol olabilir."

Lucas, Bob ve Rae birbirlerine baktılar. "Carol kim?" Lucas sordu. "O bir kadın mı?"

Başını salladı. "Carol Ruiz. Gitti mi bilmiyorum ama o gün George - Bay Claxson- ayrılmadan önce etrafta dolanıyordu. Onu çok sık görmüyoruz - bizim için çalışmıyor - bu yüzden ... Bilmiyorum. onun hakkında bu kadar çok şey."

"Yakınlar mı?" Bob sordu. "George ve Carol?" Oakes

kaşlarını çattı ve tekrarladı: "Samimi mi?"

"Biliyor musun," dedi Rae, "George ona pembe pikolo mu veriyor? Eski deri flüt mü?"

"Oh . . . hayır. Hayır! Carol çoğunlukla erkeklerle konuşur. Sanırım o bir OGA."

Lucas: "O bir hortlak mı?"

Rae, Lucas'a, "Bununla nereye gittiğine dikkat et," dedi, "Bu hortlak saçmalığından hoşlanmıyorum." Oakes'a ters ters baktı ve ona doğru eğildi. "Sen de asla 'hortlak' demezsin, değil mi?"

"Ben asla ..."

Lucas, "Hmph, Carol Ruiz. Ona bir göz atacağız." "Lütfen ismimden bahsetme. O ... korkutucu."

"Yapmamaya çalışacağız," dedi Lucas. Ceketinin cebinden defterini ve kalemını çıkardı, defteri çevirip açtı ve "Carol Ruiz" yazdı. "Bana onun neye benzediğini söyleyebilir misin?"

Oakes, "Benden daha kısa ve ben beş-altı yaşındayım. Zayıf, maraton koşucusu gibi bir şey, öyle görünüyor.

Siyah saçlı, koyu renk gözlü. Pek gülmez. Bana göre, o ... tam olarak doğru değil. Size tuhaf tuhaf bakıyor. Lütfen sana onun adını verdiğimi söyleme."

"Adını kullanmak zorunda kalırsak Ruiz'in FBI tarafından korunduğunu bilmesini sağlarız," dedi Lucas. "Claxson'a geri dönmek için şifreleme kodunun uzun olduğunu anlıyor, ama telefonu kod olmaz. Ya dört ya da altı sayı, değil mi? Bunun ne olduğunu biliyor olmalısınız."

"I . . ." Ağlamaya başladı.

Lucas onu on beş saniye kadar bıraktıktan sonra, "Helen? Bana yalan söyleme. Bana cevap vermeyi reddettiğini söyleyebilirsin ama yalan söyleyemezsin. Bu bir suçtur ve bunu söylerken yalan söylemiyorum."

"Çok yalan söyler ama bu konuda değil," dedi Rae.

"Lütfen ona söyleme," dedi ve tekrar hıçkırarak ağlamaya başladı. "Bunu gizli tutmak için elimizden geleni yapacağız ..."

"312415. . ." O ezberden söylerken Lucas da defterine yazdı. "Bunu nasıl anladın?" diye sordu Rae.

"Arabadayken onun yanına oturuyorum. Bunu yaptığını yüzlerce kez gördüm ve sadece hatırlıyorum. Saklamaya çalışmadı çünkü sanki ben orada değilmişim gibi. .. çoğu zaman."

Lucas ayağa kalktı. "Burada beklemeniz gerekiyor," dedi Lucas. "Eskortunuz gelip sizi alacak."

"Lütfen George'a bunu sana söylediğimi söyleme. Ondan korkuyorum." "Carol Ruiz gibi mi?" Bob söyledi.

"Carol farklı. Carol deli. George sadece kaba. Kötülerle başa çıkabilirsin. Ama deliyle başa çıkamazsın."

—

LUCAS salondan çıkıp koridora adımını attı ve orada durup dinleyen Chase, "Bay Claxson

sadece bir kişi kötü olabilir."

Lucas, "Bildiğimiz kadarıyla üç kişi öldü, Moore öldürüldüyse belki de dört. Ona kötü rüyalar gördürecek kadar bile kötü değildik. Gidip telefonları arayalım."

FBI teknisyeni iPhone'u şeffaf plastikle poşetlemişti. Telefonu açtığında poşetin içinde bırakmıştı. Chase, Lucas'ın not defterindeki numarayı okudu, teknisyen numarayı tuşladı ve telefon açıldı.

Teknisyene, "Her şeyin çıktısına ihtiyacımız var," dedi. "Hem de hemen."

"Evet, hanımefendi," dedi. "Peki ya diğer telefon?" "Belki de hatırlaması gereken tek bir kod vardır," dedi Chase.

Teknisyen omuz silkti, ikinci telefonun bulunduğu çantayı aldı ve kodu denedi. İkinci telefon açıldı.

Chase Lucas'a, "Yine de kabaydı ama seni affediyorum," dedi.

—

Başka biriyle konuşmak için uzaklaştı ve Lucas Bob'a şöyle dedi

Rae, "Carol Ruiz oteli vuran Suzie'ye çok benziyor," dedi. "Benziyor," dedi

Bob. "Ama Carol mı Suzie mi?"

G Parrish onu aradığında Rant, Kaliforniyalı bir risk sermayedarını Senato Ofis Binası'nda gezdiriyordu. Risk sermayedarı Üzerinde antika bir Black Sabbath tişörtü, siyah bir kot pantolon ve siyah keten bir ceket vardı ve kafa derisinin arkasında küçük ama öngörülü bir pembe leke vardı; Grant onu bir sonraki görüşünde kafasını kazıtmış olacağını tahmin ediyordu. Tipik bir VC'nin çingiraklı yılan cazibesine sahipti, artı

Para ve bağlantılar. Önemli olan bağlantılardı - ağını kuruyordu ve başkanlık ön seçimleri Kaliforniya'ya kalırsa onlara ihtiyacı olacaktı.

Parrish'ten gelen telefon sinir bozucuydu. VC'ye dedi ki, "Bir ikincisi, buna bakmalıyım" dedi ve ondan uzaklaştı. "Ne?" diye bağırdı telefona.

Parrish, "Alt komiteyle ilgili bir sorunumuz var," dedi. "Güvenli bir tesiste konuşmamız gerekiyor."

Acil durum kodu: Alt komite Heracles ve Claxson ile operatörlerden oluşuyordu.

"Öğlen yapabilirim," dedi. "Benimle saklandığım yerde buluş." "Daha erken olsa iyi olur."

"Toplantı ne kadar sürecektir?" diye sordu. "On beş dakika mı?"

"On buçukta size on beş dakika verebilirim," dedi. "Saat on birde randevum var."

Parrish, "Sonra görüşürüz," dedi ve telefonu kapattı.

Grant uzanıp elini başkan yardımcısının koluna koydu, onu ofisine doğru geri çevirdi ve yürürken elini onun kolunda bıraktı. Gerekirse onu becerecekti. "Senato'nun sorunu ne biliyor musun? Ördekler tarafından kemirilerek öldürülmek gibi. Hiçbir zaman bir

lanet olası gün boyunca bir saniye bile

Sizinle konuşmak ister ve çoğu zaman da buna gerek duymaz. İnsanlar sizinle konuşmak istiyor, böylece 'Dün Senatör Grant ile konuşuyordum' diyebiliyorlar ve sonra yalan söylemeye başlıyorlar."

VC başını salladı. "Ben de aynı şeyi duyuyorum. İki parçalı bir start-up işleten bir adam sizinle konuştuğunu söylemek istiyor, böylece sattığı şeye biraz ilgi olabileceği haberini yayabilir.

'Ördekler tarafından kemirilerek öldürülmek' - Bunu unutmayacağım."

—

ABD SENATÖRLERİNİN her birine Kongre Binası'nda halk ya da basın tarafından görülmeyen saklanma yerleri tahsis edilmiştir. Sadece senatörün kendi inzivasının anahtarı vardır ve bu anahtarlar rutin olarak elektronik gözetim için kontrol edilir. Grant'ın SCIF'i kadar güvenli değil ama yakın.

Grant kıdemsiz bir senatör olduğu için, saklandığı yer Kongre Binası'nın bodrum katında, üzerinde bilgisayar olan bir masa, bir ofis sandalyesi, iki ahşap ziyaretçi koltuğu ve bir masa için ancak yeterli büyüklükte penceresiz bir odaydı.

çalışma masası ve küçük bir ofis buzdolabı. Eğer bir dönem daha dayanırsa ve senatörlük değişiminde şansı yaver giderse, penceresi olan bir yere sahip olabilirdi. Elbette her şey yolunda giderse, bu gerçekleşmeden önce oval biçimli büyük bir ofisi olacaktı.

—

GRANT sandalyesine çökerken, "Ne oldu?" diye sordu.

Parrish tahta sandalyelerden birini aldı. "FBI bu sabah Herakles'i vurdu."

"Ah, kahretsin."

"Claxson'ı gözaltına aldılar. Claxson hiçbir şey söylemedi. avukatıyla özel olarak konuşabilir. SCIF'inden yapabileceğini söylediler. Bunu yaptı ve beni aradı, hepsi bizim brülörlerimizdeydi, ama brülörünü bir öğütücüden geçirdik, bu yüzden orada temiz olmalıyız." Parrish dedi. "Sadece birkaç dakika konuşabildi ama anladığım kadarıyla federaller Ritter'ın kasasını bulmuşlar ve bazı düzensiz silah teslimatlarıyla ilgili bir sürü belge çıkarmışlar. Bir şey yok.

bizimle ilgisi yok, doğrudan değil. Ritter olduğuna göre, arkadaşın Davenport'un da dışarıda sorun çıkarıyor olmasını bekliyorum."

Grant parmağıyla Parrish'i işaret etti. "Ama . . . Ya Davenport, Claxson'ı Smalls olayından vazgeçirmeye çalışıyorsa?"

"Bu aklıma gelen ikinci şeydi." "İlk şey daha mı kötüydü?"

"Şey . . . Claxson'ın bazı satışlarına katılmıştım. Bir süre önceydi ama ya zaten sizin için çalışıyordum ya da sizin için çalışmaya başlamak üzereydim."

"Ahhh . . ."

"Bekle, bekle-bu belgelerden herhangi birinin bu işlemleri içerdiğini bilmiyorum. Olabilir, ama bu tamamen şanssızlık olur. Yine de, ben bunu bilmen gerektiğini düşündüm. Ve Claxson'ın tutuklandığını. Eğer Davenport onu dönüştürmeye çalışıyorsa ..."

"McCoy ya da Moore bu sorunu çözmeye istekli olur mu? Claxson sorununu?"

Parrish başını sallıyordu. "İkisini de bulamıyorum. Claxson'a sordum, Moore'un dün ya da önceki gün gözden kaybolduğunu söyledi. Kaçıyor olabilir. McCoy hâlâ buralarda ya da dün öğleden sonraydı, ama o zamandan beri kimse onunla temasa geçmedi.

Sonra. Evinin önünden geçtim, olağandışı bir şey görmedim ama arabasını da görmedim. Yakalanmış olabilir ya da dediğim gibi, kaçıyor olabilir."

"Dağılıyor," dedi Grant. "Bütün anlaşma dağılıyor. Moore ve McCoy benim hakkımda ne kadar şey biliyor?"

"İsminden başka bir şey yok," dedi Parrish. "Temel olarak, senin için çalıştığımı ve Claxson'la arkadaş olduğumu biliyorlar. Davenport'un neyden şüphelendiği umurumda değil. Claxson ağzını kapalı tuttuğu sürece beni yakalayamazlar. Ve eğer beni yakalayamazlarsa, sen de iyisin."

"İyi değilim," dedi. "Burada başım belada. Demek istediğim, eğer FBI Claxson'ı yasadışı silah anlaşmalarından yakaladıysa, silahların nereye gittiğine bağlı olarak onu cinayet suçundan bile yakalayabilirler. Eğer Boko Haram'a gittiyse, Tanrı yardımcımız olsun. Özellikle de operatörlerinden bazılarını ona karşı tanıklık ettirebilirlerse. Claxson'ın umutsuzca anlaşma yapacak birine ihtiyacı olabilir. Bu sen ve ben olabiliriz.

Aslında, o ben olurdum. Büyük balık benim."

Birbirlerine baktılar ve Parrish, "Yani..." dedi. ?"

"Kaynaklarınız sizin zehirli olduğunuza karar verebilir. Bu gerçekleşmeden önce, Claxson'a neler olduğunu öğrenmelisiniz. Özellikle, ne

Federallerin elinde ne var, hapiste mi yoksa hapse mi girecek, bunların hepsi." Parrish, "Zaten bazı telefon görüşmeleri yaptım. Ben dostum Claxson'ın asistanı. Bu öğleden sonra onu bir yerde yakalayıp neler bildiğini öğreneceğim. Genelde o şirkette olup biten her şeyi bilir."

"Dikkatli ol," dedi Grant. "O FBI için de bariz bir kaynak. Onunla konuşurken üzerinde dinleme cihazı ya da benzeri bir şey olduğunu fark edebilirsiniz... belki de gözetim altındadır."

Parrish, "Bununla başa çıkabilirim," dedi.

Bir on saniye daha sessizlikten sonra Grant, "Claxson'ın gitmesi gerekiyorsa, sen halledebilir misin?" diye sordu.

"Bunu soracağından korkuyordum," dedi Parrish. "Biraz araştırma yapacağım.

Onun evine gittim - McLean'de - birçok kez zamanlar. Evinin arkasında orman var ve arka verandasında barbekü yapmayı seviyor. Ve orada oturup içmeyi sever. Eğer en kötüsü olursa ..."

"Bunun için yeterince iyi misin?"

"Ateş etmek sorun olmaz ama kaçmak sorun olabilir. Dediğim gibi, biraz araştırma yapmam gerekecek."

"Araştırma yapsan iyi olur," dedi Grant. "Bana sinyal vermeden hareket etme. Ama araştırmayı yap."

—

PARRISH GİTTİĞİNDE, Grant bunun üzerinde çalıştı ve Claxson batıyorsa, Parrish'in de muhtemelen batacağını fark etti. Parrish, Claxson ile ordu alımlarını içeren birçok anlaşmada çalışmıştı. ve büyük silah teslimatları. Claxson gibi, Parrish de Anlaşma yapacak birini arıyordu ve onu hapis cezasından kurtarabilecek tek bir seçeneği vardı: Senatör Taryn Grant.

Kongre Binası'ndan geçerek resmi ofisine doğru yürüdü, kara kara düşünüyordu. Washington'da yirmi, Minnesota'da yirmi çalışanı vardı ve Minnesota'daki çalışanlarından biri

son iki hafta içinde kırsal kesimle ilgili olarak yapılan bir dizi anket hakkında bilgi verdi. Düşünmek istiyordu ama onu kırmak istemiyordu. herhangi bir şekilde rahatsız görünmek istemedi.

Toplantıyı aldı: sayılar ve daha fazla sayı ve tüm sayılar, Smalls'un onu mahvetme çabalarına rağmen Minnesota'da hala güçlü olduğunu söylüyordu. Soru-cevap kısmına gelmişlerdi.

personel şefi odaya girip ona doğru eğildi ve fısıldadı, "Jack'in bir dakikaya ihtiyacı var. Kendisi ofisinizde." "Bir ara verelim," dedi anket grubuna. "Beş dakika."

Grant'in ofisinde, Parrish ona bir parça defter kağıdı uzattı ve üzerine "Claxson bir gece tutulacak ancak Yarın kefaletle serbest bırakılacak ve bunu alması bekleniyor."

Başını salladı ve bir not yazdı: "Güvenli bir yerde yüz yüze görüşüp bu işi çözmenin bir yolunu bulmalıyız. Benim SCIF'im değil, onu evimin yakınında istemiyorum. Polislerin dinlemeyeceği bir yer olsun." Adam notu okuyunca, kadın iki kâğıt parçasını da aldı ve imha makinesine attı.

CLaxson'ın telefonlarında sadece bir hediye vardı.

iPhone, temel olarak, telefon rehberinin uzun bir listesiydi, ancak son aramalardan kaydedilen hiçbir şey yoktu - görünüşe göre telefon, liste dışında her aramadan sonra temizleniyordu. Chase'in dikkat çektiği bunun için tek tuş uygulaması.

"Pek çok politikacıda bu uygulama var," dedi.

Telefon Claxson'ın adına değildi; Gerald adında birine kayıtlıydı.

D. Wilson.

Markasız bir kullan-at telefon olan ikinci telefonda bu uygulama yoktu. Claxson Omaha'ya uçtuğunu itiraf ettikten sonraki gün, aynı anonim T-Mobile kullan at telefondan iki arama yaptı ve iki arama aldı.

Elinde telefon numaraları olan Chase, FBI telefon uzmanlarını aradı. Telefonları açtıktan yarım saat sonra Lucas'a aramalardan birinin Clear Lake, Iowa'dan, diğer ikisinin de

Paul'e ve sonuncusu da Des Moines'in batısındaki bir kuleye gitti.

"İşte o zaman Weather and Last'ı vurdular," diyor Lucas. "Clear Lake Iowa sınırında, I-35'in hemen dışında, Omaha'dan Twin Cities'e giden en hızlı rota üzerinde. Sonuncusu I-80 üzerindeydi, Omaha'ya dönüş yolundaydı.

Omaha. Bu da onu doğrudan bir cinayetle ilişkilendiriyor."

"Ama ne yazık ki bunu kanıtlamıyor," dedi Chase.

Bob, "Oakes uçuş için dört sefer tası hazırladı," dedi. "Bunlar Claxson, Ritter, McCoy ve Moore."

"Tabii onlardan biri Suzie ya da Carol Ruiz değilse," dedi Lucas. Chase'e döndü. "McCoy'a Suzie'nin kim olduğunu sormalıyız. Ya da Carol Ruiz'in. Ve aynı kişi olup olmadıklarını."

"Henüz bir anlaşma yapmadık ama bu tür bilgileri veriyor -çalışan listesini dolduruyor."

"O bir çalışan olmayabilir," dedi Rae.

"Sorarız," dedi Chase. "Bir arama yapacağım."

"Onunla konuşmam için beni içeri alın," dedi Lucas.

—

MCCOY, Chase ve Bunch'ın ısrarı üzerine Arlington'daki bir nezairethaneden Hoover Binası'ndaki bir görüşme odasına götürüldü, McCoy'un avukatı, ihtiyaçların mutlu bir birleşimi. İki polis memuru ona eşlik ediyordu. İçlerinden biri Rae'yi bir eğitim programından tanıyordu ve sordu: "Siz bir

Soruşturma mı? Bu nasıl oldu?"

Lucas'a başını salladı ve "Siyasi çekicilik. Yolsuzluk var ama biz Business Class'ta uçuyoruz."

"Benimle dalga mı geçiyorsun?"

—

BUNCH VE MCCOY birkaç dakika özel olarak konuşmak üzere kilitletiler ve işleri bittiğinde Lucas, Chase ve

Steve Lapham adlı savcı iki polis memuruyla birlikte içeri girdi. Lapham Bunch'a şunları söyledi: "Hem size hem de Bay McCoy'a tanıklık düzenlemeleriyle ilgili birkaç sorumuz var. Ancak bundan önce, Şerif Davenport'un Bay McCoy'a bir sorusu var ve bildiğimiz kadarıyla bu sorunun Bay McCoy için herhangi bir yasal sorumluluğu bulunmuyor."

Bunch dedi ki, "Sor. Cevap verip vermeyeceğine biz karar veririz."

Lucas McCoy'a "Suzie ya da Carol Ruiz olarak bilinen bir kadın tanıyor musun ya da gördün mü?" diye sordu. Kadını tarif etti ve McCoy, "George'un Carol dediği ve ona benzeyen bir kadın gördüm. ama gerçek adının bu olduğunu sanmıyorum. Bence sahte ve birisi bana onun bir NOC olduğunu söyledi, CIA ya da başka biri için çalışan resmi olmayan bir kimliği olan bir hatun, kim olduğunu bilmiyorum."

Bob, "Sence susturuculu hafif makineli tüfeği nereden bulacağını biliyor mudur?" diye sordu.

McCoy başını salladı. "Bilmiyorum, belki yapabilirim ama bir süre araştırmam gerekir ve yapabileceğimden emin değilim. Ben daha çok et ve patates, M16 tarzı bir adamdım."

Rae, "Bu piliç Jim Ritter ile takılıyor olabilir mi?" diye sordu.

McCoy bir dakika düşündü ve, "Evet, öyle. Sanırım onlar -Ne diyorsunuz ona? Bir eşya mı? Uzun bir süre. Jim onun güvenebileceği bir kız olduğunu söylemişti. Onları bir keresinde havaalanının oradaki Last Minute Grill'de görmüştüm. Rahatsız etmedim. Jim'in uçup gideceğini ve vedalaşacaklarını düşündüm ama yanılmışım. Uçup giden oydu.

Birbirlerine tutundukları için endişelenmiş olabilirler."

Lucas, "Huh." dedi.

McCoy, "Sana bir şey daha söyleyeceğim," diye söze başladı ama Bunch elini onun koluna koydu ve "Emin misin?" diye sordu.

"Sorun olmaz," dedi McCoy. "Belki birkaç puan daha kazanırım. Biraz Arapça biliyorum. Mükemmel Arapça konuşuyor. Onu Herakles'te bir kez gördüğümde Suriyeli bir adamla konuşuyordu.

Sanki eski arkadaşlarmış gibi, ve sana söylüyorum, onun Suriyeli olduğunu düşündüm."

Lucas'ın soracak başka bir şeyi yoktu ama McCoy'a, "Claxson'ın karımı vurmak ve Last'ı öldürmek için Twin Cities'e giderken sizi aramak için kullandığı telefonu takip ettik. Yerinizde olsam Bay Lapham'ın size vereceği her şeyi imzalarım, çünkü eğer yapmazsan, federallerin seninle işi bittikten sonra Stillwater Cezaevinde otuz yıl yatarsın."

McCoy ona asık suratlı bir bakış attı, ayaklarını sürüyerek, "Ticaret Odası'ndan değilsin, ha?" dedi.

—

Akşam yemeği vakti yaklaşıyordu ve Lucas, Bob ve Rae otele geri dönüp bir süre çalıştıktan sonra birlikte yemeğe gitmeye karar verdiler. Odasına döndüğünde Lucas, Bob'un telefon numarasını aradı.

Tom Ritter'ın ona verdiği.

"Marshal Davenport . . . Sadece bir dakikam var. Jim'i Arlington'a gömdürmek için evrakları dolduruyoruz. Bir sürü evrak işi var. Sonsuza kadar sürer."

"Jim'in kız arkadaşı için arıyorum. Suzie hakkında arıyorum. Şimdi bana Carol Ruiz adıyla da tanınabileceği, CIA ya da başka bir kurum için çalışabileceği ve mükemmel Arapça konuştuğu söylendi. Bu hala ona benziyor mu?"

"Belki," dedi Ritter bir süre sonra. "Onu sadece bir kez gördüm. Bir partideydik, hepimiz Orta Doğu'da çalışan askerler ya da eski askerlerdik. Jim beni de davet etti. Suzie'nin Arapça konuştuğunu duymadım ama bir ara birkaç adam Arapça konuşuyorlardı ve birden onlara baktı ve ne konuştuklarını bildiği izlenimine kapıldım."

"Onu nerede bulabileceğimi biliyor musun?" Lucas sordu.

"Konuşmamız gerek." "Hayır, bilmiyorum," dedi Ritter. "Etrafa sorabilirim."

"Bunu takdir ediyorum. Herakles'te görülmüş, yani oradaki insanlar onu tanıyor."

"Tamam, soracağım. Ona telefon numaranı vereyim mi?"

"Evet. O hafif makineli tüfeğin ters tarafındaydım, o yüzden muhtemelen benimle McDonald's'ta buluşmak istemezdi."

"Neden konuşmak istiyorsun?"

"Beni vurmak için mi tutuldu yoksa Claxson'ın Jim'e işkence ettiğim ve onu vurduğum palavrasına inandığı için mi bunu yaptı, Jim'i sevdiği için mi beni öldürmeye çalıştı öğrenmek istiyorum."

Ritter, "Bu sorunun cevabını ben de bilmek isterim," dedi. "Bazı aramalar yapmaya başlayacağım."

—

YEMekten SONRA Bob'un internette birileriyle görüşmesi gerekiyordu ve Lucas ile Rae, Lucas'ın arabasına binerek nehrin karşısına, arabayla dolaşırken gördükleri bir Barnes & Noble kitapçısına gittiler Arlington.

Lucas, "İnternette sıkılmaya başladım," dedi. nehir. "Artık gerçeklerle saçmalıkları birbirinden ayıramıyorsunuz. Gerçekleri

Sürekli dırdır etmek beni deli ediyor. Sana hiç evimizin inşaatını denetlediğimi söylemiş miydin?"

"Hiç olmadı," dedi Rae.

"Evet, yaptım ve ilginçti," dedi Lucas. "Bazen keşke mimar olsaydım diyorum. Eskiden ipucu almak için internete girerdim, belli bir inşaat sitesine. Hala bazen kontrol ediyorum. Son baktığımda, siyasetle ilgili bir alev savaşı vardı. Bir inşaat

Site. Yani, neden? Solcu ve sağcı ikişer dörder arasında bir fark var mı?"

Rae, "*Wall Street Journal*'ın sitesindeki bir haberle ilgili yorum yaparken siyah olduğumu belirtmek gibi bir hata yaptım," dedi. "Başladım

'siz insanlar' saçmalığını alıyorum. Bundan kaçınamıyorum."

Kitapçı, Kaliforniya tarzı bir açık hava alışveriş merkezinde yer alıyordu. Park ettikten sonra Starbucks'tan kahve aldılar ve kitaplara bakmak için ayrıldılar. Geçici olarak Washington'da yaşadığı için Lucas politika bölümüne göz attı ve Jane Mayer'in *Dark Money* kitabını aldı, sonra da Rae'nin göz atmayı bitirmesini beklerken dergi rafına yöneldi.

Saat dokuzda Watergate'e dönmüşlerdi. Lucas Hiaasen'in kitabını bitirdi ve eve göndermek üzere bir kenara koydu. bilinmeyen bir numaradan gelen telefonla Mayer'ı aramaya başladı.

Hafif soprano sesli bir kadın: "Bu Wendy." "Wendy kim?"

"Suzie. . . Carol. Ne istiyorsun?" "Jim

Ritter'ı ben vurmadım," dedi Lucas.

"O zaman kim yaptı?" Lucas bu sorunun, oteldeki tetikçinin kendisi olduğunu itiraf etmek anlamına geldiğini düşündü. Kadın devam etti. "Teknik ekiplerinizi karıştırmaya zahmet etmeyin, sizinle eski bir yazıcıdan konuşuyorum. Pilini çıkarır çıkarmaz çöpe atacağım."

Lucas, "Anladığım kadarıyla bu tür şeylerden anlayan insanlardan birisiniz -brülörler ve bataryaların çıkarılması," dedi.

Buna cevap vermedi. Onun yerine tekrarladı, "Jim'i kim vurdu? Özellikle mi?"

"Elimde birkaç şüpheli var," dedi. "Ve bu arada, telefonunuzu arayan herhangi bir teknisyenim yok."

"Unutmuřum, sen bir řerifsin, teknik iřlerle uęrařmazsın. Her neyse, Jim'in Moore ya da McCoy tarafından vurulduęunu dűřűnűyorsanız, yanılıyorsunuz."

"Bundan emin misin?"

"Kesinlikle. řűyle sűyleyeyim: O adamlar Jim'i hayatta tutmak için kendi hayatlarını riske attılar, o da onlar için aynısını yaptı. Bundan sonra onu soğukkanlılıkla vurmayacaklardır."

"Tom da bana aynı řeyi sűyledi," dedi Lucas. "Tom sana Claxson'ın su iřkencesi konusunda ona palavra attıęını sűyledi mi?"

"Evet. Claxson da bana yalan sűyledi. Eęer bu bir yalansa," dedi. "Yalan."

"Sence o mu yaptı?"

"Hayır. Claxson'ın kendisi olduęunu dűřűnműyoruz. Yine de Claxson'ın bunu ayarlamıř olabileceęini dűřűnűyorum."

"Parrish, o zaman."

"Emin değilim. Parrish'i tanıyor musun?"

"Evet. Eęer yaptıysa, bunu yapması sűylendięi için yapmıřtır. Parrish saçmalık sanatçısıdır, iř bitiricidir. Eęer onu yeterince sıkıřtırırsanız bunu yapabilir ama bundan hořlanmaz. Bunu istemezdi. İstemez. űnkű birini öldűrecekti, ama yakalanabilirdi. Ya da iři berbat edip kendini vurabilir."

"Tamam."

"Geriye Senatűr Taryn Grant kalıyor." Lucas bir řey sűylemedi ve altı ya da sekiz saniye sonra Wendy, "Sen bir Amerikan polisisin, o yűzden bunu sűylemek istemezsin," dedi.

"Karışık bir durum," dedi Lucas. "Onu araştırdın mı?"

"Evet, ben de seni arařtırdım. Minneapolis'te bazı cinayetlere karıřtıęını dűřűnűyorsun, ama ona ulařamadın. Bu. Senatűr Smalls ona suikast dűzenlemeye çalıřtıęını dűřűnűyor. Jim'in de bu aptalca iři yapanlardan biri olduęunu dűřűnűyorsunuz."

"Jim kesinlikle işin içindeydi," dedi Lucas. "O bu işi yapanlardan biriydi.

ama bunu kendisi için yapmıyordu. Emirleri ve Claxson için çalıřtıęına gűre . . . Ama Claxson Smalls'u öldűrerek ne elde edecek? Anlayabildięim bir řey yok. Biz Smalls'tan kurtulması gereken birini bulması gerekiyordu."

Wendy, "Bunu sűylűyorsun ama onun adını sűylemiyorsun," dedi.

"Dediğim gibi, durum biraz karışık. Kiminle konuştuğumu gerçekten bilmiyorum."

"Size bir varsayımda bulunayım," dedi Wendy. "Sence Grant gibi bir insan, onun kişiliğiyle tetiği çekebilir mi?"

Lucas, "Varsayımlarla uğraşmak istemiyorum," dedi. "Etrafında pek çok insanın öldüğünü biliyorum, onun hırslarını engellemiş olabilecek insanlar."

"Huh. O zaman yapabileceğini düşünüyorsun. Tamam. Minneapolis olayı hakkında okuduklarıma bakılırsa, belli ki o cinayetlerde emirleri onun verdiğini düşünüyorsun." Lucas yine cevap vermeyince kadın, "Onu yakalayacak mısın?" diye sordu.

"Bundan şüphe etmeye başlıyorum," diye itiraf etti Lucas. "Bunu yapmak için bir sürü kanıt çemberinden atlamamız gerekecek ve avukatlar için bir okyanus dolusu parası var. Tek umudumuz Claxson ya da

Parrish bizimle konuşmak için. Ama bizimle konuşurlarsa, kendilerini birden fazla cinayete bulaştırmış olacaklar."

"Yani onu alamayacaksın."

"Olabilirdiğince dürüst olacağım: Hiçbirini alabileceğimizden emin değilim.

Cinayet için değil. Jim'i ya da diğerlerini öldürdüğüm için değil. Zor günler geçirdik.

Jim'in bir cinayete karıştığına dair kanıtlar var, Senatör Smalls yoldan çıkarıldığında, ama Jim şu anda ölü. Claxson'ın St. Paul'deki cinayeti ve karıma yapılan saldırıyı yönettiğine dair elimizde bazı kanıtlar olmasına rağmen, onunla birlikte kimin olduğunu tam olarak bilmiyoruz.

McCoy ve Moore bu işe karışmış olabilirler ama onlara karşı elimizde sağlam bir kanıt yok ve bunu kabul etmiyorlar. Moore'u da bulamıyoruz. O da ölmüş olabilir. Yine de deniyoruz. Bir hafta içinde öğreniriz."

"Pekâlâ," dedi. "Başka bir şey var mı?"

Lucas tereddüt etti ve sonra, "Jim'in otopsi raporunu gördün mü?" diye sordu.

"Hayır. Tom bana anlattı. İki kez vurulmuş."

"Dinle, Wendy. Bilmeni isterim ki, bu sadece bir Vurulma. Jim'in arkadaşı olduğunu düşündüğü biri tarafından soğukkanlılıkla işlenmiş bir cinayetti. Olay yeri incelemesi, vurulduğunda elinde bir kutu süt olduğunu gösteriyor. Yüzü ve gömleği sıırılsıklamdı, sanki bir kurşun kartonu delip geçmişti. O bile

kartonu atma, hatta düşürme şansı bile olmamış. Sonra parmaklarını kestiler ..."

"Ne!"

"Görünüşe göre kimliğinin tespit edilmesini engellemeye çalışıyorlardı. Aslında onu Özel Kuvvetler dövmesinden teşhis etmişler. Sonra da onu çöp konteynerine atmışlar."

Wendy kırıldı: Lucas onun hıçkırıklarını duyabiliyordu. "Özür dilerim. Bütün bunları bildiğini sanıyordum."

Birkaç saniye daha hıçkırarak ağladıktan sonra, "Tom vurulduğunu söyledi, başka bir şey söylemedi, sadece vurulduğunu söyledi..." dedi.

"Özür dilerim," dedi Lucas tekrar.

"Oh, Tanrım," dedi. "Gitmeliyim, gitmeliyim ..."

"Oteldeki sen miydin?"

"Otel ... otel ... otel ... Neden bahsettiğinizi bilmiyorum," dedi Wendy ve telefonu kapattı.

Kesinlikle oteldeydi, diye düşündü Lucas. Her ne kadar bunu kesin olarak öğrenmesi biraz zaman alacak olsa da, sonuçta değerli bir sohbet olmuştu.

Lucas bir gece kuşuydu ve geceleri egzersiz yapıyordu. Bob ve Rae erken kalkarlardı ve Lucas'ın uyumayı sevdiğini bildikleri için sabah spor yaptı. Lucas uyandığında ve Bob ile Rae spor salonundan döndüklerinde, iş günü güzel bir şekilde koordine edildi. ve yarım saat sonra hep birlikte kahvaltıdaaydılar.

Menülere bakarlarken Chase aradı, ancak krep veya waffle dışında bir şey sipariş etmediler.

Chase, Claxson'ın o sabah, muhtemelen öğleden önce kefaletle serbest bırakılacağını söyledi. "Kefalet dört milyon olarak belirlenecek, tamamı nakit, artı evi. Avukatı nakit parayı bir bankadan temin edebileceğini söyledi.

yatırım fonu; ev konusunda anlaştılar. Bazıları var

Kısıtlamalar: Biz onun ofisine ya da evine girmesine izin vermeyene kadar Halen devam etmekte olan arama işlemlerini bitirmesi; serbest bırakılmadan önce bize evindeki kasanın şifresini vermesi ve ayak bileğine monitör takması gerekiyor."

Lucas, "Kaçmaya karar verirse monitörü kesecek ve onu bir daha asla göremeyeceğiz," dedi.

"Bu bir olasılık," dedi Chase. "Ama biz bu riski almaya hazırız çünkü kaynaklarının nerede olduğunu ve nereye kaçabileceğini biliyoruz ve bunu ona söyledik ve bize inandığını düşünüyoruz.

Ayrıca gelirinin bir analizini yaptık ve mal varlığını denizaşırı ülkelerde saklıyor olabileceğinden şüpheleniyoruz. Yine de, dört milyonu ve evini vermek,

Bu da bir buçuk ya da iki dolar daha eder ve ondan büyük bir parça koparır. Tüm bunlardan vazgeçmek konusunda isteksiz olacağını düşünüyoruz.

En azından şimdilik. Ayak bileği monitöründe dahili bir GPS var, yani nereye giderse gitsin onu adım adım takip edebileceğiz. Bundan ona bahsetmedik-"

"Kesinlikle biliyor."

"Belki, ama bu eski gibi görünmesi için yapılmış bir FBI özel programı, ki değil. Nereye gittiğini ve kiminle konuştuğunu görmek istiyoruz. Harekete geçtiğinde yakınlarda bir gözetleme ekibimiz olacak. Tepesinde değil ama haberi olmadan onu gözetleyebilecek, kimlerle görüşebileceğini görebilecek kadar yakınında. Monitörü keserse onu alabilecekleri kadar yakın."

"O casus gibi bir adam. Gözetlemeyi arıyor olacak," dedi Lucas.
"Ama GPS monitörü sayesinde onu takip etmek zorunda kalmayacağız."

Biz

onu görmemize bile gerek yok. Eğer biz onu göremezsek, o da bizi
göremez."

Chase dedi ki. "Ayrıca, tam bir ekip olarak onun için bu kadar kaynak harcayacağımızı düşünmeyebilir."

Lucas, "Hmm, sanırım göreceğiz." dedi.

"Marshals Service ne yapacak?"

"Bilmiyorum," dedi Lucas. "McCoy'la tekrar konuşmak istiyorum, otele ateş eden kadın hakkında ona geri dönmek istiyorum. Onun hakkında daha fazla şey bilmek istiyorum."

Chase, "Bir şey bulursan bize söyle," dedi. "Ve
eğer Claxson hareket ederse, lütfen bana haber
verin."

Chase, "Normalde bunu başka bir hizmetle yapmazdım," dedi,
"Ama ekibiniz yeterince değerli olduğu için bunu yapacağım. Sizi
gözetim ekibimize bağlayacağım, gündüz lideri Andrew Moy. Ona
numaranızı vereceğim. Saat on birde ayrılacak ve gece ekibinin kim
olacağını henüz bilmiyorum ama onu da size bildireceğim."

"Teşekkürler. Buradaki adamlarımın bir sürü gözetleme ve izleme
Temelde yaptıkları şey bu. Eğer başka bir işimiz yoksa, sizin ekiple
takılabiliriz. En azından biz
Claxson'ı yatağına yatır."

—

LUCAS telefonu kapattığında Bob, "Ne yapıyoruz?" diye sordu. "Çoğunlukla bekliyoruz," dedi Lucas.

Onlara Chase'in söylediklerini anlattı ve Rae, "Gözetleneceğimizi bilseydim dün gece birkaç dergi daha alırdım," dedi.

"Bunu hâlâ yapabiliriz," dedi Lucas. "Dükkâna uğrayabilir, kasayı açtıklarında Claxson'ın evine gidebilir, sonra da McCoy'la konuşabiliriz."

Rae, "FBI'nın almadığı pek bir şey olmayacak," dedi.

"Claxson, içinde kendisini asacak bir şey olsa bile kasanın şifresini onlara vermezdi."

"Biliyorum ama yapacak başka ne işimiz var ki?"

"Belki de eve gitme zamanı gelmiştir," dedi Bob.

"Olabilir," dedi Lucas.

—

Porter Smalls Lucas'ın kullan at telefonundan aradığında bunu konuşuyorlardı. Smalls Lucas'a, "Bu sadece bir uyarı," dedi. "Ben bugün Washington'a geliyor. Bu akşam gitmem gereken bir etkinlik var, büyük paralı insanlar."

"Güvenli olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Oh, evet. Parti bittiğinde havaalanına gideceğim ve NetJet'e binip Los Angeles'a gideceğim. Birileri bunu anladığında, ben artık Los Angeles'ta olmayacağım. Ve hala o polisler var. Benimle birlikte güvenlik olarak. Teneffüsten sonra işe dönmem gerekecek, o yüzden acele edin ve Taryn'i çivileyin."

"Deniyoruz," dedi Lucas. "İşler iyice karıştı." "Ne kadar karmaşık? Canını yakacak bir şey var mı?"

"Sen değil, hayır. Bu gece Kitten'in dairesinde olmanın bir yolu var mı? Sana her şeyin özetini verebilirim."

"Evet, ama erken. Altı diyelim."

"Görüşürüz o zaman," dedi

Lucas.

Telefonu kapattıktan sonra Bob ve Rae'ye, "Yapmamız gereken bir sürü iş var. Ama düşüncelerimizi bir araya getirelim, başka ne yapabiliriz? ve eve gitmek hakkında konuşabiliriz."

"Yazık," dedi Rae. "Daha kesin bir sonuca varmayı tercih ederdim."

Bütün gün koşturdular. Claxson'ın vasiyetinde tüm parasını Fort Benning'deki Ulusal Piyade Müzesi'ne bıraktığını öğrendiler, Görünüşe göre bırakacak kadar değerli başka varisleri yok. ve maluliyet sigortası yaptırdığını ama hayat sigortası yaptırmadığını söyledi.

Bir düzine çıplak fotoğrafının olduğu küçük bir albümü vardı. Farklı kadınlar, daha fazlası için de yer var. Çeşitli askeri kıyafetler giymiş erkek gruplarıyla çekilmiş fotoğraflar vardı; otel balkonlarından çekilmiş fotoğraflar vardı. Ve iki Amerikan pasaportu vardı, ikisi de onun adına.

FBI ajanlarından biri "İki pasaporta sahip olmanın yanlış bir tarafı yok" dedi. "Eskiden, İsrail'den vize damganız varsa sizi içeri almayan bazı Arap ülkelerine seyahat etmek zorundaydım ve Sık sık İsrail'e gitmek zorunda kalırdım, iki pasaportum vardı. Pek çok insanın vardı."

FBI McCoy ile bir görüşme ayarlamıştı ve görüşmeye katılmak için Hoover Binası'na gittiler. Sabah saatlerinde, asık suratlı bir görünen bulut tabakası içeri girdi ve hafif bir çiseleme başladı. McCoy'dan yeni öğrendikleri tek şey, onun iyi bir gezgin olduğuydu. ve sık sık küçük, uzak ülkelere silah götürürdü. Avukatı Bunch, Lucas'ın gerçekten ilgilendiği hiçbir şey hakkında konuşmasına izin vermiyordu.

Claxson öğleden sonra saat birde kefaletle serbest bırakıldı. FBI, aramalar bitene kadar Claxson'ın evine girmesine izin vermedi.

Bu yüzden Pentagon City'deki Ritz-Carlton'a yerleşti. FBI da işleri bitene kadar arabasını almasına izin vermedi.

Bu yüzden avukatı onu bir Hertz acentesine götürdü ve oradan bir SUV aldı.

Gözetleme ekibini yöneten Andrew Moy, Lucas'a saat dörtte Claxson, otelin restoranına yaptığı iki ziyaret dışında günü "muhtemelen avukatından aldığı bir yakıcıyla" odasında geçirmişti. Bu gezilerden birinde Claxson karidesli Cobb salatası yemiş, bu da Lucas'a federallerin Claxson'ın gömleğinin cebinde olduğunu söylemişti. Moy, Lucas'a Claxson'ın onları görmediğine dair güvence verdi. "Ama söylemeliyim ki, bizi görmese bile burada olduğumuzu düşünebilir."

—

Saat altıda Lucas çiseleyen yağmurun altında yürüyerek Smalls'la Kitten Carter'ın dairesinde buluştu. El sıkıştıktan sonra Lucas'a bira ikram eden Smalls, "Bana her lanet şeyi anlat," dedi.

Lucas yaptı. Bir saat boyunca konuştular ve konuşmaları bittiğinde Smalls giysi çantasından bir smokin çıkarıyordu. "Nefret ediyorum bu lanet kongreler. Ama yeniden seçilebilmek için ya kongre yapacağım ya da kendi paramı harcayacağım."

"Tanrım, bunu yapmak istemezsin," dedi Lucas.

Smalls'dan ayrıldıktan sonra Lucas otele geri döndü, Bob ve Rae'yi aldı ve Claxson'ın hâlâ Ritz'de olduğunu söyleyen Moy'u aradı.

"Şimdi ne olacak?" Bob sordu.

"Maçı izleyeceğim," dedi Lucas.

"Takılabilir miyim?" Bob sordu. "Yani, etrafta çıplak falan yatmayacaksan tabii."

"Kesinlikle," dedi Lucas. "Rae?"

"Ben okumaya gidiyorum," dedi. "Bir şey olursa beni ara. O kadar sıkıldım ki, yerel soyguncuların nerede takıldığını bilseydim, oraya gezmeye giderdim."

Rae kitap okudu, Lucas ve Bob Nationals maçı için yerlerine yerleşti ve saat dokuzda Moy aradı. "Claxson taşıyor. Hızlı hareket ediyor."

—

ON DAKİKA SONRA, Lucas, Bob ve Rae Evoque'a binmiş, Moy'un her iki dakikada bir arayıp bilgi verdiği sıcak bir koşuya çıkmışlardı. Moy ilk başta Claxson'ın evine döndüğünü düşündü.

ev. "Acaba içeri girebileceğini mi düşünüyor? Ev mühürlü. Zaten içeri girecek kadar aptal olamaz, değil mi?"

Bob, "Belki de pencereden içeri bir molotof kokteyli atacak," diye önerdi.

"Gerçekten böyle düşünmüyorsun..."

—

CLAXSON evine gitmiyordu. Yaşadığı McLean'i geçti ve batıya, nehrin Virginia tarafında kalan Great Falls kasabasına doğru yola devam etti.

"Adamlarımdan biri onu geçti," dedi Moy.

"Yalnız gibi görünüyor."

"Onu takip ettiğinizi bilmese bile izlendiğini biliyor olmalı," dedi Lucas.

"Gitmemesi gereken bir yere gidiyor olamaz."

Moy, "Bunu yapacağını düşünmezsiniz," dedi. "Bu arada, Ajan Chase'e haber verdik. Şu anda yolda."

"Bu normal mi?"

"Hayır, ama bu Büro'da biraz dikkat çekiyor. Her şeyin en üstünde olmak istiyor çünkü o böyle biri."

"Onun bürokratik bir tırmanıcı olduğunu mu söylüyorsunuz?"

"Hayır. O çok... vicdanlı biri," dedi Moy temkinli bir ifadeyle.

"Tamam," dedi Lucas.

Beş dakika sonra Moy geri aradı. "Otoyoldan çıkıyor." Beş dakika sonra da, "Chesapeake Drive'da bir eve girdi. Adresi araştırıyoruz." Ve bundan beş dakika sonra, "Ev Charles Douglas'a ait. Heracles'in ana şirketi. avukat."

"Tamam," dedi Lucas. "Tüh. Ben de aday olacağını umuyordum. o."

—

"Olanlardan sonra şirket avukatıyla konuşması mantıklı.

Şirkette neler oluyor?" dedi Bob, Great Falls'a doğru giderlerken.

"Claxson, Douglas'ın evini dinlemek için çok geç olduğunu biliyor olmalı.

Konuşmak için güzel ve güvenli bir yer."

"Ne söylediklerini bilmek için can atıyorum," dedi Lucas.

"Eve gizlice girip kulaklarımızı pencereye dayayabilirdik," dedi Rae.

"Bunu birkaç kez yaptım."

"Bu mahallede bunu yapamazsın," dedi Bob. "Telefonumdan baktım da, şu zenginlerin gittiği yerlerden biri. Sinsice

arka bahçelerden geçmek sağlığını için kötü olabilir."

"Diğer bir husus da," dedi Lucas, "eğer avukatıyla yaptığı özel bir konuşmayı dinlerken yakalanırsak, biz de hapse girebiliriz."

—

Moy, Douglas'ın evinden bir blok ötede, bir komşunun araba yolunda, meşe ağaçlarından oluşan bir perdeyle yoldan gizlendikleri bir gözlem noktası kurmuştu. Yeterince kolay bir yer bulmuşlardı: Moy arabayı çekmiş, sahibi kapıya gelene kadar zile basmış, kimliğini göstermiş ve "ulusal güvenlik nedeniyle" oraya park edip edemeyeceklerini sormuş.

Komşunun pek çok sorusu vardı, hiçbiri yanıtlanmadı ama Moy'un ekibinin garaj yolunda beklemesine izin verdi. Lucas'tan önce, Bob ve Rae geldiğinde, Moy'un kamuflaj giymiş ve gece görüş gözlüğü takmış kölelerinden biri ağaçların arasından gizlice geçerek, Douglas'ın evinin karşısındaki yola bir telsiz ve bir tavuk yerleştirdi. Salatalı sandviç. Claxson'ın avukatını dinleyemezlerdi ama onu izlemeyi yasaklayan bir kanun yoktu.

—

LUCAS, BOB VE RAE, Moy'dan on beş dakika sonra geldiler. Asyalı bir Amerikalı olan Moy'un Batı Yakası sahil çocuğu aksanı ve yüzünde sert açılar vardı. "Hiçbir şey olmuyor," dedi. "Yüz metre ötede bir adamımız var.

evi doğrudan görebilmek için."

"Buradan ne kadar uzaktayız?" Lucas sordu.

Moy, "Google Earth'üme göre, garaj yolundan çıkıp sokağa inerseniz yaklaşık iki yüz on fit," dedi. "Düz bir çizgide, yüz doksan bir fit, ama tabii ki burası ve orası arasında bir sürü ağaç var. Ve karanlık."

Dört farklı arabada oturup beklediler. Bir süre sonra beşinci bir araba yanaştı ve Moy ona doğru yürüdü, bir kapı açıldı ve o içeri girdi. Əki ya da üç dakika içeride kaldıktan sonra tüm kapılar açıldı ve Jane Chase kapılardan birinden inerek Lucas'ın Evoque'una doğru yürüdü. Üzerinde kot pantolon ve uzun kollu siyah bir

Lucas onu ilk kez elbise giymemiş halde görmüştü. "Bir şey olduğu yok," dedi.

"Biliyorum," dedi Lucas arabadan inip kapıyı hafifçe kapatırken. Bob ve Rae toplanmak için dışarı çıktılar ve Chase onlara Douglas'ın geçmişi hakkında birkaç paragraf anlattı. "Bunlardan biri Ortabatı kongre üyeleri için fatura yazarak zengin olan avukatlar," dedi. "Devletin savunma parasının çoğunu o tarafa gönderdiler."

Moy koşarak yanlarına gitti. "Larry caddeden bir arabanın geldiğini ve yavaş hareket ettiğini söylüyor."

Yanında bir radyo vardı ama kulaklıkla dinliyordu. Birkaç saniye daha dinledi ve şöyle dedi.

araba yolu . . . Tamam, iki kişi dışarı çıkıyor. Bir erkek ve bir kadına benziyorlar."

Lucas ani bir endişe hissetti. "Kadın neye benziyor?" Moy soruyu tekrarladı ve "Söyleyemem, çok karanlık" dedi. Ve Larry kadın olduğundan emin değil ama öyle olduğunu düşünüyor. Kapüşonlu siyah bir yağmur ceketi giyiyor..."

"Ah, Tanrım," dedi Lucas.

"Suzie?" diyen Bob'a baktı. "Sanırım öyle."

"Daha yakına inmeliyiz," dedi. Chase'e: "Sanırım otelde bizi vuran kadın olabilir. Burada Claxson'la birlikte olması fikri hoşuma gitmiyor çünkü-"

"Larry içerde olduklarını söylüyor," dedi Moy.

Saniyeler sonra -üç ya da dört, daha fazla değil, diye düşündü Lucas-evinizin merdivenlerinden biri düştüğünde duyabileceğiniz türden bir dizi vınlama sesi duydular.

Lucas silahını çekti, Chase "Ne?" dedi, Bob "Silah sesiydi" dedi ve Rae Evoque'un arka kapağını açtı. Sürüklenerek bir M4 ve otuz mermilik bir şarjör çıkardı ve peşlerinden koşarken şarjörü yerine taktı.

T Aryn Grant, Georgetown'daki malikanesinin arka tarafındaki cumbalı pencerede durmuş, çiseleyen yağmurun camdan süzülüşünü izliyordu.

Rengârenk yapraklar ve oturmayı hiç düşünmediği geniş bahçenin kırmızı tuğlalı yürüyüş yolları. Yoğun yapılaşmış bir dünya başkentinin ortasında kendini yalnız hissediyordu: sadece evde yalnız değildi ve günün geri kalanında da yalnız olacaktı, şehri bile göremiyordu. Yan komşusunun çatısındaki birkaç pencereyi görebiliyordu ama o kadar. Bunun dışında, Minnesota kırsalında olabilirdi.

Hava sıcaklığı yetmişlerin altındaydı ve uzun süren boğucu sıcak ve soğuk günlerden sonra serin havada titremesine yetecek kadar düşüktü. nemli günler. Ama yağmur fikri hoşuna gidiyordu. Yağmur bir işaret gibiydi.

Kemikleri yuvarlama zamanı diye düşündü. Her şey bu geceye bağlıydı.

Bu fikir tahrik ediciydi. Cinsel anlamda. Kalçalarının arasındaki sıcaklığı hissederek derin bir nefes aldı, pencereden uzaklaştı ve mutfaktan bodrum kapısına, SCIF'e doğru yürüdü, merdivenlerden indi, masadan tabancasını aldı.

Silah bir Beretta 92F'ydi, bir zamanlar onun için adam öldürmüş ve şimdi kendisi de ölmüş olan bir güvenlik görevlisine aitti. Silahı Irak'ta bir çatışmadan sonra almış, ölü bir adamın cesedinden çıkarmıştı. Yanlış bir anda duvarın arkasından fırlama hatasını yapan istihbarat görevlisi. Film polisi terimleriyle, parça buz gibi soğuktu.

Beretta'yı merdivenlerden yukarı taşıdı, mutfakta durup plastik bir karıştırma kabı ve bir şişe bulaşık deterjanı aldı,

Çamaşır odasına geri götürdü. Orada, şarjörü çıkardı ve on beş mermiyi tabancanın üst kısmına yerleştirdi.

Kurutucu. Bulaşık deterjanını kaseye döktü ve yuvarlakları içine attı. Bir bulaşık bezi kullanarak, pirinç yeni bir altın para gibi parlayana kadar her bir yuvarlağı ovarak temizledi.

parmak izleri. Bunu yaptıktan sonra yuvarlakları tekrar kurutucuya yerleştirdi ve kâseyi lavaboda yıkadı.

Sonraki adım: dolaptan bir şişe çamaşır suyu aldı, üçte ikisi dolana kadar kaseye döktü ve yuvarlakları içine attı. Bir dakika bekletti, sonra her birini bir kağıt havluyla nazikçe aldı, kuruladı ve hepsini bir kağıt havlunun üzerine dizdi.

kurutucunun üstüne. Dergi bir dakikalığına çamaşır suyuna girdi. Çıkardı, yine bir kağıt havluyla tuttu, kuruladı ve salladı. Artık DNA yoktu.

On beş mermi ve şarjör iyice kuruduktan sonra, yine kâğıt havlularla, fişekleri şarjöre itti ve şarjörü tabancaya geri taktı. Sonunda tabancayı Silahı yeni bir çöp torbasına koy.

Bu tekniklerin hiçbiri CIA ya da İstihbarat Komitesi'nden gelmedi. Hepsi internetten çıktı.

—

TABANCAYI yatak odasına götürdü ve beş dakika boyunca yatağa uzanıp bir yandan olayların tam olarak nasıl gelişeceğini düşünürken, bir yandan da cesaretini toplayıp kalbinde sabitledi.

Buda ne demişti? *Geçmişe takılıp kalmayın, geleceği hayal etmeyin, zihninizi şimdiki ana yoğunlaştırın.*

Zamanı geldiğinde, içinde kot pantolon, siyah kaşmir kazak, kapüşonlu siyah naylon yağmurluk bulunan bir çanta hazırladı.

ceket, spor ayakkabı ve içinde silah olan deri bir omuz çantası. Cinayet teçhizatı. Üstüne seyahat seti, moda bluz, ceket, Ertesi gün için pantolon ve ayakkabı.

Duş aldı, makyajını yaptı, kulak memelerine, bileklerinin iç kısmına ve omurgasının üst kısmına biraz Tom Ford Black Orchid sürdü. Zümrüt rengi Versace yazlık elbisesini giydi,

Uzun bacaklarını kayan bir yırtmacın arasından ustaca sergileyen ve Saat yedide bir taksiye binmiş, ABD Kamu Hastaneleri Birliği'nin yıllık yaz partisini düzenlediği Park Hyatt'a doğru yola çıkmıştı.

Ve gece için bir süit ayırttığı yer.

Yedi kırk beşte, tam zamanında, odadaydı. O Makyajını tazeledi, saçlarını düzeltti, mücevherlerle süslü clutch çantasını ve içinde sade siyah kullan-at telefonunu aldı ve saat sekizde balo salonuna girdi. Neredeyse ilk gördüğü kişi, sağında siyah bir smokin giymiş olan Porter Smalls'du.

Ve Smalls onu gördü, beyaz bir diş parıltısı gösterdi - gülümseme değil, yüz buruşturma - ve geri döndü. Sola yöneldi ve çalışmaya başladı. Kalabalık.

—

PARRISH dokuza on kala aradı. Grant telefona baktı ve konuştuğu doktora, "Özür dilerim.

Bunu al."

"Başkan mı?"

Grant gülerek, "Başkan'ın benimle sohbet etmek istediğini sanmıyorum," dedi. "Küçük farklılıklarımız var."

Koridora çıkıp asansörlere doğru yürüdü ve "Evet?" dedi.

"Yola çıkıyorum. On dakika sonra."

"Peki ya diğer adam? O nerede?"

"O daha yakın. Tam dokuz buçukta orada olmayı hedefliyor."

Kendisine ayrılan on dakika içinde, odasında kendini dönüştürdü. Saçlarını topladı, kot pantolonunu, kazağını, spor ayakkabılarını giydi ve kapüşonlu naylon ceket. Bir çift ince deri eldiven giydi, Beretta'yı omuz çantasından çıkardı, fişek yatağına bir mermi sürdü, emniyetin açık olduğundan emin oldu ve çantasına, çantasının altına, kabzası elinin kolayca düşebileceği bir yere geri koydu.

Normal telefonunu tuvalet masasının üzerine bıraktı. Bunu yaptıktan sonra koridoru kontrol etti, kapıya "Rahatsız Etmeyin" tabelasını astı, asansörü dörde kadar indirdi ve oradan da merdivenlerden cadde seviyesine indi. O aceleyle geçerken lobide birkaç kişi vardı.

Başı kapüşonla örtülü, yüzü elinden geldiğince başka tarafa dönüktü.

Parrish bekliyordu. Adam isimsiz bir Toyota sedanın kapısını açtı, kadın arabaya bindi ve yola koyuldular. "Bu senin araban değil," dedi.

"Bu bir Hertz. Arabamın Charlie'nin evinde görülmesini istemiyorum." "İzi sürülebilir..."

"Evet, eğer kendi adıma kiralamış olsaydım, ki kiralamadım. Geri götürceğim, tekrar kiralayacaklar ve birileri izini bulana kadar içeride beş kişi daha olacak."

"Paranoyak mıyız?"

"İnsanlar sizi ele geçirmeye çalıştığında paranoyak olmazsınız. Ve insanlar kesinlikle bizim peşimizde."

—

Herakles'in baş avukatı CHARLIE DOUGLAS, Great Falls kasabasında yaşıyordu, trafiğin yoğun olduğu saatlerde sıkıcı bir yolculuktu ama saat dokuzda sadece yarım saat sürüyordu. Yolun çoğunu sessizce gittiler, Grant sanki bir el kalbini sıkıyormuş gibi hissediyordu. Douglas beyaz sütunlu bir evde yaşıyordu.

Chesapeake Drive'daki ev, orta bölümde iki kat yüksekliğindeydi ve her iki yanında daha alçak kanatlar vardı. Dikey olarak asılmış bir Amerikan bayrağı

İkinci kattaki bir raftan, geceleri üzerinde parlaması için bir tepe lambası vardı. Grant, evin yolun yukarısında, dağınık çamlardan ve yaprak döken ağaçlardan oluşan karanlık bir ormanın içinde yer aldığını düşündü.

Parrish garaj yoluna dönerken, "George bayrağı aramamı söyledi," dedi.

"Burada dördümüzden başka kimse var mı?" Grant söyledi. "Başka kimsenin yüzümü görmesini istemiyorum."

"Hiç kimse. Ben de kimsenin beni görmesini istemiyorum. Charlie bir dul; hizmetçisinin saat altıda gideceğini söyledi." Parrish garaj yolunda park etmiş siyah cipe bakarak ekledi: "George burada. Bana bir Land Rover kiraladığını söyledi, ki bu George'un yapacağı bir şey."

Parrish Park etti ve Grant şöyle dedi: "Beni en çok endişelendiren şey şantaj. Eğer bizi kaydederlerse, eğer kameralar varsa . . ."

Parrish başını sallıyordu. "Olmayacak. Hiç kimse bunun kayıtlara geçmesini göze alamaz, her türlü kayıt, her zaman."

Grant, Parrish'in ön kapıya kadar eşlik etmesine izin verdi ve kapı onlar yürürken açıldı. Douglas elinde bir bardak viskiyle orada duruyordu. Yaşlıca bir adamdı, hafif kamburdu, gür beyaz saçları ve kalın kaşları vardı, her biri Grant'in serçe parmağı kadar uzun ve genişti. "İçeri gel," dedi.

İçeri girdiler, Douglas sanki kapısına bir sürü FBI ajanının gelmesini bekliyormuş gibi başını dışarı çıkarıp iki tarafa da baktı. Tekrar içeri girip kapıyı kilitledi.

Douglas, "George serbest bırakıldığında şartlardan biri ayak bileğine monitör takmasıydı," dedi. "Burada olduğunu bilecekler, ama neden bilmesinler ki? Ve gerçekten iş konuşmamız gerekiyor."

Grant: "Konuşmayı izleyebilme ihtimali yok, değil mi?"

Douglas, "Hayır, bu yasadışı olur," dedi. "Bu onların tüm davasını tehdit eder."

Grant başıyla onayladı ve Douglas, Claxson'ın deri bir koltukta oturduğu, elinde bir bardak viski daha olan oturma odasına doğru ilerledi. Grant ona bir tane teklif edileceğinden şüpheliydi. Douglas sordu, "Bir içki ister misiniz? Bir kadeh şampanyam var, tabii güzel bir Jack Daniel's içmek istersen başka."

Demek bu konuda yanılmıştı. Hâlâ Parrish'in arkasında, Claxson'dan on adım ötedeydi ve Douglas sağında, içki dolabına doğru yürüyordu.

Grant cevap verme zahmetine girmedi. Elini tabancanın üzerine koydu; kabzadaki dama elini ısıırken tabanca elektriklenmiş gibi hissetti. Ön kapıdan koridora doğru yürürlerken silahın emniyetini kapatmıştı. Şimdi silahı çıkardı ve hiç tereddüt etmeden Parrish'i sırtından, kürek kemiklerinin arasından vurdu.

Namlu patlaması kafaya inen bir tokat gibiydi, ancak halılar, perdeler ve yumuşak mobilyalar nedeniyle biraz boşuktu. Parrish yüz üstü yere kapaklandı. Claxson bilmediği bir şey bağırdı kavradı ve deri sandalyeden kalkmaya çalıştı, hafifçe sola doğru yuvarlandı, gözleri genişledi ve kadın onu göğsünden ve yanından vurdu - iki hızlı dokunuş - beş metreden.

Douglas'ın elinde kristal viski bardağı vardı ve bardağı kadının kafasına doğru fırlattı. Kadın başını geri çekti ve Viski. Douglas ağzından "Lütfen yapma" diye kaçırınca, kadın tabancayı ona doğrulttu ve göğsüne iki el ateş etti.

Parrish ve Claxson ölüyorlardı ama hayattaydılar. Claxson'ın bir tabancası vardı ve onu çıkarmayı başarmıştı, ancak elinden düşmüştü. ve şimdi onun yanında yerde yatıyordu. Grant onun yanına gitti ve kafasına iki el ateş etti, geri çekildi, Parrish'in kafasına iki el ateş etti ve son olarak Douglas'ın yanına gitti. ama yine de onu alından vurdu.

Çok kötü yaralanmış ama iyileşmiş insanlar duymuştu. hayatta kalmıştı, bu yüzden cesetlerin her birini kontrol etmek için zaman ayırdı: hepsi açıkça gitmişti. Arabasının anahtarlarını almak için Parrish'in üzerine eğildiğinde - Toyota'yı Washington'a geri götürecekti - parlak bir araba ışığı parladı, hızla geliyordu ve kapıda biri vuruyordu.

Dondu kaldı. FBI MI? Davenport ve polisler mi? Parrish'in arabasına ulaşmanın hiçbir yolu yoktu. Döndü, evin arka tarafına koştu, karanlık mutfağın uzak duvarındaki bir kapıyı açtı ve güverteye çıktı.

Sürekli çiseleyen yağmur devam edince arka bahçeyi koşarak geçti ve evin arka tarafındaki ağaç sırasına doğru adım attı. Ağaçların gölgesi altında neredeyse kördü, yıldızsız gökyüzü hiç ışık vermiyordu, evin önündeki arabaların farları ve

Ormanın derinliklerine doğru ilerledikçe içeriden gelen ışıkların parıltısı dramatik bir şekilde azaldı.

Sonra bir kıvılcım, bir tür ışık, zar zor görülebilen, iki yüz metre uzakta, belki daha fazla, yanıp sönen, aynı zamanda tek tek ağaçların yanından geçti.

Evin önünden bir çatırtı duydu ve birinin ağır ön kapıyı kırıldığını fark etti. Ormanın derinliklerine doğru ilerledi ama kendine yardım edemedi, durdu ve arkasına baktı.

Douglas oturma odasının yan penceresindeki perdeleri çekmemişti ve Davenport orada, parlak ışıklı dikdörtgenin içinde, bir tablodaki adam gibi, cesetlere doğru ilerliyordu, yanında iri yarı bir adam ve biri beyaz, biri siyah iki kadın vardı.

Şimdi Davenport'un bir şeyler bağırdığını ve siyalara el salladığını görüyorum.

Tüfek taşıyan kadın ön kapıdan çıkıp gözden kayboldu.

Davenport'u orada atış poligonundaki bir hedef gibi gören Grant'in içinden delice bir öfke aktı. Durup düşünmeden tabancasını kaldırdı ve pencereye üç el ateş etti ve Davenport ile beyaz kadının yere yığıldığını gördü.

Az önce gördüğü ışık kıvılcımına geri döndü. Çok uzaktaydı, en az birkaç yüz metre. Silahını çantasına bıraktı ve ellerini yüzünün önünde birleştirerek

Görünmeyen ağaç dallarından kurtulup ona doğru koştu, bir, iki, üç kez tökezledi ama ayakta kalmayı başardı.

Gözlerini ışıktan ayırmadı ve sonunda ışık daha da yaklaşp keskinleşti. Arkasında biri bağıırıyordu ama sesi kısıktı. Çiseleyen yağmurun orman yaprakları üzerindeki sabit pıtırıtısının, bağıırışları boğucu bir etkiye sahip olduğunu fark etti.

Işığa doğru ilerledi, bir evin arkasına geldi. A Yakınlarda farklı bir ışık yandı -hareketle aktive olduğunu düşündü. Başka bir hareketlilik olmadı.

Devam etmesi gerektiğini düşündü. Evin önüne ve sokağa doğru koştu. Sokak geriye doğru kıvrılıyordu.

Chesapeake, gitmek istemediği yerdi ve diğer yön çok karanlık görünüyordu. Çıkmaz sokak mı? Emin değildi ama başka seçeneği yoktu ve o tarafa doğru koştu, ancak öyle olduğunu keşfetti.

Ama Douglas'ın evinden birkaç yüz metre uzakta, solunda, çimenlerin ve ağaçların arasında bir ışık kıvılcımı daha vardı. Çimenleri geçti, ağaçların arasına girdi, neredeyse tekrar düşüyordu, sonunda başka bir sokağa çıktı. Bu sokak

daha fazla ev vardı ve o siyah asfaltlı yolda koştu. Ayakları yere sağlam bastığı için daha hızlı hareket edebiliyordu. Işığı gördüğü evin garaj yolunda üç araba park etmişti ve o da yanından geçti.

Her iki taraftaki evlerden gelen ışıkların rehberliğinde yolu takip edebiliyordu ve şimdi de tepesindeki ağaçlar tarafından örtüldüğünde neredeyse siyah yerine açık gri olan gökyüzünü. Bir çukura bastı, tökezledi, kendini tuttu ve koşmaya devam etti. Daha fazlası vardı

Arkasından gelen, artık belirgin bir şekilde uzakta olan bağırışlar ve daha da uzakta bir siren sesi.

Paniklememişti. Henüz paniklememişti. Ama boğazını tırmaladığını, onu boğmaya çalıştığını hissedebiliyordu, ama onu bastırdı. Douglas'ın evinden ne kadar uzaklaşabilirse, o kadar güvende olacaktı. Ve Her zaman yolun kenarlarında uzanan ormanlar, geçen bir arabadan saklanması gerektiğinde aşılmaz bir siper sağlıyordu.

Ama er ya da geç onu bulacaklardı. tamamen temiz ve şimdi. Üç ölü ve tetikçinin serbest kalmasıyla ve yaya olarak, yollara barikatlar kuracaklar, ormanda yürümek için bir polis ordusu getireceklerdi.

Siren sesi arkasından geliyordu ama yine de Uzak. Koşarak ve hızlı adımlarla yarım mil ya da daha fazla gitmişti ki, az önce girdiği evin garaj kapısı açılmaya başladı. geçti. Yolun kenarında durdu ve küçük bir arabanın, yeşil-beyaz bir Mini'nin garajdan çıkışını izledi. Garaj kapısı açıldı ve ışıktaki arabanın içinde sadece tek bir kişi görebildi, ufak tefek, muhtemelen bir kadın.

Garaj yolunun sonunda araba ona doğru döndü. Sarı saçlarını göstermek için kaputunu indirdi ve Mini yavaşça yaklaştığında, topallama taklidi yapmak için bir bacağını sertleştirdi ve araca el salladı, araç biraz daha yavaşladı ve Grant Yaşlı kadının yüzü ona bakıyordu.

Araba geldi, yanında durdu ve kadın topallayarak yolcu tarafına geçti. Silahı çoktan eline almıştı. Sürücü tarafındaki cam açıldığında yaşlı kadın, "Orada bir şey-"

Grant onu yüzünden vurdu.

Araba ilerlemeye başladı, araba vitesteydi ama kadının ayağı hâlâ frendeydi. Cadde yavaş yavaş yukarı doğru eğilirken, Grant pencereden içeri uzanıp kapı mandalını yakalayarak açmayı başardı. Yaşlı kadının emniyet kemerini çözüp onu sokağa çekerken arabadan ayrılmamak için mücadele etmek zorunda kaldı. Sonra Grant içeri girdi.

Şansı yaver gitmişti: arabanın otomatik vitesi vardı. Arabayı park etti, indi, kadının yanına koştu, cesedini sürükleyerek

Yolun kenarındaki -yüz kilo ağırlığında olamazdı- yayılan, yaprak dökmeyen bir çalının altına attı. Bunu yaparken kadının telefonu cebinden düştü. Grant onu ayağının altında ezdi.

ve çalılıklara doğru tekmeledi.

Arabaya döndüğünde, yavaşça ana yola çıktı.

Parrish yola devam etmiş ve Washington'a doğru geri dönmüştü. Yolun bir mil aşağısında iki polis arabası ışıklarını yakıp söndürerek ve sirenlerini çalarak bulanık karanlığa doğru hızla ilerledi. Ardından bir üçüncüsü ve bir dördüncüsü geldi ama ambulans yoktu. Davenport ve Watergate'i düşünürken neredeyse iki kez kayboluyordu. Davenport'ta halka açık bir garaj vardı.

Watergate.

—

Great Falls'tan ayrıldıktan kırk beş dakika sonra arabayı Watergate'e park etti. Arabadan inerken kapının cebinde yeşil bir şişe fark etti: el temizleyicisi. Arabanın içini karıştırdı, bir paket kağıt mendil buldu, bir tanesini çoğunlukla alkol olan temizleyiciye batırdı ve direksiyon simidini ve Vites. Kaputunu kaldırdı, arabadan indi, koltuğu sildi, kapıyı kapattı, kilitledi ve sokağa doğru yürüdü.

Park Hyatt yarım mil ötedeydi. New Hampshire Bulvarı'ndan 24. Cadde'ye, oradan da 24. Cadde'nin kuzeyine doğru koşmadan hızla ilerledi. Polisleri kontrol etti, silahı ve şarjörü ayrı ayrı yere bıraktı, Kanalizasyona; hala yağmur yağıyordu ve ızgaralardan ve menfezlerden aşağıya doğru kaybolurken her ikisinin de üzerinden su fokurduyordu.

Park Hyatt'ta, kapüşon hala açık, ceketten aşağı su damlıyor, boş bir asansöre bindi ve on dakika sonra odasına geri döndü.

Saçları darmadağındı, ıslak meşe kabuğu ve Douglas'ın ona verdiği viski gibi kokuyordu ve hâlâ terliyordu.

Saçlarını taradı, kurutma makinesiyle kuruttu, duşa girdi ve otel sabunuyla iki dakika boyunca keselendi.

Ellerinde ağaç dallarından kaynaklanan birkaç küçük kesik vardı ama yüzü temizdi. Duştan çıktıktan sonra saçlarını kontrol etti ve kurutma makinesiyle tekrar kabarttı, makyajını hızlıca tazeledi, bir

elinin arkasını daha fazla makyajla çiziyor. Beş kez hızlıca Siyah Orkide sürdü. Siyah giysileri, güvenli bir şekilde yapabileceği en kısa sürede atılmak üzere gece çantasına kilitlenmişti. Bir süredir bir buçuk saat gitti, karışması gerekiyordu, görülmesi gerekiyordu.

Hem de çok.

Gözlerini kapattı, birkaç uzun nefes aldı, kendini sakinleştirdi.

Buda ne yapardı?

Kalp atışları yavaşladı, yüzünde bir gülümseme belirdi ve süitten çıktı.

—

Kalbi biraz daha çarparak partiye geri döndü. Bir içki aldı, sadece nefesini alkol kokusuyla doyurmak için ağzının etrafında döndürdü. Üç kadın ve iki erkek olmak üzere daha fazla hastane görevlisiyle kısaca konuştu; birkaç Minnesota kongre üyesi ve

Sonunda etrafta dolaşırken Porter Smalls'u gördü, bazı konuşmalara takıldı ve kendisini Smalls'a doğru ittirmesine izin verdi. O da yaklaştı, aniden döndüğünde ona çarptı ve içkisinin bir kısmını döktü.

Smalls: "Vay canına. Neredeyse beni uçurumdan aşağı atıyordun. Affedersiniz, ayaklarım yerden kesildi demek istedim."

Grant başını geriye attı ve sahte bir kahkaha attı, uzandı ve Smalls'u mavi-yeşil turmalin gömlek çivilerinden biriyle yakaladı - tam olarak gözlerine uyması için seçildiğini düşündü, kibirli Orospu çocuğu onu yanına çekti ve kulağına mırıldandı, "Ne demek istediğini biliyordum, seni bok parçası. İnsanlara sürekli benim sarhoşken yaptığın sikiş festivaline dahil olursan, kışına tekmeyi basarım."

Smalls başını geriye eğdi, güldü, yaklaştı, "Çek ellerini üzerimden, seni katil amcık," diye mırıldandı.

Grant onunla birlikte gülüyordu ve ikisi de ayrıldılar. Memnun kaldım. Smalls onun yüzüne karşı "amcık" diyebildi ve Grant partinin sonlarına doğru onun da orada olduğuna tanıklık etti. İkisinin de unutamayacağı bir konuşma.

Smalls tam da istediği şeydi: akla gelebilecek en güvenilir tanık.

Lucas ve diğlerleri garaj yolundan aşağı ve karanlık sokak boyunca koştular ve sokağın karşısındaki evden bir adamın çıktığını gördüler

Douglas'ın evi olmalı. Adam onları görmüş.

"FBI" diye bağırdı, Lucas da "FBI, Moy ekibi" diye karşılık verdi ve adam geri dönüp Douglas'ın garaj yoluna doğru koştu, durdu ve "Sanırım silah sesleri duydum" diye bağırdı.

"Yaptın," diye bağırdı Lucas, ön kapıya doğru koşarken, Rae hemen arkasındaydı, M4'ü ve Bob birkaç adım ötedeydi.

Arkasında. Ne kadar zamandır koşuyorlardı? Yüz metreden az, ama gece ve yağmurda? On beş saniye mi? Daha uzun mu?

Lucas Rae'yi tersledi, "Koru beni."

Tüfeği çoktan kaldırmıştı ve Lucas doğruca ön kapıya gidip vurmaya başladı. İçeride hareket eden hiçbir şey yoktu.

duyabiliyordu ve ağır bir ceviz levha olan kapı, çerçevesi içinde titremiyordu bile. Lucas geri adım attı ve kapıyı olabildiğince sert tekmeledi. Kapı titredi ama boyun eğmedi.

Bob dedi ki, "Yoldan çekil. Yoldan çekil," dedi ve büyük Adam kapıyı tekmeledi, kapı çarpmanın etkisiyle büküldü. Tekrar tekmeledi ve bir şey kırıldı. Üçüncü bir tekme kapıyı Lucas'ın silahının namlusunu içeriye doğru takip edebileceği kadar açtı. O bunu yaparken, gözetleme ekibinin cipleri garaj yoluna girmeye başladı, farları evin önünde yanıp sönüyordu.

İlk ceset Lucas'ın tam önünde yerdeydi ve Lucas, "Adam vuruldu," diye bağırdı.

Tabancasını yukarıda tuttu, Bob'un soluna doğru hareket ettiğini hissetti.

Evin sağ kanadına giden koridor. Rae sol kanada giden koridoru korumak için hareket ediyordu ve Lucas cesedin yanına çömelmişti.

"Parrish," dedi. Parrish açıkça ölmüştü, bir gözü açık, diğeri kapalıydı, alnının tam ortasında iki kurşun yarası vardı, Sırtında el büyüklüğünde bir kan lekesi daha vardı. Lucas yarı çömelmiş bir halde yoluna devam etti, arkasına baktığında kasklı ve gece görüş gözlüklü bir FBI ajanının elinde tabancayla arkasından geldiğini gördü.

"Beni vurma," dedi Lucas ve federal bir kez homurdandı.

İleride iki ceset daha yere serilmişti. Lucas "İki tane daha var." dedi. Çabucak kontrol etti: Claxson ve Charles Douglas olması gereken yaşlı bir adam, ikisi de en az üç el ateş etmişti. ikisi de öldü.

Lucas "Lanet olsun." dedi.

Rae onun yanına geldi ve "Suzie? Carol? Wendy?" "Bilmiyorum. Muhtemelen."

Chase geldi, ağzı açık bir şekilde cesetlere bakıyordu.

"Tanrım..."

Lucas Rae'ye, "Dinle, evi temizleyelim. Sen ve Bob kanatları alın, ben şu tarafa gideceğim." Evin arka tarafını işaret etti.

ev. "Ama sanırım kaçıyor."

Chase Lucas'a, "Jane, sanırım kaçıyor, sanırım ormanda. Burada bir sürü polise ihtiyacımız var."

"Anladım," dedi.

Moy kapıdan henüz girmişti ki ona döndü ve "Andy ..." dedi.

—

Evin yan tarafındaki pencere patladı ve Lucas

Chase yere düştü, kendisi de yere düşerken, Chase çığlık atıyordu,

"Yaralandım! Yaralandım!"

Lucas sürünerek ona yaklaştı ve "Nerede?" diye sordu.

"Bacak" dedi ve sol bacağını poposunun altından tuttu. Elini çektiğinde bacak kıpkırmızıydı.

Moy hâlâ ayakta durmuş bakıyordu ve Lucas bağırdı, "Ormanda. Oraya birkaç adam gönderin, gece görüşlü adam. Ve hemen bir ambulansa ihtiyacımız var."

Chase ona bakıyordu, gözleri acıyla doluydu ve o inledi ve Bob onun yanında dizlerinin üzerine çöktü ve cebini karıştırıp Leatherman aletini çıkardı ve bir bıçak salladı. O da

Lucas'a "Yuvarla onu, kotunu keseceğim." dedi.

Onu yuvarladılar ve Chase yine daha yüksek sesle inledi. Bob, kot pantolonun arkasından bir yarık açtı ve dik açıyla iki yarık daha açtı, ta ki kotu sıyrıp yarayı görebilene kadar. Vurulma bacağın arkasından girmiş ve kemiği ıskalayarak ön taraftan çıkmıştı. Yara çok kanıyordu.

Bob, Kiwanis Kulübü'ne hitap ederken ne kadar sakin olursa olsun, Lucas'a, "Baştan sona. Nabız atmıyor."

Chase sıkılmış dişlerinin arasından, "İyi olacak mıyım?" diye sordu.

Bob, "Evet ama hem şimdi hem de sonra canın yanacak. İnanın bana, biliyorum."

Bir görevli elinde bavul büyüklüğünde bir ilk yardım çantasıyla kapıdan koşarak girdi, Chase'in yanına diz çöktü ve kapağı açtı. "Delikleri tıkayıp yaraya baskı uygulayacağım."

Lucas Chase'in omzuna bir kez vurdu ve Bob'a, "Evi boşaltın. Bırakın bu adamlar onunla ilgilensin."

Rae sol kanadı aldı, Bob sağ kanadı aldı, Lucas düz gitti. mutfığa doğru ilerledi. Yarı yolda durdu. Ne oldu? O da neydi? Mutfak penceresinden, yüksek güçlü LED fenerlerin ormanda oynadığını görebiliyor ve sirenlerin ağlamaklı feryatlarını duyabiliyordu. Evin bu kadar gerisinde sirenler çok netti ve hareket etti mutfaktan geçti ve arka kapıyı açık buldu. Oradan karanlığa doğru koştu, diye düşündü.

Olabilir.

Federallerden birinin de katılımıyla evin arka tarafında beş dakika boyunca çalıştı. Her yer temizlendiğinde, Moy geldi, "Sokakları tuttuk ama karanlıkta ve yağmurda bir şey görmek çok zor. On iki dakika oldu. Eğer bir yola çıktı, bir mil ötede olabilir."

"Aramaya devam etmeliyiz," dedi Lucas. "Bunların infaz mı yoksa silahlı çatışma mı olduğunu bilmiyoruz. Yaralanmış olabilir."

Moy şüpheliydi. "Ölü adamlar dışında hiç kan görmedim."

"Yine de bakmalısın ... eylem sonrası raporu düşün. Eğer her şeyi yapmazsanız, sizi ter içinde bırakırlar."

"Ah, kahretsin. Aramayı zorlayacağım," dedi Moy. "Her şeyi yapacağım. Olay yeri ekibini buraya getirin."

—

LUCAS tekrar mutfığa doğru yürüdü, arka kapının yanında durdu, ağaçlara ve ağaçlar arasında arama yapan el fenerlerine baktı.

Rae yanına geldi. "Ev temizlendi." "Bob nerede?"

Bob, "Buradayım," diye seslendi ve ön odadan kemerli kapı aralığından içeri girdi. "Ne yapıyoruz biz? Yollara çıkabilirim ..."

Lucas başını salladı. "Bir şey kaçırdım. Bir şey gördüm. Mutfığa girdiğimde önemliydi ama artık göremiyorum. Etrafına bak. Ne görüyorsun?"

İkisi de dikkatle baktılar ama önemli bir şey göremediler. Lucas mutfaktan çıktı ve sonra tekrar içeri girerek ilk seferinde ne gördüyse, ama yine göremedi.

Bir dakika sonra bir ambulans garaj yoluna girdi ve iki acil yardım görevlisi aceleyle kapıdan içeri girdi. FBI ajanının ilk yardım çalışmalarına baktılar, iyi olduğunu söylediler ve Chase'i sedyeye kaldırdılar.

Bir bilgisayar kâğıdı gibi solgun, Lucas'ı gördü, dudaklarını yaladı ve "Bana iyi olacağımı söylediler," dedi.

"Belki bundan daha iyi," dedi Lucas. "Bir keresinde bir adam bana çatışmada vurulan bir FBI ajanının ekstra kariyer puanı aldığını söylemişti."

En ufak bir gülümseme gösterdi, sesi titreyerek ve fısıltıya yakın bir sesle şöyle dedi: "Bu konuyu düşünmek kesinlikle çok saçma. . . . ama ben zaten yaptım."

Lucas kolunu sıktı ve sağlık görevlileri onu dışarı çıkardı.

—

Saldırıdan yarım saat sonra, otuz yerel polis Douglas'ın evine beş mil kala ormana girip arabaları durdurdular.

Lucas yerel polis şefine şunları söyledi: "Hala garaj yolunda duran bir arabayla geldi ve ağaçların arasından kaçtı. Ya ormanda saklanmış, hipotermiye girmiş; ya da bir evi kırmış, ev sahiplerini öldürmüş ve arabalarını almış; ya da bir arabayı kaçırılmış şoförü öldürdü. Eğer bir arabası varsa, şimdiye kadar kim bilir nerelere gitmiştir."

Şef, "Elimizdeki her şeye arıyoruz," dedi.

Rae arama ekipleriyle birlikte ormana gitmiş ve sırlıslıklam bir halde geri dönmüştü. "Hiçbir şey yok. Neyi kaçırdığını bulabildin mi?"

"Hayır. Bakmak için geri dönüp duruyorum ama artık göremiyorum, her ne idiyse."

Bob, "Belki de bir beyin osuruğudur," diye önerdi. "Hiç sanmıyorum. Çok gerçekçi geldi."

—

Sabah saat ikide polis şefi Lucas'a, "Bir sorunumuz olabilir. Burada karısının dokuz buçuktan sonra markete gittiğini ve bir daha geri dönmediğini söyleyen yaşlı bir adam var. Geri. Ona telefonla ulaşamıyor."

"Ah, Tanrım. Gitmiş, ölmüş," dedi Lucas.

"Bana bunu söyleme," dedi polis. "Lütfen bana bunu söyleme."

—

Üç mareşal sabah dörde kadar olay yerindeydi, Görülecek ya da söylenecek başka bir şey kalmayınca ve FBI olay yeri ekibi onlara gitmelerini söyleyinceye kadar. Şef, ormanda hâlâ polisler olduğunu ve ertesi gün de orada olacaklarını söyledi. Yaşlı kadından ya da arabasından hiçbir iz yoktu.

Lucas, Russell Forte'u olanları anlatması için yatağından kaldırdı.

"Aman Tanrım," dedi Forte ve arka planda bir kadın sesi

"Ne oldu? Ne mi oldu? Sara iyi mi?" Ertesi sabah konuşmak üzere anlaştılar.

—

LUCAS, BOB VE RAE, Washington'a dönüş yolunu yarılamlışlardı ve çekim sonrası heyecanı başlamıştı. Bob arkada neredeyse uyuyordu, Rae yolcu koltuğunda cam gibi bakıyordu, Lucas fren yapıp arabayı durdurduğunda Evoque'u yolun kenarına çekti.

Vitesi parka aldı, ellerini saat on ve iki yönünde direksiyona koydu ve alnını direksiyona yasladı. Rae sordu, "Ne? Ne? İyi misin?" diye sordu, arkadan Bob yankıladı, "Neler oluyor?"

"Mutfakta ne görmediğimi anladım. Hiçbir şey görmedim," dedi Lucas.

"Ne?"

"Kokusunu aldım," dedi.

Rae: "Ne?"

"Twin Cities'de Taryn Grant'i araştırırken, onunla birkaç kez görüştüm ve bir keresinde soyulduktan sonra yatak odasına girdim. Neyse, boş verin onu. Her neyse, ağır bir koku kullanıyor, Black Orchid adında bir parfüm. Biraz tuhaf. I

Mutfağa koştuğumda kokusunu aldım, sadece bir koku, ama haklı olduğumu biliyorum."

"Diyorsun ki ..."

"Oradaki Wendy değildi. Taryn Grant'ti. Hepsini öldürdü. Onu alt edebilecek herkesi."

—

BOB VE RAE BUNA PEK INANMADILAR.

"Barut kokusu vardı -benim fark ettiğim buydu- ve kan kokusu. Ve dışarıdaki ormandan gelen kokular. Ve sonra Chase vuruldu. Bir parça kan kokusu almak imkansız olurdu.

parfüm," dedi Rae. "Yani, parfüm sıkıyorum ve kendi kokumu bile alamıyorum."

"Kokusunu aldım," dedi Lucas.

Bob, "Bunu yapsan bile jüri asla mahkum etmez," dedi. "Kanıt olarak işe yaramaz."

"Ah, haklısın, haklısın," dedi Lucas.

"Biraz uyumamız gerek," dedi Rae. "Biraz uyuyalım ve bunu sabah düşünürüz."

"Bir konuda haklısın Lucas," dedi Bob. "Öyle mi?"

"Evet. O yaşlı kadın öldü."

Forte erkenden, saat sekizde aradı ve söylediği ilk şey şuydu: "Yaşlı kadını evinin bitimine yaklaşık otuz metre kala bulmuşlar. araba yolunda, bir çalının altında. Tetikçiniz Suzie, adı her neyse. -Görünüşe göre dışarı çıkarken onu durdurmuş. Onu yüzünden vurmuş." "Suzie değildi," dedi Lucas. "Taryn Grant'ti." Uzun bir sessizlik. "Lucas. . ."

"Evet, saçmalıyor olabilirim." Kokunun hatırası solmaya başlamıştı. "Dün gece bundan emindim."

Açıkladı ve Forte, Bob ve Rae'nin verdiği tepkinin aynısını verdi: "Haklı olabilirsin ama işe yaramaz."

"Evet, biliyorum. Peki şimdi ne yapacağım? Smalls olayında etiketlediğimiz herkes öldü. Grant hariç hepsi öldü."

Forte, "Ve senin de ona karşı hiçbir şeyin yok," dedi. "Bu işi bitirmenin zamanı gelmiş olabilir. Eminim Smalls yeterince mutlu olacaktır."

—

SMALLS OLDU. Lucas onu telefonla aradı ve Batı Yakası'ndaki bir otelde uyandırdı. Lucas ona olanları, Taryn Grant'in Siyah Orkide kokusunun izini de anlatınca Smalls, "Bunu sana söylemekten nefret ediyorum Lucas ama Grant orada değildi. O da aynı yerdeydi.

Balo salonundaydım. Aslında onunla tartışmıştım." "Tüm zaman boyunca orada mıydı?"

"Parti sekizde başladı. Birbirimizden kaçtık ama onu birkaç kez gördüm. Sonlara doğru -gece yarısından bir süre önce, ben Sanırım onunla gerçekten konuştum. Ona amcık dedim."

"Güzel," dedi Lucas. "Sanırım onu tanık kürsüsüne çıkarırsam bunu duyacağız."

"Bunu düşünmemiştim," dedi Smalls. "Ama her neyse, onu tanık kürsüsüne çıkaramayacaksınız. Yine de mutlu bir adam olduğumu söyleyebilirim. Katilleri yakaladınız. Hepsi öldü."

"Biri kayboldu, hâlâ serbest olabilir. Ya öyle ya da o da öldü."

"Eğer yaşıyorsa, bir tehdit olabilir mi?"

"Hayır. Eğer katillerden biriye, ki bunu kanıtlayamadık, Claxson ya da Parrish'ten para alıyordu. Grant'le doğrudan bir ilişkisi olmadığına eminim. Bence Grant bu işin dışında kaldığı için mutlu. Onu senin peşinden tekrar göndermez."

"O zaman bugünlük bu kadar yeter. Bu oldukça tatmin ediciydi, Lucas. Evinize gidin, karınızı ve çocuklarınızı öpün, gölde biraz zaman geçirin."

"Hayır, bekleyin, bekleyin, Senatör. Bir dakika düşünün. Ne zaman gördünüz

Grant dün gece?"

Smalls düşündü ve şöyle dedi: "Şey, onu kesinlikle başlangıçta gördüm. İyi görünüyordu, kabul ediyorum. Yeşil elbise . . . Ondan sonra onu birkaç kez daha gördüm. Ve sonunda da gördüm. Biliyor musun, onu filmin yarısında gördüğümü hatırlamıyorum. ve oldukça görünür biriydi. Etrafa bir sorayım. Huh ..." Sesi kesildi ve Lucas, "Evet, etrafa sor," dedi.

—

LUCAS hastane yatağındaki Jane Chase'i aradı ve o da hemen telefonu açtı.

"Cevap vereceğini düşünmemiştim," dedi Lucas. "Kafan iyi olmalıydı."

"Hayır. Bugün iş günü. Reston Hastanesi'nde başımda büyük bir belayla oturuyorum, kaba tabirimi mazur görün."

"Bununla başa çıkabilirim," dedi Lucas.

"Eminim yapabilirsin. Her neyse, çalışıyorum. Bana muhtemelen iki gün daha burada kalacağımı söylediler. Bayan Woods'a olanları duydun mu?"

"Yaşlı kadın mı? Evet. Öldüğünü biliyordum. Dün gece ayrılmadan önce biliyordum."

"Andy söyledi."

"Size benden başka kimsenin inanmadığı bir şey söyleyeceğim," dedi Lucas, "Bob ve Rae bile. Senatör Smalls da bana bunu unutmamı ve eve gitmemi söyledi."

Ona Siyah Orkide'yi kokladığını anlattı. Kadın birkaç soru sorduktan sonra şöyle dedi: "Eğer sana öyle geldiyse, sanırım haklısın. Ofis ortamı nedeniyle küçük bir parfüm stoğum var, çoğunlukla Chanel No. 5 gibi daha hafif. Bazı insanların kokulara alerjisi vardır. Her neyse, Black Orchid'i ilk çıktığında denemiştım.

çok güçlü ve kalıcı, belki de fazla erkeksi. Havada kalıyor."

"Ama bir kovuşturmada işe yaramaz." "Tabii başka bir sürü kanıt yoksa."

"Pekâlâ," dedi Lucas. Yüzünün yan tarafını ovuşturdu. "Gidip tıraş olmam lazım. Dinle Jane, umarım kışının ağrısı geçer ve tekrar ayağa kalkarsın. Sen iyi bir polissin. İyi olacaksın."

"Teşekkür ederim. Müdür Yardımcısı Mallard'a merhaba dediğinizi söylerim." "Bunu yapmana gerek yok," dedi Lucas.

"Biliyorum ama bu bana müdür yardımcısıyla sohbet etmek için bir şans daha veriyor. Kışımındaki bandajdan haberdar olmasını sağlayacağım."

Lucas güldü. "İyi iş çıkaracaksın."

—

TOM RITTER ARADI. "Katliam söylentileri var."

Lucas, "Charles Douglas, Claxson, Parrish adında adamlar, hepsi Muhtemelen bir kadın tarafından vurularak öldürüldü. FBI'da Wendy ile konuşmak isteyecek bazı insanlar var. Suzie . Adı her neyse."

"O değildi," dedi Ritter. "Bizimkilerle dün akşam yemeğe çıktık ve o da bizimle geldi. Altı buçuk gibi bizimkilerin moteline geldi, biz de saat ona kadar dışarıydık. Bu sabah Heracles'te acil bir yönetim kurulu toplantısı vardı ve oradan gelen haberlere göre vurulma olayı dokuz buçuk civarında gerçekleşmiş."

"Bu doğru. Sen ve ailen dışında Wendy ile konuşan var mı?"

"Elbette. Bir bakayım, ekmekçi ve içecekçi kadını da sayarsak en az üç garson vardı. Ve Wendy biriyle çarpıştı ...biliyordu. İhtiyacınız olursa ismini öğrenebilirim."

Lucas içini çekti. "Hayır, ona ihtiyacım yok. FBI bağlantımı arayıp etrafı kontrol ettiğimi ve Wendy'nin dün gece nerede olduğunu bildiğimi söyleyeceğim."

"Teşekkür ederim. Jim'in kızıydı, biliyor musun?"

"Onunla tekrar konuşmak istiyorum," dedi Lucas. "Eğer onu görürsen beni aramasını söyle."

"Eğer onu tekrar görürsem bunu yapacağım. Bir uçak bulur bulmaz Stan'e geri dönüyorum," dedi Ritter. "Tüm evrak işlerini hallettik. Jim yakılacak ama küllerinin Arlington'da defnedilmesi birkaç hafta sürecek. Oldukça uzun bir bekleme listesi var."

"İyi şanslar, Albay."

"Sana da aynısı. Son bir şey daha. Grant miydi?"

Lucas tereddüt etmedi. "Evet."

"Emin misin?"

"Evet."

—

LUCAS, BOB VE RAE günü Great Falls Polis Departmanı, FBI ve Marshals Service için ifade vererek geçirdiler. FBI ve Marshals Service'teki görüşmeciler Smalls'un

Lucas'tan suikast girişimiyle ilgili bir soruşturma başlatmasını istemek üzere kendi ifadesini vermek için aramıştı.

Bob, FBI binasından çıktıklarında bunun serinletici bir etkisi olduğunu belirtti.

"Yanlış bir şey yaptığımızdan değil," dedi Rae.

"Bence iyi iş çıkardık," dedi Bob. "Lucas mı?"

Lucas, "Mutlu değilim ama durum bu," dedi.

—

O gece son bir akşam yemeği yediler. Bob ve Rae ertesi sabah erkenden, Lucas kalkmadan önce uçmayı planlıyorlardı. Rae dedi ki, "Biz

Saat altıda havaalanına gidiyoruz. Dışarı çıkıp bize el sallamaya zahmet etmeyin."

"Söz veriyorum yapmayacağım," dedi Lucas. Uçağı saat birdeydi. "Ama sen Business Class'ta uçuyorsun, değil mi?" diye ekledi.

"Öyleyiz," dedi Bob. Elini göğsünün üzerine koydu. "Sakin ol, atan kalbim."

—

SUZIE/CAROL/WENDY saat onda aradı. "Her şeyi duydum," dedi. "Tom peşimden gelebileceğinden endişelendi. Orada değildim."

"Biliyorum. Ben daha çok Jim Ritter'ın ölümü konusunda doğru bildiğinden emin olmak istedim. Neyin sebep olduğu, kimin sebep olduğu, hepsi."

"Sanırım anladım. Parrish olduğuna inanıyorsun. Ben de öyle."

"Evet. Öldürüldüğünü düşündüğümüzden kısa bir süre önce Parrish'in evinin birkaç yüz metre uzağında olmasına rağmen orada olması için herhangi bir neden bulamadık," dedi Lucas. "Telefon izi, belki de gözetleme olup olmadığını kontrol etmek için mahallede dolaşmış gibi görünüyor."

"Bunu neden yapsın ki? Parrish'le konuşmakta yanlış bir şey yok, O noktada değil." Lucas cevap vermeyince kadın ekledi: "Tabii Parrish Jim'den onu öldürmeyi planladığı ve Jim'in eve girdiğini kimsenin görmesini istemediği için kontrol etmesini istemediyse."

"Sanırım bu olabilir," dedi Lucas. "Bir olay yeri ekibi Parrish'in evini parçalara ayıracak ve orada ne olduğunu bulabilirler. Bak, Jim'i sen tanıyordun, ben tanı mıyordum, sadece araştırma ve bazı gözlemler. Bana öyle geliyor ki, Parrish ona ne olacağına dair bir ipucu bile verseydi, Jim onu parçalara ayırırdı. parçalar."

"Evet, öyle olurdu," dedi.

"Sanırım olan şey Parrish'in onu tamamen şaşırtması, zararsız bir nedenle onu görmek istemesi ve Jim'in Orada duruyor, sohbet ediyor, arkadaşça davranıyor, belki biraz süt içiyor ve Parrish silahını çekip onu öldürüyor. Ben olayı bu şekilde görüyorum."

Bir süre sonra Wendy, "Parrish bunu kendi başına yapmazdı. Yani dışarıda hâlâ bir kişi var ve sen onu yakalayamayacaksın." Sesi yükselmiş, neredeyse gıcırdamaya başlamıştı. Lucas onun ağladığını ama konuşmaya çalıştığını fark etti.

"O bir deli, o bir katil, ama hiç kimse onun aptal," dedi Lucas. "Cesareti var. Douglas'ın evine gitti ve üç kişiyi infaz etti, tüm planı patladı ve sonra beladan kurtulmak için cinayet işledi, Yaşlı Bayan Woods'u öldürdü, paçayı kurtardı ve Senatör Smalls'u mazeret olarak kullandı, ki bu belki de en güzel dokunuştı. Bunu düşündüğünden bile şüpheliyim. artık. Bazı açılardan ona hayranlık duyuyorum."

"İyi bir operasyon iyi bir operasyondur," diye kabul etti Wendy, sesi neredeyse normale dönmüştü. "Polislerin peşime düşeceğini düşünmüyorsun değil mi?"

"Hayır. Onlara senin dün gece sayıldığını, bunu güvendiğim ama açıklamayacağım bir kaynaktan aldığımı söyledim. Ve yapmayacağım. Onlar kim olduğunuzu anlayabilir ve sohbet etmek isteyebilir, ancak bunun için fazla aciliyet olmayacaktır," dedi Lucas.

"Bunu düşüneceğim," dedi Wendy. "Size iyi bir hayat dilerim, şerif."

"Bekle, bekle. Bana doğruyu söyle, lanet olası. O sendin. Otel, değil mi?"

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum," dedi ve telefonu kapattı.

T o gece sıcak ve nemden dolayı pusluydu ve bahçe duvarının üstünden görünen tüm sokak lambalarının etrafında bulanık ışık topları oluşturunuyordu.

Taryn Grant evinde yalnızdı, üzerinde ipeksi siyah bir kaşkorse ve tangayla dolaşıyordu. Klima bangır bangır çalışıyordu.

Onsuz burası çekilmez olurdu ama kuru soğuğu sevmiyordu ve gece havasının bir kısmını içeri almak için iki küçük yan pencere açmıştı. Backstreet Boys'un *Never Gone* adlı albümü gizli bir yerden çalışıyordu. Konuşmacılar; Boys liseden beri favorisiydi ve hâlâ da öyleydi.

Senato.

Senato siyasi bir sirkti ama bu bir süredir doğruydı. Profilini yükseltmeye devam edebildiği sürece umurunda değildi.

Elinde bir şampanya kadehi vardı, annesinin çok sevdiği bir içkiyi tutuyordu. Şampanya gibi görünüyordu ama aslında bir inç ve bir buçuk Bollinger şampanya ile iki kadeh Stolichnaya votka, geleneksel olarak Stoli-Bolli olarak adlandırılır. Narin, kadınsı görünümlü ama bir katır gibi tekmeleyebilen bir içki.

Yarısını içtikten sonra Colorado senatörünü düşündü. Başkanlık için adaylığını koymaktan bahsediyordu. Ve aday olabileceğini düşünmek için bazı geçerli sebepleri vardı. Grant onu öldürmek istemiyordu; onu başkan yardımcısı adayı olarak kendisiyle birlikte yarışacak kadar uzun süre sağlam tutmak istiyordu.

Ona bir kovboy şapkası takın, Cumhuriyetçilerin güvendiği taşralı oyların bir kısmını sıyırın.

Cinayete gelince, artık Temmuz ayındaki o uzun ve yağmurlu geceyi düşünmüyordu. Birkaç gün korkmuştu ama sonra korkusu geçmişti.

Ne polis geldi, ne de FBI. O insanların hiçbirisi -ölenler Küçük emeklilikleri için etrafta dolaşan, silahlarıyla oynayan insanlar. Peki ya vurduğu kadın? O sadece yaşlıydı.

O geceden geriye hiçbir şey kalmamıştı: silahlar, cephane, giysiler, tanıklar, kurbanlar, hepsi sonsuza dek yok olmuştu.

Bahçeye bakan cumbalı pencereye doğru sürüklendi. Kendi kokusunu alabiliyordu, hassas ter kokusu ve biraz da o sabahki Siyah Orkide'nin kokusu. Pencereden komşunun evine baktı. Sadece bir beşiğin tepesi görünüyordu.

Tek penceresi, bu geceden önce hep karanlıktı. Bir tavan arası olduğunu düşünmüştü. Bu gece, pencerede çok zayıf bir ışık parlıyordu.

Tam da bunu merak ediyordu ki 300 gramlık .338'lik mermi kalbini parçaladı.

Grant hiçbir darbe ya da acı hissetmedi. Ama düştüğünü hissetti, Kalan ömrünün saniyeleri boyunca bunun nedenini merak etti. Sonra yere düştü, omzu ve başı çok ince bir İran halısının üzerine düştü. Şampanya kadehi de aynı ince halıya düştü.

halı, bir kez zıpladı.

Grant'in kaydettiği son şey, tepedeki ışıklar altında parıltıyan, kırılmamış, zarif ... masum flüt oldu.

Ve o gitmişti.

—

LUCAS garajında oğlu Sam ile çalışıyordu. Weather'a, çocuğuna bir şeyler öğretmeye başlamasının zamanının geldiğini söylemişti. İki oğlu vardı.

Aklımda acil projeler vardı. Bunlardan biri, yirmi beş beygir gücündeki eski bir dıştan takma motorun motorunu temizlemektir.

yeni bujilerin montajı. Diğerleri ise basit bir ahşap kutunun yapımıydı.

kompakt bir masa testeresi, elektrikli matkap, vidalar, zımpara ve vernik.

İşe kutuyla başlamaya karar vermişler ve özel bir kereste dükkanına giderek bir inçlik güzel bir ceviz ağacı seçmişlerdi.

Tahtalar.

Kutu bittiğinde, piyano notalarını saklaması için Weather'a verilecekti. İlk tahtaları ölçüp kesmişlerdi.

Kapıya geldiğinde, "Porter Smalls arıyor. Önemli olduğunu söyledi."

Lucas Sam'i yanına alıp içeri götürdü, dışarıda tek başına kalmasını istemiyordu, belki de masa testeresini kullanarak tahtaları kendisi kesmeyi düşünüyordu.

Aranmamak için cep telefonunu özellikle içeride bırakmıştı. Weather telefonu ona uzattı ve "Alo?" dediğinde Smalls "Duydun mu?" diye sordu.

"Neyi duydun?"

"Dün gece biri Taryn Grant'i vurdu. Bir kapı çivisi kadar ölü." "Bir saniye bekle," dedi Lucas. Weather'a döndü ve sordu,

"Bana bir diyet kola getirebilir misin? Bu birkaç dakika sürecek." "Ne oldu?"

"Porter dün gece birinin Taryn Grant'i vurup öldürdüğünü söylüyor."

"Aman Tanrım," dedi, sesi kısılmıştı ve kolayı almaya gitti.

Lucas oturdu ve "Anlat bana." dedi.

—

SMALLS tüm detayları bilmiyordu ama Adalet Bakanlığı'nda birkaçını sızdırmış olan arkadaşları vardı. Önceki gece saat sekiz on beş sularında, yaşlı bir çift CNN'de Anderson Cooper'ı izlerken, tamamen siyah giyinmiş, siyah kar maskesi, güneş gözlüğü ve eldiven takmış bir kadın medya odalarında belirmişti

ve onlara silah doğrulttu. Vücudunun tamamını kapladığı için FBI'a hangi ırktan olduğunu bile söyleyememişler. Onlara

Onları soyamak ya da onlara zarar vermek istemiyordu, sadece pencereden dışarı bakmak istiyordu.

Onları caddeye bakan bir tuvalete götürmüş, tuvaletin iki yanına oturmuş ve kollarını tuvalete dolayarak birbirlerine kelepçelemişti. Cep telefonlarını aramış, bazı gazete ve dergiler bulmuş, birkaç şişe su, bir şişe açacağı ve birkaç yastık almıştı, ve onları terk etti.

Uzun bir süre sonra tek bir tüfek sesi duymuşlar. Yaşlı adam bir avcıydı ve bir tüfek sesi duyduğunda bunu anlardı. Yaşlı adam Kadın koşarak merdivenlerden inmiş, banyonun penceresini açmış ve onlara "Sabah yardım için bağırırsanız Birileri sizi duyacak."

Aslında kimse yapmadı, ama saat dokuzda gelen bir hizmetçileri vardı. Onları bulmuş ve polisi aramış. Polislere tek tüfek atışından bahsetmişler; polisler Senatör Taryn Grant'in yan evde yaşadığını öğrenince dehşete düşmüşler.

Smalls, "Oraya gittiler ve kapıyı yumrukladılar," dedi, "personel şefinin anahtarla gelmesini sağladılar. Onu ölü buldular, çok pahalı bir İran halısının üzerinde, kalbinden bir kez vurulmuştu. Tek bildiğim bu."

"Acaba Herakles'ten biri miydi?" Lucas sordu. "Hiçbir fikrim yok. Ama profesyonel bir vuruştur, buna şüphe yok."

—

LUCAS cep telefonunu cebine koymuştu, o ve Sam garaja geri dönmüşlerdi, Weather Sam'in masa testeresini çalıştırmasını yakından izliyordu ki telefonun titrediğini hissetti.

Jane Chase: "Duydun mu?" "Porter Smalls aradı."

"Bu tam olarak sana saldıran kadının sesine benziyor. Otel," dedi Chase, kuru ses tonunun altındaki heyecan iyice artmıştı. "Onun hakkında bir şey biliyor musun?"

"Hayır. Sonunda Herakles halkından onun için üç farklı olası isim aldım, ama hiçbirinin gerçek olduğundan şüpheliyim."

Chase, "Bu sonsuz sorunlara yol açacak," dedi. "Senato tamamen çıldırmış durumda ve biz de tam hedef tahtasındayız."

"Jane, sana bir tavsiye: bundan uzak dur. Yapacak başka bir şey bul," dedi Lucas. "Bu kadını bulamayacaksın. Görünüşe göre Herakles'le ve CIA için çalışmış ve muhtemelen şu anda Irak'a, Suriye'ye ya da o yerlerden birine geri dönmüştür. Eğer kadın CIA'ye aitse, sen onu bir senatöre suikast düzenleyen kişi olarak ele vereceklerini mi düşünüyorsunuz?" Bir an düşündü ve sonra "Pek olası görünmüyor" dedi.

"Ve Senato bir FBI g nah keçisi aramaya başladığında, orada sakin elinde duran kişi olmak istemezsin. el."

"Kesinlikle hayır," dedi, onun benzetmesine g lmek istedi. "Bu konu kapandığına g re, bana birkaç ayrıntı ver."

Ona Smalls'dan aldığı hikayenin aynısını anlattı. birkaç fig ran. "Olay yeri ekibi kurşunu buldu. .338 Norma Magnum'dan ateşlenmiş 300 grainlik bir .338 kurşun. Tam isabet almiş. Suikasti bitişikteki bir evin tavan penceresinden ateş ediyordu. Bir kitap yığınının  st nde oturan bir kitap yığınınından ateş etti. Eski bir tahta sandalyede oturuyordu. Pirinçleri ya fırlatmamış ya da eline almiş."

"Silahı tanı mıyorum, egzotik bir silah mı?"

"Walmart'ta tezgahın karşısında bir tane bulamazsınız ama muhtemelen oradan sipariş verebilirsiniz" dedi. "Yani yaygın değil ama Egzotik. T m satışların izini s rmeye çalışıyoruz, ancak bunlardan bir s r  olacak ve ikincil satışlar ve takaslar Bu imkansız."

"Bir kez daha: uzak durun. Bu profesyonel bir iş. Onu yakalayamazsın," dedi Lucas.

"Ve kesinlikle orada elimde aletimle durmak istemiyorum."

"Aferin kı zıma."

Telefonu kapattığında, Weather sesinde belli bir tonla, "G r n şe g re ikiniz epey yakınlaşmışsınız," dedi.

Lucas başıyla onayladı. "Evet. Bağdat'ta yaşıyor olsaydık muhtemelen onu ikinci karım yapardım."

Weather baldırına tekme atmış, " z r dilerim, kaydım." demiş.

—

LUCAS iki haftadır evdeydi. Bu s re içinde FBI Herakles'i paramparça etmişti ve şirketin yasadışı silah kaçakçılığından yabancı ter rist gruplarla yasadışı temaslara, hem malzeme hem de eğitim desteği sağlamaya kadar d zinelerce suçlamayla suçlanmak  zere olduğu ortaya çıkmıştı. Hastalık diğer kontakt r şirketlerine de yayılmıştı. Operat rler FBI tarafından

Müfettişler, Herakles'in yanı sıra bu şirketlerden birkaçıyla da çalışmışlardı ve haklarındaki suçlamalar nedeniyle, bilgi karşılığında anlaşma yapmaya yeterince hevesliydim.

Lucas işlerin nasıl yürüdüğü hakkında net bir fikre sahip değildi. FBI bir bataklığı ve içinde olmadığınız sürece kimin ne yaptığını tam olarak söylemek imkansızdı. Arkadaşı Müdür Yardımcısı Louis'i aramıştı. Mallard birkaç soru sordu ve Jane Chase'in her şeyin tam ortasında olduğu ortaya çıktı.

—

JOHN MCCOY Herakles hakkında bildiği her şeyden vazgeçti ama cinayetten haberi olmadığını itiraf etti. İtiraf anlaşmasını kabul etti ve iki yılını asgari güvenli bir federal hapisanede geçirecekti ki Lucas bunu başının üzerinde durarak yapabileceğini biliyordu. Kerry Moore hakkında kimse bir şey duymamıştı. Bazıları Jim Ritter gibi öldürüldüğünü düşündü; diğerleri ise kaçtığını. Sorulduğunda McCoy başını salladı ama anlayışlı bir sorgucu onun eğlenmiş görünmüş olabileceğini düşündü.

—

Bir FBI SUÇ MAHALİ EKİBİ Jack Parrish'in mutfaklarının duvarlarında küçük bakır parçaları tespit etti ve bunları Jim Ritter'ın cesedinden alınan kurşun parçalarıyla eşleştirdi.

—

Senatör SMALLS birkaç arkadaşına sessizce etrafı sordu ve Lucas'a, "Biliyor musun? Partinin yarısında onunla konuşan kimseyi bulamıyorum, sadece başında ve sonunda."

"Söyledim ya," dedi Lucas.

—

O GECE GEÇ SAATLERDE, Taryn Grant'in ölü bulunduğu gün, Lucas üçüncü bir telefon aldı. Arka planda bir ısıklık sesi vardı ve Lucas bunu sorduğunda Tom Ritter ona bunun uydu gürültüsü olduğunu söyledi.

"Bir uydu telefonundan arıyorum. Bagram Hava Üssü'nde, güzel ve aydınlık bir günde, bir bankta oturuyorum."

"Bu-"

"Afganistan'da mı? Evet," dedi Ritter. "Dinle, Grant'e olanları duydum. Burada internette var."

"Wendy ile ilgileniyorlar. Ya da Suzie, Carol ya da adı her neyse. Belki de. Bu konuda söyleyecek pek bir şeyim yok ama McCoy'u zorlayacaklar."

"Sence bana gelirler mi?" diye sordu.

"Hiç sanmıyorum. Bulunduğun yere bakılırsa sen bu işin dışındasın. Jim hakkında bazı soruları olabilir, ama ..."

"Son birkaç yıldır onu pek görmedim," dedi Ritter. "Aşk hayatı hakkında pek bir şey bilmiyorum."

Lucas, "Bununla devam et," diye önerdi.

"Bana ne olduğunu anlat," dedi. "Tek bildiğim internetteki haber akışlarında gördüklerim."

Lucas ona Smalls ve Chase'den öğrendiklerini anlattı ve bitirdiğinde Ritter, "Aman Tanrım. Sesi ona benziyor, değil mi?"

"Evet. Ama bu artık benim davam değil," dedi Lucas. "Ya da senin."

"Rahat dur, Lucas. Afganistan'a gidersen beni ara."

Ritter dedi ki. "Gidip biraz kızarmış tavuk alacağız. Burada çok iyi kızarmış tavuk var."

"Arayacağım. Wendy'den haber alırsan beni aramasını söyle."

—

BİRKAÇ GÜN SONRA Lucas, Virgil Flowers ile birlikte arka bahçesinde oturmuş, mangal kömürü briketlerinin pişmesini bekliyordu. Biftek. Flowers, en küçük çocuğu Sam ile birlikte gelmişti. kız arkadaş. Flowers'ın Sam'i ile Lucas'ın Sam'i aynı yaşıydı, aynı ismi paylaşmalarına şaşırmışlardı, kısa sürede arkadaş olmuşlardı ve Lucas ile Flowers çim sandalyelerde oturup konuşurken karma dövüş sanatlarının kendi versiyonları olan kroket oynuyorlardı.

Leinenkugel's içip çocuk bakımı hakkında konuşurlarken Lucas'ın iPhone'u kimliği belirsiz birinden gelen aramayla çaldı.

Telefon.

Uydu sesi. Sonra Wendy, önsöz olmadan dedi ki
Bunu düşünüyordum. Ben de seni düşünüyordum. Watergate
Otelindeki silahlı saldırıya karıştığıma inanıyorsun. Neden peşimden hiç
gelmedin?"

"Biz de seni arıyorduk. . ."

"Hayır, bakmıyordun. Ya da öyleyse bile çok dikkatli bakmıyordun.
Medya çılgına dönmüştü, İç Güvenlik her beş dakikada bir basın bülteni
yayınliyordu - hepsi de yanıştı - FBI daireler çiziyordu. Bana sorun
çıkartabilecek tek grup, yani sen ve şerif arkadaşların, hiç aramaya
gelmediniz. Sen gelmedin.

Arkadaş olduğum bazı insanları tanımana rağmen geldin. Tom'u hiç
sıkıştırmadın, John McCoy'u hiç sıkıştırmadın, Claxson'ı ya da onun
için çalışan kadını hiç sıkıştırmadın. Neden böyle oldu?"

Lucas, "FBI gibi etrafa saçacak soruşturma kaynaklarına sahip
değiliz," dedi. "Ya da İç Güvenlik gibi. Ne olursa olsun
Watergate'de yaşananlar, çok fazla
Senatör Smalls'u kimin öldürmeye çalıştığını bulmak olan ana
hedefimizle bağlantılı."

"Saçmalama Davenport. Kimse Watergate'e gelip makineli tüfekte
orayı kazara havaya uçurmadı," dedi. "Sen
bir bağlantı olduğunu bilmek zorundaydım."

Lucas bir şey söylemeyince Wendy, "Beni tımar mı ediyordun?" diye
sordu.

"Ne?"

"Tom'a telefon numaranı verdirdiğinde, beni manipüle edebilmek için
mi konuşmak istedin? "Beni tımar mı ediyordun?
Grant'i öldürmek mi?"

Lucas bunun havada asılı kalmasına izin verdikten sonra, "Neden
bahsettiğini bilmiyorum," dedi ve telefonu kapattı.

"Neydi o?" Flowers sordu.

"Bitmemiş bir iş," dedi Lucas. Leinie's'ini eline aldı, bir yudum aldı ve
ekledi, "Ama artık bitti."

YAZAR HAKKINDA

John Sandford, Pulitzer ödüllü yazarın takma adıdır.

Gazeteci John Camp. Prey romanlarının, Kidd romanlarının, Virgil Flowers romanlarının ve eşi Michele Cook ile birlikte yazdığı üç YA romanı da dahil olmak üzere altı kitabın yazarıdır.

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

